

Thập Tam Yêu

Contents

Thập Tam Yêu	2
1. Chương 1: Cậu Ấy Là Trần Hứa Trạch	2
2. Chương 2: Bị Cường Hôn	9
3. Chương 3: Ngọt Như Cam	16
4. Chương 4: Không Muốn Nói Chuyện Với Thăng Ngốc!	22
5. Chương 5: Ngoại Tộc	29
6. Chương 6: Nội Tâm Âm U	36
7. Chương 7: Nhưng Nếu Chọc Đến Chu Yểu	42
8. Chương 8: Ngoan	51
9. Chương 9: Rất Xinh Đẹp	57
10. Chương 10: Độc Nhất Vô Nhị	66
11. Chương 11: Mình Rất Thích Cậu	74
12. Chương 12: Tối Thử Xem	82
13. Chương 13: Chỉ Có Một	90
14. Chương 14: Rác Rưởi	98
15. Chương 15: Không Thể Nào	104
16. Chương 16: Lần Đầu Tiên	111
17. Chương 17: Ước Nguyên	115
18. Chương 18: Đêm Đầu Mùa Đông	121
19. Chương 19: Ngón Tay Giữa	128
20. Chương 20: Thế Giới Này	136
21. Chương 21: Xông Ra Ngoài	148
22. Chương 22: Bệnh	154
23. Chương 23: Thêm Lần Nữa, Hôn Lên Trên	164
24. Chương 24: Trình Viên	169
25. Chương 25: Núi Tuyết	172
26. Chương 26: Trái Dâu	175
27. Chương 27: Năm Tay	182
28. Chương 28: Cái Tắt	188
29. Chương 29: Rực Rỡ	191
30. Chương 30: Ôm	196
31. Chương 31: Tôi Rất Khinh Thường Cậu	199
32. Chương 32: Hôn	203
33. Chương 33: Ấm Ấp	208
34. Chương 34: Vị Ngọt	213
35. Chương 35: Số Kiếp	217
36. Chương 36: Đôi “trạng Nguyên”	225
37. Chương 37: Ổ Chung	228
38. Chương 38: Muốn	231
39. Chương 39: Một Thế	238
40. Chương 40: Rất Đẹp	242

41. Chương 41: Khoảng Cách	250
42. Chương 42: Nhà	253
43. Chương 43: Cưới Em Được Không	257
44. Chương 44: Nợ	261
45. Chương 45: Hé Lộ	264
46. Chương 46: Cảm Ơn Cậu	266
47. Chương 47: Anh Rất Nhớ Em	269
48. Chương 48: Cùng Nhau Đi Qua Năm Tháng Dài Lâu	274
49. Chương 49: Nếu Như Bốn Mùa Đều Có Em	277

Thập Tam Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại, HE, Thanh mai trúc mã, Ngọt sủng, Ấm áp, Tình cảm, Nhẹ nhàngSố chương: 49

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-tam-yeu>

1. Chương 1: Cậu Ấy Là Trần Hứa Trạch

Edit: Nhựt Vy

Beta: Quanh

Nghỉ giữa giờ, trong phòng học rất ồn ào, mỗi học sinh tính nết khác nhau làm những việc khác nhau, bố trí vào thời gian rảnh hoàn toàn không tương đồng.

Nhóm học sinh có thành tích xuất sắc ngồi một chỗ, hoặc là đọc sách, hoặc là thảo luận bài khó trong đề ôn luyện, bộ phận học sinh này giành giật từng giây từng phút, không bao giờ nói chuyện phiếm lãng phí thời gian với các học sinh khác.

Chính giữa phòng học, mấy nữ sinh đang ở giữa lối đi, cùng bạn học thân thiết nói chuyện, ngồi thành vài vòng tròn nhỏ, trò chuyện quá sôi nổi, mấy bạn học bưng bình nước đi qua, liên tục nói “nhường đường” mới khiến các cô gái chú ý.

Bên ngoài hành lang cũng không thiếu những nam sinh tụ lại một chỗ tán dóc.

Bầu không khí thả lỏng như vậy rất khó có được, chỉ vào buổi chiều, khi chương trình học nhẹ nhàng mới có.

Chu Yếu ngồi tại chiếc bàn học vừa mới được phân, trước mặt có một quyển đề ôn tập đang mở ra, trong đó cô đã giải được một nửa, giấy nháp không đủ dùng, cô đành phải gác bút, cúi đầu tìm trong cặp sách. Bím tóc đuôi ngựa sau lưng rủ xuống, quét qua một đoạn cổ trắng mịn lộ ra khỏi áo, thanh tú lại thùy mị.

Đám nam sinh bên cạnh nhìn một bên mặt của cô, một hai người muốn mở miệng nói chuyện, muốn nói lại thôi. Nhưng còn chưa kịp thì một nữ sinh ngồi ở dãy bên cạnh đã đưa giấy nháp của mình cho Chu Yếu.

Chu Yếu ngược mắt nhìn về phía đối phương, hơi sững sờ một chút, hai bên khóe môi nhếch lên một đường cong nhẹ, lộ ra một đôi răng khểnh đáng yêu, giọng nói cũng tinh tế: “Cám ơn.”

“Không có gì.” Nữ sinh đó không phải là người nói nhiều, trả lời xong thì lập tức cúi đầu làm bài của mình.

Chu Yếu vừa chuyển đến Thất Trung, lúc này mới là giờ nghỉ sau tiết học đầu tiên, Chu Yếu vẫn còn là người lạ trong lớp. Cho dù cùng nhau làm bài hay cùng nhau đùa giỡn, những người khác đều có bạn, chỉ có mình cô là sự tồn tại đơn lẻ.

“Chu Yếu...” Ngoài cửa bỗng nhiên vang lên tiếng ai đó gọi cô, Chu Yếu vốn đang đắm chìm trong bài tập lập tức nhìn sang, một nữ sinh mỉm cười vẫy tay với cô, một giây sau đã xông vào phòng học, bỏ nhào đến trước bàn cô.

Bạn học ngồi phía trước Chu Yếu đã đến quầy tạp hóa mua đồ, cô ấy liền đặt mông ngồi xuống chỗ đó, đối mặt với cô, cách một chiếc bàn.

“Thật sự là cậu, mình còn tưởng mình nhìn nhầm! Sao cậu lại đến trường bọn mình? Cậu học Ngũ Trung mà!”

Chu Yếu không trả lời ngay, dịu dàng mở miệng: “... Trịnh Ngâm Ngâm?”

“Là mình! Sau khi tốt nghiệp cậu thi đậu Ngũ Trung, mình còn tưởng chúng ta sẽ rất khó để gặp lại nhau, không ngờ cậu lại đến Thất Trung! Mình thật sự rất vui...”

Trịnh Ngâm Ngâm quá kích động, hai tay nắm lại đập nhẹ lên bàn.

Chu Yếu không đỡ nổi, dứt khoát cười nói: “Ừ.”

“Hôm nay cậu đến trường học báo danh à?” Trịnh Ngâm Ngâm hỏi.

Chu Yếu đáp: “Ừ”.

Buổi chiều trước khi lên lớp, cô đến phòng làm việc của giáo viên, giới thiệu với thầy chủ nhiệm, khi chủ nhiệm mang cô đến phòng học, tiết thứ nhất đã bắt đầu. Cô đeo cặp sách, đi sau lưng chủ nhiệm, bước lên cầu thang ngoài cùng bên trái, xuyên qua dãy hành lang rất dài, đến lớp ngoài cùng phía bên phải mới dừng lại.

Trên đường đi, cô thu hút được rất nhiều ánh mắt của các bạn học nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Lúc cậu đi qua lớp bọn mình, mình còn tưởng mình nhìn nhầm đấy! Nghe mọi người nói chuyển đến lớp bảy, mình qua xem xem, kết quả thật sự là cậu!” Trịnh Ngâm Ngâm rất cao hứng.

“Chúng ta đã học với nhau ba năm sơ trung [1], năm cuối cao trung [2] lại học cùng một trường, đúng là quá tốt!”

[1] Sơ trung: cấp hai ở Trung Quốc, tương đương với ba lớp bảy, tám, chín ở Việt Nam

[2] Cao trung: cấp ba ở Trung Quốc, năm nhất, năm hai, năm ba tương đương với lớp mười, mười một, mười hai

Nhớ đến chuyện gì đó, cô ấy lại nói: “À đúng rồi, sao cậu lại từ Ngũ Trung chuyển đến đây? Cậu ở Ngũ Trung... Hừm, trường bọn mình có cái gì mà kế hoạch cho học sinh ưu tú, không phải cậu chính là...”

Vì tăng tỉ lệ thi đậu đại học, nhân viên nhà trường vắt hết óc, đầu học kỳ này đã làm ra một kế hoạch “Nhận học sinh ưu tú”. Không biết nhân viên nhà trường ra điều kiện đến mức nào, dù sao học kỳ này, mỗi lớp đều có học sinh ưu tú chuyển đến, số lượng không giống nhau. Năm nhất có mười một người, năm hai có sáu người, năm ba ít nhất, chỉ có một.

“Cậu chính là học sinh chuyển vào lớp này?!” Đầu óc Trịnh Ngâm Ngâm cuối cùng cũng quay lại.

Chu Yếu không hiểu vì sao cô ấy lại kinh ngạc như thế, chỉ nói: “Đúng là mình chuyển trường đến.” Cô vừa nói vừa không ngừng tính toán trên giấy nháp.

Một tay Trịnh Ngâm Ngâm chống cằm, nghiêng đầu nhìn thẳng vào cô, càng nhìn càng cảm thấy cô lợi hại. Người với người thật sự không giống nhau, người thông minh đúng là trâu bò, có khí chất!

Chờ Chu Yếu làm xong một bài trong đó, Trịnh Ngâm Ngâm cầm tay cô lay nhẹ: “Buổi chiều tan học cùng nhau đi ăn không?”

“Cùng nhau đi ăn?”

“Đúng thế, tiết tự học cuối cùng thời gian nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, về đến nhà cũng khá muộn rồi. Ăn ở xung quanh trường học tiết kiệm thời gian hơn nhiều. Trường Ngũ Trung các cậu không giống thế sao?”

“Cũng như thế.” Chu Yếu không hiểu sao lại do dự: “Nhưng mình...”

“Cậu muốn về nhà ăn cơm?”

“Không phải, chỉ là...”

“Đã không phải có người ở nhà chờ cơm thì đâu có sao! Hay là cậu không mang tiền? Mình mời cậu! Chúng ta đã lâu không gặp, nhận tiện ôn chuyện một chút, mình còn có thể chỉ cậu ăn ở tiệm nào xung quanh trường học mới ngon, trà sữa ở quán nào dễ uống, có mình ở đây, cậu tuyệt đối sẽ không bị hổ!”

Trước kia lúc học sơ trung, hai người họ ngồi trước sau nhau, từng có thời gian chơi đùa với nhau, từ đầu đến cuối khá là hòa hợp. Sau khi lên cao trung, Chu Yếu học ở Ngũ Trung, các cô dần ít liên hệ, dù không tính là bạn thân, nhưng cũng đã từng là bạn tốt.

Trịnh Ngâm Ngâm nũng nịu, không ngừng chớp chớp mắt, Chu Yếu không tiện từ chối nữa: “Vây được, tan học cậu đến gọi mình.”

“Được! Vây quyết định thế đi, không cho đổi ý!” Trịnh Ngâm Ngâm không kìm được vui sướng, vỗ một cái lên bàn.

Vừa lúc chuông vào học vang lên, cô ấy quăng cho Chu Yếu một nụ hôn gió, sau đó đi thẳng ra khỏi lớp.

Thời khóa biểu vừa phát được Chu Yếu dùng băng dán trong suốt dán vào góc trái trên cùng của bàn, cô nhìn xem, tiết này là tiết tự học.

Chu Yếu tập trung vào đề ôn tập, thời gian trôi rất nhanh, cho đến khi chuông tan học vang lên lần nữa, cô mới tỉnh táo lại.

Lúc này Trịnh Ngâm Ngâm vẫn chưa đến, Chu Yếu để bút xuống, cầm điện thoại trong học bàn nhắn tin trong nhóm chat.

[Yêu: Tan học không thể cùng các cậu đi ăn cơm tối, mình và bạn học có chút chuyện, mọi người không cần chờ mình.]

Điện thoại rung lên, lập tức có người nhắn lại.

[Hoàng Hà chảy về phía Đông: Có chuyện gì thế? Ngày đầu tiên chuyển đến đã có hẹn với bạn? Vị bạn học nào mà có mặt mũi lớn thế!]

[Yêu: Bạn hồi sơ trung, quan hệ rất tốt.]

[Hoàng Hà chảy về phía Đông: Được rồi.]

Trong nhóm, ngoại trừ “Hoàng Hà chảy về phía Đông”, mấy người khác đều không lên tiếng, Chu Yếu ấn vào một cái ảnh đại diện màu lam nhạt, màu sắc quá mờ, không nhìn ra là đang online hay offline.

Lòng bàn tay cô lướt qua màn hình, sau đó cất điện thoại, lực chú ý lại tập trung vào bài tập

...

Bên ngoài trường, quán ăn thứ ba phía bên phải trang trí tinh xảo hơn các tiệm khác rất nhiều, rộng rãi sáng sủa, luôn là quán làm ăn tốt nhất.

Trịnh Ngâm Ngâm mang Chu Yếu đi vào, ngồi xuống, chiếm một bàn tròn nhỏ. Bàn có bốn người, hai nữ sinh khác là bạn của Trịnh Ngâm Ngâm.

“Cho nên hôm nay cậu mới chuyển tới?”

“Tiết đầu tiên, người đi từ bên trái hành lang qua chính là cậu?”

“Cậu học lớp bảy?”

Chu Yếu lần lượt trả lời câu hỏi của các cô ấy, Trịnh Ngâm Ngâm cầm thực đơn gọi món, cũng không hỏi cô muốn ăn cái gì.

Lượng thức ăn của mỗi món không nhiều lắm, để tiện hơn thì mọi người cùng góp tiền, không cần bỏ quá nhiều tiền vẫn có thể gọi được nhiều món.

Các cô đang trò chuyện thì bàn bên cạnh có một đám người ngồi xuống, tiếng cười nói khá là lớn, Trịnh Ngâm Ngâm và hai người bạn của cô ấy im lặng theo bản năng khoảng hai giây.

Chu Yếu nhìn qua một chút, đám người kia có nam có nữ, trêu chọc đùa giỡn khoa trương lại tùy ý, không thêm quan tâm ánh mắt của người ngoài.

Loáng thoáng nhìn thấy, người ngồi ở vị trí trung tâm là một nữ sinh. Mái tóc dài của nữ sinh kia nhuộm một nửa, bắt chéo hai chân, nói đến chỗ buồn cười thì vừa cười to vừa cầm chiếc đũa bên cạnh liên tục gõ vào bát.

“Mình nói cho cậu biết.” Trịnh Ngâm Ngâm đột nhiên đến gần cô, nhỏ giọng nói: “Mấy người kia là đám lưu manh nổi danh ở trường học chúng ta, nữ sinh nhuộm tóc kia tên là Đặng Giai Ngữ, bình thường cậu phải tận lực tránh xa cô ta, tuyệt đối đừng trêu chọc!” Đảo mắt nhìn qua những người ở bàn đó, Chu Yếu yên lặng gật đầu.

Không hiểu vì sao, giọng mấy người Trịnh Ngâm Ngâm nhỏ hơn lúc nãy nhiều, Chu Yếu vốn không có gì muốn nói nên chỉ yên tĩnh nghe, rót cho mình một cốc nước nóng.

“Này, bên kia, có vẻ khá là đáng yêu...”

“Ai? Tao nhìn xem.”

“Đồ trắng hay đồ xanh, à, buộc đuôi ngựa?”

“...” Chu Yếu mím môi, bình tĩnh đặt ly nước ấm xuống, sắc mặt của mấy người Trịnh Ngâm Ngâm đã chứng minh chuyện bàn bên kia đang dò xét cô không phải là ảo giác của riêng cô.

Một nam sinh đang ngẩng đầu nhìn chằm chằm Chu Yếu, cả đám người vì cậu ta mà dời mắt về phía Chu Yếu. Đặng Giai Ngữ liếc nhìn vài cái, bĩu môi: “Tạm được, chỉ có như thế, thường thôi.”

Trịnh Ngâm Ngâm cảm thấy khó chịu, nhưng giận mà không dám nói gì. Chu Yếu thì không sao, chỉ có lúc đầu sắc mặt hơi biến đổi, lúc sau đã trực tiếp xem như không nghe thấy, coi nhẹ tất cả, rất bình tĩnh.

Lúc bọn Đặng Giai Ngữ đang tiến hành nghị luận về bề ngoài của Chu Yếu thì ngoài cửa có thêm một đám người bước vào, hấp dẫn ánh mắt của các học sinh trong tiệm.

“Này này, Giai Ngữ!” Nữ sinh bên cạnh Đặng Giai Ngữ dùng cùi chỏ thúc vào cô ta, lực chú ý của bàn bên cạnh lập tức chuyển đến đám người vừa bước vào.

Đám nam sinh kia chọn một chiếc bàn cạnh tường, Chu Yếu cũng ngẩng đầu xem xét, vừa nhìn đã sửng sốt, sau đó dời mắt đi.

Vì để cho Chu Yếu quen với trường học, Trịnh Ngâm Ngâm chủ động gánh vác trách nhiệm giới thiệu, lần nữa ghé sát cô: “Có thấy đám người bên kia không? Đó là lớp một. Cậu nhìn nam sinh mặc áo khoác đồng phục mà đang kéo lên đi, bên trong mặc áo trắng...” Cô ấy dừng lại, sau đó giọng càng nhỏ hơn: “Đặng Giai Ngữ thích cậu ấy!”

Bởi vì cô ấy, Chu Yếu lại dời mắt đến nam sinh kia.

Cũng là đồng phục, mặc trên người cậu ta lại có một khí chất lạnh lạnh rất khác biệt, tay áo cậu ta kéo lên, đường cong rắn chắc, hai cánh tay có vẻ rất mạnh mẽ. Bàn tay lại thon dài cân xứng, thêm một phần thanh tú. Cậu ta đang rũ mắt, cúi đầu xem điện thoại, phảng phất như không có chút hứng thú với xung quanh.

Cô nhìn thấy được sự lạnh lùng của cậu ta, cánh mũi cao và đôi môi mỏng, khó che giấu được sự lạnh nhạt.

Giọng Trịnh Ngâm Ngâm vang lên bên tai cô: “... Cậu ấy là Trần Hứa Trạch.”

Chu Yếu chậm hơn nửa nhịp, “à” một tiếng, nở một nụ cười nhẹ với Trịnh Ngâm Ngâm.

Thấy cô phản ứng không nhanh nhạy lắm, Trịnh Ngâm Ngâm cười trộm: “Thế nào, có phải là rất đẹp trai không?”

Chu Yếu không biết nên nói gì cho phải: “Chắc vậy.”

“Chấn chấn chứ, vậy gì mà vậy, bỏ cái chữ vậy kia đi...”

“Này này! Trần Hứa Trạch đang nhìn qua bên này, có phải là đang nhìn... Ai không?” Giọng điệu nữ sinh bàn bên cạnh hưng phấn nhưng cũng có phần ngờ vực, Chu Yếu lại một lần nữa bị đề cập đến, những nữ sinh đó quay sang phía Chu Yếu: “Cậu ấy đang nhìn con nhỏ buộc tóc đuôi ngựa kia?”

Chu Yếu nghe vậy thì ngẩng mặt lên, vừa lúc giao mắt với Trần Hứa Trạch. Nhưng mà không được bao lâu, cậu ta đã quay đầu đi.

Đặng Giai Ngữ nhìn Trần Hứa Trạch, rồi lại nhìn Chu Yếu, nhú mày nói: “Sao có thể!”

“Này!” Cô ta xông đến trước mặt nam sinh vừa nãy nói Chu Yếu đáng yêu: “Không phải nói nữ sinh kia đẹp sao, đi đi, hỏi con nhỏ đó phương thức liên lạc!”

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả, bắt chuyện cũng không dám? Đúng là đồ bỏ đi!”

“...”

Chu Yếu nghe được rõ ràng đoạn đối thoại của mấy người kia, Đặng Giai Ngữ không hề nói nhỏ lại, hình như là cố ý nói cho cô nghe.

Trịnh Ngâm Ngâm không cam lòng kéo tay áo Chu Yếu. Khẽ cắn môi, Trịnh Ngâm Ngâm nhỏ giọng nói: “... Đừng sợ. Nếu cậu ta thật sự tới, cậu cứ cho cậu ta số mình. Cứ vậy đã, chờ cơm nước xong rồi nghĩ biện pháp khác, mình tuyệt đối sẽ không để cậu ta quấy rối cậu!”

Chu Yếu nghe thấy vậy thì mỉm cười, cô cầm tay cô ấy.

Nam sinh kia bị thúc giục, Đặng Giai Ngữ mắng như vậy cậu ta rất mất mặt, bắt đầu lưỡng lự, không cam

lòng cãi lại.

Trong lúc hai người kia đấu võ mồm, chỉ thấy Trần Hứa Trạch đứng dậy khỏi chỗ, đi qua phía bên này.

Đám người Đặng Giai Ngữ sững sốt, mấy nữ sinh ở bàn Chu Yếu cũng không rõ nguyên do. Nhưng lúc Trần Hứa Trạch đi qua Chu Yếu cũng không dừng lại, trực tiếp đi về phía tủ lạnh.

Đặng Giai Ngữ nhìn theo, ý cười tràn đầy đến mức không che dấu được, giọng điệu nói chuyện với đám bạn lập tức thay đổi: “Đã nói rồi mà...”

Cô ta mỉm cười, nói chuyện khác với người bên cạnh, vừa nhìn theo Trần Hứa Trạch vừa chỉnh lại cổ áo mình.

Trần Hứa Trạch lấy hai chai Coca bằng thủy tinh ra khỏi tủ lạnh, tiện tay đóng cửa tủ lạnh lại, Đặng Giai Ngữ và đám học sinh bên cạnh đều nhìn cậu ta, cậu ta lại làm như không thấy.

Lúc đi qua Chu Yếu, cậu ta đột nhiên dừng lại.

Nụ cười trên mặt Đặng Giai Ngữ lập tức cứng lại, trong tiệm dường như cũng yên ắng đi. Cầm trong tay hai chai Coca, Trần Hứa Trạch nhẹ nhàng đặt một chai trước mặt Chu Yếu.

Quy ước khi đọc truyện: chú thích được đánh dấu [] là chú thích có ảnh được gắn ngay đầu chương, những chú thích được đánh số thứ tự [1] [2]... có ảnh được gắn ở cuối chương.*

2. Chương 2: Bị Cường Hôn

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Này này, biết gì chưa, học sinh mới đến quen nhóm Trần Hứa Trạch!”

“Thật chứ, không thể nào?”

“Lúc ấy mình đang ăn cơm trong quán, khi đó...”

Nhờ chai Coca, tối ngày đầu tiên chuyển đến Chu Yếu đã trở thành trung tâm bàn tán của mọi người. Cho dù Trần Hứa Trạch không hề nói với cô một câu, ngoại trừ lúc Giang Gia Thụ rời đi có vẫy tay với cô, những người còn lại ăn xong thì trực tiếp rời đi.

Cả một đường quay về trường học, Trịnh Ngâm Ngâm cùng hai người bạn của cô ấy giống như mấy con chim sẻ bị cầm, không còn nói nhiều như lúc đến, liên tục nhìn Chu Yếu, dường như là muốn hỏi gì đó nhưng có lẽ là không tìm được từ thích hợp, cuối cùng một chữ cũng không hỏi.

Có phản ứng của các cô ấy trước, Chu Yếu ngồi trong phòng học nghe bốn phía nghị luận như có như không thì cũng đã thích ứng hơn.

Kết thúc tiết cuối cùng, tan học, Trịnh Ngâm Ngâm vọt đến như gió lốc, trải qua một buổi tối làm công tác chuẩn bị, muốn hỏi gì thì cũng dễ nói ra lời.

“Cậu và Trần Hứa Trạch quen nhau à? Sao hai người lại quen nhau? Quen từ khi nào? Vì sao cậu ấy lại lấy Coca cho cậu, tính tình cậu ấy rất kỳ quặc, lớp bọn mình rất nhiều người còn không dám nói chuyện với cậu ấy!”

“Mình...” Chu Yếu còn chưa dứt lời, Trịnh Ngâm Ngâm đã quá mức hiếu kỳ không kìm nén được, không cho cô cơ hội mở miệng, chỉ lo đặt câu hỏi: “Quen trước đây hay giờ mới quen?”

“Nếu như đến trường của bọn mình mới quen, vậy thì nói cách khác hôm nay hai người mới quen nhau? Với tính cách của cậu ấy, mới quen thì không thể thế này được...”

Động tác thu dọn đồ đạc của Chu Yếu vì mấy lời dông dài của Trịnh Ngâm Ngâm mà chậm lại, khóe môi bất đắc dĩ nhếch lên, cô vừa định giải thích, ngoài cửa đột nhiên xuất hiện vài bóng người.

Trong phòng học còn một phần ba học sinh chưa ra về, tất cả đều chú ý đến đám người mới tới.

Trịnh Ngâm Ngâm đưa lưng về phía cửa, bỗng nhiên thông suốt, kinh hãi nói: “Ôi! Không phải Trần Hứa Trạch đang theo đuổi cậu chứ?!”

“ ... ”

Trong phòng học quá yên lặng, Trịnh Ngâm Ngâm phát hiện có gì đó không đúng, cô ấy nhìn theo ánh mắt Chu Yếu, vô ý thức rụt vai lại.

Đám người Trần Hứa Trạch và Giang Gia Thụ tụ lại trước cửa ra vào, vừa hay nghe được câu nói kia của Trịnh Ngâm Ngâm.

Chu Yếu nhìn mấy người kia, rồi lại nhìn về phía Trịnh Ngâm Ngâm đang sững người ra vì xấu hổ, cô mấp

máy môi: “Thật ra không...”

“Chu Yếu...” Ngoài cửa, Trần Hứa Trạch gọi cô, cô dừng lại, ngược mắt nhìn, cậu thản nhiên nói: “Cần phải đi rồi.”

Mấy người đó đều đang đợi cô. Chu Yếu đành phải nhanh chóng cất đồ đạc vào cặp, gật đầu với Trịnh Ngâm Ngâm: “Mình đi trước, ngày mai gặp.”

Lúc Trịnh Ngâm Ngâm đang còn ngu ngơ, cô đã mang cặp lên lưng, gia nhập với đám người ngoài cửa, từ từ ra khỏi tầm mắt của mọi người.

Mà suy đoán khiến người ta lúng túng của Trịnh Ngâm Ngâm đã bị Trần Hứa Trạch chen ngang, Chu Yếu còn chưa kịp giải thích...

Chu Yếu và Trần Hứa Trạch ở cùng một ngõ nhỏ, trước khi sinh ra, người hai nhà đã quen biết nhau. Sau này bố mẹ Trần Hứa Trạch vì công việc bận rộn nên đã dọn đến trung tâm thành phố phụ cận mua nhà mới, phần lớn thời gian Trần Hứa Trạch đều được ông bà nội chăm sóc, mỗi tuần chỉ gặp bố mẹ một lần.

Sau khi ông bà nội qua đời, bố mẹ muốn đưa cậu đến ở nhà trong tiểu khu, Trần Hứa Trạch ở trong ngõ nhỏ đã quen, một lời từ chối.

Mọi người trong ngõ có quan hệ thân thiết, có khi hàng xóm xung quanh làm gì ngon thì sẽ mời cậu đến nhà ăn cơm. Nhưng có lẽ là do ông bà nội không còn nữa, tính tình Trần Hứa Trạch càng ngày càng trầm lặng, thích ở một mình. Ngoại trừ thi thoảng vào ngày lễ tết, khi không thể từ chối được đồ ăn hàng xóm đưa đến thì cậu mới nhận, còn lại phần lớn thời gian cậu sẽ khéo léo từ chối ý tốt của người ta.

Trong ngõ có rất nhiều trẻ con, dù tuổi lớn hay nhỏ, cũng có người cùng tuổi cậu, trong cả đám trẻ con, khi còn bé, cậu chỉ thân thiết với Chu Yếu.

Không biết có phải vì vậy hay không mà mỗi lần mẹ Chu gọi cậu đến ăn cơm, mười lần thì cậu kiêu gì cũng sẽ đáp ứng bốn năm lần.

Chu Yếu cũng không nói nhiều, chỉ là từ nhỏ đã quen Trần Hứa Trạch.

...

Trịnh Ngâm Ngâm khoa trương cảm thán mấy tiếng: “Đúng là lợi hại! Quá lợi hại!”

Lời này không đầu không đuôi, Chu Yếu thực sự không hiểu lợi hại ở đâu, cô bật cười: “Có gì mà lợi hại.”

Sau khi tiết học cuối kia để lại một cục diện xấu hổ, Trịnh Ngâm Ngâm rất khó mà tiêu tan. Bị lòng hiếu kỳ thúc đẩy, sáng hôm nay tiếng chuông sau tiết thứ nhất vừa vang lên, cô ấy đã chạy đến chỗ Chu Yếu hỏi rõ ràng.

Nghe Chu Yếu nói như vậy, cô ấy háng giọng: “Trần Hứa Trạch cậu ấy...” Hơi dừng lại, cô ấy nhìn xung quanh, đưa hai tay làm thành hình cái vòm, che miệng lại, cẩn thận từng li từng tí hạ giọng: “Tính tính cậu ấy rất tệ! Bắt đầu từ năm nhất, ngoại trừ mấy người Giang Gia Thụ, căn bản không ai dám chơi với cậu ấy. Giống mình này, ngay cả một chữ cũng không dám nói với cậu ấy!”

“Vì sao?”

“Cậu không cảm thấy lúc nói chuyện với cậu ấy thì cả người lạnh buốt sao? Dưới chân như có gió lạnh vậy! Mà ánh mắt cậu ấy nhìn người ta, lạnh nhạt đến mức khiến người ta sợ hãi!”

Chu Yếu nhú mày, nghiêng đầu: “Không đến mức đó chứ?”

“Vậy nên mình mới nói cậu lợi hại.” Ánh mắt Trịnh Ngâm Ngâm nhìn cô như nhìn một dũng sĩ mạnh mẽ.

“...” Chu Yếu đỏ khóc đỏ cười, lại không biết nói gì để phản bác.

Từ thái độ của bạn học xung quanh với cô, có thể biết lời Trịnh Ngâm Ngâm nói tám chín phần là sự thật. Từ khi chuyện ngày hôm qua phát sinh, sáng nay đến lớp học, không có ai nói chuyện với cô, ngay cả bạn học thay mặt thầy cô đi thu vở bài tập đến bàn cô cũng không nói một lời, chỉ cầm một chồng bài vở nhẹ lên bàn cô, ánh mắt muốn nói lại thôi.

Xem ra Trần Hứa Trạch ở Thất Trung, quả thực là tiếng xấu đồn xa, sợ là không kém Dạ Xoa dọa trẻ con khóc đêm bao nhiêu...

Buổi tối khi về nhà, tìm đến Chu Yếu chỉ có mấy người Giang Gia Thụ, Chu Yếu nhìn sau lưng mấy người họ, Giang Gia Thụ tiên phong giải thích: “Hứa Trạch bị thầy giáo gọi đến phòng làm việc, nói chuyện tuyển thẳng [1] năm nay, chắc là sẽ khá lâu nên cậu ấy kêu bọn mình về trước.”

[1] Tuyển thẳng ở đây là tuyển thẳng lên đại học

Chu Yếu nhớ ra Trần Hứa Trạch đã nói chuyện này, cô gật đầu: “Ừ.”

Chen ra khỏi nhóm học sinh, ra khỏi cổng trường, đám Giang Gia Thụ cùng Chu Yếu lên xe buýt.

Ban đầu quen biết nhau là vì mỗi lần tụ họp cuối tuần, lần nào Trần Hứa Trạch cũng sẽ mang Chu Yếu cùng đi, lâu ngày cũng trở thành bạn bè. Nhưng mà tình cảnh như thế này, không có Trần Hứa Trạch, cả đám đơn độc ở cùng cô cơ bản là chưa từng phát sinh, trong chốc lát, cả đám nam sinh có vẻ hơi xấu hổ,

không biết nên bắt chuyện như thế nào.

Cũng may là có Giang Gia Thụ mở lời, bắt đầu hỏi ấn tượng của Chu Yếu với Thất Trung, trò chuyện một lát, bầu không khí dần sôi nổi hơn. Giang Gia Thụ chợt nói: “Đúng rồi, lần thi giữa kì tiếp theo sẽ rất thú vị nhỉ? Không biết cậu và Hứa Trạch, ai sẽ dẫn trước.”

Chu Yếu nở nụ cười: “Không biết nữa.”

“Mình cảm thấy là cậu.” Cậu ấy nói chắc như đinh đóng cột, phân tích rất có lý: “Cậu nhìn xem, ở Thất Trung cậu vẫn luôn đứng nhất, còn ổn định hơn cả khung xe ô tô! Còn Hứa Trạch, phát huy hoàn toàn phụ thuộc vào tâm tình, cứ quanh đi quẩn lại ở vị trí thứ nhất, thứ hai, thứ ba, kỳ trước còn quẩn quanh ở thứ hai thứ ba, mình cảm thấy cậu ta chắc chắn không bằng cậu.”

Mấy người bên cạnh cũng cười, chen vào nói: “Lời này mà bị Hứa Trạch nghe được, Giang Gia Thụ, sợ là cậu gặp nguy đó nha!”

Giang Gia Thụ cứng cổ: “Nghe được thì nghe được, trước mặt cậu ta mình cũng sẽ nói như vậy! Đại ca đây chỉ thích nói thật, đâu có thể rói, máu có thể chảy, nhưng phẩm chất khí khái không thể ném! Các cậu còn gì để nói không?”

“Im đi, chỉ biết khoác lác...” Cả đám trêu chọc lẫn nhau, Chu Yếu chỉ yên lặng nhìn xem, mỉm cười không nói.

Đỉnh đầu vang lên âm thanh thông báo đến trạm, cô ngẩng đầu nhìn lên, kéo ống tay áo Giang Gia Thụ để nhắc nhở: “Đến trạm của các cậu rồi phải không? Xuống xe đi.”

“Không vội, tối nay bọn mình chưa về ngay, Hứa Trạch kêu bọn mình đưa cậu về.”

Chu Yếu hơi sững sờ: “Thật ra không cần đâu, mình biết đường...”

Giang Gia Thụ mặt mũi anh tuấn, sống lưng dựng thẳng, đứng sừng sững một chỗ, còn vững hơn tay vịn bằng sắt. Mặc cho cửa xe đang mở trước mắt dần đóng lại, không hề nhúc nhích chút nào, kiên trì muốn đưa cô về đến nhà.

Xe buýt dừng một lúc đi một lúc, cuối cùng cũng đến trạm.

Đưa Phật phải đến Tây Thiên, để về đến nhà, Chu Yếu còn phải đi qua một ngõ nhỏ, vì lý do an toàn, mấy người Giang Gia Thụ tạo thành nửa cái vòng tròn, đi sau lưng bảo vệ cô, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang hộ tống cô đi vào.

May là ban đêm, nếu là ban ngày thì chắc hẳn hàng xóm sẽ hỏi thăm đây là tiết mục gì.

Quán mặt chực sáng đèn ở ngay phía trước, Chu Yểu đang muốn mở miệng để mọi người đưa đến đây thôi thì Giang Gia Thụ có điện thoại.

Thấy cái tên hiển thị, mí mắt cậu ấy khẽ nâng lên, đưa điện thoại đến bên tai, vừa “Alo”, giọng điệu nhẹ nhõm đã không còn.

“Mọi chuyện sao rồi?”

“ ... ”

“Có sao không?”

“ ... ”

Không biết đầu kia nói gì đó, Giang Gia Thụ nhìn Chu Yểu một cái, nói: “Đưa đến rồi. Ừ...”

Cậu ấy nhú mày, trước khi tắt điện thoại còn nói: “Bọn mình lập tức đến, cậu chờ chút.”

Mấy người đứng quanh Chu Yểu đều không hiểu cho lắm. Chu Yểu là người đầu tiên không nhận được mà hỏi: “Là Trần Hứa Trạch à?”

“...À.” Giang Gia Thụ đáp như không đáp: “Về đến nhà rồi, tranh thủ thời gian vào đi, không còn sớm nữa, bọn mình đi trước, ngày mai gặp lại.”

Cậu ấy ngoắc tay, mấy nam sinh còn lại cũng ý thức được tình huống, không ở thêm nữa, vô cùng lo lắng vội vàng rời đi.

Chu Yểu không thể gọi lại mấy người họ được. Cô đứng trên đường, mấy phút sau, bóng dáng xa xa đã biến mất không thấy, một chấm nhỏ cũng không còn, cô đành phải quay người đi về nhà.

Bố mẹ đang bận rộn trước quán mặt chực, cô đi vào bằng cửa sau, trực tiếp lên tầng về phòng.

Rửa mặt xong, Chu Yểu thay đồ ngủ chui vào chăn, cầm điện thoại xem xét, tin nhắn cô gửi hỏi khi nào về, Trần Hứa Trạch đã trả lời, chỉ ngắn gọn một câu.

Cậu ấy nói: [*Hôm nay ở lại nội thành.*]

Ở khung nhắn vẫn còn tin nhắn chưa gửi, chưa đánh chữ xong, Chu Yểu do dự dừng lại động tác ở đầu ngón tay.

Cô muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra, muốn hỏi có phải là có chuyện gì hay không. Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn xóa bỏ từng chữ, tất cả các chữ trong khung nhắn bị xóa sạch.

Sau cùng, cô nhắn lại ba chữ: [*Vậy ngủ ngon.*]

Cô muốn hỏi hay không không quan trọng, quan trọng là cậu ấy có muốn nói hay không. Nếu cậu ấy muốn nói thì không cần cô hỏi gì, cậu ấy cũng sẽ nói tất cả với cô.

...

Phần lớn thời gian Chu Yếu và Trần Hứa Trạch sẽ cùng nhau ăn sáng. Lúc học năm nhất và năm hai cao trung, hai người không học cùng trường nhưng vào mỗi buổi sáng sớm, hai người họ sẽ cùng nhau ra khỏi nhà khi sắc trời còn tối tăm mờ mịt, sánh vai đi học.

Hai người sẽ ngồi ở một cửa hàng bán bữa sáng có tiếng lâu năm trong ngõ nhỏ, mặt đối mặt, có lúc là sữa đậu nành cùng bánh quẩy, có lúc là cháo loãng cùng bánh bao, ngoài ra còn có chút dưa muối.

Ăn sáng xong sẽ cùng nhau lên xe buýt, đến trạm tiếp giáp, hai người tách ra, mỗi người lên mỗi xe khác nhau.

Hôm nay chỉ có mình Chu Yếu, cô lười ngồi ăn một mình nên mua một cái bánh quẩy và hai cái bánh bao chay, cầm trong tay vừa đi vừa ăn, nhờ vậy mà tiết kiệm được không ít thời gian. Lúc cô đến lớp học, còn gần một nửa lớp chưa đến.

Bầu không khí sáng nay hình như có hơi khác biệt, mấy nữ sinh sôi nổi tụm ba tụm năm một chỗ, xì xào bàn tán, không biết là đang nghị luận cái gì.

Trên đường, dường như các nữ sinh đó còn nhìn về phía Chu Yếu nhiều lần, ban đầu cô còn tưởng là ảo giác của mình, nhưng sau đó còn chạm mắt với nhau, mấy nữ sinh đó nhanh chóng quay đầu đi, Chu Yếu không quá vui vẻ mấp máy môi.

Còn mười lăm phút nữa là đến giờ tự học, Trịnh Ngâm Ngâm bỗng nhiên xông tới.

“...Sao cậu đến sớm thế?” Chu Yếu kinh ngạc, Trịnh Ngâm Ngâm chẳng mấy khi đến đúng giờ, bắt đầu từ năm nhất đã thường xuyên đến trễ, năm buổi thì cứ ba buổi là bị phê bình.

“Cậu, cậu nghe gì chưa!” Trịnh Ngâm Ngâm không kịp bình ổn nhịp thở, Chu Yếu nhìn không nổi, lấy một chai nước chưa mở trong ngăn kéo cho cô ấy: “Uống một chút không?”

Cô ấy hít sâu hai cái, lắc đầu thật mạnh, “Sao cậu lại thành thoi thế!”

“Không thì...”

“Cậu chưa nghe chuyện tối qua Trần Hứa Trạch đến cục cảnh sát sao?!”

Chu Yếu sững sờ, hoàn toàn ngây người.

Trịnh Ngâm Ngâm tiến đến trước mặt cô, đột nhiên lại nhỏ giọng, vô cùng lo lắng nói: “Đêm qua Đặng Giai Ngữ đưa người đến chặn đường Trần Hứa Trạch! Còn gọi người anh mà cô ta quen bên ngoài, một mình Trần Hứa Trạch bị chặn trong ngõ nhỏ cạnh trường.”

“Cô ta vẫn luôn rất thích Trần Hứa Trạch, nhưng không ngờ lại đột nhiên chặn đường cậu ấy, nghe nói cô ta gọi rất nhiều người đến cùng, kết quả cô ta thổ lộ với Trần Hứa Trạch, Trần Hứa Trạch vẫn giữ bộ mặt thờ ơ như người chết. Sau đó Đặng Giai Ngữ quỳnh lên liền...”

Chu Yếu nhìn chằm chằm Trịnh Ngâm Ngâm, trong mắt hiện lên sương mù màu đen, khiến cô nhìn không rõ. “Cô ta liền?”

“... Cô ta liền nhào đến hôn Trần Hứa Trạch!” Trịnh Ngâm Ngâm nín cổ áo, vẻ mặt vô cùng khoa trương: “Vậy mà cô ta dám làm chuyện này! Trời ạ, cô ta cũng quá không biết xấu hổ! Nếu không phải cảnh sát tuần tra đúng lúc đi qua, cô ta và đám anh em lưu manh kia phải chuồn đi thì không biết bọn người đó sẽ còn muốn làm liều đến mức nào nữa! Trần Hứa Trạch thì không may, nghe nói sau đó còn bị gọi đi làm tường trình.”

“... Cũng không biết Trần Hứa Trạch có bị cô ta hôn thật không nhỉ?” Trịnh Ngâm Ngâm biểu lộ muốn bao nhiêu xoắn xýt liền có bấy nhiêu xoắn xýt.

“Cậu không biết cô ta đặc ý thể nào đâu, ngay đêm qua đã khoe khoang ”chiến công vĩ đại” với một nhóm khác, sau đó nhóm này truyền nhóm kia, trong một đêm, hầu như toàn bộ học sinh trường Thất Trung đều biết hết!”

3. Chương 3: Ngọt Như Cam

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Trần Hứa Trạch bị Đặng Giai Ngữ dẫn người chặn lại trong ngõ nhỏ, thổ lộ không thành liền bị cưỡng hôn... hôn được hay không còn chưa xác định, không đến nửa ngày, chuyện này đã lan truyền khắp trường.

Bình thường Trần Hứa Trạch đều cùng đám Giang Gia Thụ về nhà. Tối hôm qua lạc đàn, đúng lúc đụng

phải Đặng Giai Ngữ đang chuẩn bị “chủ động ra quân”. Nghe người ta nói, cô ta thối lộ nhưng Trần Hứa Trạch lại không có chút phản ứng, thế là quỳnh lên, khắp khiêng nhào đến muốn hôn Trần Hứa Trạch. Đúng lúc đó thì gặp phải cảnh sát tuần tra đi qua, quát lên một tiếng khiến bọn lưu manh đó chạy như chim muông phân tán.

Trịnh Ngâm Ngâm cố ý chạy đến thảo luận chuyện này với Chu Yếu, nhưng Chu Yếu là người hướng nội, Trịnh Ngâm Ngâm không thể cảm nhận được chút cảm giác hóng chuyện, nói vu vơ một lúc, chưa đã nghiền nên hậm hực đi về.

Mấy nữ sinh tương đối sôi nổi trong lớp Chu Yếu cũng cảm thấy rất hứng thú với chuyện này. Lúc nghỉ giữa giờ, các cô ấy lại triển khai thảo luận chuyện này, giọng điệu hóng chuyện không khác Trịnh Ngâm Ngâm vừa nãy lắm, đối với chuyện Đặng Giai Ngữ rất cuộc là có hôn thành công không, đám nữ sinh vô cùng hào hứng tìm tòi nghiên cứu.

Đám nữ sinh tụ lại một chỗ, một nữ sinh có đuôi mắt xếch mở miệng nói: “Này, các cậu nói xem, rốt cuộc là hai người đó có hôn thật không nhỉ?”

Nữ sinh bên cạnh nói: “Đặng Giai Ngữ đã nói như thế với người khác rồi, chắc là hôn được. Ồi, cũng không biết lúc đó Trần Hứa Trạch có phản ứng gì...”

“Có thể có phản ứng gì? Cậu ấy vốn không thích Đặng Giai Ngữ, một nam sinh mà bị nhiều người chặn lại như vậy, còn bị cưỡng hôn, không thể nào không cảm thấy mất mặt. Mình thấy Trần Hứa Trạch vĩnh viễn sẽ không có khả năng thích Đặng Giai Ngữ!”

“Trần Hứa Trạch có nói gì không? Đã là tiết thứ ba rồi, cậu ấy có giải thích với ai không?”

Một nữ sinh để tóc mái bằng xì một tiếng: “Cái tính cách kia sao mà giải thích được? Mình thấy dù Đặng Giai Ngữ ra vẻ bức ép, Trần Hứa Trạch cũng sẽ không nói nửa câu liên quan.”

“Cũng đúng, cậu ấy không thích giao tiếp với người khác, sao mà giải thích loại chuyện này được, có hôn được hay không, chỉ có chính hai người đó biết.”

“Đây không phải là do Đặng Giai Ngữ định đoạt rồi sao...”

Ngồi bút của Chu Yếu dừng lại, ánh mắt đặt ở bài tập, sau đó điềm nhiên như không có việc gì, cúi đầu nghiêm túc giải đề.

...

“Ặc, đói bụng quá, các cậu thì sao?”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

Đám người liếc mắt nhìn Giang Gia Thụ, biểu thị im lặng với chủ đề vô cùng nát của cậu ấy.

Có lẽ là vì chuyện tối hôm qua, trên chuyến xe bus về nhà ăn trưa, bầu không khí rất ngột ngạt. Trần Hứa Trạch - người vốn đã không thích nói chuyện phiếm giữ yên lặng, sắc mặt Chu Yếu thì lại bình thường, nhưng cũng không có hứng thú nói chuyện phiếm.

Những người khác bởi vì người anh em của mình “chịu nhục”, tâm tình không vui nổi, đã im lặng qua ba trạm.

Giang Gia Thụ, người được kỳ vọng đã nỗ lực điều chỉnh bầu không khí, ai ngờ vừa mở miệng lại không thành công.

Trần Hứa Trạch và Chu Yếu im lặng không nói, những người khác thử hòa theo Giang Gia Thụ, tiếng cười lúng túng vang lên, cuối cùng lại trở nên yên ắng.

Cả đám người nhìn nhau.

Mặc kệ cả đám nghĩ nhiều, tối hôm qua lúc chạy đến, Trần Hứa Trạch đã làm tường trình xong, gương mặt u ám như bóng đêm. Biết được chuyện xảy ra, Giang Gia Thụ đá bay cục đá ven đường, hung ác chửi một câu, suýt chút nữa là chạy đi tìm đám người kia tính sổ.

Thông báo tới trạm vang lên, đã đến trạm mấy người Giang Gia Thụ đổi xe, một đám người nhìn nhau, đành phải lựa chọn xuống xe.

“Đi trước đây.” Giang Gia Thụ vỗ vai Trần Hứa Trạch.

Trần Hứa Trạch gật đầu, không nói. Trái lại, Chu Yếu vẫn bày tỏ cảm xúc, cười tạm biệt với cậu ấy.

Sau bốn trạm nữa, Trần Hứa Trạch và Chu Yếu xuống xe, khoảng cách đến đầu ngõ chỉ mất vài phút đi bộ.

Một đám học sinh chạy xe đạp về nhà vượt lên hai bên, Trần Hứa Trạch đột nhiên hỏi: “Trưa nay nhà cậu ăn gì?”

“Không biết nữa.” Chu Yếu nói: “Hôm qua mẹ mình không nói.”

“Lần trước cô làm cải cúc rất ngon.”

“Ừ. Ngon thật.”

“ ... ”

Bình thường vào lúc này, mỗi khi nói đến đây, Chu Yếu sẽ chủ động mở miệng hỏi một câu “Có muốn đến nhà mình ăn cơm không?”. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên cô im lặng không nói tiếp.

Trần Hứa Trạch nghiêng đầu nhìn cô.

Chu Yếu nhìn cây cỏ ven đường, không chú ý bên dưới nên vấp chân. Trần Hứa Trạch nhanh tay nhanh mắt cầm lấy cánh tay của cô, đỡ lấy cô.

“ ... Cảm ơn.” Chu Yếu mở miệng.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, hai tay Trần Hứa Trạch đút túi quần, cậu hơi cúi đầu, mi mắt che một nửa mắt, bao giờ cũng ra vẻ lạnh nhạt vô vị. Người không thường tiếp xúc với cậu sẽ rất dễ dàng bị bộ dáng này của cậu hù dọa.

“Chu Yếu.”

“Hả?” Chu Yếu quay đầu.

“Không hôn được.”

Cô sưng sốt: “Cái gì?”

Trần Hứa Trạch nhìn về phía trước, sừng mặt bình lặng có sự nghiêm túc hiem thấy.

Một tay cậu kéo khóa kéo đồng phục, để lộ áo sơ mi trắng bên trong, bên trên cổ áo có dấu son môi quệt qua.

“Bên chỗ bố mẹ chỉ có áo len mùa đông, tối hôm qua mình không thay quần áo.” Cậu nhú mày, cố nén sự khó chịu.

“Mình không bị hôn.” Cậu nói: “Lúc nữ sinh kia đột nhiên nhào đến, mình né đi. Mối của cô ta quệt qua cổ áo mình, không hôn được mình.”

...

Trong ngõ nhỏ đầy mùi đồ ăn, có người nấu cơm sớm, cả nhà đã ngồi vào bàn ăn, có người nấu cơm muộn, bà chủ nhà vẫn ngồi trước cửa nhặt rau.

Mẹ Chu đang xào món thứ hai, Chu Yếu bị sai đi đổ rác, thùng rác lớn màu xanh lá dầu hẻm đã đầy hai phần ba.

Đúng lúc đó, cô Trương ở ngõ bên cạnh cũng đến vứt rác, Chu Yếu lễ phép gọi: “Cháu chào cô.”

“Là Yêu Yêu à, mẹ cháu kêu cháu đi vứt rác?”

“Vâng ạ.”

“Nghe lời quá, ngày nào cũng giúp mẹ làm việc nhà, Cầm Cầm nhà cô mà ngoan được như cháu thì tốt rồi!”

Chu Yếu nở nụ cười.

Cô Trương quan sát Chu Yếu, hít mũi một cái: “Ôi? Yêu Yêu, có phải cháu dùng nước hoa gì không, thơm quá. Nói mới nhớ, Cầm Cầm nhà cô rất thích mùi trên người cháu, nói là vô cùng dễ ngủ, một mực năn nỉ cô mua cho nó nước hoa mùi này!”

“Không có ạ.” Chu Yếu cười nói: “Đâu có mùi gì. Cháu không xịt nước hoa, mùi sữa tắm thôi ạ.”

“Thật sao? Rất thơm mà, đến gần sẽ ngủ được, ngọt như cam vậy, thơm lắm!”

Cô Trương hít hai cái, rồi lại sợ ngủ trúng mùi của thùng rác nên nửa đường dừng lại.

Hàn huyền vài ba câu, Chu Yếu đang định đi thì bàn tay đang ném rác vào thùng của cô Trương dừng lại: “Ồi chao, sao lại có áo sơ mi ở đây? Nhìn còn rất mới nữa, ai lại ném đi phí như vậy...”

Chu Yếu cũng nhìn theo tầm mắt của cô ấy, đó là một chiếc áo sơ mi trắng, chỉ lộ một nửa, nửa còn lại đã bị túi rác cô vừa ném vào đè lên.

“Quá lãng phí, thật là...” Cô Trương ném rác vào, nói thêm vài câu, sau đó xoay người về nhà.

“Tạm biệt cô.” Chu Yếu thu hồi ánh mắt, tạm biệt xong cũng về nhà mình. Cô nhận ra chiếc áo sơ mi kia, là chiếc áo hôm qua Trần Hứa Trạch mặc bên trong áo đồng phục, ngoại trừ cổ áo có một vết son môi rõ ràng thì những chỗ khác hoàn toàn không có chút tổn hại nào.

Chiếc áo còn rất mới, dính vào vết bẩn mà Trần Hứa Trạch không muốn, thế là bị Trần Hứa Trạch dứt khoát ném vào đồng rác.

...

Giang Gia Thụ cùng đám bạn đi về nhà, nói đến chuyện Trần Hứa Trạch vẫn cảm thấy thẫn thức.

“Cục tức này của Hứa Trạch, mình còn khó chịu thay cậu ấy.”

Nam sinh bên cạnh hỏi: “Cậu nói chuyện với cậu ấy rồi à? Chúng ta đi tìm đám người kia?”

“Vẫn chưa nói.”

“Vẫn chưa nói?”

“Ừ.” Giang Gia Thụ nói: “Tối hôm qua, nếu không phải là muộn quá rồi thì mình đã đi tìm bọn kia tính sổ, sau đó Hứa Trạch nói với mình, bảo đừng vội.”

“Sao thế, cậu ấy có dự tính khác?”

“Có tính đánh hay không thì không biết, dù sao mối thù này cũng đã kết rồi, không thể cứ để vậy được, về sau mèo chó gì đó cũng có thể đến làm bữa, Hứa Trạch làm sao mà sống?”

Những người khác rất đồng ý: “Nói đúng lắm. Ngày nào cũng bị chặn đường cưỡng hôn, là ai cũng không chịu được.”

Nói đến đây, cho dù là bạn bè thân thiết thì vẫn không nhận được mà hiểu kì: “Các cậu nói xem, rốt cuộc là Đặng Giai Ngữ có hôn được Hứa Trạch không? Không ngờ cô ta lại làm loại chuyện này!”

“Ai biết. Mình hỏi cậu ấy, cậu ấy không nói với mình.” Giang Gia Thụ bày ra vẻ mặt khó chịu, hiển nhiên là không phải với Trần Hứa Trạch: “Đặng Giai Ngữ kia có gì mà không làm được.”

“Hứa Trạch không quan tâm đến cô ta, mình còn tưởng cô ta đã sớm từ bỏ.”

“Cô ta tự cho là thông minh, thật ra là vô cùng đần độn.”

Giang Gia Thụ vốn đã không thích cô ta, giọng điệu mang theo sự trào phúng: “Đừng nói nữa, Hứa Trạch vốn đã phiền với cô ta, mà xem như Hứa Trạch vốn không phiền thì cô ta làm ra loại chuyện này, cuối cùng cũng sẽ bị ghét.”

“Đó là đương nhiên, thích thì thích, nhưng có thằng con trai nào bằng lòng để nhiều người chặn lại như vậy, không thềm mặt mũi?”

“Không chỉ vì thế đâu. Theo đuổi người ta còn phải hết thuốc đúng bệnh.” Giang Gia Thụ bĩu môi: “Cô ta căn bản không biết Hứa Trạch thích nữ sinh thể nào.”

Cả đám người bày ra vẻ hóng hót: “Không phải chứ, Trần Hứa Trạch còn thích nữ sinh nào sao?”

Giang Gia Thụ cười nhạo một tiếng: “Mình nói cho các cậu, mình đã hỏi rõ ràng rồi! Trước đây mình có hỏi qua cậu ấy về phương diện này, cậu ấy nói cho mình biết.”

Giang Gia Thụ nhú mày: “Các cậu không biết à? Cậu ấy thích con gái ôm mình.”

“Thật chứ?!”

“Đương nhiên là thật.” Giang Gia Thụ khoanh tay cảm khái: “Nói cũng đúng, có thiếu niên nào mà không hoài xuân? Cho dù là Trần Hứa Trạch thì thi thoảng cũng vẫn sẽ có một hai cái giống người bình thường.”

Cả đám không tin lắm: “Cậu hỏi loại câu hỏi này mà cậu ấy vẫn trả lời cậu?”

“Vô cùng xác thực!” Giang Gia Thụ khẳng định: “Trần Hứa Trạch chính miệng nói, cậu ấy nói rất rõ ràng... ôm, cái ôm mang theo hương cam, cậu ấy rất thích.”

4. Chương 4: Không Muốn Nói Chuyện Với Thằng Ngốc!

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chuyện của Trần Hứa Trạch đang còn nóng, hôm sau, lớp bảy đã phải nghênh đón một bài kiểm tra.

Chu Yếu vừa chuyển đến, còn chưa quen hết mọi người trong lớp thì đã phải tham gia vào một cuộc cạnh tranh thành tích.

Loại bài kiểm tra nhỏ này chấm rất nhanh, tan học lúc giữa trưa là đã có điểm số.

Chu Yếu bất ngờ... có thể nói là không phụ lòng mong đợi đạt được vị trí thứ nhất.

Chủ nhiệm lớp so sánh thành tích cả năm lúc trước của cô, lấy trình độ của cô thì có thể vững vàng rơi vào top năm của khối, lúc này mới vui vẻ ra mặt, thái độ đối với cô cũng mềm mỏng hơn.

Ở quầy bán đồ ăn vặt trong trường, đám Đặng Giai Ngữ đang tụ tập mua đồ uống, cách đó không xa là sân thể dục với bụi đất tung bay.

“Nghe nói con nhỏ Chu Yếu vừa chuyển đến, bài kiểm tra vừa rồi đứng thứ nhất.”

“Cái nhỏ nữ sinh Coca kia sao? Vừa đến đã rất thân thiết với bọn Trần Hứa Trạch?”

“Đúng, nhìn giống như đầu gỗ chỉ biết học, quả nhiên.”

“...”

Đối với người chú ý thì tin tức luôn rất nhanh, không biết là ai bắt đầu trước, Chu Yếu đã trở thành đề tài nói chuyện của cả đám.

Đặng Giai Ngữ nhướn mày, mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, khinh thường nói: “Cũng chỉ là một bài kiểm tra nhỏ, đứng nhất lớp thì sao chứ.” Nói thì nói như vậy nhưng trong lời nói của cô ta vẫn phảng phất có vị chua.

Đặng Giai Ngữ không thèm để ý đến chuyện thành tích, nhưng Trần Hứa Trạch lại là một thiên tài, không thấy chăm chỉ học tập nhưng vẫn thường xuyên có tên trên bảng vàng, còn thường xuyên là ba vị trí đầu tiên.

Vừa nghĩ đến chuyện Chu Yếu và Trần Hứa Trạch đều học giỏi, giống như hai người họ mới là người cùng thế giới, hai bên có những chuyện giấu kín mà những người đứng cuối như cô ta không thể với tới được, trong lòng Đặng Giai Ngữ nghĩ sao cũng cảm thấy không thoải mái.

Nữ sinh bên cạnh không biết nhìn sắc mặt, không nhìn ra Đặng Giai Ngữ đã khó chịu, còn nói tiếp: “Nghe nói Chu Yếu ở trường cũ vẫn luôn đứng nhất, với thành tích kia thì đến trường học chúng ta vẫn có thể xếp số một.”

“Ai nói?” Một người khác nói tiếp: “Không phải khối chúng ta vẫn có người kia sao, cái con nhỏ vẫn luôn đứng thứ nhất ấy, con nhỏ đó cũng rất lợi hại. Nếu trường học cử đi tham gia thi gì đó, hai con nhỏ đó, ai hơn ai thua còn chưa biết đâu.”

Năm nay dã tâm của Thất Trung rất lớn, học sinh đứng thứ nhất trên bảng vàng gần đây được trường học cử đi tham gia một cuộc thi, trong trường học ai cũng nghe nói, nếu nữ sinh đó có thể giành được giải thưởng này thì có thể trực tiếp được tuyển vào trường đại học mong muốn.

Còn có Trần Hứa Trạch, giấy tuyển thẳng đã tới tay, thi hay không thi đều do cậu ta lựa chọn.

Giờ lại có thêm Chu Yếu.

Nghe nói mấy trường học trong thành phố này, so sánh với Thất Trung, có sức cạnh tranh lớn nhất chính là Ngũ Trung, trường mà Chu Yếu từng học.

Trường học tuyển cô ta vào, xem ra năm nay có trọng lượng hơn, có thể hy vọng lần thi đại học này sẽ có một thủ khoa.

Mấy nữ sinh líu ríu thảo luận Chu Yếu và nữ sinh đứng thứ nhất ai lợi hại hơn, Đặng Giai Ngữ càng nghe càng phiền, khó chịu chửi mắng: “Các cậu xong chưa? Ai lợi hại hơn quan tâm làm gì, đều là cái loại người khiến ta ghét bỏ, nhốn nháo gì mà nhốn nháo!”

“...” Cả đám hậm hực ngậm miệng, không còn dám trò chuyện.

Một nữ sinh giật tay áo Đặng Giai Ngữ, cẩn thận nói: “Giai Ngữ, chuyện đó... hình như trưa nay bọn Trần Hứa Trạch sẽ đến căng tin trường học ăn cơm...”

Mắt Đặng Giai Ngữ sáng lên: “Sao cậu biết?”

“Mình đi ngang qua lớp mấy người họ, nghe đám Giang Gia Thụ nói chuyện phiếm.”

Đặng Giai Ngữ nở nụ cười: “Vậy trưa nay chúng ta cũng tới căng tin!”

...

Mấy người Trần Hứa Trạch và Giang Gia Thụ ngồi bên phải khu nhà ăn, hàng thứ sáu, cạnh chiếc bàn dựa vào tường. Đặng Giai Ngữ vốn đã có dụng ý, vừa vào căng tin thì con mắt đã liếc sang bên kia.

Lấy đồ ăn xong, người ta vừa buông khay xuống, cô ta đã bưng một chồng thức ăn đứng dậy đi qua.

“Trần Hứa Trạch...”

Giọng cô ta ngọt ngào theo bản năng, Đặng Giai Ngữ không không chế được nụ cười nơi khóe môi, đặt thức

ăn trước mặt cậu: “Cậu ném thử cái này đi, ngon lắm.”

Trần Hứa Trạch không ngần ngại, ăn cơm trong khay của mình.

Giang Gia Thụ thì lại ngẩng đầu nhìn Đặng Giai Ngữ, âm thầm trợn trắng mắt, cũng làm bộ không nghe thấy cô ta nói chuyện, vùi đầu ăn cơm.

Cả đám không ai tiếp lời, Đặng Giai Ngữ đứng đấy vô cùng xấu hổ, bình thường làm gì phải chịu nhục thế này, cô ta không vui cao hứng, không vui đưa tay cầm lấy tay áo cậu: “Trần...”

Còn chưa đụng đến góc áo của cậu, cậu đã né tay đi.

Trong phòng ăn, không ít người phát giác được động tĩnh bên này, đã sớm nghe được “uy danh” của Đặng Giai Ngữ nên không dám thể hiện vẻ mặt xem náo nhiệt, chỉ lặng lẽ dò xét.

Mặt Đặng Giai Ngữ nóng lên, trừng mắt với Trần Hứa Trạch, tức giận đến mức đỏ lên: “Cậu cần phải như vậy sao, Trần Hứa Trạch, cậu...”

“Không có việc gì thì đi đi, đừng cản trở chúng tôi ăn cơm.” Trần Hứa Trạch vẫn không nhìn cô ta, đảo mắt qua đồ ăn cô ta mang đến, lạnh nhạt nói: “Đồ bỏ đi này cũng mang đi đi, hoặc là ném vào thùng rác.”

Đặng Giai Ngữ cuối cùng cũng không nhịn được nữa, cắn hận phất tay, giận dữ bưng đồ ăn về lại chỗ mình.

Trần Hứa Trạch thế này với cô ta đã không phải lần một lần hai, bây giờ lại càng thêm nghiêm trọng. Đặng Giai Ngữ còn cho là mình suýt chút nữa hôn được Trần Hứa Trạch, quan hệ có thể “cải thiện” hơn.

Giang Gia Thụ im lặng chửi thầm, cho cô ta một ánh mắt cười nhạo. Tâm tình Giang Gia Thụ rất tốt, gấp một miếng sườn lên cắn một cái, chua ngọt khiến cậu ấy cảm thấy khó chịu, cậu ấy để miếng thịt đó sang một bên, thuận tay gấp những miếng sườn còn lại cho Trần Hứa Trạch.

“Em gái nó, vậy mà lại là sườn chua ngọt! Mình không ăn món này, cậu ăn đi.”

Trần Hứa Trạch vẫn nhìn đồ ăn trong khay mình, đầu cũng không ngẩng đã nói lại, giọng hờ hững: “Mình không ăn đồ người khác đã chạm vào.”

“...”

Giang Gia Thụ bất đắc dĩ: “Suýt chút nữa quên mất cậu là cái loại ưa sạch sẽ. Được rồi.” Cậu ấy lắc đầu, đưa sườn rán chua ngọt cho nam sinh trước mặt.

Chu Yếu khoan thai tới chậm, Giang Gia Thụ vừa thấy bóng dáng cô xuất hiện ở cửa phòng ăn thì lập tức giơ tay lên vẫy vẫy. Chu Yếu thấy thế thì bước nhanh đến.

Cô ngồi xuống bên cạnh Trần Hứa Trạch, Giang Gia Thụ đẩy một phần ăn nguyên xi chưa ai động đến đến trước mặt cô: “Đã lấy giúp cậu rồi.”

“Cám ơn.” Chu Yếu nhắc đĩa lên, Giang Gia Thụ vừa ăn vừa nói đùa: “Này Chu Yếu, cậu đến muộn, không thấy được trò hay lúc này. Vừa mới có người đưa đồ ăn cho Hứa Trạch, chính là cái nữ sinh theo đuổi Hứa Trạch một cách mạnh bạo ấy, bị Hứa Trạch thờ ơ hù chết!”

Chu Yếu từ từ quay đầu nhìn về phía Trần Hứa Trạch.

Động tác gấp thức ăn của Trần Hứa Trạch dường như hơi dừng lại một chút, cậu lạnh nhạt nói: “Không phải đưa cho mình, là đưa cho Giang Gia Thụ.”

Giang Gia Thụ “hả” một tiếng, trố mắt, “Hứa Trạch cậu...” sao có thể mở mắt nói dối như thế?

Còn chưa nói xong thì đôi mắt đã chạm đến ánh nhìn u ám của Trần Hứa Trạch, Giang Gia Thụ sững sờ, vô ý thức ngậm miệng.

Bỏ qua thời cơ, phản ứng Giang Gia Thụ tương đương với việc ngầm thừa nhận, chủ đề này đi qua, không ai nhắc đến nữa.

Giang Gia Thụ ngẫm nghĩ... cũng đúng, Đặng Giai Ngữ khiến Trần Hứa Trạch phát bực như vậy. Nhắc đến cô ta, Trần Hứa Trạch chắc sẽ không vui nổi, thảo nào lại tích cực muốn phủi sạch quan hệ với cô ta như vậy.

Giang Gia Thụ rất tán thành, không thêm để ý đến việc tự mình lại nhận cái “danh” này, tiếp tục ăn cơm.

Ăn vài miếng, Chu Yếu đứng dậy: “Mình qua bên kia mua giấy ăn.”

Không lâu sau cô đã trở về, hai nam sinh đứng lúc muốn lau tay, Chu Yếu đưa hai tờ cho hai người đó.

Cô lau sạch sẽ mỡ dính trên trên tay, cầm đĩa tiếp tục ăn. Cô không thích ăn thịt gà, món gà xào cắt lát kia vẫn chưa chạm đến, cô gấp một miếng ăn, vẫn không ăn được.

Cô nhìn, cảm giác để lại thì rất lãng phí, thế là Chu Yếu dứt khoát đưa gà cho Trần Hứa Trạch.

“Cậu ăn đi.”

“Chu Yếu, cậu ấy...”

“Hả?” Chu Yếu ngẩng đầu, ánh mắt trong suốt không dính chút bụi bặm, biểu cảm trên mặt cũng tự nhiên đến mức không thể tự nhiên hơn.

Giang Gia Thụ muốn nói, Trần Hứa Trạch không ăn đồ người khác đã chạm vào thì lại thấy Trần Hứa Trạch vươn đũa, gấp miếng thịt gà kia, từ từ bắt đầu ăn.

“Sao thế?” Chu Yếu còn đang chờ Giang Gia Thụ nói tiếp. Giang Gia Thụ thì lại ngạc nhiên, không nói nổi một câu.

Trước kia, mỗi lần gặp mặt Chu Yếu thì đều là đi đánh bowling hoặc đi hát, Trần Hứa Trạch mang cô đi theo, nhưng cô chưa từng cùng cả đám ăn cơm. Đây là lần đầu tiên Giang Gia Thụ thấy hình thức ăn uống của Chu Yếu và Trần Hứa Trạch.

Cho đến khi ăn cơm trưa xong, rời khỏi nhà ăn, Giang Gia Thụ vẫn cảm thấy khó hiểu.

Chu Yếu và Trần Hứa Trạch đang nói chuyện, đi ở phía trước khoảng ba bước.

Giang Gia Thụ nhìn hai người họ, dùng cùi chỏ thúc vào người nam sinh bên cạnh: “Cậu có cảm giác được Hứa Trạch có hơi kỳ lạ không?”

“Hả? Kỳ lạ chỗ nào?”

“Mình vừa đưa sườn chua ngọt cho cậu ấy, cậu ấy không ăn!”

“Đây không phải rất bình thường sao, cậu ấy không ăn đồ người khác đã chạm vào, cậu cũng đâu phải không biết.”

“Nhưng mà Chu Yếu gấp gà xào cho cậu ấy, cậu ấy lại ăn!”

Nam sinh bên cạnh im lặng mấy giây, trên mặt hiện đủ biểu cảm trầm lắng, rồi đột nhiên đột nhiên thông suốt: “Vậy đã nói rõ là món gà xào rất ngon!”

Giang Gia Thụ: “...”

Đẩy cánh tay đang khoác trên vai mình, Giang Gia Thụ tăng nhanh bước chân.

Không muốn nói chuyện với thằng ngốc!

...

Đặng Giai Ngữ nhìn cả đám Trần Hứa Trạch rời đi, đồ ăn trong khay trước mặt dường như là không nhúc nhích, cô ta tức giận đến mức gương mặt có hơi vằn vẹo.

Nữ sinh bên cạnh cũng nhìn về phía cửa, nhưng lại khác Đặng Giai Ngữ, hình như là đang suy nghĩ, nhưng không biết là đang nghĩ gì.

Nữ sinh đó nhú mào, đột nhiên nói: “Mình cảm thấy Chu Yếu kia rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi.”

Đặng Giai Ngữ không để tâm đến lời của cô ấy, rất lâu sau mới nói: “Quen thì quen, với cái vẻ ngoài tầm thường kia của cô ta, đầy đường! Ai mà không thấy quen mắt!”

Mấy người khác không dám nói tiếp.

Nói một cách công bằng, bề ngoài của Chu Yếu rất xinh đẹp, một đôi mắt to giống như nai con, long lanh đầy nước, lúc không nói gì chỉ nhìn người ta cũng không hiểu sao lại khiến người ta thích thú. Da dẻ lại trắng trẻo, khuôn mặt trắng mịn màng, ngay cả cổ cũng trắng, tinh tế, đường cong rất đẹp đẽ. Nhưng nếu nói những lời này trước mặt Đặng Giai Ngữ, vậy thì sẽ không có quả ngon để ăn. Có ai dám nói?

Một trong đám nữ sinh đó đột nhiên vỗ bàn, ngón tay cũng đỏ lên, chỉ nghe cũng đã thấy đau.

“Mình nhớ ra rồi! Mình nhớ Chu Yếu là ai rồi!”

Đặng Giai Ngữ vốn đang nổi nóng, quay đầu liếc cô ta một cái, nổi giận: “Có bệnh à? Nhớ cái gì mà nhớ, cô ta là thần tiên hay là yêu tinh mà kích động như vậy?!”

“Thật mà! Mình nhớ ra rồi, lúc học tiểu học mình đã gặp cô ta!”

“Gặp thì gặp, ồn ào làm cái gì!”

“Đó là buổi đi chơi xuân, trường học của bọn mình với trường tiểu học của cô ta tổ chức cùng một công viên, lúc đó cô ta và Trần Hứa Trạch cũng là bạn học, hình như còn cùng lớp!”

Đặng Giai Ngữ cố nén tức giận: “Cho nên?”

Nữ sinh đó nắm tay Đặng Giai Ngữ tay, trừng mắt, trong mắt khó nén được sự kích động: “Không phải chứ! Giai Ngữ, cậu không biết đâu, Chu Yếu này, khi đó bị...”

5. Chương 5: Ngoại Tộc

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Giờ nghỉ trưa, Đặng Giai Ngữ gọi Chu Yếu đến một góc khuất trên hành lang nói chuyện, bị rất nhiều người đi ngang qua trông thấy. Không ai biết hai người họ nói chuyện gì.

Sắc mặt Chu Yếu không tốt lắm, còn trên mặt Đặng Giai Ngữ lại có ý cười nhẹ nhàng, giống như nói chuyện gì đó khiến tâm tình người ta rất vui vẻ.

Nếu không phải từ đầu đến cuối Chu Yếu vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc thì có vẻ rất giống một cuộc trò chuyện bình thường.

Trịnh Ngâm Ngâm nhận được tin tức, sau tiết thứ nhất đã chạy đến tìm cô, lập tức đi thẳng vào vấn đề: “Nghe nói Đặng Giai Ngữ tìm cậu, cô ta đã nói gì với cậu?”

Lúc đó Chu Yếu đang sửa soạn sách vở cho tiết sau, cô từ từ trả lời, tốc độ nói và động tác trên tay không nhanh không chậm: “Không có gì. Cô ta chỉ nói nhìn thấy mình thì cảm thấy rất ghét, muốn mình cách xa Trần Hứa Trạch một chút.”

Trịnh Ngâm Ngâm biết Chu Yếu và Trần Hứa Trạch từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, nghe xong thì giận dữ không thôi: “Cô ta cho rằng cô ta là ai? Dựa vào cái gì mà yêu cầu cậu cách xa Trần Hứa Trạch, Trần Hứa Trạch cũng không phải của cô ta!”

Cô ấy bỗng dừng bắt lấy tay Chu Yếu: “Cậu sợ không? Rõ ràng là Đặng Giai Ngữ đã để mắt đến cậu, nếu cô ta đến tìm cậu gây phiền phức thì làm sao bây giờ?”

Đôi mắt màu đen của Chu Yếu không chút gợn sóng, giống như những chuyện này không hề liên quan đến cô vậy. Cô nhẹ nhàng sắp xếp sách vở, vuốt phẳng nếp gấp ở góc sách: “Mình thấy không sao cả.”

“Không sao cả?!” Trịnh Ngâm Ngâm kinh ngạc: “Sợ là cậu chưa biết cô ta đáng sợ bao nhiêu đi! Số nữ sinh trong trường học chúng ta bị cô ta gây phiền phức nhiều không kể xiết, vô cùng thảm! Không phải bị đánh chảy máu mũi, che mặt khóc chạy ra khỏi phòng vệ sinh thì cũng bị đám người của cô ta vây ở một nơi hẻo lánh bạt tai, mặt bị đánh đến mức đỏ lên, còn bị quay phim lại!”

Trịnh Ngâm Ngâm thay cô sốt ruột: “Cô ta kêu cậu cách xa Trần Hứa Trạch chút, xong rồi, cậu phải làm sao đây?”

Chu Yếu khép sách vở lại, lạnh nhạt bình tĩnh nói: “Tại sao mình phải nghe theo cô ta?”

Giọng điệu thản nhiên của cô khiến Trịnh Ngâm Ngâm sững sờ.

“Trần Hứa Trạch không phải của cô ta, cũng không phải của mình.” Gương mặt dịu dàng của Chu Yếu phảng phất hiện lên sự kiên nghị, cô nhẹ nhàng cười với Trịnh Ngâm Ngâm: “... Vì sao mình phải nghe theo cô ta?”

...

Trịnh Ngâm Ngâm rời đi không bao lâu thì Trần Hứa Trạch xuất hiện ở cửa lớp bảy.

Bóng dáng cậu vừa xuất hiện, cả lớp lập tức yên ắng như cái chùa, sau đó ánh mắt cũng nhìn theo tầm mắt của cậu... trên người Chu Yếu.

“Ra đây một chút.”

Chu Yếu không nhiều lời, đứng dậy theo cậu cùng nhau ra ngoài.

Người khác xì xào bàn tán, hai người họ lại ngoảnh mặt làm ngơ, đi đến chỗ ngoặt ở hành lang nói chuyện.

“Đặng Giai Ngữ nói gì với cậu?” Trần Hứa Trạch mở miệng, cũng hỏi đến chuyện này.

Trong lúc nghỉ trưa, gần gũi mười mấy phút đã truyền khắp cả khối, xem ra tất cả mọi người rất thích loại tiết mục “hai nữ tranh một nam” này.

Nếu không phải Giang Gia Thụ là bạn tốt của Trần Hứa Trạch, hơn nữa cậu ấy lại ghét Đặng Giai Ngữ, không chừng sẽ còn dẫn người cá xem ai thắng ai thua.

Chu Yếu không nói chuyện, Trần Hứa Trạch hỏi thêm lần nữa: “Cô ta đã nói gì với cậu rồi?”

Người khác không nhìn ra, nhưng cậu chỉ cần liếc mắt một cái là có thể cảm nhận được cảm xúc của cô có sự khác biệt. Vẫn là gương mặt không có biểu tình gì, dáng vẻ ngoan ngoãn dịu dàng, nhưng lúc này, rõ ràng là cô không vui vẻ.

Một lúc lâu sau, Chu Yếu ngược mắt nhìn thẳng vào cậu, nói: “Cô ta đến tìm mình để nói chuyện kia.”

Chu Yếu xê dịch mũi chân một chút, trong nụ cười có sự bất đắc dĩ: “Hình như cô ta biết rồi.”

Lúc này chính là lúc mà ánh mặt trời nóng nhất, ánh sáng chiếu vào qua cửa sổ trên hành lang, đầu tiên là rơi trên người Trần Hứa Trạch, một chút sót lại mới chiếu vào Chu Yếu.

Xa xa nhìn lại, tựa như cậu vì cô mà che đi hơn nửa ánh sáng chói mắt.

...

Năm ba, thể dục một tháng chỉ có một tiết, đối với học sinh mà nói, đây được xem như là cơ hội thả lỏng khó có được.

Sau khi sắp xếp hàng ngũ, thầy giáo lần lượt điểm danh, lúc gọi đến tên Chu Yếu thì dừng lại hỏi: “Em không tham gia hoạt động thể dục đúng không?”

Chu Yếu đáp: “Vâng.”

Ngắn gọn một chữ, nhưng lại dẫn đến sự chú ý của mọi người xung quanh.

“Thầy biết rồi.” Giáo viên thể dục ghi chú tên cô trên danh sách, thuận miệng hỏi: “Thân thể em không tốt lắm sao? Chủ nhiệm lớp các em nói thầy đừng bắt em tham gia các hoạt động mạnh, nói trước đây em ở Ngũ Trung cũng không học thể dục...”

Chu Yếu không trả lời, tiếng bàn tán xôn xao dần lớn hơn, một đám nữ sinh vừa thì thầm vừa nhìn cô bằng một ánh mắt khó có thể hình dung.

Chu Yếu làm như không thấy.

Điểm danh xong thì bắt đầu chạy làm nóng người, Chu Yếu là ngoại lệ, cô ngồi trên băng ghế đá quan sát.

Toàn bộ học sinh chạy vòng này đến vòng khác, nóng đến mức mồ hôi đã chảy xuống.

Bài tập theo đài [1] sớm đã học xong, sau khi chạy xong là tự do hoạt động, nam sinh trao đổi phân đội chơi bóng, nữ sinh tụm lại thành tốp ba tốp năm uống nước.

[1] Bài tập theo đài (Radio calisthenics): bài tập khởi động được thực hiện cùng âm nhạc và hướng dẫn được phát từ đài phát thanh, phổ biến ở Nhật Bản, một phần đại lục Trung Quốc và Đài Loan

Đột nhiên, có vài người đi đến, dẫn đầu là một nữ sinh mặt mang ý cười, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Chu Yếu, quan sát từ mặt xuống đùi cô, rồi dừng lại ở chỗ mũi chân mấy giây mới dời lên trên mặt lại.

Giọng của nữ sinh đó mềm mại ngọt ngào, trong sự hiếu kỳ còn mang theo sự ác ý mà chính bản thân nữ sinh đó cũng không phát hiện được: “... Chu Yếu, nghe nói trước kia chân cậu có chút vấn đề, là thật sao? Bây giờ vẫn vậy à?”

Cô không tham gia hoạt động thể dục, chuyện này đối với đám học sinh đó tương đương với việc chứng thực một nửa tin đồn.

Từ khi Đặng Giai Ngữ tìm đến Chu Yếu nói chuyện đến nay chỉ là một buổi trưa, thậm chí còn chưa đến giờ tan học thì đã có một số việc truyền ra.

Người người bàn tán không chút kiêng nể, dường như không hề phát hiện được hành vi của mình mang đến cho người khác tổn thương đến mức nào. Cả một đám chỉ biết hóng chuyện lung tung...

“Này, các cậu biết gì chưa? Chu Yếu vừa chuyển đến ấy, trước kia bị thọt chân!”

...

Tin tức truyền đi rất nhanh, đám Giang Gia Thụ đương nhiên cũng nghe được chuyện này.

Cả đám nam sinh khiếp sợ không thôi: “Không thể nào, lúc Chu Yếu đi rất bình thường, không giống như người có vấn đề về chân.”

“Nhưng mà... Nói mới để ý, bình thường cậu ấy đi cũng không nhanh lắm, có lúc đi được một đoạn thì đột nhiên dừng lại, cũng chưa từng nhìn thấy cậu ấy chạy bộ gì đó.”

“Nhưng đó là trước kia, không có nghĩa bây giờ cũng vậy!”

“Cậu chưa nghe nói à? Lúc ở Ngũ Trung cậu ấy cũng không học thể dục, bạn học mấy năm ở Ngũ Trung của cậu ấy cơ bản cũng chưa ai thấy cậu ấy chạy...”

“Được rồi! Xong chưa, suốt ngày nói nhảm, chỉ biết nói nhảm thôi!” Giang Gia Thụ khó chịu chen ngang: “Người khác bàn tán thì thôi đi, Chu Yếu là người một nhà, các cậu cũng mù mắt bàn tán theo, có còn nhân tính không?”

Giang Gia Thụ mắt lạnh nói: “Mình cảnh cáo các cậu, mấy lời này tuyệt đối không được nói trước mặt Chu Yếu và Trần Hứa Trạch. Quan tâm đến chuyện chân Chu Yếu như thế nào làm gì, chân cô ấy không tốt thì có ảnh hưởng gì đến các cậu không? Đám ngu ngốc các cậu thiếu chuyện để nói à!”

Cả đám sững sờ, vừa xấu hổ vừa hổ thẹn: “Nói cũng đúng...”

Giang Gia Thụ hừ lạnh một tiếng: “Là con nhỏ nào miệng rộng đi khắp nơi rêu rao, đúng là hèn hạ, mình phải xé rách miệng con nhỏ đó!”

Cả đám ngồi bàn bạc, Giang Gia Thụ dặn dò cả đám, liên tục cường điệu, cho dù có chuyện gì cũng không được nói chuyện này trước mặt Chu Yếu và Trần Hứa Trạch, sau khi có được lời bảo đảm, đề tài này rốt cuộc mới đi qua.

Vừa lúc chuông hết giờ vang lên, sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, Trần Hứa Trạch đến quầy tạp hóa mua nước, một đám Giang Gia Thụ cũng đi, đi qua sân thể dục, đúng lúc gặp phải đám Chu Yếu vừa kết thúc tiết thể dục.

Cô đi một mình ở phía trước, phía sau là vài ba nhóm tụm năm tụm bảy, nhóm nữ sinh gần nhất, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào chân cô, chỉ trở sau lưng.

Bước chân của Trần Hứa Trạch dừng lại, nói với Giang Gia Thụ: “Mình không đến quầy tạp hóa nữa, các cậu đi đi, lấy cho mình chai nước khoáng.”

Không giải thích nhiều, cậu đi nhanh đến bên cạnh Chu Yếu.

Chu Yếu quay đầu lại, thấy là cậu thì hỏi: “Sao cậu lại đến đây?”

Không biết có phải là ảo giác hay không, cậu luôn cảm thấy, gương mặt vốn trắng trẻo của cô, bây giờ còn trắng hơn bình thường ba phần.

Trần Hứa Trạch nhíu mày, rồi lại nhanh chóng giãn ra: “Đi ngang qua đây, cùng nhau về phòng học?”

Chu Yếu không từ chối, Trần Hứa Trạch cùng cô đi đến dãy phòng học.

Có Trần Hứa Trạch bên cạnh, tiếng xì xào bàn tán nhỏ hơn một chút nhưng vẫn không ngăn được những ánh mắt đánh giá.

Chu Yếu đi rất chậm, vẫn luôn chậm, không biết có phải là do tác động tâm lý của Trần Hứa Trạch hay không mà lúc này, bước chân của cô còn chậm hơn bình thường nửa nhịp.

Đủ loại ánh mắt dò xét chuyển đến, tất cả ánh mắt dường như đang chờ cô lúng túng “thọt chân”.

Bởi vì cái danh hiệu này mà trong chốc lát, Chu Yếu đã trở thành ngoại tộc.

Những lời khó nghe đó không phải Trần Hứa Trạch không nghe được, cậu cũng giống Chu Yếu, ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ im hơi lặng tiếng đi sau lưng cô.

Cậu dùng bóng lưng cao gầy che đi bóng dáng cô, che đi tất cả ánh mắt hiếu kỳ, phỏng đoán ác ý.

...

Buổi chiều, sau khi tan học, Trần Hứa Trạch nói với Giang Gia Thụ: “Tối nay không ăn cơm với các cậu, mình và Chu Yếu có việc phải đi trước.”

“Đi đâu thế?”

Trần Hứa Trạch chỉ nói: “Có việc.”

Không hỏi được gì, Giang Gia Thụ đành phải gật đầu: “Được rồi.”

Đột nhiên nhớ đến gì đó, Giang Gia Thụ gọi cậu lại: “Chuyện Lưu Hạo kia xử lý thế nào?”

Lưu Hạo là người anh lưu manh bên ngoài mà Đặng Giai Ngữ nhận, ngày đó đã chặn Trần Hứa Trạch lại trong ngõ nhỏ để thổ lộ, Lưu Hạo mang theo một đám người để giúp đỡ cô ta.

Mối thù là Đặng Giai Ngữ kết, Lưu Hạo cũng khó thoát tội.

“Không phải đã hẹn tối hôm nay đi chặn bọn chúng sao?”

“Tạm thời không đi, mình có chút chuyện.”

“Sao?”

“Được rồi.” Trần Hứa Trạch nói: “Hai ngày tiếp theo mình không muốn ra ngoài, đừng tới tìm mình.”

Tháng này ngày nghỉ và ngày lễ đến cùng lúc, hiếm khi được nghỉ liền hai ngày, Giang Gia Thụ còn muốn ra ngoài thả lỏng một chút, ai ngờ Trần Hứa Trạch lại không đi, đang êm đẹp lại đột nhiên muốn nằm ở nhà.

Chuyện cậu đã quyết định thì không ai khuyên được, Giang Gia Thụ không còn cách nào, đành lên tiếng: “Biết rồi, không đến tìm cậu.”

Trần Hứa Trạch thu dọn đồ đạc xong, đến chỗ hẹn với Chu Yếu ở cổng trường.

Cô đứng trước bảng thông báo, hơi ngược cổ lên, im lặng nhìn mấy tờ thông báo mà với nội dung của nó,

đối với học sinh bình thường thì vô cùng khó khăn tẻ nhạt.

“Chờ lâu rồi à?”

Chu Yếu nghe thấy giọng cậu thì quay đầu lại, nhẹ nhàng nở nụ cười mỉm như bình thường, vừa đúng: “Không có.”

Trần Hứa Trạch quét mắt một vòng trên bảng thông báo, nội dung được dán rất nhiều, cái gì mà cạnh tranh vào trường học trọng điểm xuất sắc, nội quy dành cho học sinh, còn có một tờ mới dán, hình như là thông báo cán bộ giáo dục của tỉnh đến khảo sát gì đó.

Hai người sóng vai rời đi, đi về phía bên trái cổng trường, đủ loại mùi thơm của đồ ăn bốc lên trong các quán ăn, người bán hàng bắt đầu rao hàng, thu hút các học sinh tan học dừng chân.

Chu Yếu thấp hơn Trần Hứa Trạch, cậu vừa cao vừa gầy, thân thể lại rất rắn chắc, dù là áo quần bình thường mặc lên người cậu cũng có sự đặc biệt.

Hoàng hôn kéo dài bóng của hai người, giọng Trần Hứa Trạch bị thổi đi trong gió: “Sợ à?”

Chu Yếu nói: “Không sợ.”

Về những lời đồn đại trong trường học, về chuyện cô có chỗ thiếu hụt, về chuyện ai ai cũng dùng ánh mắt khác thường để quan sát cô, về những nỗ lực phá hỏng đồ đạc của cô, cô không hề sợ.

Bóng chiều đổ xuống đường phố, hai người đi qua giao lộ thứ nhất, nhưng không đi thẳng về nhà như lúc trước, cũng không rẽ qua hướng quán ăn.

Hai người sóng vai đi về phía trước, xuyên qua một con ngõ nhỏ mờ tối dài dằng dặc, rẽ qua một con đường khác...

[1] Bài thể dục của học sinh Trung Quốc

6. Chương 6: Nội Tâm Âm U

Edit: Nhựt Vy

Beta: Quanh

Kì nghỉ hai ngày, không có bạn cùng chơi đùa, không chỉ Trần Hứa Trạch không ra khỏi cửa mà những người khác cũng có việc, Giang Gia Thụ ở nhà chờ hai ngày, chán đến mức sắp mọc lông rồi.

Buổi chiều ngày nghỉ cuối cùng, cậu ấy ôm bóng rổ, chuẩn bị đi tìm anh trai sát vách cùng nhau chơi bóng.

“Con đi làm gì đó?” Còn chưa ra ngoài thì đã bị bố ngăn lại: “Anh Trương Kiên của con đang bận, lát nữa còn đến cục làm việc, thằng nhóc như con ngồi yên ở nhà đi!”

Giang Gia Thụ hiểu kì: “Chuyện gì thế? Không phải hôm nay anh Trương Kiên cũng nghỉ sao? Sao lại phải đến cục, có vụ án đột xuất gì à?”

Bố Giang nói: “Ngày nào cũng hỏi nhiều như vậy, có thể về phòng làm bài tập đi không, học tập em họ con một ít, để bố bớt lo chút đi!”

“Rất cuộc là có chuyện gì thế? Bố, nói với con một chút thôi!”

Bố Giang không còn cách nào, đành liếc cậu ấy một cái: “Có thể có chuyện gì, trong cục bắt được một nhóm lưu manh trộm xe máy với xe điện, đang liên hệ người mất đến nhận!”

Giang Gia Thụ nghe xong: “Đây thì có gì mà chuyện lớn?”

Không nhiều lời, cậu ấy ôm quả bóng ra cửa, đến tìm Trương Kiên sát vách.

Trương Kiên đang chuẩn bị sửa soạn đồ đạc ra ngoài: “Ồ, em đến rồi à?”

Giang Gia Thụ hỏi: “Anh, có chuyện gì mà bận rộn thế? Chuyện trộm xe à?”

“Em biết rồi đó.” Trương Kiên bật cười, nói: “Giữa trưa bắt được một nhóm trộm xe rồi bán lại, bây giờ trong cục đang xử lý.”

Giang Gia Thụ nói: “Em nghe bố em nói, còn tưởng là không phải chuyện lớn gì, anh vội vàng đi như thế, là rất nghiêm trọng sao?”

Trương Kiên nói: “Một chiếc hai chiếc thì đúng là không phải chuyện lớn, nhưng đám người này tái phạm, trộm hơn nửa năm rồi, còn lấy một cái nhà máy bị bỏ hoang làm cứ điểm. Em không biết đâu, lúc đội bọn anh đi vào bên trong, cái xưởng đó chất đầy xe! Mới cũ đều có, đám người này cứ cách một đoạn thời gian là thừa dịp lúc nửa đêm ít người, chạy xe đến thị trấn bên cạnh bán lại!”

Giang Gia Thụ hiểu kì: “Trộm hơn nửa năm... Thế sao các anh bắt được?”

“Rất nhiều người báo mất đồ, nhưng bọn chúng luôn trộm xe vào nửa đêm, còn là ở mấy chỗ như quán net, rất khó bắt, lúc này rốt cuộc cũng tóm được.” Trương Kiên nói: “Có người nặc danh báo địa điểm cất giấu của bọn chúng, sau đó trưa nay trong cục phái một tiểu đội đi, vừa vặn bắt quả tang.”

Giang Gia Thụ sờ gáy: “Em còn muốn rủ anh cùng chơi bóng rổ đấy, xem ra là không được rồi.”

“Chờ anh làm xong nha.” Trương Kiên vỗ cậu ấy: “Bây giờ những chiếc xe kia đã chở về trong cục, đang đợi người đến nhận. Người đã từng báo mất đồ thì trực tiếp gọi điện thoại đến nhận, có vài biển số xe những tên côn đồ chưa kịp hủy đi, cũng có thể trực tiếp liên hệ chủ xe. Chắc là phải hai ba ngày mới làm xong.”

“Đều là xe máy và xe điện à?”

“Ừ, hiện tại cũng đã nhận gần hết rồi, chỉ còn lại năm sáu chiếc không ai báo mất giấy tờ, cũng không có biển số xe, không ai đến nhận. Đều tương đối cũ, chắc là bản thân chủ xe cũng quên rồi... nhưng mà có một chiếc không giống lắm.”

Giang Gia Thụ hứng thú: “Sao mà không giống?”

Trương Kiên nhú mày: “Biết loại xe máy Oanh Lô [1] không? X6 kinh điển đấy!”

[1] Oanh Lô: một loại xe máy có tốc độ cực nhanh, có thể chở từ 4-5 người, số lượng không nhiều và khi đi khá nguy hiểm

“Oanh Lô X6?!”

“Ừ, còn độ thành màu xám bạc, lúc chở về trong cục bọn anh thì mấy đội viên trẻ đều chạy tới xem. Chậc, một chiếc xe rất ghê gớm.”

Trương Kiên cảm khái: “Cũng không biết là của ai, vẫn chưa ai đến nhận.”

Giang Gia Thụ lắc đầu: “Mấy người này đúng là lợi hại, nhưng mà đám trộm xe kia, sau khi bị bắt sẽ xử trí như thế nào?”

“Nên xử thế nào thì xử thế đó thôi, số lượng xe trộm được không một trăm thì cũng năm mươi, hơn nữa bọn chúng còn qua tay bán đi, dù sao cũng không có quả ngon để ăn.”

Giang Gia Thụ còn chưa lên tiếng, Trương Kiên lại nói tiếp: “Đúng rồi, hình như cái tên Lưu Hạo kia thường xuyên lui tới mấy trường bọn em, cái loại lưu manh thế này, ít liên quan đến bọn chúng đi, coi chừng bố em đánh gãy chân em!”

Giang Gia Thụ kinh ngạc: “Lưu Hạo?!”

“Sao thế, không lẽ em quen cậu ta thật?”

“Quen thì quen, nhưng bọn em có thù. Đám bị bắt có cậu ta?”

Trương Kiên nói: “Đúng thế, cậu ta và đám đàn em lưu manh kia làm không ít chuyện trộm cắp, đánh nhau ẩu đả, trộm xe, đều là chuyện thường ngày. Thực sự thiếu giáo dục.”

Giang Gia Thụ nghe được tin tức khiến người ta “kinh hoàng”, hàn huyên với Trương Kiên một lát nữa, cho đến khi Trương Kiên nói: “Không nói với em nữa, anh còn phải về cục, em đang hoảng một chút, đừng có chơi với mấy đứa không đâu, coi chừng bố em đánh em!”

Giang Gia Thụ vội nói: “Biết biết!” Còn không quên hẹn: “Đợi lúc nào rảnh cùng nhau chơi bóng đi! Em không làm phiền anh nữa, anh đi làm việc đi, em về trước.”

Giang Gia Thụ nhanh chóng chạy về nhà, vào trong phòng, cầm điện thoại gọi cho Trần Hứa Trạch, nhưng gọi hai cuộc vẫn không thông.

Đôi khi Trần Hứa Trạch tắt chuông điện thoại, tùy tiện ném điện thoại ở cái xô nào đó trong nhà, Giang Gia Thụ đã quen. Ngẫm nghĩ, cậu ấy chuyển sang gọi cho những đứa bạn khác.

“... Lưu Hạo bị bắt!”

Câu đầu tiên mở miệng là như vậy, khiến cho đầu kia điện thoại chấn động, cậu bạn kia lú lẫm: “Sao? Sao?! Có chuyện gì?”

“Cậu ta trộm xe bị bắt được, địa điểm giấu xe bị người ta báo cáo, cả người cả xe đều tóm được, mấy chục chiếc xe còn chưa kịp bán đi, bị bắt vào cục cảnh sát rồi!”

“What the f*ck! Đúng là đúng dịp, chúng ta còn định giúp Trần Hứa Trạch tìm cậu ta gây sự để báo thù, không ngờ cậu ta lại thế này, đúng là ý trời...”

...

Mẹ Chu nấu một nồi canh gà, Chu Yếu làm chân sai vặt như thường lệ, cầm hộp đựng canh đến cho Trần Hứa Trạch.

Trần Hứa Trạch ngồi trên bàn yên lặng ăn canh, trong nhà chỉ có một mình cậu, đa số thời gian đều yên tĩnh không một tiếng động.

Chu Yếu không nhàn rỗi, giúp cậu quét dọn vệ sinh. Đây cũng không phải lần một lần hai, động tác của cô thành thạo đến mức dường như đã trở thành thói quen.

Chu Yếu bỗng nhiên nói: “Chiếc Oanh Lôi X6 kia cứ như vậy bỏ đi à?”

Động tác múc canh của Trần Hứa Trạch không dừng lại: “Mình cũng không lái được, xem như vứt đi.”

Ngoại trừ Chu Yếu thì không ai biết, ngay cả bọn Giang Gia Thụ cũng không biết được. Trước kia Trần Hứa Trạch đã từng mua một chiếc xe, chỉ là rất ít khi lái, cứ đỗ trong ga-ra tầng một.

Cậu thích chơi rất nhiều thứ, sau khi ông bà nội cậu qua đời thì có một căn phòng đã trực tiếp bị cậu cải tiến thành phòng làm việc của mình, nhìn thì như chất đầy những thứ linh tinh, nhưng mỗi một vật đến tay cậu đều có tác dụng lớn.

Chu Yếu không nhiều lời, giúp Trần Hứa Trạch dọn bàn xong thì quay người, tiện tay cầm lấy tờ hóa đơn trên bàn.

Trên đó viết: “Sơn phun chuyên dụng — màu bạc, giá cả: 126 nguyên.”

“Chiếc xe kia... Phun màu bạc lên nhìn đẹp thật.” Chu Yếu nói.

Ngày đó cô và cậu đã cùng đi mua sơn phun xe máy.

Cô nở nụ cười: “Mặc dù tên kia chẳng ra sao cả, nhưng ánh mắt cũng không tệ lắm.”

Lưu Hạo thích nhất là xe máy màu bạc, dù là cậu ta mua hay là “lấy được” từ người khác, chỉ cần nhìn trúng, muốn lái thì cuối cùng cũng sẽ cải tiến, phun thành màu bạc.

Mà cậu ta lái xe màu bạc đi rêu rao khắp nơi, không phải lần một lần hai, hơi chú ý một chút thì sẽ biết cậu ta thích xe máy màu bạc đến mức nào.

Ngay đêm qua, Trần Hứa Trạch lấy chiếc xe đã phun màu bạc kia đi quán net.

Xe đỗ ở bên cạnh quán net, camera giám sát không quay đến. Bóng tối và ánh sáng cùng chiếu vào xe, giống như một nửa ở ngoài sáng, một nửa ở trong tối.

Quán net Thuận Tinh là cứ điểm của bọn Lưu Hạo, chỉ cần rảnh rỗi thì bọn chúng sẽ đến đó lên mạng chơi game.

Rạng sáng tối đen, một chiếc xe ngưỡng mộ trong lòng xuất hiện ngay trước mắt. Lúc rời đi, Lưu Hạo lại tái phạm, một đám người thuần thực cạy mở khóa còng đơn giản ở lớp xe, buộc dây cao su vào, dùng xe máy mình nghênh ngang kéo đi.

Tất cả đều rất hợp logic.

Chu Yếu xem mấy lần, xé tờ hóa đơn mua sơn phun màu bạc kia thành hai nửa, sau đó lại xé thêm mấy lần, thành các mảnh nhỏ rồi ném vào thùng rác.

Trần Hứa Trạch không giống những người khác, cậu là một thiên tài.

Từ khi còn nhỏ Chu Yếu đã biết, cách thức suy nghĩ của cậu, hành vi cử chỉ, từ trước đến nay không hề giống người khác.

Lúc người khác chơi đua xe, cậu cải tiến ô tô điều khiển từ xa, lúc người khác chơi điều, cậu nghiên cứu làm thế nào để dùng mấy cây gậy nhựa cùng động cơ đơn giản để làm thành “máy bay” xoay tròn trên không.

Không ai biết cái nhà máy bỏ hoang chỗ Lưu Hạo giấu xe, đó là nhà máy gạo đã ngưng sử dụng rất lâu của gia đình một nam sinh trong đám Lưu Hạo. Vẫn nghe đồn bọn chúng đang thực hiện trộm xe, nhưng không ai biết xe bọn chúng trộm được giấu ở đâu, cho nên đám người này vẫn nhỡn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Còn chiếc Oanh Lôi X6 kia của Trần Hứa Trạch đã được cậu tự tay cải tiến rất nhiều lần, lần cuối cùng, ngoại trừ phun sơn màu bạc lên thì còn gắn một thiết bị định vị bên trong.

Cùng Đặng Giai Ngữ chặn đường Trần Hứa Trạch, mang người đến ồn ào cười to xem kịch vui, cũng giật dây Đặng Giai Ngữ đích thân đi lên. Khi đó, chắc là Lưu Hạo cũng không ngờ đến, nam sinh mặt lạnh như cả thế giới đều thiếu nợ mình lại có một nội tâm âm u, đủ để cắn nuốt tất cả bọn họ.

...

Trong phòng Chu Yếu có một chiếc máy tính, lúc không ra khỏi cửa, cô thích ngồi trước máy tính xem các loại tin tức.

Cửa bị gõ hai lần, cô quay đầu, Trần Hứa Trạch đang tựa vào khung cửa, ung dung thong dong nhìn cô.

“Sao lại đến đây?”

“Cô gọi mình đến ăn tối.”

Chu Yếu cười nhẹ: “Có mang theo hộp đựng canh lúc trước không, mình cũng không muốn đến nhà cậu lần nữa để lấy.”

“Mang theo.” Trần Hứa Trạch nói, đi vào trong hai bước, người Chu Yếu che hơn một nửa máy tính.

Cậu nhìn qua một cái, có thể thấy ở cái khung bên dưới giao diện có viết mấy chữ “Trang mạng Giáo Dục”.

Chu Yếu không cố ý che lại, cô nghiêng sang bên cạnh, tránh sang cho cậu nhìn.

“Có muốn kiểm tra chút không?”

“Không cần.”

Chu Yếu ngẩng đầu nhìn về phía cậu, cặp mắt kia giống như nai con, ngập nước, dịu dàng lại long lanh. Chỉ có với Trần Hứa Trạch, cô mới có dáng vẻ không hề phòng bị và ý cười thế này.

“Nhớ che dấu IP, vào trang cũng đừng để lại dấu vết.”

“Mình biết mà.” Chu Yếu nói: “Đâu có ngốc như cậu nghĩ, mình rất lợi hại.”

Trần Hứa Trạch không khỏi nở nụ cười, đưa tay đặt sau gáy cô, rồi nhanh chóng thu tay lại: “Cũng không nhớ xem là ai dạy cậu. Trước mặt thầy giáo thì khiêm tốn một chút.”

Chu Yếu chỉ cười chứ không đáp.

Đúng lúc này, dưới lầu vang lên tiếng kêu của mẹ Chu: “Yêu Yêu, Thập Tam... xuống ăn cơm!”

Chu Yếu nói lớn: “Vâng ạ, xuống ngay đây!”

Tắt trang web rồi đến máy tính, sau khi tắt máy, Chu Yếu đứng dậy, cùng Trần Hứa Trạch đang im lặng chờ cô xuống ăn cơm.

Trần Hứa Trạch đi ở phía trước, bước xuống bậc thứ nhất, cậu quay đầu, cố ý căn dặn: “Cẩn thận một chút.”

Chu Yếu dừng lại, cười nhẹ nói: “Không sao, giờ chân không đau, đau mình sẽ nói.”

...

Hai ngày nghỉ kết thúc, quay lại trường, bầu không khí lười biếng dần tan đi sau các tiết học.

Sáng sớm Giang Gia Thụ đã cùng Trần Hứa Trạch thảo luận chuyện Lưu Hạo.

Cũng vào hôm nay, một “tin tức” nhanh chóng lan truyền trong vườn trường.

Cán bộ giáo dục của tỉnh cử xuống đến kiểm tra trường học. Sau khi kết thúc buổi học sáng, Đặng Giai Ngữ bị gọi lên phòng làm việc của hiệu trưởng, sau đó nữa, không ai thấy cô ta quay lại lớp. Cho đến buổi chiều, tất cả mọi người đều nghe được tin... Đặng Giai Ngữ bị đuổi học.

[1] Oanh Lô: Trong thực tế, Oanh Lô là loại xe được lính đánh thuê cải tạo từ xe chạy bằng hơi nước, khi chạy với tốc độ cao trong một thời gian thì thường diễn ra hiện tượng thoát nhiệt không kịp, dễ dẫn đến nổ. Loại xe này ở trong nội bộ lính đánh thuê không nhiều và thường là công hữu, người lái xe cần phải được cấp phép và gửi bản kê khai lên Tổng tham mưu trưởng.

Thông tin được lấy từ web:

<https://dirtyfog.fandom.com/zh/wiki/%E2%80%9C%E8%BD%B0%E9%9B%B7%E2%80%9D%E6%9C%BA%E8%BD%A6>

Nhược Vy: Hiện chỉ có web này có thông tin về Oanh Lô và mình cũng chưa biết web này là gì, cho nên về tính chính xác của thông tin thì mình chưa đảm bảo, mọi người nên cân nhắc khi tiếp nhận thông tin, và cũng không có ảnh cho loại xe máy này.

7. Chương 7: Nhưng Nếu Chọc Đến Chu Yếu

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Đăng Giai Ngữ bị đuổi học?”

“Đáng đời! Đi thì quá tốt!”

“ ... ”

Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, nhất là với người phách lối làm chuyện xấu như Đăng Giai Ngữ.

Cô ta nhờ có Lưu Hạo mà đắc ý, bắt nạt bạn học trong trường, ý cô ta Lưu Hạo là chỗ dựa mà gây ra không biết bao nhiêu chuyện.

Lúc đội cảnh sát tóm được một đám trộm cắp rồi bán lại ở nhà xưởng bị bỏ hoang, trùng hợp Đăng Giai Ngữ cũng ở đó.

Cô ta chạy nhanh, không bị tóm được, nhưng sau đó có một phong thư tố giác xuất hiện ở hòm thư trang web của bộ giáo dục, bên trong liệt kê đa số chuyện xấu mà Đăng Giai Ngữ đã làm từ năm hai sơ trung.

Nhắc đến cũng không biết nên hình dung thế nào, có lẽ Đăng Giai Ngữ quá có lòng tin với “hoàn cảnh gia đình” mình. Trong quá khứ thì thực sự như vậy, cho dù cô ta gây rắc rối thế nào, bố mẹ cô ta đều có thể nhờ quan hệ để dọn dẹp cho cô ta. Cho nên cô ta chưa từng biết giấu diếm, dường như chỉ cần thấy ngứa mắt nữ sinh nào đó nhỏ tuổi hơn thì sẽ kéo vào nhà vệ sinh, đánh đối phương cho đến khi chảy máu mũi, sau đó cô ta sẽ cầm đầu một đám người mỉm cười chụp ảnh kỷ niệm, tải lên mạng xã hội.

Đôi khi, đám Đăng Giai Ngữ sẽ chặn những học sinh giỏi, nhìn ngoan ngoãn nghe lời lại không có chút sức phản kháng... đám cô ta không vừa mắt nhất là loại học sinh này, giống như cái đuôi của thầy cô giáo vậy, thầy cô giáo nói gì cũng nghe, vô cùng nịnh bợ.

Thế là thừa dịp thầy cô giáo quên mấy đứa nịnh bợ này, đám cô ta sẽ kéo học sinh đó vào nhà vệ sinh, tay nắm chân đá, chủ yếu là bạt tai, một đám người thực hiện, còn có một người cầm máy ảnh ghi lại toàn bộ quá trình.

Trong video là một màn bạo lực đấm máu, đầy tiếng nữ sinh thút thít cầu xin tha thứ, cũng đầy tiếng cười thoải mái đắc ý của đám cô ta.

Nếu như không phải vì có Trần Hứa Trạch ở cạnh, chuyện này, đám cô ta cũng đã từng cân nhắc dùng trên người Chu Yếu. Đáng tiếc cả ngày cô luôn ở cùng đám Trần Hứa Trạch, dường như là rất ít lạc đàn, quá nhiều mục tiêu, cho nên chỉ có thể từ bỏ.

Khi Giang Gia Thụ về nhà còn hàn huyên chuyện này với bố, trong ban giám hiệu của trường học có không ít người là người quen của bố cậu ấy, bình thường chỉ cần cậu ấy có chút không quy củ thì sẽ bị đám “bạn già” này của ông đâm chọc, chịu phạt không ít lần.

Lúc này nói đến Đặng Giai Ngữ, Giang Gia Thụ khó hiểu: “Không phải nhà cô ta rất lợi hại sao, hình như rất giàu, lại có thể lực, trước kia gây nhiều chuyện như vậy cũng đâu thấy bị gì...”

Bố Giang thẳng thắn răn dạy: “Tuổi nhỏ mà miệng đã đầy mấy cái lời này! Không học hành cho tốt! Nhà người ta rối loạn như thế, con cũng muốn học theo?!”

“Con chỉ nói sự thật thôi, cô ta thực sự không bị bắt mà...”

Bố Giang thở phào một hơi, bình tĩnh nói: “Nghe chú Trương sát vách của con nói, cô hai của chú ấy phụ trách tiếp đãi tổ tuần tra. Chỗ chúng ta vốn chỉ là điểm dừng chân thôi, ai ngờ tổ tuần tra vừa đến thì lại nhận được thư tố cáo chuyện ghê sợ này. Đương nhiên là phải chú trọng xử lý. Năm nay vốn đặt việc quản lý vấn đề bạo lực học đường ở vị trí đầu tiên, vì trước đó đã có hai tỉnh cũng xảy ra chuyện này nên mới chú trọng đến chuyện bạo lực ở trẻ vị thành niên. Mà ở chỗ chúng ta lại xảy ra vào ngay lúc này, với mức độ chú ý như thế, học sinh ở trường học các con chắc chắn sẽ bị xử lý nghiêm khắc.”

Giang Gia Thụ ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Người gửi thư là ai thế?”

“Ai biết.” Bố Giang nói: “Cô bé ở trường học các con, không phải nói thường xuyên đăng ảnh và video bắt nạt người ta lên mạng sao, đã có chứng cứ sẵn rồi, còn cần người khác cố ý tìm nữa?”

Bố Giang không để vào mắt loại người, loại chuyện này, nâng ly trà lên, lắc đầu đi vào phòng, ngoài miệng căn dặn: “Con cứ tăng cường rèn luyện da đi, đừng có học mấy thứ bậy bạ này, nếu không bố lột da con...”

...

Những bức ảnh và video mà Đặng Giai Ngữ đăng lên Teiba, lại trở thành rơm rạ đè chết cô ta. Trong vòng hai ngày, bố Đặng Giai Ngữ đã đến trường tám lần, lần nào cũng thất bại quay về, sắc mặt ảm đạm.

Lần này trường học quyết định xử lý mạnh, khai trừ, không có chỗ để thương lượng.

Đám nữ sinh trong lớp hưng phấn thảo luận, nhìn Chu Yểu đang nghiêm túc ngồi tại chỗ làm bài tập, muốn hỏi: “Này, Chu Yểu, cậu cảm thấy...” Nói được nửa câu thì dừng lại.

Vốn cảm thấy Đặng Giai Ngữ rêu rao cho cả trường biết chuyện Chu Yểu đã từng bị thọt, bây giờ ai nhìn cô thì thường sẽ chú ý đến chân của cô, chờ xem cô lúng túng. Muốn nói Chu Yểu không hề oán trách Đặng Giai Ngữ, phần lớn nữ sinh đều không tin. Nhưng nhìn dáng vẻ của Chu Yểu, bình tĩnh tự nhiên, phảng phất như tất cả mọi chuyện bên ngoài đều không liên quan đến mình. Trong chốc lát, đám nữ sinh lại không nắm chắc được nội tâm của cô, đối với Đặng Giai Ngữ, rốt cuộc là có để ý hay không.

“Được rồi, nhìn cái dáng vẻ kia của cậu ấy, đâu giống sẽ có hứng thú với mấy chuyện này?” Nữ sinh khác nhắc nhở, cái người định hỏi đành phải dừng lại: “Cũng đúng, trong mắt cậu ấy cũng chỉ có sách vở, bị Đặng Giai Ngữ bắt nạt mà vẫn còn bình tĩnh như thế, mình cũng phục.”

Chuyện Chu Yếu bị thọt, trước chuyện có tính kích thích như Đặng Giai Ngữ bị đuổi học thì đã phai nhạt hơn rất nhiều.

...

Giang Gia Thụ ngồi trước Trần Hứa Trạch, nghiêng người đối mặt với cậu: “Này, cậu nhìn xem, người đắc tội với chúng ta từng người đều xui xẻo, cậu nói coi, đây có phải là ý trời không?”

Trần Hứa Trạch dùng bút chì vòng tròn đáp án, không để ý tới cậu ấy.

Giang Gia Thụ nói tiếp: “Mình rất tò mò, cậu thấy Lưu Hạo thế nào?”

Trần Hứa Trạch đứng dậy: “Mình đi vệ sinh.” Trước khi đi còn bổ sung một câu: “Đừng hỏi mấy câu hỏi nhàm chán này nữa.”

Giang Gia Thụ đành phải đi tìm mấy đứa bạn khác. Tụ lại một chỗ trò chuyện, nói đến đề tài lúc trước mà Trần Hứa Trạch không trả lời.

“Mình cảm thấy Hứa Trạch cái gì cũng tốt, chỉ là tính cách quá lạnh nhạt, dễ bị người ta bắt nạt.”

“Bắt nạt? Cậu nói đùa đấy à? Ai dám bắt nạt cậu ấy!”

“Đường như cậu ấy chẳng có phản ứng với thứ gì, tâm tình nhạt nhẽo như không khí vậy, như vậy không phải người khác sẽ cảm thấy cậu ấy rất dễ trêu sao?”

Cả đám cảm thấy Trần Hứa Trạch mà Giang Gia Thụ hình dung so với Trần Hứa Trạch mà mình quen thì chênh lệch thật sự quá lớn, một trong số đó không nhịn được mà nói: “Cậu nghĩ nhiều rồi. Trần Hứa Trạch rõ ràng là loại cậu không trêu chọc cậu ấy, cậu ấy sẽ không chọc giận cậu, nhưng nếu cậu trêu chọc cậu ấy thì phải xem tâm tình, nếu tâm tình không tốt, cậu liền xong đời!”

Giang Gia Thụ còn chưa lên tiếng thì đã có người nói: “Vậy các cậu nói xem, nếu có người đi gây sự với Chu Yếu thì sao?”

Từ khi Chu Yếu chuyển đến, cả đám cũng đã dần nhìn ra ý nghĩa của Chu Yếu với Trần Hứa Trạch, không giống người bình thường.

Một đám người im lặng mấy giây.

Giang Gia Thụ cũng suy nghĩ mấy giây. Nói thật, cậu ấy cũng không nghĩ ra được đáp án chính xác.

Cậu ấy bỗng dưng “xùy” một tiếng: “Ai biết! Tự đừng hỏi cái câu hỏi ngu ngốc này!”

...

Trên đường lên lớp, Chu Yếu qua quầy tạp hóa mua nước. Vừa học thí nghiệm xong, còn chưa kịp trở về phòng học, cô cầm hộp bút trong tay, vải màu xanh, phía trên có một hình vẽ gấu Bắc Cực màu trắng đáng yêu, cầm trong tay cô trông còn dễ thương hơn.

Chu Yếu đang bước đi thì bên cạnh có một đám nữ sinh chặn lại, đột nhiên đụng vào cô.

Chu Yếu thiếu chút nữa là bị đẩy ngã, sau khi đứng vững, cô nhìn lại, nữ sinh đụng vào cô không mặc đồng phục. Trên mặt bôi một tầng phấn lót khá nhạt, đối mắt với Chu Yếu, ánh mắt vốn sững sờ của cô ta trong chốc lát đã không còn ấy vậy.

“Cẩn thận một chút.” Chu Yếu cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói. Cô vỗ vào bả vai bị đụng, cảm giác hơi đau.

Nữ sinh kia bởi vì thấy động tác vỗ vai của cô mà sắc mặt thoáng chốc thay đổi, lập tức trở nên sắc bén và tràn ngập ý tứ sâu xa khó mà diễn tả.

“Tưởng là ai chứ, học sinh mới à.”

Chu Yếu không muốn nhiều lời, cất bước muốn đi, nữ sinh kia một bước đã chặn ngay trước mặt cô: “Này, nghe nói chân cậu có chút vấn đề, có thật là vậy hay không? Cậu không học thể dục sao? Tôi còn muốn làm quen với cậu chút đấy, cuối tuần có muốn cùng bọn tôi đi leo núi không?”

Chu Yếu không ngốc, nghe ra được ác ý trong lời nói của cô ta nhưng không phản ứng lại, cô lách qua cô ta, muốn đi lên phía trước.

Đột nhiên, nữ sinh kia giật đi hộp bút màu xanh trong tay Chu Yếu, chạy về sau tám bước, mỗi bước còn rất xa: “Đừng có buồn bực như thế mà, đến đây chơi đi!”

Cô ta quơ quơ hộp bút trong tay: “Cậu bắt được tôi thì tôi sẽ trả lại cho cậu, đến đây nào!”

Tất cả những nữ sinh khác đi cùng cô ta đều cười cợt nhìn một màn này. Không ai ngăn cản, cũng không ai đứng ra nói cái gì.

Nhìn hành động có vẻ thân mật, nhưng thực chất lại đầy ác ý.

Xung quanh càng ngày càng nhiều người đi qua, nữ sinh kia đứng ở phía trước không xa, nói lớn với Chu Yếu: “Không sao đâu... chân không tốt cũng không có gì, thọt cũng không phải không thể bước đi, tôi thấy

cậu đi vẫn rất ổn mà, đến đây đi!”

Đủ mọi ánh mắt tụ lại trên người, Chu Yếu đứng tại chỗ, im lặng không nói lời nào.

Ánh mắt thăm dò, lời nói mang theo ác ý, còn có đủ loại đánh giá, lúc trước cô cũng đã từng trải qua những thứ này.

Ác ý giữa người với người thật sự rất khó hiểu, rõ ràng là hai người không quen cũng chẳng đáng gì đến nhau, nhưng hết lần này đến lần khác lại có thể vì không thoải mái trong phút chốc mà không chút kiêng kỵ phóng thích dã thú trong tâm mình.

Chu Yếu hít một hơi, đột nhiên co chân chạy đến, lúc nữ sinh kia còn chưa kịp phản ứng thì cô đã giật lại hộp bút màu xanh trong tay cô ta.

Nữ sinh kia ngẩn người, bởi vì nắm quá chặt, cái sợi dây có nhân vật hoạt hình trên hộp bút bị giữ lại, còn ở trong tay cô ta.

Đôi mắt đen nhánh của Chu Yếu nhìn thẳng vào cô ta: “Trả lại cho tôi.”

Cô chỉ cái sợi dây có nhân vật hoạt hình.

Lúc này nữ sinh kia mới giật mình hoàn hồn lại, lui ra phía sau một bước, cười nói: “Ôi, vừa nãy tôi chưa thấy rõ, vậy mà cậu có thể chạy à? Hay là chạy lại lần nữa cho tôi xem đi? Cậu bắt được tôi, tôi sẽ trả lại cho cậu!”

Chu Yếu nhìn cô ta, mặt không thay đổi nói: “Không cần nữa.” Sau đó, cô cất bước đi đến quầy tạp hóa nơi sân thể dục ít người. Từng bước một, thông thả vững vàng.

Nữ sinh kia ngây ra, một tiếng “xì” vang lên: “Giả bộ bức ép gì chứ!” Nói xong, cô ta ném sợi dây có nhân vật hoạt hình trên hộp bút Chu Yếu vào thùng rác bên cạnh.

Đám nữ sinh cười vui vẻ chạy đi, tiếp tục đùa giỡn vui đùa, một màn vừa rồi chỉ tựa như một bản nhạc đệm râu ria.

Chu Yếu yên lặng đi đến quầy tạp hóa, không đến trước cửa sổ mua đồ mà đi ra băng ghế đá phía sau, im lặng ngồi ngây ra.

Xa xa, có một đám người đang chơi bóng rổ trên sân, rơi đầy mồ hôi.

Toàn bộ trường học tràn ngập tiếng người, tiếng cười nói, tiếng nhỏ giọng bàn tán, tiếng cãi lộn.

Trong sáng nhưng cũng âm u, đây chính là thanh xuân.

...

Lúc Trần Hứa Trạch quay lại phòng học, một nam sinh không quen lắm từ từ đến gần cậu, do dự hồi lâu, rốt cục cũng lấy dũng khí nhẹ nhàng gọi cậu một tiếng: “Này, Trần Hứa Trạch... Khi từ dưới tầng lên đây, hình như mình thấy Chu Yểu với nữ sinh lớp bốn xảy ra tranh chấp.”

Trần Hứa Trạch với sắc mặt trầm tĩnh như nước bỗng dừng ngẩng đầu, lông mày hơi nhíu lại.

Nam sinh kia nói: “Lúc nãy mình đi ngang qua, thấy nữ sinh lớp bốn giật đồ của Chu Yểu, muốn cô ấy chạy đến lấy.”

Giang Gia Thụ nghe xong, sắc mặt cũng thay đổi: “Sau đó thì sao?!”

“Sau đó Chu Yểu chạy đến lấy, nhưng cái hộp bút đó còn có một sợi dây, bị đứt ra, không lấy lại được, nữ sinh lớp bốn kia nói muốn Chu Yểu chạy lại lần nữa, cướp được thì sẽ trả lại, Chu Yểu không cần nữa, sau đó bỏ đi.”

“Bỏ đi đâu?”

“Đến chỗ quây tập hóa...” Vừa dứt lời, Trần Hứa Trạch đã xông ra ngoài. Chuông vào học đúng lúc này lại vang lên, mấy người Giang Gia Thụ muốn đuổi theo, nhưng lại do dự, cuối cùng vẫn không đuổi theo.

...

Lúc Trần Hứa Trạch tìm được Chu Yểu, cô đang ngồi trên băng ghế đá, ngẩn người nhìn sân thể dục.

Trần Hứa Trạch từ từ đi qua, cô ngẩng đầu, thấy là cậu thì gọi một câu.

“Trần Hứa Trạch.”

“Ừ.” Cậu dừng lại trước mặt cô, tạo thành một cái bóng, cô lại gọi thêm một câu: “Thập Tam.”

Khúc xạ ánh sáng chiếu vào đôi mắt trong veo của cô, trong chốc lát phản phát như một hồ nước trong suốt, giống như mang cả một vũng nước hồ.

Không cần toàn bộ, chỉ cần một giọt nhẹ nhàng cũng đủ để khiến cậu chết chìm.

Chu Yếu không khóc, cô không thích khóc, cũng đã lâu không khóc.

Trần Hứa Trạch nhìn xem một vài sợi tóc bị gió thổi của cô, ánh mắt trời đang chiều xuống, ngồi phoir lâu như vậy, cậu nghĩ, nhiệt độ chắc sẽ rất nóng.

Trần Hứa Trạch từ từ ngồi xuống trước mặt cô, lớp học thể dục ở bên kia sân thể dục, cách rất xa. Chỗ này lại bị quây tập hóa che lại, không có một ai, tĩnh lặng giống như không hề nghe được bất luận âm thanh gì bên ngoài.

Cậu cởi giày bên chân phải của cô, chiếc tất vải ngắn đến cổ chân màu trắng của cô cũng bị cởi bỏ, cậu dùng bàn tay xoa bóp chân cho cô, vô cùng nhẹ nhàng.

Chu Yếu đột nhiên hỏi: “Minh làm gì sai sao?”

Cậu nói: “Không có.”

“Vậy sao các nữ sinh đó lại làm như vậy?”

“Đây là vấn đề của đám nữ sinh đó.” Trần Hứa Trạch ngẩng đầu, rất chân thành nói với cô: “Nông cạn lại ngu xuẩn, cũng không ý thức được mình khiến người ta buồn nôn thế nào. Đây là vấn đề của đám nữ sinh đó.”

Giang Gia Thụ biết, người quen Trần Hứa Trạch đều biết, cậu có bệnh thích sạch sẽ. Không ăn đồ người khác đã chạm vào, đồ ăn cũng vậy, nước cũng vậy. Thậm chí có một lần, Giang Gia Thụ mượn Trần Hứa Trạch một đôi giày chơi bóng, sau khi mặc đã về giặt sạch sẽ, ít nhất là chà đến hai mươi lần, tựa như hoàn toàn mới vậy.

Giang Gia Thụ hài lòng mang đến trả lại cậu, nhưng Trần Hứa Trạch chỉ nói một câu: “Cho cậu đấy.”

Bất luận thứ gì bẩn một chút Trần Hứa Trạch cũng không muốn chạm vào, lúc này lại dùng tay cầm dưới đế giày Chu Yếu, bàn tay bị một đám bụi đất bên dưới dính vào cũng không hề để ý.

Cậu dùng một tay khác, từng chút từng chút vôn về chiếc tất cô đã cởi ra.

“Không đau...”

“Không đau... ”

Tựa như đọc thần chú, cậu cứ lặp đi lặp lại nhiều lần, không ngừng lặp lại mấy chữ này.

Hai người họ, ở nơi mà ánh mặt trời không chiếu đến, cảm thụ được chút xíu nắng lọt qua khe hở, chỉ một chút ánh sáng.

Vén vén chỉ như thế, nhưng cũng đã rất ấm áp.

...

Sau khi đám Giang Gia Thụ hết tiết thì liền chạy đi tìm Trần Hứa Trạch, không đến sân thể dục, cũng không đến vùng xung quanh quầy tạp hóa mà vọt thẳng đến cửa lớp bốn.

Trước cửa lớp bốn có một đám người đang vây xem náo nhiệt, bàn tán ồn ào. Ngoài hành lang, mỗi lớp hơn một nửa người đã đi ra ngoài, có người sợ phiền phức, tình hình mất khống chế sẽ rất nghiêm trọng nên chạy vội đến tìm thầy cô giáo.

Nữ sinh giật hộp bút màu xanh của Chu Yếu buộc cô phải chạy đến lấy, sau đó lại ném sợi dây trên hộp bút của Chu Yếu vào thùng rác bị Trần Hứa Trạch bóp cổ, ngay tại bức tường lớp bốn.

Đôi mắt luôn trong trẻo nhưng lạnh lùng của cậu giờ lại tràn ngập tàn nhẫn, bàn tay ra sức bóp khiến cho gương mặt cô ta đỏ lên.

Trần Hứa Trạch mở to đôi mắt lạnh lùng, đối với sự đau đớn của cô ta thì không hề có chút thương tiếc, giống như cô ta chọc ghẹo Chu Yếu vậy.

Hai tay nữ sinh kia vùng vẫy giãy dụa, người bên cạnh thấy tình thế không ổn đều đến can ngăn, nhưng sức của Trần Hứa Trạch rất lớn, mấy nam sinh cùng tiến lên vẫn không thể kéo được cánh tay đang bóp cổ nữ sinh kia ra.

Trước cửa lớp bốn ồn ào, có vẻ như thật sự đã xảy ra chuyện lớn.

Trần Hứa Trạch cuối cùng cũng mở miệng, chỉ có hai câu.

“Đi xin lỗi cậu ấy!”

“Đi tìm đồ trong thùng rác về!”

Nữ sinh kia đau khổ giãy dụa gật đầu, nước mắt đã sắp chảy ra, sau khi cô ta cố gắng gật đầu, Trần Hứa Trạch mới buông ra.

Nữ sinh kia mất hết sức lực, lập tức ngồi bệt xuống đất, há miệng thở dồn dập, gào khóc.

Một đám xung quanh bị hù dọa không dám nói lời nào, còn Trần Hứa Trạch từ đầu đến cuối lại không hề tỏ thái độ gì.

Giang Gia Thụ cũng sững sốt, bắt đầu từ lúc đến cửa lớp bốn, ngay cả khuyên can cậu ấy cũng đã quên.

Trong chớp nhoáng này, cậu ấy nhìn gương mặt Trần Hứa Trạch, đột nhiên nhớ đến câu hỏi vừa nãy đám bạn đề cập đến. Đường như đã tìm được đáp án.

Loại người như Trần Hứa Trạch. Không trêu chọc cậu ấy, cậu ấy sẽ không để ý đến. Trêu chọc cậu ấy, để ý đến hay không còn phải xem tâm tình của cậu ấy. Nhưng nếu chọc đến Chu Yếu, vậy thì... cậu ấy sẽ muốn mạng người đó.

8. Chương 8: Ngoan

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chạng vạng tan học, Chu Yếu không đi cùng bạn, một thân một mình ra khỏi trường.

Thời tiết giống như góp vui thêm, trời quang mấy ngày, hôm nay đột nhiên lại đổ mưa, tí tách rơi xuống mặt đất khô ráo. Trần Hứa Trạch biết Chu Yếu đi trước, ánh mắt hơi tối, vẻ mặt vẫn tạm gọi là trầm ổn.

Mấy người Giang Gia Thụ bên cạnh lại không dấu được lo lắng. “Cậu ấy sẽ không làm gì không nên làm chứ?”

“Sẽ không.” Trần Hứa Trạch khẳng định: “Hôm nay chắc là cậu ấy về nhà ăn cơm, không có việc gì.”

So với để ý Chu Yếu, rõ ràng Trần Hứa Trạch càng cần đám Giang Gia Thụ lo lắng hơn.

Ở cửa lớp bốn gây sự trước mặt nhiều người, hành vi tồi tệ, tính chất ác liệt, Trần Hứa Trạch bị thầy tổng phụ trách cùng thầy chủ nhiệm lớp gọi đến phòng làm việc tiếp nhận phê bình.

“Bất nạt bạn học trước mặt mọi người! Còn là nữ sinh, sao em có thể có dáng vẻ này?”

“Bóp cổ, bóp cổ là chuyện nhỏ sao? Nếu không cẩn thận dùng sức lớn hơn một chút, đây chính là chuyện chết người!”

“Lúc đầu còn cho rằng em là học sinh giỏi hiểu chuyện, thật là khiến cho mọi người thất vọng!”

“ ... ”

Giang Gia Thụ ở ngoài cửa văn phòng nghe lén, vừa nghe vừa âm thầm tức giận, vụng trộm mắng: “Chó má thật! Lúc mấy con nhỏ kia làm loạn trên chộc người ta sao không đứng ra xử lý công bằng, nữ sinh thì không cần sao, nữ sinh thì có thể bắt nạt nữ sinh khác sao, mẹ nó...”

Bất kể như thế nào, Trần Hứa Trạch bị buộc phải viết bản kiểm điểm, sau khi chịu mắng còn bị phạt đứng trước dãy phòng thầy cô để răn đe.

...

Gần trường học có một cửa hàng tiện lợi mở cửa hai mươi bốn giờ, Chu Yếu mua một cái sandwich, ngồi trên cầu thang, ăn từng miếng nhỏ.

Trước mặt là màn mưa chưa từng ngừng lại, cô không mang ô, lúc đi ra mưa vẫn còn nhỏ, không ngờ lại mau lớn như vậy.

Tiếng mưa rơi tí tách, lúc Chu Yếu đang ăn sandwich, dưới mái hiên bên cạnh có một ông cụ đang ngồi bệt, nhìn qua phía cô. Ông cụ có vẻ hơi ngơ ngác, ánh mắt vô thần.

Chu Yếu nhìn ông ấy, dường như ông cụ cũng chú ý đến cô, dịch chân, bước từng bước đến gần cô.

Chu Yếu dừng lại, không tránh đi, chỉ kinh ngạc nhìn hành động của ông ấy.

“Có thể... Có thể cho ông mười tệ không...”

“Mười tệ...”

Phát âm của ông cụ không rõ ràng lắm, lúc nói chuyện ánh mắt vẫn đờ đẫn như cũ.

Chu Yếu sờ túi, chỉ có mấy xu lẻ, ngay cả mười tệ cũng không đủ. Cô không nói chuyện, im lặng lắc đầu.

Ông cụ nhìn cô, một lát sau, vẫn nói lại như vậy: “Có thể... Cho ông mười tệ không...”

Tinh thần của ông nhìn có vẻ không quá bình thường, Chu Yếu ngẫm nghĩ, cầm điện thoại bên cạnh, cách ông xa hơn một chút.

Một lúc lâu không có âm thanh, ngoại trừ tiếng mưa rơi trên mặt đất, tiếng xe cộ đông đúc trên đường không liên quan gì đến hai người họ.

Ông cụ ngồi bệt ở kia, tựa như một thước phim trong màn mưa, Chu Yếu không tìm được mà nhìn ông một lát, bỗng nhiên từ từ đi đến, cũng ngồi xuống cách ông một khoảng, xé sandwich trong tay thành hai nửa.

“Ông ăn không ạ?” Cô cho ông nửa sạch, chưa cắn.

Ông cụ bắt đầu cười rộ lên, cuối cùng Chu Yếu cũng nhìn ra, rõ ràng là ông đã không còn tư duy như người bình thường, dường như là mắc bệnh Alzheimer [1] ở người già. Nhưng trên người ông không có bất cứ phương thức liên hệ nào, cô muốn giúp ông cụ liên hệ người nhà cũng không được.

Mưa dần nhỏ lại, rồi một lát lại bỗng nhiên chuyển lớn, gió thổi hạt mưa đến, mái tóc Chu Yếu đã bị ướt một chút.

Lại thêm một lát nữa, mưa từ từ nhỏ lại, tiếng động trên đất cũng dần nhẹ hơn.

Chu Yếu và ông cụ song song ngồi dưới đất, mỗi người ăn một nửa cái sandwich, ai cũng không chê ai.

Nửa cái sandwich trong tay còn chưa ăn xong, một đám người đã vội vàng chạy đến chỗ ông cụ, từ đoạn đối thoại có thể nghe ra hình như là người nhà của ông cụ.

Người nhà ông cụ sốt ruột luống cuống kiểm tra xem ông có bị thương ở đâu không, nhìn thấy trong tay ông là miếng sandwich đã ăn vài miếng, lúc bận rộn vẫn quay đầu liên tục cảm ơn Chu Yếu.

Một đám người đến nhanh đi cũng nhanh, trên cầu thang cửa hàng tiện lợi chỉ còn mình Chu Yếu.

Trong cửa hàng có chỗ ngồi, nhưng cô không muốn đi vào, ăn sandwich xong, cô vỗ tay đứng lên, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời chưa ngừng mưa.

Trên đường, tất cả mọi người qua lại đều mang theo ô, mà không có ô thì cũng đứng dưới mái của các cửa tiệm, chờ người đến đón.

Cô không có. Không có ô, cũng sẽ không có ai đến đón.

Chu Yếu đưa cặp lên che đầu, không chút do dự xông vào màn mưa.

...

“Về rồi à? Sao ướt hết thế này!” Chu Yếu đi vào nhà, mẹ Chu thấy quần áo trên người cô ẩm ướt thì lông mày nhíu lại.

“Trời mưa ạ.”

“Ô đó thì không mang theo! Đúng là, lại phải giặt thêm một bộ quần áo.”

Quán mặt chực dang trước ẩm ỉ, bàn nào cũng có người ngồi, bố Chu ngồi trong quán uống trà nói chuyện với bạn, mẹ Chu nhân thời gian rảnh vào trong xử lý việc nhà.

“Mau thay quần áo đi, mẹ đi giặt, có nghe không?” Bà nói.

Chu Yếu “vâng” một tiếng, về phòng thay quần áo sạch sẽ, để bộ đồ ướt kia vào giỏ.

“Thắp hương cho anh con chưa?” Vừa đặt quần áo xuống, mẹ Chu đột nhiên hỏi.

Chu Yếu dừng lại trong nháy mắt: “Chưa ạ.”

Mẹ Chu quay đầu nhìn cô, không hài lòng: “Vậy còn không mau đi! Lớn vậy rồi một chút phép tắc cũng không hiểu. Anh con một mình lẻ loi bơ vơ, đèn nhang trên bàn thờ đã cháy hết rồi, tranh thủ thắp cho anh con đi!”

Chu Yếu không đáp, cô đi đến bàn thờ dựa vào tường trong phòng khách. Trên bàn đặt một cái lư hương, sau lư hương là di ảnh của một cậu bé.

Trong bức ảnh, cậu bé trông rất giống cô, thậm chí còn đẹp hơn cô. Nói là anh cả nhưng thật ra Chu Yếu không biết đến người này, lúc cô còn chưa nhận thức được người anh này đã xảy ra tai nạn xe cộ rồi qua đời.

Anh là bảo bối trong lòng mẹ Chu, sau khi anh qua đời, tròn một năm, suýt chút nữa là mẹ Chu vì uất ức mà chấm dứt sinh mệnh của đời mình.

Chu Yếu thắp ba cây hương cắm vào, hai tiếng “cốc cốc” vang lên, cửa bị ai đó gõ. Mẹ Chu đi ra mở cửa xem, là hàng xóm bên cạnh, đưa bánh dày tự làm sang cho.

Cuộc trò chuyện giữa hai người phụ nữ kết thúc rất nhanh, mẹ Chu cảm ơn ý tốt của hàng xóm, nhận lấy bánh dày. Mẹ Chu gấp một cái để trong bát nhà mình, kêu Chu Yếu đưa ra quán mặt chực cho bố Chu.

Bánh dày làm rất lớn, nhưng chỉ có bốn cái. Mẹ Chu dùng dao cắt thành hai nửa, một nửa mình ăn, một nửa cho Chu Yếu. Trong mâm còn lại vừa vặn hai cái.

Chu Yếu thích ăn đồ ngọt, khi còn bé suýt chút nữa vì tham ăn bánh kẹo mà sâu răng. Ăn xong nửa miếng bánh dày ngọt trong bát, đứa của Chu Yếu hướng về phía hai cái còn lại trong mâm, nhưng không trực tiếp gấp, động tác có vẻ do dự.

Trước khi đứa cô hạ xuống, mẹ Chu đã bưng bánh dày lên đi đến trước bàn thờ, đặt hai cái bánh dày xuống, tự mình bày trước di ảnh của con trai. Bà đau lòng lắm lắm: “Cực cưng, con thích ăn đồ ngọt nhất, ăn hai cái này đi. Muốn ăn gì thì nhớ báo mộng cho mẹ...”

Chu Yếu cọ xát chiếc đĩa, cô đi đến vòi nước, rửa sạch sẽ, yên lặng không một tiếng động để lên kệ.

...

Chu Yếu biết Trần Hứa Trạch chắc chắn sẽ bị phạt, lúc rời khỏi trường học cũng có nghe thấy. Bóp cổ bạn học, hơn nữa đối phương là nữ sinh, mà cậu lại là nam sinh, cho dù xảy ra chuyện gì thì làm ra loại chuyện này, trong mắt thầy cô giáo, bất kể thế nào cũng là sai.

Trần Hứa Trạch bị phạt viết bản kiểm điểm, yêu cầu viết đủ năm ngàn chữ, xế chiều ngày mai nộp cho chủ nhiệm lớp. Hôm nay cậu bị tước đoạt quyền được ăn cơm chiều, chủ nhiệm lớp mặc dù đau lòng nhưng không thể không tỏ thái độ, để cậu bị phạt đứng ở hành lang ngoài cùng của dãy phòng thầy cô giáo, từ giờ cho đến lớp tự học buổi tối.

Lúc Chu Yếu đến, cậu đang đứng trong hành lang, một tay để ở trong túi, gương mặt bình tĩnh, không có chút buồn rầu vì phải chịu phạt.

Thấy cô đến, cậu hỏi: “Ăn cơm xong rồi?”

Chu Yếu gật đầu.

“Ăn gì rồi?”

“Cơm thừa buổi trưa mình không ăn, ăn hai cái bánh dày cô hàng xóm bên cạnh cho.”

Dường như Trần Hứa Trạch rất nhàn hạ thoải mái, hỏi cô: “Ngon không?”

“Ngon.” Chu Yếu gật đầu: “Ngọt.”

Cô thích ăn đồ ngọt, Trần Hứa Trạch biết. Nghe thấy câu này, cậu phảng phất như nở nụ cười, khóe môi có đường cong rất nhẹ, lại giống như ảo giác.

Mưa vẫn còn đọng trên tán lá xanh, trong hành lang thì thoảng lại có nước nhỏ vào, sát ngoài hành lang

dường như đã ứt.

Chu Yếu hỏi: “Có đói bụng không?”

Trần Hứa Trạch không có phản ứng, cụp mắt nhìn cô gái thấp hơn mình, rất lâu sau mới chán ngán gật đầu.

Chu Yếu lấy một túi bánh bích quy nhỏ trong túi ra đưa cho cậu, cậu nhận lấy, nhìn cũng không nhìn đã nhét vào túi.

“Giờ không thể ăn, bị thầy giáo nhìn thấy, chắc còn muốn mình đứng đến sáng mai.” Hình như tâm tình cậu không tệ, hiếm khi mới nói một câu giải trí.

Chu Yếu lộ ra ý cười, cô hỏi: “Đứng bao lâu rồi, rất mệt à?”

“Vẫn còn tốt, chưa mệt.” Cậu nói: “Nhưng nhàm chán, muốn đi.”

Trần Hứa Trạch hơi ngẩng đầu, xoay cổ theo vòng tròn, dáng vẻ lười nhác, không hề có chút thận trọng vì đang bị phạt đứng.

Cậu có dáng người cao chân dài, lại đứng sau tán lá cây ẩm ướt, nhìn xuyên qua khe hở, tựa như một bức tranh phong cảnh tươi mát.

Chu Yếu trừng mắt: “Không thể đi đâu, tối cậu sẽ bị mắng.”

“Cứ tùy thôi chứ sao.”

Cô liếc cậu một cái, hỏi: “Còn bao lâu?”

Trần Hứa Trạch ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, bĩu môi: “Hơn hai mươi phút nữa thì phải.”

“Cậu phải đứng hàng hoàng đấy, ngoan chút đi, chờ vào học là giải thoát rồi.”

Trần Hứa Trạch không nhận lời, trái lại còn trả lời theo tâm tình: “Không chắc nha. Đứng ở đây chán chết, nói không chừng lát nữa mình sẽ đi.”

Chu Yếu nhú mày, nhấn mạnh: “Phải đứng hàng hoàng, không thì cậu sẽ bị phạt tiếp.”

Cậu ra về như không quan tâm.

Chu Yếu nhìn chăm chú cậu mấy giây, tỉ mỉ nhìn ngũ quan đẹp đẽ của cậu, bỗng nhiên nói: “Đưa tay ra đây.”

Trần Hứa Trạch không chút do dự, theo lời cô giơ tay ra, đưa cho cô.

Chu Yếu lấy một cái bút đen mang theo trong túi, mở nắp bút ra, cầm bút nhẹ nhàng viết mấy chữ trong lòng bàn tay cậu...

Hứa, Trạch, ngoan.

Trần Hứa Trạch nhìn chăm chăm ba chữ trong lòng bàn tay mấy giây, từ từ nắm tay lại, cho tay vào túi áo khoác.

Rất lâu sau, cuối cùng cậu cũng không cứng cổ ra về nữa, ngoan ngoãn đứng chịu phạt, cũng không nói đến chuyện rời đi sớm.

Cậu chỉ khẽ nâng cằm, nhẹ nhàng nghe theo cô.

Lá cây lay động xào xạc, trong âm thanh vang lên đó, dường như cậu còn cảm nhận được hơi nước mát mẻ.

Cậu im lặng mấy giây, nói: “... Được.”

[1] Alzheimer: là một bệnh lý về não tác động đến trí nhớ, suy nghĩ và hành vi, khi bệnh tiến triển, các triệu chứng bao gồm sự nhầm lẫn, khó chịu, thay đổi tâm trạng, mất khả năng phân tích ngôn ngữ, mất trí nhớ dài hạn, suy giảm các giác quan. Dần dần, cơ thể sẽ mất đi một số chức năng, cuối cùng dẫn đến cái chết, thường xuất hiện ở người trên 65 tuổi, tuy nhiên vẫn có trường hợp ở người trong độ tuổi từ 50 – 65, thậm chí là ít hơn

9. Chương 9: Rất Xinh Đẹp

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lớp học buổi tối bắt đầu, Trần Hứa Trạch cuối cùng hết bị phạt. Trở lại phòng học, rất nhiều học sinh vì

thấy hành động trước cửa lớp bốn của cậu mà trong lòng còn sợ hãi, cậu lại như không có việc gì.

Sau khi tiếng chuông vang lên, tiết tự học buổi tối bắt đầu, Giang Gia Thụ quay đầu nói chuyện với Trần Hứa Trạch: “Đồ của Chu Yếu lấy về hết chưa?”

Vẻ mặt của Trần Hứa Trạch không quá hòa nhã, gật đầu.

“Hộp bút là do cậu ấy tự lấy về, vậy cái sợi dây kia thì sao? Bị ném vào thùng rác rồi, nữ sinh kia có đi nhặt về không?”

“Nhặt.” Trần Hứa Trạch lời ít ý nhiều, rất rõ ràng, chuyện này khiến cậu cũng không vui vẻ gì.

Nói đến đây, Giang Gia Thụ tò mò: “Mình thấy cái sợi dây kia đã bẩn rồi, sao Chu Yếu không ném nó đi, mua một cái mới? Đã bị ném vào thùng rác thì chắc chắn nó sẽ dính mùi.”

Một tay Trần Hứa Trạch lấy quyển sách trong học bàn ra, để lên trên bàn, chỉ nói: “Hỏi ít đi.” Cậu dừng một chút rồi nói tiếp: “Đừng có nói cái đề tài này trước mặt cậu ấy.”

Giang Gia Thụ tò mò: “Có chuyện cũ à?”

Trần Hứa Trạch liếc mắt qua, Giang Gia Thụ “ặc” một tiếng, vội gật đầu: “Được được được, mình không hỏi! Không hỏi!”

...

Qua vụ nhốn nháo của Trần Hứa Trạch trước cửa lớp bốn, một thời gian sau, người lấy chân của Chu Yếu để làm đề tài bàn tán đã ít hơn rất nhiều. Học sinh năm ba vốn đã không học thể dục nhiều, hơn nữa bình thường Chu Yếu đi lại nhìn rất bình thường, không nhìn chăm chăm để nghiên cứu thì sẽ không phát hiện có chỗ nào bất thường.

Có người trong lòng mang ác ý, thích nhắm vào chỗ đau của người khác mà xuống tay, nhưng loại chuyện này cũng tùy trường hợp. Nếu Chu Yếu là quả hồng mềm, có lẽ những việc này sẽ thường diễn ra, nhưng cô lại thường xuyên trưng ra một khuôn mặt mà lúc không nói lời nào nhìn có vài phần kiêu ngạo khiến người ta chùn bước. Hơn nữa có Trần Hứa Trạch làm chỗ dựa, ngay cả chuyện bóp cổ này mà cậu cũng làm được, còn ai dám trêu chọc cô.

Một thời gian gió êm biển lặng trôi qua, không còn những chuyện lung tung lộn xộn nữa.

Lần thi tháng đầu tiên đã đến, Chu Yếu cứ phát huy như thường lệ, ngày hôm sau, cô xuất hiện trên bảng vàng thành tích.

Chu Yếu không thèm để ý những chuyện khác, nhưng thành tích vẫn rất dễ trong lòng. Một người Giang Gia Thụ cũng đi xem náo nhiệt, đến bảng vàng thì nhìn mấy vị trí đầu trước, tên Trần Hứa Trạch ở vị trí thứ ba.

Giang Gia Thụ trêu chọc cậu: “Lại là thứ ba, Hứa Trạch của chúng ta đã sắp thành muôn đời thứ ba rồi!”

Nói xong, mọi người nhìn lên trên, có hai cái tên cùng đứng ở vị trí thứ nhất.

Có người kinh ngạc: “Cùng hạng sao?”

Thật sự là cùng hạng, hai cái tên đứng cùng trên một hàng, dựa theo chữ cái đầu tiên mà sắp xếp thứ tự trước sau.

Đầu hàng viết:

Thứ nhất

Nghênh Niệm... cách một khoảng là một cái tên khác... Chu Yếu.

“Nghênh Niệm về rồi à? Không phải đang đi thi sao?”

Nhìn lên cái tên quen mắt này, những người khác sôi nổi bàn tán.

Chu Yếu đến gần đám Trần Hứa Trạch, đứng bên cạnh bọn họ, hỏi: “Nghênh Niệm này là ai thế?”

Trần Hứa Trạch không phản ứng lại với cô, cậu và Nghênh Niệm không thân, không có hứng thú trả lời câu hỏi này.

Giang Gia Thụ thì ngược lại, vỗ trán một cái, ý nghĩ muốn chết cũng có: “Cái con nhỏ ngu ngốc này về từ khi nào! Đi thi thì không thể đi luôn tám năm mười năm sao! Trời của tôi ơi...”

Chu Yếu tò mò nhìn về phía cậu ấy, Giang Gia Thụ than một tiếng, trừng mắt với cái bảng vàng, sau đó vừa hung tợn vừa bất đắc dĩ thừa nhận: “Cái con nhỏ ngu ngốc Nghênh Niệm này, là em họ của mình!”

...

Sau khi thấy tên trên bảng vàng, Chu Yếu và Nghênh Niệm cũng lần đầu gặp nhau, là ở hội trường của trường học.

Chu Yếu thích yên lặng, ngồi ở hàng cuối cùng, không bao lâu sau thì bên cạnh đột nhiên nhiều hơn một người, đang dần dần đến gần cô.

Chu Yếu vừa quay đầu thì nhìn thấy một gương mặt với nụ cười xinh xắn. Tuy rằng bề ngoài xinh xắn nhưng khí chất lại thân thiện không có lực sát thương, khóe môi đang nhếch lên kia nhìn còn có chút ngốc nghếch.

Chu Yếu không hiểu vì sao.

“Chào cậu, mình là Nghênh Niệm!” Nghênh Niệm đến gần cô, muốn bắt tay với cô, bàn tay đã đưa ra nên không biết làm sao, đành phải cầm một góc sách của Chu Yếu nhẹ nhàng lay lay.

Sau đó, Nghênh Niệm đẩy bài thi trong tay đến trước mặt Chu Yếu, nghiêng người đối mặt với cô, mắt nhìn chăm chăm vào mặt cô, giống như thưởng thức không đủ vậy, không hề dời mắt.

Bị ánh mắt nhiệt tình như vậy đánh giá, Chu Yếu không được tự nhiên. Cô hơi cúi đầu, khẽ hỏi: “Cậu là em họ Giang Gia Thụ?”

“Đúng! Cậu biết mình à?”

“Biết sơ sơ.”

“Trùng hợp quá, mình cũng biết cậu!” Lông mày Nghênh Niệm vui vẻ nhướng lên: “Trong khoảng thời gian mình đi thi đấu, nghe nói trong trường vừa có một học sinh rất xinh đẹp chuyển đến, mình đoán là cậu, trông rất là đẹp mắt!”

Lần đầu tiên bị một người cùng giới tùy ý khen ngay bên ngoài như vậy, tuy Chu Yếu bình tĩnh nhưng mặt cũng hơi đỏ.

“Cậu tìm mình...”

“À, là như vậy.” Nghênh Niệm làm ra vẻ chán chết: “Không phải thành tích của bạn học Chu Yếu rất tốt sao, mình rất hiếu học! Nghe nói lần kiểm tra này cậu đứng thứ nhất, mình đặc biệt đến xin cậu chỉ bảo, đây, nhờ cậu chỉ dạy mình mấy bài này!”

Nghênh Niệm không buộc tóc, một tay nâng mặt, ý không ở trong lời, nói là nhờ chỉ bài, thật ra lại nhìn chăm chăm mặt Chu Yếu.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì hết, giải đi!”

Chu Yếu: “Hai người chúng ta đều đứng thứ nhất, cậu và mình cùng hạng mà.”

Nghênh Niệm: “...”

Ho khan một tiếng, Nghênh Niệm ngồi thẳng dậy, nói có vẻ rất có lý: “Không phải chỗ sai không giống nhau sao, đến đây, dạy mình dạy mình dạy mình!” Giọng điệu giống như đang đợi Chu Yếu chà đạp mình.

Chu Yếu bị cô ấy làm nũng, quần lấy đến mức không còn cách nào nữa, đành phải đồng ý.

Trong hội trường buổi chiều, trên bục, thầy giáo đang nói tác phong và kỷ luật ở trường. Dưới bục, ở trong góc của hàng cuối cùng, Chu Yếu nói nhỏ và chậm, giải thích những bài mà không biết Nghênh Niệm đã làm hay chưa. Tầm mắt Nghênh Niệm từ đầu đến cuối lại cứ ở trên mặt cô, nhìn gương mặt trắng mịn của cô, còn có mạch máu hơi lộ ra dưới làn da tinh tế, hai hàng lông mi chớp chớp, cho đến khi tim đã mềm nhũn.

Quả! Thật! Đẹp!! Muốn chết!!

Kết thúc buổi giảng, Chu Yếu có việc về lớp trước, Nghênh Niệm đứng ở cửa sau vừa hồi tưởng vừa xúc động. Trùng hợp lúc đó Giang Gia Thụ cũng đi ngang qua, thấy cô ấy liền xông đến hung hăng cốc đầu một cái.

“F*ck, Giang Gia Thụ!”

“Làm gì mà đứng ngu người ở đây thế? Ngắm phong cảnh à?”

Nghênh Niệm liếc cậu ấy một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía bóng dáng Chu Yếu đã đi xa. Giang Gia Thụ nhìn theo tầm mắt cô, nheo mắt lại, nhận ra là Chu Yếu: “Đó không phải là Chu Yếu sao? Em làm gì cô ấy rồi? Anh khuyên em tốt đừng trêu chọc cô ấy, cẩn thận Trần Hứa Trạch làm thịt em!”

Lỗi tai Nghênh Niệm đã không còn nghe vào gì nữa, nhìn bóng dáng kia, cô ấy khẽ cười lắc đầu, dựng thẳng ngón trỏ, gật đầu gần từng chữ: “Tiểu mỹ nhân này, em muốn.”

...

Chuyện Nghênh Niệm “coi trọng” Chu Yếu không chỉ là nói suông mà thôi, từ lần đầu tiên gặp mặt ở hội trường, cho dù có rảnh hay không rảnh, Nghênh Niệm cũng sẽ qua lớp Chu Yếu tìm cô. Cùng cô nói chuyện, hoặc là cùng cô làm bài, hết tiết hai người sẽ kéo tay đi mua nước, lúc đang lên lớp có khi còn lôi kéo Chu Yếu đến sân thể dục giải sầu.

Chân Chu Yếu không tốt, không tiện để chạy, thậm chí có khi phát tác, ngay cả đi đường cũng đau.

Nghênh Niệm biết chuyện này nhưng lại làm như không hề biết gì, không xem cô như búp bê dễ vỡ, cũng không đặc biệt chăm sóc, gần như chỉ xem cô là một người bạn bình thường mà đối đãi.

So với Trần Hứa Trạch, tiếng xấu của Nghênh Niệm còn nhiều hơn, tuy Nghênh Niệm luôn chường mắt Trần Hứa Trạch, cảm thấy người này mang cái mặt người chết, không có chỗ nào đẹp, nhưng đối với chuyện của Chu Yếu, hai người này lại không khác gì hung thần ác sát.

[1] Hung thần ác sát: thành ngữ ẩn dụ những người hung dữ

Sau khi đám nữ sinh lớp bốn bị Trần Hứa Trạch cảnh cáo thì không còn dám chủ động trêu chọc Chu Yếu, nhưng vẫn không tránh được việc nói xấu sau lưng. Đương nhiên sẽ không nói trước mặt Chu Yếu nhưng trùng hợp thế nào lại bị Nghênh Niệm đi qua nghe được.

“Bộp!”

Đột nhiên một tiếng “bộp” vang lên, Nghênh Niệm ném chai nước khoáng sượt qua bên cạnh nữ sinh đang nói. Vốn cô ấy không cố ý nhắm vào gò má cô ta, ban đầu là nhắm chuẩn bên cạnh, chai nước khoáng còn một phần ba đập vào tường rất mạnh, phát ra tiếng vang khiến những người đó hoảng hốt nhảy dựng lên.

Mấy nữ sinh trước đó còn đang nói “con nhỏ thọt chân kia”, “thọt thì có gì mà đặc biệt hơn người”, tất cả đều hoảng sợ, dờ người ra, choáng váng nhìn Nghênh Niệm đang lạnh lùng nhìn mình bên cạnh.

“Lúc nói xấu người ta thì tốt nhất là nên cẩn thận chút nha.” Nghênh Niệm nhếch môi cười xòa một tiếng: “Lúc tôi ra tay đánh người, rất lười phải xem là nam hay nữ đấy.”

Ai cũng đánh!

Nghênh Niệm có bề ngoài đẹp, thành tích tốt, trong nhà cũng khá giả. Nhà anh họ Giang Gia Thụ của cô ấy đã xem như có điều kiện tốt, nhưng so sánh với cô ấy thì vẫn còn kém hơn rất nhiều.

Máu chốt là tính cách Nghênh Niệm dưng mãnh, trước kia có nữ sinh xung đột với cô ấy, sau khi thầy giáo đến thì giả bộ đáng thương bắt đầu khóc thút thít lau nước mắt. Ai ngờ giây tiếp theo, nước mắt Nghênh Niệm ào ào chảy ra như không kìm được, rất rất nhiều, khóc còn thảm hại hơn đối phương.

Cũng có người thích cứng cổ với cô ấy, mang theo người đến cổng trường chặn cô ấy lại, Nghênh Niệm không nói hai lời, tiện tay nhặt một mảnh của bàn học cũ vứt bên sân thể dục, đánh tên dẫn đầu đến khóc cha gọi mẹ.

Đương nhiên, cũng có lúc cô ấy sơ suất, bị chặn lại trong ngõ, suýt chút nữa bị đánh, ai có thể ngờ được,

giây tiếp theo cô ấy lại giống như khỉ trèo lên cây, chạy lấy đà xông lên tường, thoát cái đã biến mất không còn bóng người. Mềm cứng đều thất bại với Nghênh Niệm, người này còn đặc biệt có tuyệt kĩ chạy trốn, nhìn cả trường Thất Trung này, nào có ai dám chọc cô ấy?

Cô ấy trâu bò, Trần Hứa Trạch lại tàn nhẫn, là hai loại tính cách hoàn toàn bất đồng.

Nhưng việc đời khó lường, trùng hợp hai người này đều bảo vệ một cá nhân - Chu Yếu.

...

Đối với sự lấy lòng của Nghênh Niệm, Chu Yếu gần như có thể tính là không có phản ứng gì. Nghênh Niệm hẹn cô làm gì đó, cô cũng sẽ đi, nhưng chưa bao giờ biểu hiện thái độ nhiệt tình.

Nghênh Niệm không giận, cũng không trách cô, càng không cho rằng nỗ lực của mình là sai.

Duyên phận giữa người với người không thể nói rõ được. Dường như là từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy Chu Yếu, cô ấy đã thích, vẫn luôn rất thích.

Tuần thứ hai Nghênh Niệm thân thiết với Chu Yếu, buổi chiều tiết thứ hai, Chu Yếu bị gọi đến văn phòng thầy cô giáo, giúp mang thời khóa biểu về lớp học.

Côn trùng kêu vang trong tán lá đã bị diệt, dường như không nghe thấy tiếng nữa, ánh sáng chiếu qua khe hở thưa thớt, cũng không còn bao nhiêu độ ẩm.

Mùa thu đã sắp đến.

Chu Yếu ôm một chồng thời khóa biểu khá mỏng, đi qua một cái đình nhỏ trong khu của thầy cô giáo, còn chưa đến đình, bao nhiêu bồn hoa trồng cây bên đường đã mọc tươi tốt, nhẹ nhàng lay động trong gió, che đi hơn nửa bóng dáng cô. Không nhìn kỹ thì sẽ nghĩ nơi này không có người.

“Này Niệm Niệm, mình thấy rất lạ, cậu cứ đi tìm Chu Yếu kia làm gì thế? Cậu ấy lại không để ý đến cậu, mỗi ngày cậu đi tìm cậu ấy, chủ động chơi với cậu ấy, cậu ấy còn trưng cái bộ mặt lạnh lùng cả ngày. Nếu là mình thì đã sớm chịu không nổi rồi!”

“Đúng đó, đã lâu cậu không đi chơi với bọn mình rồi, ăn cơm cũng ăn cùng cậu ấy.”

“Chu Yếu kia bị thọt đấy, nếu lúc chạy mà lỡ té ngã gì đó, cậu không cảm thấy rất mất mặt sao? Mình thì...”

Trong đình vang lên tiếng nói chuyện. Đều là những giọng mà Chu Yếu không quen, nhưng cái tên mà các

cô gái kia đề cập đến, cô lại rất quen. Bàn tay Chu Yếu cầm tệp giấy hơi đề lại, cô cúi đầu, bên môi có nụ cười như có như không, định tránh sang con đường nhỏ bên kia.

Còn chưa nhắc chân, trong đình đột nhiên vang lên một giọng nói mà cô quen thuộc: “Mấy người các cậu, ăn nói cẩn thận chút cho mình được không? Nghe cho kỹ, Chu Yếu là bạn mình, nếu để mình nghe được các cậu còn nói xấu cậu ấy, có thể mình sẽ không còn hòa nhã mà nói chuyện như vậy cùng các cậu đâu.”

Là giọng Nghênh Niệm, giọng điệu có vẻ tức giận, so với giọng điệu nói chuyện bình thường thì cao hơn một chút, Chu Yếu đã nghe thấy vài lần, cũng như bây giờ.

“Bàn tán sau lưng người khác là rất thiếu đạo đức, mình chỉ nói một lần thôi. Hơn nữa, chân Chu Yếu cũng không liên quan đến ai, đó là chuyện của cậu ấy.”

“Thế nào, chân các cậu lợi hại thì chạy nước rút tám trăm mét cho mình xem, không lấy được quán quân thì trong mắt mình cũng chỉ là thứ đồ ăn vặt bỏ đi [2]!”

[2] Đồ ăn vặt bỏ đi: một cách để nói đến những người vô dụng

Trong đình lặng ngắt như tờ, những người kia dường như đã bị Nghênh Niệm mắng chửi mà ngây ra.

Nghênh Niệm mặc đồng phục màu xanh, “soạt” một cái đứng dậy, không muốn nói lời vô nghĩa với mấy nữ sinh đó nữa.

“Chu Yếu của mình, mặt mũi đẹp vậy, tính cách lại dịu dàng, đầu óc thông minh lần nào thi cũng đứng thứ nhất, càng không nói xấu sau lưng người ta. Cậu ấy rất tốt, các cậu có tư cách gì mà cười nhạo cậu ấy?”

Nhìn tình cảnh trước mặt, Nghênh Niệm không nói thêm mấy lời khó nghe nữa, chỉ liếc mấy nữ sinh này một cái rồi đi xuống cầu thang bên cạnh đình, nhanh chóng rời đi.

...

Đám Trần Hứa Trạch vốn muốn đi sân thể dục, lúc đi sân thể dục thì phải đi qua dãy phòng của thầy cô giáo, thầy ở cái đình gần đó có ai giống Chu Yếu, cũng đúng lúc nghe được những gì Nghênh Niệm nói với mấy nữ sinh kia.

Toàn bộ quá trình không ai lên tiếng, cho đến khi mấy nữ sinh đó giải tán, Giang Gia Thụ cố làm ra vẻ lau nước mắt: “Cái đứa em họ ngu ngốc kia của mình cuối cùng cũng có lúc đáng yêu, lòng mình rất được an ủi, rất được an ủi mà!”

Trần Hứa Trạch bên cạnh vẫn luôn không có phản ứng, Giang Gia Thụ làm ra vẻ xong, tò mò mà chạm vào khuỷu tay cậu: “Cậu làm sao thế? Giận à? Ồi chao, không cần quan tâm đến mấy người đó, đều là đám

ngốc...”

“Không có.” Trần Hứa Trạch nói: “Mình chỉ đang nghĩ đến một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Giang Gia Thụ thuận miệng hỏi, vốn tưởng Trần Hứa Trạch sẽ không trả lời, không ngờ cậu lại mở miệng: “Còn nhớ lúc trước cậu hỏi mình, chuyện sợi dây trên hộp bút của Chu Yểu không?”

“À, chuyện đó à, rất dơ, ném vào thùng rác là đã dơ lắm rồi, rốt cuộc khi nào cậu ấy mới đổi!”

“Đó là lúc học tiểu học, một người bạn cho cậu ấy.”

“Bạn?”

“Ừ.” Trần Hứa Trạch gật đầu: “Cậu ấy cũng chỉ có một người bạn đó.”

Giang Gia Thụ nghe được thì sửng sốt.

Trần Hứa Trạch nói: “Khi đó Chu Yểu còn nhỏ, chân vừa bị thương không lâu, vừa mới bắt đầu luyện tập làm thể nào để đi giống người bình thường, bởi vì không thuần thục cho nên thường xuyên lộ ra tư thế kỳ quặc. Trong trường học rất nhiều người cười cậu ấy, chỉ có nữ sinh kia, cô ta là người duy nhất không ngại Chu Yểu đi lại khó khăn. Thường xuyên chơi với Chu Yểu, cùng nhau cắt giấy, tan học cùng nhau mua kem, Chu Yểu rất thích cô ta.”

“Vậy sau đó?”

“Sau đó...”

Ánh mắt Trần Hứa Trạch trở nên thâm trầm, như có sương mù không thể hòa tan được, tụ lại dày đặc, muốn vây chặt thứ gì trong đó.

“Sau đó có một ngày Chu Yểu phát hiện, nữ sinh kia và những người khác cùng nhau cười nhạo cậu ấy. Chu Yểu vì thích cô ta nên mới mang cô ta về nhà, còn luyện tập đi trước gương khi có sự có mặt của cô ta. Tư thế đó rất khó nhìn, trông rất ngốc nghếch vụng về. Mà nữ sinh kia, làm lại ngay trước mặt những nữ sinh khác, vừa trêu đùa vừa nói... ‘Mình nói cho các cậu biết, Chu Yểu kia ở nhà luyện đi như vậy, như vậy nè, giống thế này, có phải nhìn ngốc lắm không!’”

Giang Gia Thụ nghe được mà mắt cũng trừng lớn: “F*ck, sao có thể bị ỉn như vậy!”

“Lúc ấy còn nhỏ, tất cả mọi người đều là học sinh tiểu học, chưa biết quan niệm thiện ác, tâm lý đồng cảm lại không có bao nhiêu.” Trần Hứa Trạch nhìn cậu ấy: “Cho dù là bây giờ, cậu cảm thấy có bao nhiêu người hiểu được những điều này?”

Giang Gia Thụ im lặng.

“Cái sợi dây có nhân vật hoạt hình đó là nữ sinh kia tặng cho Chu Yếu. Bắt đầu từ ngày đó, cậu ấy và nữ sinh kia không nói chuyện với nhau nữa, nữ sinh kia cũng không đến tìm Chu Yếu xin lỗi hay giải thích, hai người cứ như vậy, trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, trở thành người xa lạ.”

Trần Hứa Trạch nói: “Cái sợi dây kia, Chu Yếu vẫn chưa từng vứt đi, lúc nào cũng treo ở chỗ có thể nhìn thấy, móc chìa khóa, hoặc là nơi khóa kéo của hộp bút.”

“Vì sao? Ném đi mới tốt!”

“Có lẽ...” Trần Hứa Trạch nói, “Là vì để nhớ rõ đi.”

...

Sau khi Nghênh Niệm rời khỏi, mấy người ở lại trong đình cũng không dám nói thêm nữa gì nữa, cho dù Nghênh Niệm đi rồi, trong lòng các cô ấy vẫn còn sợ hãi như cũ, ngồi thêm vài giây rồi từng người tản ra.

Chu Yếu đứng yên sau cành cây rất lâu, thời khóa biểu bị cô nắm chặt đến biến dạng. Rồi sau đó, cô từ từ buông tay ra, vuốt phẳng nếp gấp kia.

Lần nào cùng nhau ăn cơm, Nghênh Niệm cũng nói với cô: “Cười một cái đi Yêu Yêu, cười một cái đi, cậu cười lên đẹp đến mức nào! Mình thích mấy cô gái cười lên, trông rất xinh đẹp!” Cô luôn nhếch môi cười tượng trưng, coi như là phản ứng cho Nghênh Niệm thấy.

Chiều hôm nay, bên dãy phòng của thầy cô giáo, một mình Chu Yếu đứng sau bồn hoa, không thể hiểu sao lại đứng cười rất lâu. Giống như Nghênh Niệm nói vậy.

Lúc cô cười rộ lên, nhìn rất xinh đẹp.

10. Chương 10: Độc Nhất Vô Nhị

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chu Yếu cầm lấy bài thi đứng thứ nhất trên bảng xếp hạng, nghiêm túc gấp lại, cất vào trong cặp mang về nhà cho bố mẹ xem.

Lúc về đến nhà, cả bố mẹ đều đang bận rộn, tiệm mặt chực chờ đằng trước lúc nào cũng đầy người.

“Bố, mẹ, con...”

Bố Chu vừa thấy cô về, không đợi cô nói hết lời đã lập tức chen ngang: “Bưng nước trà ra trước đi, bàn ba, mau lên, đang giục đấy!”

Chu Yếu im lặng, cô cởi cặp, yên lặng đi đến trước bàn châm trà, dùng khay đặt ly trà vào rồi bưng ra tiệm mặt chực.

Lúc về phòng đặt khay xuống, Chu Yếu lơ mơ, suýt chút nữa là đụng vào lọ hương trên bàn thờ, giọng mẹ Chu lập tức cao lên: “Con chú ý chút đi! Mất để ở đâu! Lọ hương bị đổ thì làm sao bây giờ? Yêu Yêu, con làm việc không hề cẩn thận chút nào, bây giờ không biết ngày nào cũng nghĩ cái gì, mắt hồn mắt vía...”

Giáo huấn vài câu, mẹ Chu không nói nữa, cầm lấy giẻ lau bàn. Chu Yếu lấy bài thi ra, đặt lên trên bàn, giấy tiếp theo, mẹ Chu đã cầm giẻ ướt lau đến, một nửa bài thi đã bị ướt.

Chu Yếu sững sờ: “Mẹ, bài thi của con...”

“Ôi, sao con không cẩn thận thế, mẹ đang lau bàn không thấy à? Còn đặt đồ lên trên này!” Mẹ Chu “hừ” một tiếng, nói: “Quên đi quên đi, ướt một chút thì con cầm đi phơi khô cũng được.”

Chu Yếu cầm góc bài thi ướt một nửa, chậm chạp mở miệng: “Mẹ, đây là bài thi lần này của bọn con, con...”

Mẹ Chu không kiên nhẫn nói: “Đừng đứng chặn đường nữa, qua bên kia đi. Mẹ nói này, từ khi lên cao trung các con ngày nào cũng thi, ngày nào cũng kiểm tra, một hai tờ bài thi thì có sao, cũng không phải là thực sự thi đại học. Con cứ cất đi là được rồi.”

Chu Yếu không nói nữa.

...

Ăn cơm trưa xong thì về lại trường học, Trần Hứa Trạch đang ở đầu ngõ chờ Chu Yếu, hai người cùng đi học.

Trong lúc đang tán gẫu, Chu Yếu nói đùa: “Niệm Niệm nói mình chỉ bài cho cậu ấy vào lúc mình nghỉ ngơi

có được hay không.”

Trần Hứa Trạch nhú mày: “Cậu ấy tự làm được, lấy cớ thôi. Giang Gia Thụ là anh Nghênh Niệm, cậu ấy đã kể rất nhiều lần là Nghênh Niệm thích mấy cô gái xinh đẹp, không được bình thường cho lắm, cậu tránh cậu ta chút đi.”

Mặc dù cậu nói vậy nhưng Chu Yểu lại cảm thấy Nghênh Niệm rất đáng yêu.

Thật ra Trần Hứa Trạch cũng không phải thật sự không cho Chu Yểu làm bạn với Nghênh Niệm, đối với mấy chuyện bạn bè này, duyên phận thật sự rất hiếm hoi.

Hai người đi đến trạm xe buýt, Chu Yểu bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, cái sợi dây kia mình ném rồi.”

Trần Hứa Trạch nhìn cô. Cô cười nói: “Đã rất bẩn rồi, cũng rất cũ, dùng cũng đã lâu, cho nên dứt khoát ném đi.”

Trần Hứa Trạch không nói tiếp, chỉ nhìn cô, trong mắt dịu dàng đi rất nhiều.

Đang đi thì Nghênh Niệm gửi tin nhắn cho Chu Yểu, Chu Yểu lấy điện thoại ra xem, nói: “Niệm Niệm rủ mình chiều mai đến nhà cậu ấy chơi, thuận tiện chỉ bài cho cậu ấy.”

Lại lấy cớ này.

Chu Yểu bật cười, lập tức nhắn lại, hai người nói chuyện vô cùng vui vẻ.

Trần Hứa Trạch bị cô xem nhẹ, mắt nhìn về phía trước, giống như không nhìn cô, chỉ mím môi, nói: “Cậu dạy cậu ấy còn không bằng dạy mình.”

Chu Yểu khó hiểu: “Cậu không cần mình dạy mà.”

“Cậu ấy đứng thứ nhất cậu vẫn dạy, mình đứng thứ ba vì sao lại không cần?”

Chu Yểu cúi đầu cười ra tiếng. Đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, nụ cười trên mặt Chu Yểu dần thu lại: “Nhưng mà bài thi của mình ước rồi, nhiều chỗ thấy không rõ, nếu muốn thảo luận, ôn bài dựa trên đề thì phải mượn của người khác.”

“Sao lại bị ước?”

Giọng cô bình thản: “Lúc mẹ mình lau bàn thì làm ước.”

“Cậu cho cô chú xem chưa?”

“Rồi, nhưng hai người họ không xem.” Cô cười: “Bạn quá mà, không có thời gian.”

Hai người im lặng mấy giây.

Trần Hứa Trạch không phải rất muốn hỏi, nhưng cuối cùng vẫn hỏi: “Cô chú không nói gì à?”

“Bố mình nhìn qua rồi thôi, mẹ mình thì không chú ý, bà ấy bận lau tàn hương rơi xuống bên cạnh lư hương.”

Trong chốc lát, không khí vô cùng yên ắng.

“Trần Hứa Trạch.” Chu Yếu bỗng nhiên gọi cậu: “Mình cảm thấy thời gian trôi thật nhanh.”

Cậu không nói chuyện, lặng lẽ nghe.

“Trước kia mình làm bài tốt, bố mẹ sẽ rất vui vẻ. Lúc học tiểu học, mình đứng thứ nhất, bố còn mua bánh kem cho mình, lần nào cũng không giống nhau, nhưng luôn có dâu tây ở bên trên, hai người họ biết mình thích ăn. Những việc này, cảm giác như đã trôi qua rất lâu rồi vậy.” Ánh mắt Chu Yếu hơi hướng về phía trước: “Bây giờ đã hoàn toàn... nhớ không được bao nhiêu chuyện nữa.”

Đường đến trạm xe buýt không dài, nhưng Trần Hứa Trạch bỗng cảm thấy, mỗi bước chân đều rất nặng nề.

...

Chạng vạng, đám Trần Hứa Trạch cùng Chu Yếu đi đến tiệm cơm ở gần trường học. Trước kia Nghênh Niệm chưa bao giờ tham gia vào mấy hoạt động của đám Giang Gia Thụ, bởi vì Chu Yếu nên giờ cũng xuất hiện, quen thói ngồi bên cạnh cô, mà chủ nhân của vị trí này trong quá khứ - Trần Hứa Trạch, chỉ có thể ngồi đối diện Chu Yếu.

Đề tài giữa con gái rất nhiều, Nghênh Niệm lại có tính cách hài hước, nói gì cũng thú vị, giống như bản thân đã mang thiên phú gây cười, Chu Yếu cười đến mức không khép miệng được. Hai người trò chuyện, càng ngày càng gần nhau, Nghênh Niệm đột nhiên vươn qua, trực tiếp gối lên vai Chu Yếu, vô cùng thân mật.

Nghênh Niệm ôm lấy cánh tay cô, giọng điệu nói chuyện có vẻ như đang làm nũng. Chu Yếu cũng không kháng cự, rất hiếm khi tiếp nhận hành động thân thiết từ người khác như vậy.

Hai người các cô nói chuyện phiếm, cả đám con trai không chen vào được, chỉ đành phải nói chuyện khác.

Trần Hứa Trạch lại im lặng từ đầu đến cuối, một câu cũng không nói.

Không biết Nghênh Niệm nói gì buồn cười mà Chu Yếu che miệng cười hết sức vui vẻ. Nghênh Niệm nghiêng đầu nhìn cô cười, bỗng dưng nói: “Yêu Yêu à, có thể cho mình hôn một cái không?”

Chu Yếu sững sốt.

Đám nam sinh nghe thấy thì ai cũng nhìn qua.

Giang Gia Thụ mắng đầu tiên: “Em lại phát bệnh à, ít hôn con gái đi có chết không!”

Nghênh Niệm mặc kệ cậu ấy, giống như không nghe thấy cậu ấy nói vậy.

“Hôn một cái được không? Trên má, một chút thôi, mình không bôi son, nhưng mà trên mặt bôi kem dưỡng da mùi nhũ hương [1], rất dễ ngủ, cậu cho mình hôn một cái đi.” Nghênh Niệm làm nũng với Chu Yếu.

[1] Nhũ hương: Nhũ hương là một loại nhựa thơm được dùng làm nguyên liệu trong hương đốt và nước hoa, được lấy từ cây của nhiều loài thuộc chi Boswellia, đặc biệt là B. sacra, B. frereana, B. serrata, và B. papyrifera.

Chu Yếu ngạc nhiên, lần đầu tiên bị yêu cầu kiểu này, không biết nên trả lời thế nào.

Nghênh Niệm ôm cánh tay cô lắc nhẹ: “Hôn một cái, một cái thôi, không thì mình cho cậu hôn lại!”

Chu Yếu nhìn đôi mắt ngập nước của cô ấy, còn cố ý giả bộ đáng thương, biết rõ là cô ấy đang tranh thủ sự đồng tình của mình nhưng cố tình lại khiến người ta không từ chối được. Không còn cách nào khác, Chu Yếu mím môi cười nhẹ, có chút ngượng ngừng gật đầu.

Nghênh Niệm vui mừng, tiến đến: “Được à”, nhanh chóng hôn lên má cô.

“Thơm quá! Yêu Yêu thật đáng yêu!”

Mặt Chu Yếu đỏ lên, Nghênh Niệm rút một tờ khăn giấy giúp cô lau mặt, thấy mặt cô hồng hồng thì ha ha cười không ngừng.

Trần Hứa Trạch đối diện vẫn luôn nhìn bên này, gương mặt lạnh lùng, tầm mắt đảo qua Nghênh Niệm liền hóa thành kiếm băng, một đao chém xuống.

Một lúc sau, đồ ăn được bưng lên, mọi người bắt đầu ăn cơm, ăn cũng kha khá rồi, Nghênh Niệm nhận

được điện thoại, có việc phải đi trước, cô ấy nhẹ nhàng ôm Chu Yếu một cái, vô cùng lo lắng rời đi.

Chu Yếu gọi một tô mì, yên lặng ăn, đột nhiên Trần Hứa Trạch đưa cho cô một tờ khăn giấy: “Trên mặt dính tương kìa.”

“Hả, ở đâu?”

“Má.”

Chu Yếu không nghi ngờ, nhận lấy tờ khăn giấy lau mặt, lau xong thì thấy trên giấy không có gì.

“Xích qua một chút.” Trần Hứa Trạch nói.

Vì thế Chu Yếu nghe cậu, lau thêm lần nữa.

Giây tiếp theo, Trần Hứa Trạch dứt khoát rút giấy, trực tiếp lau cho cô, chút thì lau chỗ này chút thì lau chỗ kia trên mặt cô.

Chu Yếu ngạc nhiên: “Dính nhiều tương vậy à?”

Trần Hứa Trạch đang hoảng nói: “Ừ.”

Giang Gia Thụ bên cạnh cắn mì sợi, yên lặng nhìn hai người họ một lúc lâu.

Chu Yếu này, vẫn quá dễ lừa.

Chén mì kia của cô chỉ có nước canh suông, chưa hề thêm chút tương nào, trên mặt làm sao dính tương được?

Trần Hứa Trạch cũng thật là, Giang Gia Thụ thật sự không hiểu. Chỗ cậu ta dùng khăn giấy lau rõ ràng là chỗ Nghênh Niệm hôn lên má Chu Yếu. Cũng chỉ là hôn một cái, chỉ chạm cái thôi, Trần Hứa Trạch đã sắp làm trầy luôn da mặt Chu Yếu!

Người này, đúng là càng ngày càng xấu tính.

...

Buổi tối, sau khi tan học, Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch về nhà. Lúc gần đi đến ngõ nhỏ, Trần Hứa Trạch

bảo Chu Yếu chờ một chút, đi vào cửa hàng bánh kem đang sáng đèn mua đồ.

Vài phút sau, cậu đi ra, trong tay xách theo một cái túi.

“Cậu muốn ăn bánh kem à?” Chu Yếu tò mò, tối muộn thế này rồi sao lại đột nhiên muốn ăn bánh ngọt.

Trần Hứa Trạch gật đầu như có như không: “Mua đại thôi.”

Hai người tiếp tục đi về nhà, đi đến quán tạp hóa đầu ngõ, Chu Yếu nói: “Chờ đã, mình đi mua nước.”

Hai người sóng vai đi vào.

Chủ tiệm là người quen, cũng là một hộ gia đình trong ngõ nhỏ, đương nhiên cũng quen hai người họ.

Thành tích tốt, bề ngoài đẹp, hai đứa nhỏ đều là “con người ta” trong miệng các gia đình khác trong ngõ. Nhưng Trần Hứa Trạch không thích nói chuyện, tính cách lầm lì, tất cả mọi người đều biết, cho nên ông chủ chỉ chào hỏi với Chu Yếu.

“Chà, không phải con gái nhỏ của Chu Ma sao, tan học rồi à? Năm ba đúng là vất vả nhỉ, đã trễ thế này rồi. Giờ hai cháu đang học một trường phải không?”

Nhà họ Chu mở một quán mặt chợ, bố của Chu Yếu có một biệt danh, tất cả mọi người đều gọi ông là “Chu Ma [2]”. Ngày thường mọi người thấy Chu Yếu, không khách sáo thì sẽ trực tiếp gọi cô là “con gái nhỏ của Chu Ma”.

[2] Ma trong Mặt Chợ, chữ Ma chính là chữ Mặt ()

Nghe thấy cách xưng hô này, nụ cười bên môi Chu Yếu phai nhạt đi, cô nhẹ nhàng gật đầu, vẫn lễ phép mở miệng: “Chú.”

Ông chủ hỏi: “Muốn mua gì thế?”

Chu Yếu nói: “Một chai trà xanh ạ.”

“Được rồi.” Ông chủ lên tiếng trả lời, lấy một chai trà xanh trên giá đưa cho cô. Chu Yếu nói cảm ơn.

Nhìn gương mặt ngoan ngoãn của Chu Yếu, ông chủ cảm thán: “Hai vợ chồng Chu Ma đúng là có phúc mà, thành tích tốt lại nghe lời, con gái ngoan như vậy, có ai mà không muốn đây!”

Ông ấy lại khen: “Hai ngày trước lão Chu bên cạnh còn nói, nếu mấy đứa nhỏ trong ngõ này đứa nào cũng nghe lời giống con gái nhỏ của Chu Ma, không biết có thể bớt lo bao nhiêu!”

Chu Yếu không nói gì, Trần Hứa Trạch đưa tiền cho ông chủ, từ khi bước vào quán vẫn luôn im lặng nhưng giờ bỗng nhiên mở miệng: “Cậu ấy không phải con gái nhỏ của Chu Ma.”

Ông chủ sửng sốt, động tác nhận tiền chậm nửa nhịp.

“Cậu ấy là con của nhà họ Chu.” Trần Hứa Trạch nói: “Nhà họ Chu chỉ có một đứa con gái là cậu ấy.”

...

Gần đến cửa nhà Chu Yếu, Trần Hứa Trạch đưa bánh kem trong tay cho cô.

“Cho mình?”

“Đúng thế.”

“Vì sao...”

“Lần này cậu làm bài rất tốt, đứng thứ nhất, Yêu Yêu rất lợi hại.” Dưới bóng đêm, Trần Hứa Trạch dịu dàng đến mức không hề chân thật. Cậu đưa tay xoa đầu cô.

“Thưởng cho cậu.”

Chu Yếu bỗng nhiên cảm thấy mũi mình đau xót.

Mấy năm cô thay thế anh mình, bố mẹ đối xử với cô rất tốt. Nhưng sau này, không phải thì vẫn là không phải. Làm bài tốt cũng không ai mua bánh kem cho cô nữa. Mà mọi người quanh đây đều biết, mẹ Chu có một đứa con trai bảo bối nhưng lại sống không lâu, sớm rời khỏi nhân thế, vẫn luôn là nỗi đau khôn nguôi trong lòng bà. Chu Yếu là con gái nhỏ của nhà họ Chu mở tiệm mặt chược, vĩnh viễn bị che dưới cái bóng của người anh mình.

Chu Yếu cầm theo bánh kem, đứng trước mặt Trần Hứa Trạch, cúi đầu. Mặt đất đen như mực nhưng vẫn có thể nhìn thấy chút cát sỏi, giày của cậu rất sạch sẽ, mũi chân hướng về phía cô, giữa hai người chỉ có chút khoảng cách.

Có lẽ, trừ cậu ra, sẽ không có ai bởi mấy chuyện nhỏ rêu ría này mà lên tiếng vì cô.

Trần Hứa Trạch nhắc nhở cô: “Bánh kem ăn luôn đi, mình mua vị dâu tây cậu thích nhất đấy.”

Chu Yếu im lặng gật đầu.

Có lẽ chỉ có mình Trần Hứa Trạch sẽ để ý.

Chỉ có cậu sẽ để ý, cô không phải là con gái nhỏ của Chu Ma, mà là con gái nhà họ Chu.

Vẻ mặt của Chu Yếu, Trần Hứa Trạch cũng nhìn thấy. Trong bóng đêm dày đặc, cậu không nói nhiều với cô, chỉ nhìn cô vào cửa.

Cho dù người khác nghĩ thế nào, cô không phải là người thay thế của bất cứ ai trên thế giới này, cũng không đáng phải sống dưới cái bóng của người khác.

Đối với cậu mà nói, đối với Trần Hứa Trạch cậu mà nói...

Cô là Chu Yếu, độc nhất vô nhị.

11. Chương 11: Mình Rất Thích Cậu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Lớp nghệ thuật tầng một vừa có một nữ sinh vừa chuyển đến, là mỹ nữ radar [1], đương nhiên Nghênh Nệm biết được tin tức trước tiên, nhưng chuyện này cô ấy không hứng thú lắm nên không để ý.

[1] Mỹ nữ radar: nghĩa của từ radar thì chắc ai cũng hiểu nhỉ, mỹ nữ radar có thể hiểu là mỹ nữ nắm bắt thông tin nhanh nhạy đấy ^^

“Lương Ly trang điểm mắt kia, rất nhạt, nhưng rất đẹp!”

“Học ở lớp nghệ thuật sướng quá, còn có thể mặc váy ngắn cao hơn đầu gối...”

Ngồi ở ghế đá trước bồn hoa, Chu Yếu và Nghênh Nệm có thể nghe được mấy chuyện bàn tán về học sinh vừa chuyển đến, Nghênh Nệm cười nói: “Xem ra danh tiếng của nữ sinh đó rất lớn.”

Chu Yếu thấy là lạ: “Cậu không thích bạn học đó à?” Giang Gia Thụ đã từng nói, Nghênh Nệm thích nữ sinh đẹp, đối với mấy cô gái có vẻ ngoài xinh xắn, cô ấy luôn có hảo cảm.

Bị hỏi đến, Nghênh Nệm lắc đầu: “Mình cảm thấy nữ sinh đó trông cứ là lạ, tính cách cũng kỳ quặc, hơn nữa còn hay ưỡn ẹo, không hề có chút hào phóng nào, không thích.”

Tuy rằng Nghênh Nệm nói vậy nhưng nữ sinh lớp nghệ thuật này vẫn nhanh chóng được yêu thích ở trường. Nữ sinh đó có bề ngoài đẹp, tính cách hoạt bát, ai cũng có thể chơi cùng, có vẻ quan hệ với ai cũng không tồi.

Lương Ly, không đến vài ngày, cái tên này đã nổi tiếng trong toàn khối.

Vốn mấy người họ không có quan hệ gì với Lương Ly, nhưng Lương Ly lại có quan hệ không tồi với một nam sinh tên Đại Hùng trong đám Giang Gia Thụ, nói đã gặp qua vài lần. Hình như Đại Hùng có chút thích nữ sinh đó, nhưng cũng không hẳn, tính cách cậu ấy tùy tiện, dứt khoát xem nữ sinh đó là bạn tốt.

Kể từ đó, Lương Ly liền trở thành một thành viên trong nhóm mấy người họ.

Học sinh mới chuyển đến đó, lần đầu tiên mọi người gặp mặt nhau là ở gần trường học, một đám đang bàn bạc đi ăn cơm chiều. Ánh mắt Lương Ly dừng ở trên người Chu Yếu, chào hỏi với cô đầu tiên.

“Cậu là Chu Yếu à? Mình đã nghe nói về cậu.”

Sau đó không nói tiếp nữa, nghe không ra lời này là ý tốt hay ác ý. Chu Yếu không biết nên trả lời thế nào, nhưng người ta cũng chỉ cười mỉm, không biểu hiện cảm xúc không tốt gì, cứ nghĩ theo chiều hướng tiêu cực thì có vẻ phản ứng thái quá rồi, ảnh hưởng không tốt.

Chu Yếu liền cười chào hỏi với Lương Ly: “Mình là Chu Yếu, cậu là Lương Ly à?”

Lương Ly đáp: “Ừ”.

Hai người nói qua nói lại, Nghênh Niệm đứng bên cạnh, Lương Ly lại không chú ý đến. Không cam lòng bị Chu Yếu xem nhẹ, Nghênh Niệm ho khan: “Yêu Yêu, mình đói bụng, đi ăn cơm đi.”

Dường như lúc này Lương Ly mới phát hiện ra sự tồn tại của Nghênh Niệm, cười nói: “Cậu là Nghênh Niệm nhỉ?” Lương Ly đưa tay chỉ Giang Gia Thụ: “Cậu là em họ cậu ấy à? Mình nghe nói quan hệ giữa các cậu rất tốt! Vẫn luôn rất muốn quen với cậu!”

Về mặt Nghênh Niệm không còn gì để nói: “Ai có quan hệ tốt với anh ấy, ai cũng biết chúng tôi chỉ hận không thể bóp chết đối phương, uống máu đối phương, ăn thịt đối phương mới tốt!” Tuy rằng nói đùa, nhưng thái độ của cô ấy với Lương Ly lại không tính là khách khí.

Lương Ly lập tức thay đổi sắc mặt, có chút tủi thân. Đại Hùng đứng ra hoà giải: “Ồ kìa, Lương Ly vừa chuyển đến, Gia Thụ và Niệm Niệm ngày nào cũng đùa giỡn với nhau, không hề có vẻ không vừa mắt nhau, đôi khi bọn mình cũng cho rằng các cậu có quan hệ rất tốt đấy. Phải nói là rất bình thường!”

Thật ra quan hệ giữa Nghênh Niệm và Giang Gia Thụ căn bản không có gì, nhưng phản ứng này của cô ấy, rõ ràng là cố ý không cho Lương Ly mặt mũi.

Nói xong, mấy người họ đi đến tiệm cơm, Chu Yếu kéo Nghênh Niệm: “Cậu làm gì thế?”

“Cậu nhìn cô ta đi.” Nghênh Niệm hắt cằm về phía trước: “Nói chuyện với cậu, nói chuyện với mình, cho dù nói chuyện với anh mình cũng phải liếc qua ngẩng Trần Hứa Trạch. Cô ta cho là ai cũng mù à? Mình phiền nhất là cái loại trên mặt một vẻ sau lưng một vẻ, không có sức lực đâu mà chơi cùng!”

Chu Yếu nói: “Khả năng là cậu nghĩ nhiều thì sao?”

Nghênh Niệm ra vẻ đàng hoàng, mím môi nói: “Cậu hoài nghi ánh mắt của mình.”

“Mình không có, mình chỉ là...” Chu Yếu vội đỡ cô ấy, Nghênh Niệm phụt cười, hai người đùa giỡn nhào nhào.

Nghênh Niệm nói: “Tuy rằng Trần Hứa Trạch, cái người này, mình thật sự không hiểu vì sao cậu ta lại chiếm được cái danh hiệu đẹp trai nhất Thất Trung. Cái mặt mà ngay cả một nụ cười cũng không có, người nào nhất gan bị cậu ta nhìn một cái là đã sợ hãi bật khóc...” Nói xấu Trần Hứa Trạch trước mặt Chu Yếu rất thoải mái, nhưng cũng phải chú ý đúng mực, Nghênh Niệm dừng lại đúng lúc, quay trở lại trọng tâm câu chuyện, nói: “Nhưng dù sao bây giờ cậu ta cũng là nam sinh có tiếng ở trường chúng ta, đám nữ sinh nhìn cậu ta thì tim đập loạn như nai con, đôi mắt cũng sáng lên, không phải do người ta nghĩ nhiều!”

“Người khác thích cậu ấy, là tự do của họ mà...”

“Đương nhiên là mình biết, mình cũng không nói không cho những nữ sinh đó dùng ánh mắt nai con đâm vào cậu ta, đâm cho mắt cậu ta nổ đom đóm mình cũng không ý kiến.” Nghênh Niệm “xì” một tiếng, tiếp

tục nói: “Nhưng cậu và Trần Hứa Trạch lớn lên với nhau từ nhỏ, lại thân thiết như vậy, cậu không cảm thấy gì, không có nghĩa người khác sẽ không nghĩ gì.”

Nghênh Niệm xua tay: “Mình mặc kệ đám nữ sinh đó làm gì Trần Hứa Trạch, nhưng cậu là người mình coi trọng, động vào cậu, mình không cho qua được!” Cô ấy nhếch miệng, đứng dạng chân làm tư thế của đại ca. Đôi khi cô ấy thật sự hoàn toàn không thêm để ý hình tượng, Chu Yếu nhún mày vỗ cô ấy một cái, cô ấy đành hoảng lại, đứng ngay ngắn như học sinh ngoan.

Chu Yếu không tiếp tục nói mấy chuyện không đầu không đuôi với Nghênh Niệm nữa, hai người khoác tay nhau đi về phía trước.

Một đám người ở phía trước, Trần Hứa Trạch đi cuối cùng, như là xác minh lời Nghênh Niệm nói, Lương Ly đi chậm lại, cứ tụt lại cho đến khi song song với Trần Hứa Trạch.

Khoảng cách không xa, Chu Yếu và Nghênh Niệm nghe được Lương Ly dụ dằng ngọt ngào hỏi: “Muốn uống gì không? Mình đến tiệm bên cạnh mua đồ uống.”

Hai tay Trần Hứa Trạch dút vào túi, mắt nhìn thẳng phía trước, không hề liếc qua cô ta.

Trong chớp mắt kia, Nghênh Niệm cảm thấy, cái vẻ mặt người chết này của Trần Hứa Trạch vẫn có chỗ đáng khen.

Rồi sau đó, Trần Hứa Trạch cứ đi thẳng về phía trước, lướt qua Lương Ly, bỏ lại một câu: “Không uống, đừng làm phiền tôi.”

Chu Yếu hơi mím môi, đã quen với việc cậu có thái độ không tốt với phần lớn người xung quanh. Nghênh Niệm bên cạnh khẽ cười “hì hì”, hướng về phía Lương Ly, im hơi lặng tiếng lẽ lười một cái.

Có lẽ trong mắt người khác, Nghênh Niệm đôi khi rất đáng ghét, nhưng cô ấy trời sinh bao che khuyết điểm, với người mình thích thì cho dù đối phương muốn ngói sao, cô ấy cũng sẽ cân nhắc làm sao để dùng pháo bắn cho nó rớt xuống. Mà nếu ngay từ đầu đã không hợp nhau, đã sớm rõ ràng không thể trở thành bạn bè, cũng như với người cho nhau ác cảm không thể nói rõ, một mặt “đáng ghét” kia của cô ấy chưa bao giờ che dấu, rõ ràng trực tiếp, biểu hiện không sót chút nào.

...

Vào trong tiệm, mọi người ngồi xuống gọi món, Lương Ly mới đến, chuyện gọi món ăn này vốn không đến lượt cô ta làm. Nhưng cô ta lại mở đầu bằng một câu “Trước đây mình có ăn ở đây rồi, có rất nhiều món ngon.”

Đại Hùng vì cổ vũ nên nói ngay: “Vây Lương Ly, cậu gọi món đi!” Nói xong liền đưa thực đơn qua.

Những người khác không có bao nhiêu hứng thú, ngoại trừ ai đó muốn ăn gì sẽ nhắc nhở cô ta gọi thêm thì không ai giành làm.

Lương Ly gọi món ăn thật sự rất bài bản, chạy mặn phối hợp, khẩu vị tương xứng, thực sự khiến người ta rất muốn ăn. Có hai nam sinh nhắc nhở cô ta, gọi thêm đồ mình muốn ăn, Lương Ly cũng gật đầu cười đồng ý.

Chu Yếu bỗng nhiên muốn ăn trứng gà cuộn, cũng lên tiếng: “Gọi giúp mình một suất trứng gà cuộn đi, mình muốn ăn.”

Lương Ly cầm thực đơn nhìn về phía cô, dừng khoảng nửa giây rồi cười nói: “Nhưng mà đã gọi trứng gà xào rau họ [2] rồi, bên trong canh cũng có trứng gà đánh rồi, gọi thêm trứng gà nữa thì có hơi nhiều.”

Cô ta nói có lý, Chu Yếu không nói gì, đành phải ép cảm xúc muốn ăn trứng gà cuộn xuống, mím môi muốn cười xin lỗi cô ta.

Chu Yếu còn chưa biểu đạt ý “xin lỗi”, Nghênh Niệm đột nhiên hô to: “Ông chủ!”

Ông chủ nghe thấy thì bước đến: “Có chuyện gì thế?”

“Trứng gà cuộn bao nhiêu tiền một phần ạ?”

“Trứng gà cuộn? Tám tẹ một đĩa, cháu muốn gọi à?”

Dưới ánh mắt của mọi người trên bàn, Nghênh Niệm căn bản không thèm để ý mấy người họ có vẻ mặt gì, chỉ vào cái bàn còn trống không, gần từng chữ: “Cháu, muốn, mười, đĩa. Sắp thành một vòng tròn, nhanh lên ạ, cảm ơn.”

Ông chủ sững sốt: “Mười đĩa?”

“Đúng thế ạ.”

“Nghênh Niệm, mười đĩa có phải quá nhiều rồi không...” Đại Hùng ngơ ngác mở miệng.

Nghênh Niệm nghiêng đầu, tay chống cằm, khuỷu tay chống trên bàn, nói: “Yêu Yêu của chúng ta muốn ăn trứng gà cuộn, cậu ấy muốn thì mình gọi, có vấn đề sao?” Cô ấy cười, nhưng khí thế lại không hề ôn hòa. Ngay cả Chu Yếu cũng không phản ứng kịp.

Lương Ly hoàn hồn, nụ cười cứng đờ, nói: “Đã gọi đồ có trứng gà rồi, trứng gà cuộn...”

“Vậy thì sao?” Nghênh Niệm hỏi lại: “Các cậu gọi trứng gà, Yêu Yêu lại không thể gọi thêm đồ cậu ấy muốn sao? Cậu ấy cũng chỉ muốn trứng gà cuộn mà thôi, chỉ có tám tẹ, cậu cũng không cho gọi, tôi gọi đấy, thì thế nào?”

Ba chữ cuối cùng, đã chất vấn còn mang thêm sự khiêu khích.

Không khí trên bàn cơm gượng gạo, Lương Ly thoáng luống cuống: “Mình không có ý này...” Đôi mắt không biết sao lại có chút tủi thân, nhìn qua Trần Hứa Trạch.

“Vậy thì đừng nói mấy lời vô nghĩa nữa.” Nghênh Niệm ngay cả nói cũng không muốn nghe cô ta nói. Nghênh Niệm quay đầu dặn dò ông chủ: “Ông chủ, phiền ông nhanh chút ạ.”

Ông chủ ngơ ngác “ừ” hai tiếng, chạy chậm đi phân phó phòng bếp nhận đơn.

Gọi món ăn mà đã đến mức này, cục diện khá xấu hổ, ai cũng không ngờ Nghênh Niệm sẽ gây khó dễ trực tiếp như vậy. Đã thế còn chưa dừng lại, lúc Lương Ly giao thực đơn trong tay cho người khác, Nghênh Niệm ngoắc tay với nam sinh kia, đối phương lập tức đưa thực đơn cho cô ấy theo bản năng.

Người phục vụ đứng ở một bên, ngòi bút lướt nhanh trên giấy, Nghênh Niệm không ngừng gọi hết món này đến món khác: “Một trứng xào hành thái [3], thêm một bánh cuộn trứng gà áp chảo [4]. Ừm... trứng gà xào ớt chuông xanh [5] cũng không tệ, với cả! Có trà trứng [6] không? Có à, vậy một đĩa, à đúng rồi, thêm một đĩa cơm chiên trứng nữa...”

[6] Trà trứng (Tea egg): là một thực phẩm mặn đặc trưng của Trung Quốc, thường được dùng như một món ăn nhẹ, quả trứng sẽ luộc đến khi nứt nhẹ, sau đó đun sôi trong trà, nước sốt hoặc gia vị

Tất cả mọi người nghe mà choáng váng, cái gì gọi là tài đại khí thô [7], bây giờ Nghênh Niệm chính là tài đại khí thô!

[7] Tài đại khí thô: có tiền nhưng khoe khoang thô tục, thô thiển

Sau khi cô ấy gọi đồ ăn trước mặt người khác, cả một bàn tràn đầy đồ liên quan đến trứng gà. Nếu nói ngay từ đầu khi gọi trứng gà cuộn cho Chu Yếu, những người khác còn có thể nói thì đến bây giờ đã không còn ai dám dị nghị.

Nhà Nghênh Niệm có một công ty, sau khi bố cô ấy tiếp nhận công ty thì càng làm càng lớn, càng kiếm càng nhiều, dù sao so với phần lớn học sinh bình thường thì cô ấy có nhiều tiền hơn nhiều.

Tính cách cô ấy hào phóng cởi mở, trước kia đã từng mời họ ăn cơm không ít lần, có một lần vì “thua” Giang Gia Thụ, còn mời mấy người họ đi ăn một bữa tiệc hải sản lớn. Mấy ngàn tẹ trôi đi, mất cũng không hề chớp cái nào, cuối cùng cả khách cả chủ đều sáng khoái, mọi người chơi rất vui vẻ.

Hơn nữa ngày thường Nghênh Niệm đối xử với bạn bè không tồi, cô ấy đã nói rõ là phải làm trụ cột cho Chu Yếu, chỉ vì chút chuyện như vậy, ai sẽ vì Lương Ly mà xung đột với Nghênh Niệm?

Hơn nữa nếu nói cho đúng thì một đĩa trứng gà cuộn tám tẻ, Chu Yếu muốn ăn, Lương Ly gọi cho cô thì có sao, cũng chỉ bằng tiền mua một ly trà sữa, thế mà một hai phải ra sức khước từ, khiến cho bây giờ rơi vào cục diện này. Nghênh Niệm khó chịu, bữa cơm này mọi người cũng ăn không thoải mái.

Mấy quán cơm nhỏ gần trường học này, một lần ăn, mọi người cùng nhau gọi một bàn đồ ăn cũng chỉ bảy tám chục tẻ, bị bức nóng nẩy, Nghênh Niệm lại quệt thẻ bao cả quán, đuổi hết tất cả mọi người ra ngoài, để cho Chu Yếu một mình ngồi đây ăn trứng gà cuộn cho đã nghiền... Lấy tính cách của cô ấy, cũng không phải không thể làm ra loại chuyện này.

Những người khác không vui vẻ, Nghênh Niệm cũng không thèm để ý. Chu Yếu biết cô ấy vì mình ra mặt nhưng vẫn khẽ nói: “Cậu gọi quá nhiều rồi, ăn không hết đâu.”

“Không sao, bữa này mình trả, ăn không hết thì đóng hộp! Cậu ăn vui vẻ mới được!” Nghênh Niệm lớn tiếng nói một câu, cũng là nói cho những người khác nghe.

Lúc hai cô đang nói chuyện, trước mặt Nghênh Niệm nhiều hơn một ly nước, Trần Hứa Trạch rót cho cô ấy! Nghênh Niệm run lên, thiếu chút nữa là bị dọa đến.

Sau khi Trần Hứa Trạch ngồi xuống thì cũng chỉ rót nước cho Chu Yếu và chính mình. Không ngờ Nghênh Niệm cô cũng có lúc được cậu ta rót nước, đúng là vinh hạnh cả nhà!

...

Cơm nước xong, cả đám người quay lại trường học, Nghênh Niệm kéo Chu Yếu đi ở phía trước, mua một thanh kẹo cao su vị chanh, cậu một cái mình một cái, chia ra ăn, vô cùng vui vẻ.

Các cô không giống những người khác, đi dạo dưới bóng cây bên đường, cùng với ánh đèn đường, bóng dáng lúc ẩn lúc hiện.

Đi vào cổng trường, Chu Yếu lắc cánh tay đang nắm tay Nghênh Niệm, bỗng nhiên nói: “Cô gái tốt bụng, lương thiện, nhiệt tình, hào phóng, tràn ngập thiện ý với thế giới như cậu, chỉ có từ nhỏ đã sống trong tình yêu và hạnh phúc mới có thể trở nên như thế. Thật ra mình thật sự rất hâm mộ cậu. Trước kia mình cũng không cảm thấy chúng ta sẽ có quan hệ gì.”

Bước chân Nghênh Niệm dừng lại trong chớp mắt.

Chu Yếu không dừng lại, lúc này đang đi nhanh hơn Nghênh Niệm nửa bước, vẫn luôn cầm tay cô ấy, giọng nói dịu dàng: “Cảm ơn cậu vì đã chịu làm bạn với người như mình.”

Chu Yếu bỗng dừng lại, xoay người nhẹ nhàng ôm lấy cô ấy. Trên một con đường mòn vô danh trong vườn trường, nhìn hồ nước đang nhẹ nhàng gợn sóng dưới sự vỗ về của cơn gió. Lần đầu tiên cô nói ra, phần lớn mọi người sẽ không quan tâm đến vui buồn của cô: “Mình rất thích cậu, Nghênh Niệm. Thật đấy.”

Gió đêm nhẹ vờn qua, năm mười tám tuổi, cuối cùng Chu Yếu cũng bắt đầu cảm nhận được một mùi hương khác.

[2] Trứng gà xào rau hẹ

Video hướng dẫn làm trứng gà xào rau họ

<https://www.youtube.com/watch?v=9Rljt9sZTyQ>

[3] Trứng xào hành thái

Video hướng dẫn cách làm trứng xào hành thái

<https://www.youtube.com/watch?v=JpNGA1qQwOs>

[4] Bánh cuộn trứng gà áp chảo

Video hướng dẫn cách làm bánh cuộn trứng gà áp chảo

<https://www.youtube.com/watch?v=q5VOznyQTE8>

[5] Trứng gà xào ớt chuông xanh

Video hướng dẫn cách làm trứng gà xào ớt chuông xanh

<https://www.youtube.com/watch?v=Y1m9j7kjin38>

[6] Trà trứng

Video hướng dẫn cách làm trà trứng

<https://www.youtube.com/watch?v=LNN9PigApFw>

12. Chương 12: Tỏi Thử Xem

Edit: Nhực Vy

Beta: Quanh

Bạn biết Thập Tam Yêu không?

Là cách gọi tên của một ván bài khi ù trong mạt chược, rất đặc biệt.

Hình thức cấu thành của nó không giống những ván bài khác. Yêu cầu phải có: Nhất Vạn, Cửu Vạn, Nhất Đồng, Cửu Đồng, Nhất Điều, Cửu Điều, mỗi quân một cây. Sau đó lại là: Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung, Phát, Bạch, cũng mỗi quân một cây.

Không chỉ vậy, mà còn phải “thính (nghe) bài”, là một bước trước khi ù bài, muốn thắng thì cần phải có được thêm một quân nữa, cho dù là Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung, Phát, Bạch, bất luận là quân gì cũng được.

Nó được gọi là “Thập Tam (Mười ba) Yêu”, nhưng tổng cộng có mười bốn cây, chỉ biết có hai cây, hoàn toàn giống nhau.

Hai cây hoàn toàn giống nhau kia sẽ tạo thành một cặp duy nhất.

Có, cũng chỉ có một đôi.

Thời gian nghỉ trưa, Trần Hứa Trạch ở trong phòng học trống trải làm bài. Chu Yếu cùng Nghênh Niệm đi ăn cơm, còn gọi thêm một người vẫn luôn coi Nghênh Niệm như “đại ca” - Trịnh Ngâm Ngâm.

Con gái tự lại, nam sinh không thấy hứng thú, mấy anh em họ đã ăn xong từ sớm, nói đi tiệm trà sữa ngồi cho hết thời gian.

Trần Hứa Trạch không có hứng thú, một mình quay lại phòng học. Học sinh đi ăn cơm còn chưa về, mắt cậu nhìn thẳng, tay đặt trong túi, cất bước đi đến chỗ ngồi của mình.

Nhìn từ phía sau, lưng cậu hơi gù, có vẻ không hề có tinh thần, giống như những học sinh kém cỏi khi thầy cô dạy học, vĩnh viễn chỉ biết lười biếng ghé vào bàn học ngủ.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong có lẽ là nói đến loại người như cậu, bề ngoài lỏng lẻo, khí chất ngang ngạnh, đáng sợ thì đáng sợ, nhưng vẫn có thiêu thân lao đầu vào lửa, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, nỗ lực muốn ôm lấy ngọn lửa này.

Lòng tự tin quấy phá, có lẽ ai cũng cho rằng mình có thể trở thành ngoại lệ của ngoại lệ.

Lương Ly đi vào, Trần Hứa Trạch nghe được tiếng bước chân. Không giống anh em bọn họ, quan hệ đã thân đến mức mà chỉ nghe bước chân đã có thể phân biệt người quen hay không quen. Cậu lười ngẩng đầu, không hề hứng thú với việc người tiến vào là ai, cũng không quan tâm chuyện của người khác.

Cho đến khi trước mặt bị che lại, là vòng eo thon thả của Lương Ly, áo đồng phục bị sửa quá mức bao lấy vòng eo, thoát nhìn thon nhỏ một tay có thể ôm hết.

“Cậu không đi quán trà sữa à?”

Giọng cô ta mềm mại mang vài phần trong trẻo, nụ cười lại không giống lần đầu gặp mặt. Không còn là đáng vẻ nhỏ bé yếu ớt vô tội, trong ánh mắt cô ta sáng lên tia sáng “người thông minh” mới hiểu.

Trần Hứa Trạch hơi ngồi thẳng thân, lùi về suy xét, ngón trỏ và ngón giữa kẹp bút xoay hai vòng, liếc nhìn cô ta. Cậu trả lời lại không được lọt tai, cậu trực tiếp nói: “Liên quan gì đến cậu.”

Lương Ly không giận, cũng không tủi thân, đã bớt ỡm ẹo, trái lại còn cười rõ ràng hơn.

“Chắc.” Cô ta nhăn mũi: “Thật là hung dữ nha. Ngoại trừ Chu Yếu, cậu có thể nói chuyện bình thường với người khác không?”

Ngón tay đang xoay tròn bút dừng lại, vẻ mặt Trần Hứa Trạch lười biếng, không cảm giác cô ta “đặc biệt”, trái lại còn trả lời ít hơn lúc nãy một chữ: “Chuyện, của, cậu, à.”

Nụ cười của Lương Ly thu lại vài phần, nhưng vẫn tiếp tục cười với Trần Hứa Trạch: “Cậu thích Chu Yếu đúng không?”

“Ngoại trừ chính Chu Yếu, có lẽ tất cả mọi người đều nhìn ra.”

Cô ta nhẹ nhàng bước về phía trước một bước, làn váy lay động, tựa như lá sen trong gió. Có lẽ bản thân Lương Ly đã không giống người khác, ngay cả tư thế ngồi xuống cũng mang vài phần uyển chuyển.

Cô ta ngồi ở bàn trước Trần Hứa Trạch, đối mặt với cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Mình có thể giúp cậu.”

“Chu Yếu có thích cậu hay không, cậu không muốn biết sao?”

“Chỉ cần cậu ta có chút để ý với cậu, mình nghĩ cậu ta sẽ không thể nào thờ ơ trước sự tồn tại của mình.”

...

Buổi chiều cuối tuần, cả đám tụ tập ở biệt thự nhà Giang Gia Thụ nướng BBQ.

Nghênh Niệm là họ hàng, đã sớm đến không biết bao nhiêu lần. Cô ấy nghênh ngang nằm trên sofa như nhà mình, ngoại trừ xuyên ớt chuông thành chuỗi thì còn lại đều ném cho “cu li” Giang Gia Thụ làm.

Giang Gia Thụ hùng hục hổ hổ, vừa mắng vừa làm như một bà thím, bận rộn đến mức không ngừng được.

Tình thú giữa hai anh em người ta, ai cũng không có quyền xen vào.

Nghênh Niệm ngồi trên sofa, bỗng nhiên phát hiện lòng bàn chân có một mụn nước, sờ vào còn rất đau, cô ấy ra vẻ đau khổ kêu lên: “Chắc là vừa rồi đứng lâu quá, cái chân mềm mại của em mọc mụn nước luôn rồi! Đều tại anh, Giang Gia Thụ, cái đồ biến thái!”

“Mẹ, cái này cũng trách tao?!” Giang Gia Thụ xiên que, phẫn nộ quay đầu lại: “Mày có tin giờ tao nướng mày luôn không?”

Hai người ồn ào, Nghênh Niệm nắm góc áo, Giang Gia Thụ dùng khuỷu tay thúc cô ấy, hai người liền lao vào đánh nhau.

Chu Yếu để ý chân cô ấy có đau không, lo lắng hỏi: “Niệm Niệm, đau không thể? Có muốn bôi chút thuốc mỡ không?”

Nghênh Niệm hít mũi, lập tức buông tay Giang Gia Thụ ra, không quên đá chân cậu ấy một cái: “Cút đi đồ vô nhân tính!” Sau đó lại làm nũng với Chu Yếu: “Đau muốn chết! Chỉ có Yêu Yêu đau lòng mình!”

Giang Gia Thụ liếc cô ấy một cái, nói với Chu Yếu: “Trong ngăn kéo phòng bên trái trên lầu, có túi kim chỉ. Chu Yếu, nhờ cậu lên lấy chút, đâm kim vào cái mụn nước kia cho nó vỡ đi, đỡ phải để con nhỏ kia lải nhải nhải, âm ỉ không ngừng!”

Chu Yếu lập tức nói được, buông việc trong tay, lên lầu lấy đồ.

Chu Yếu nghe theo lời Giang Gia Thụ, tìm thấy túi kim chỉ trong ngăn kéo ở căn phòng trên tầng hai, còn cố ý kiểm tra, bên trong thật sự có kim, cô tùy tiện cầm một cây kim trong tay, cũng cầm cả túi xuống dưới tầng.

Ở chỗ ngoặt cầu thang, cô và Lương Ly không hẹn mà gặp.

“Ừm.” Chu Yếu dừng một chút: “Chào cậu.”

“Chào cậu nha.” Lương Ly cười rất thoải mái: “Nhà vệ sinh dưới tầng có người, cho nên mình chỉ có thể lên tầng hai đi.”

Chu Yếu gật đầu, cũng không hứng thú gì với lời giải thích của cô ta.

Đang muốn đi xuống dưới, Lương Ly bỗng nhiên gọi Chu Yếu lại: “À đúng rồi, tối nay mọi người sẽ đi họp mặt...” cô ta dừng một chút: “Mình nói với đám con trai, hẹn gặp mặt ở tiệm bánh kem Nhật Tân Nhai vừa mở, với nữ sinh lớp nghệ thuật chúng mình, cậu biết chuyện này không?”

Ánh mắt Chu Yếu lạnh nhạt: “Không biết.”

“Cửa hàng Nhật Tân Nhai kia có tiếng tăm rất tốt, đi ăn bánh ngọt cũng phải hẹn trước, xếp hàng lấy số! Nếu không phải đã hẹn, đúng là rất khó để đặt được chỗ.” Lương Ly nói như vậy một lúc, khoe môi cong cong: “Tối nay Trần Hứa Trạch cũng sẽ đi, cậu có muốn đi cùng mình không? Mình có thể giới thiệu nữ sinh trong lớp mình cho cậu làm quen!”

Cô nhìn Lương Ly đối diện, giống như đã qua ngàn năm vạn năm, nhưng cũng như chỉ một chớp mắt.

Chu Yếu không do dự, nói: “Không cần đâu. Mình không thích mấy chỗ nhiều người lắm.”

“Ồ, phải không?” Dường như Lương Ly rất tò mò: “Không phải tiệc nướng BBQ hôm nay cũng rất nhiều người sao, cậu cũng đến đấy thôi. Mình còn tưởng cậu là cái loại chỉ thích ở nhà một mình.”

Nói vài câu, thời gian lãng phí ở cầu thang đã đủ nhiều, Chu Yếu nói: “Ngại quá, mình phải lấy kim cho Niệm Niệm, đi trước...”

Không chờ cô nói xong, Lương Ly kéo ống tay áo che khuất nửa bàn tay, vụt một cái đã tung tăng nhảy nhót xuống tầng.

“Mình đi trước, bye!”

Trái lại còn đi trước Chu Yếu.

Trên chỗ ngoặt cầu thang chỉ còn mình Chu Yếu, đó là nơi ánh sáng cửa sổ không chiếu đến, khi không bật đèn nhìn có vẻ âm u, ở dưới tầng một cũng khó có thể nhìn thấy chỗ này.

Chu Yếu khẽ nhúc nhích, ở nơi không có ánh sáng cúi đầu, đột nhiên im lặng cười.

Bàn tay cô nắm chặt cây kim, lấp lánh bóng loáng.

“Tôi sao...”

Cô đột nhiên một mình lẩm bẩm, giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Không hề ghét mấy thứ sắc nhọn.”

Chu Yếu nhìn chăm chăm cây kim, bất ngờ đưa đầu ngón tay đến, cây kim lập tức đâm vào làn da non mịn, máu dần rỉ ra, cô dùng ngón cái đè ngón trỏ, vết máu lập tức bị đè thành một lớp mỏng giữa hai ngón tay.

Chu Yếu xoa ngón cái và ngón trỏ, có mùi máu rất nhạt, cảm giác đau đớn cũng không lưu lại trong lòng cô bao nhiêu.

Cô mỉm cười nhìn chỗ rẽ nơi cầu thang, đôi mắt cong như trăng non vô cùng đáng yêu.

“Nhưng mà...Một khi mấy thứ sắc nhọn đâm vào gì đó, vậy thì, thật sự rất đáng ghét.”

...

Không có tiết học buổi đêm, Chu Yếu về nhà sớm, mẹ Chu thấy cô một mình về nhà thì tò mò: “Thập Tam đâu? Hôm nay không đi cùng con à?”

Cô khẽ nói: “Không biết ạ.”

Bóng dáng nhanh chóng đi vào phòng, đóng cửa lại.

Mẹ Chu nhíu mày lại: “Cái tính cách này, cũng không biết giống ai!”

Chu Yếu im lặng ngồi đọc sách trên bàn, chưa đến tám giờ, dưới cửa sổ bỗng nhiên có người kêu cô. Cô chống tay lên bàn, nhìn qua cửa sổ, Trần Hứa Trạch đứng trong bóng đêm, đang ở trước cửa nhà, ngẩng đầu nhìn cô, trong tay hình như còn cầm theo gì đó.

Chu Yếu mặc áo khoác đi xuống tầng gặp cậu, ở khúc quanh không dễ bị hàng xóm thấy được, gió đêm khiến người ta lạnh lẽo, Chu Yếu hít mũi

“Hộp mặt của bạn cậu xong rồi à?” Hai tay cô đặt trong túi áo khoác, thuận miệng hỏi.

Trần Hứa Trạch nhìn cô: “Cậu biết à?”

“Lương Ly nói.”

Trần Hứa Trạch im lặng, không tiếp tục đề tài này nữa.

Thái độ của Chu Yếu có chút lạnh nhạt hơn bình thường: “Không có việc gì thì về đi, mình còn đang đọc sách, muốn lên tầng.”

Trần Hứa Trạch giữ chặt cô, mặt đối mặt: “Giận à?”

Chu Yếu lắc đầu. Lúc này đến lượt Trần Hứa Trạch im lặng, cô đột nhiên cười, hỏi lại: “Giận?”

Vẻ mặt Trần Hứa Trạch có chút bất đắc dĩ, đưa cái tay đang giấu sau lưng lên trước, trong tay còn có đồ cho cô.

“Bánh kem dâu tây ở cửa hàng này rất ngon, rất khó lấy số xếp hàng, hôm nay mấy người họ đã đặt ở đó rồi, mình đến mua bánh kem xong liền về thôi.”

Thảo nào “hợp mặt” lại kết thúc sớm như vậy.

Bảy rưỡi bắt đầu, còn chưa đến tám giờ đã về.

Chu Yếu nhận lấy bánh kem, mũi chân giật giật, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Cậu thích Lương Ly không?”

“Không thích.” Cậu không chút do dự.

Sau đó Trần Hứa Trạch hỏi: “Cậu thích Lương Ly không?”

Chu Yếu nói: “Không thích.”

Im lặng hai giây, cô mở miệng bật cười, Trần Hứa Trạch tuy không cười, nhưng trên mặt vẫn có ý cười cười ầm ập. Cậu nhìn cô, nụ cười của cô hoàn toàn tiến vào mắt cậu, dần dần tan ra rồi tràn ngập, chiếm hết tất cả không gian.

“Cậu ăn bánh kem với mình đi, mình không muốn về ăn.” Chu Yếu nói, ngồi xuống dựa vào tường, Trần Hứa Trạch cũng không nói hai lời, ngồi xuống cùng cô.

Bánh kem thơm ngọt, dâu tây chua chua ngọt ngọt, hương vị mê người, Trần Hứa Trạch chưa ăn miếng nào. Cậu nghiêng mặt, nhìn cái má đang phồng lên của Chu Yếu, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng như ngập tràn dâu tây.

Mùi thơm đầy trời, giờ khắc này trong mắt cậu, những thứ râu ria khác đều không thấy rõ ràng.

Chu Yếu ăn bánh kem, bỗng nhiên nhắc tới chuyện trước kia: “Cậu còn nhớ không, một năm nào đó rất lâu về trước, có một nhóc béo ở ngõ bên cạnh giành trà sữa của mình.”

“Nhớ.” Chuyện liên quan đến cô, có lẽ cậu chưa từng quên.

“Thật sự rất xấu, mình chỉ mới uống một chút, nhóc béo đó đã giành của mình.” Chu Yếu bĩu môi, vừa ăn vừa nói: “Sau đó cậu ta ăn vạ giữa đất, bố mẹ mình còn nói mình nhường cho cậu ta, tức chết mình.”

Trên thực tế, Chu Yếu không làm.

Cô rất ngoan, phần lớn thời gian chưa bao giờ làm trái lời người lớn, chỉ có một lần kia, cô không chịu nhường trà sữa trong tay. Thậm chí lúc nhóc béo kia tiến lên giành lấy, cô còn nắm lấy tay cậu ta, hung hăng cắn một cái.

Hàm răng nhòn nhọn cắn rách da tay cậu ta, sau đó lại biến thành người lớn xin lỗi nhau, Chu Yếu về nhà đương nhiên cũng bị mắng một lúc.

Đến nay, có khi Chu Yếu vẫn nghĩ, vì sao cô phải cho?

Cô đột nhiên cười, phát hiện bánh kem đã không còn mấy, mình thì lại chưa cho Trần Hứa Trạch nếm được miếng nào. Cô dứt khoát giơ ngón tay lên, dè vào trán cậu, rồi lại lướt dọc theo chiếc mũi cao thẳng, cuối cùng lại dừng ở chóp mũi cậu.

“Không có bánh kem nữa, cho cậu ngửi chút mùi vậy.”

Cô đùa một mình, Trần Hứa Trạch cũng không phản kháng, tùy ý để cô làm bậy.

Ngón tay dừng ở chóp mũi cậu của Chu Yếu rất lâu vẫn chưa thu hồi, cô nhìn thẳng vào mắt Trần Hứa Trạch. Đôi mắt kia đen đặc như bóng đêm, khiến rất nhiều người sợ hãi, nhưng cô cảm thấy, nó lại sâu sắc đến mức đẹp đẽ.

Khi hàm răng cắn vào mạch máu người khác, mùi máu ghê tởm kia, giống như những đau khổ và khó khăn trong quá trình cô trưởng thành vậy, đều khiến người ta khó quên.

Cô sống quá khó khăn, quá vất vả, cô vẫn luôn nỗ lực, càng ngày càng nỗ lực.

Trong tưởng tượng ngựa thần lướt gió tung mây của Chu Yếu [1], cô thường cảm thấy thế giới này vừa giống thiên đường cũng vừa giống địa ngục, nhưng thật ra, đôi khi nó đơn giản như một ly đồ uống.

[1] Ý nói đến những tưởng tượng xa rời, phi thực tế

Người thì có ly chỉ toàn ngọt, người thì có hơi chua chua, còn có người, chỉ vừa lắc ly là có thể ngửi được một mùi đắng chát nồng nặc.

Trong mười tám năm cuộc đời cô, cô chỉ có duy nhất một ngum này.

Trần Hứa Trạch là một ngum này của cô.

Có thể an ủi cả nhân sinh của cô, một ngum trà sữa ngọt ngào duy nhất.

Đầu ngón tay mang mùi bánh kem của Chu Yếu, nhẹ nhàng vỗ vỗ trên chóp mũi Trần Hứa Trạch.

Cô cong môi, nhẹ nhàng cười.

Cô nhớ đến lúc nhóc béo kia giành đồ của cô, một chút cô cũng không muốn. Không thèm để ý, không muốn, không thích, cô có thể tùy ý để bố mẹ mình cầm đi cho bất cứ ai. Nhưng mà những thứ cô để ý, cô muốn, cô thích.

Cô thích nhất.

Cô sẽ không nhường cho bất luận kẻ nào.

Muốn cướp sao?

Vậy cướp đi.

Tới thử xem.

13. Chương 13: Chỉ Có Một

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau khi được thông báo, trường học lại có thêm chuyện cho tổ dạy học bận rộn. Có lãnh đạo tới thăm tra việc tổ chức giảng bài, tiến hành ở hội trường lớn, dự thính tại nơi để khảo sát trình độ.

Khi học sơ trung thì thường xuyên có giờ dự thính kiểu này, cao trung lại dường như chưa từng tổ chức. Nghĩ đến năm nay các trường cao trung phải căng thẳng vì chuyện bình xét cấp bậc năm sau, tất cả trường học đều dàn trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Không chỉ học sinh có thành tích tốt, lớp nào cũng phải có vài người đến hội trường lớn, đây là yêu cầu của lãnh đạo, vì để phòng ngừa tất cả học sinh xuất hiện chỉ có học sinh giỏi, biểu hiện một mặt ưu tú của trường.

Nhưng mà đương nhiên mấy học sinh giỏi cũng cần tham gia, có Chu Yếu, có Nghênh Niệm, có Trần Hứa Trạch, mà Giang Gia Thụ chỉ làm phần tử đến để ngồi, đương nhiên cũng có mặt.

Không chỉ có mấy người họ, một vài nữ sinh lớp nghệ thuật cùng Lương Ly đại diện cho lớp, xuất hiện ở hội trường.

Hội trường truyền thông rất lớn, thiết kế giống phòng học ở đại học, không cố định chỗ ngồi, để học sinh tự quyết định. Chu Yếu ngồi cùng Nghênh Niệm, Trần Hứa Trạch và Giang Gia Thụ ngồi sau lưng các cô.

Lương Ly muốn ngồi cùng hàng với mấy người họ, nhưng cô ta là “người được yêu mến nhất” trong lớp nghệ thuật, vừa vào cửa là đã bị mấy nữ sinh cùng lớp kéo đến ngồi cùng nhau, trên mặt là nụ cười, lời từ chối căn bản không nói nên lời.

Buổi học nhanh chóng bắt đầu.

Thầy giáo giảng bài có kinh nghiệm phong phú, trên bục giảng, không chỉ thu hút được học sinh mà còn khiến nhóm lãnh đạo hứng thú. Rất nhiều người dự thính bắt đầu cầm bút ghi lại đánh giá, còn giáo viên nhà trường đến quan sát thì lại vô cùng căng thẳng.

Đến lúc phải mời học sinh lên bục làm bài, thầy giáo kéo băng đen qua, hỏi ai có thể làm đề bài đang được chiếu trên máy chiếu.

Không ai tự đề cử, vì thế Trần Hứa Trạch bị điểm danh. Cậu cũng không từ chối, dáng người cao lớn đỉnh đạc đứng dậy khỏi chỗ, vẫn trưng khuôn mặt lạnh nhạt như ngày thường đi lên.

Phản ứng này cũng coi như phối hợp, giáo viên trong trường thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trần Hứa Trạch giải bài đương nhiên không có vấn đề, nhưng cũng có lẽ vì cậu bị thầy giáo điểm danh yêu cầu lên, một vị lãnh đạo trông khá có tuổi đột nhiên hỏi: “Còn bạn học nào có thể giải bài này không?”

Bầu không khí thoáng chốc trở nên căng thẳng.

Bên dưới yên ắng, Lương Ly đột nhiên gơ tay. Thành tích ở lớp nghệ thuật của cô ta cũng có thể xem là

không tòi, thầy giáo giảng bài không nghỉ nhiều, lập tức định gọi tên cô ta.

Ai ngờ, giây tiếp theo, vị trí phía trước Trần Hứa Trạch, có người giơ tay lên.

Theo ánh mắt hơi ngạc nhiên của thầy giáo, toàn bộ hội trường đều quay đầu nhìn sang, là Chu Yếu.

Chu Yếu rất khiêm tốn, cho dù tất cả mọi người đều biết thành tích cô tốt nhưng từ trước đến nay cô không chủ động lên tiếng, giống như ở lớp học, chỉ khi nào thầy cô giáo gọi tên cô mới đứng lên trả lời câu hỏi.

Thầy giáo giảng bài hơi dừng sờ một chút, trên mặt ẩn ý cười, lập tức vẫy tay gọi cô đi lên.

Trần Hứa Trạch đứng bên phải bảng đen, cô đi sang bên trái, cầm lấy phấn, chữ viết thanh tú tinh tế, từng bước phân tích đề bài. Máy chiếu chuyển qua bảng đen, chiếu đáp án của hai người họ lên màn hình lớn.

Thầy giáo liên tục tán thưởng: “Hai vị bạn học đều giải rất tốt, rất tốt đấy!”

Mấy thầy cô giáo ở trường học đều rất vừa lòng, vẻ mặt của nhóm lãnh đạo cũng xem như không tồi, thậm chí vài người vừa viết vừa gật đầu.

Hai người kia thì vẫn chưa đi xuống. Chỉ thấy Trần Hứa Trạch cầm phấn, đặt tay bên cạnh đáp án vừa giải, giải thêm một lần nữa, phương pháp lại không giống vừa nãy.

Còn Chu Yếu, giống như nghênh chiến, cũng giống như phối hợp cùng chơi đùa với cậu, cũng cầm lấy phấn, tiếp tục giải phương pháp thứ hai.

Một đề bài, hai học sinh viết ra tổng cộng bốn cách giải, không biết là ai đi đầu, hội trường vang lên tiếng vỗ tay. Đầu óc linh hoạt, tư duy rõ ràng, biểu hiện hai người họ không học vẹt mà thật sự nghiên cứu sách vở. Học sinh như vậy rất có tiềm lực, đáng được tán thưởng.

Vỗ tay còn chưa xong, Trần Hứa Trạch lại cầm phấn, viết cách giải thứ ba. Chu Yếu cũng đồng thời cầm phấn, viết cách giải thứ ba của mình.

Sáu cách.

Trên bảng đen đã chẳng chịt, một đề mà có thể áp dụng rất nhiều phương pháp. Trong mắt những người khác chứa đầy khen ngợi cùng sự kinh ngạc.

Những học sinh này thông minh đến mức nào?

Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch được người ta vô cùng hâm mộ, hai người họ mới xem như kết thúc “chơi đùa”, hơi gật đầu với thầy giáo, song song xuống bục đi về chỗ mình.

Một lãnh đạo có địa vị cao ngồi ở chính giữa hàng thứ nhất của hội trường đột nhiên nói một chữ tốt, chậm rãi vỗ tay. Sau đó hội trường lại tràn đầy tiếng vỗ tay.

Các thầy cô giáo trong trường học, thầy cô giáo phụ trách, thậm chí là phó hiệu trưởng cũng cố nén nụ cười nơi khóe môi, chỉ hận không thể phát giấy khen để khích lệ hai học sinh này.

Vinh quang, hai vị học sinh này đã thật sự cho Thất Trung họ một lần vinh quang.

Nghênh Niệm vỗ vai Chu Yếu vừa trở lại chỗ ngồi, nghiêm túc cho cô một ngón tay cái. Giang Gia Thụ thì tương đối thản nhiên, Nghênh Niệm được Chu Yếu cười lại, Giang Gia Thụ vỗ vai Trần Hứa Trạch, đối phương không hề có chút phản ứng.

Giang Gia Thụ trầm ngâm, hừ, người này, không thú vị! Thật sự không thú vị!

Bài tiếp theo, nhờ có sự cổ vũ mở đầu lúc trước, thầy giáo giảng bài lại hỏi có ai có thể lên giải, lần này Nghênh Niệm xung phong nhận việc, dùng hai cách giải một đề.

Có “biểu hiện xuất sắc” phía trước, tuy lần này chưa thể vượt qua nhưng vẫn khiến người ta vui sướng.

Thực lực của Thất Trung mạnh mẽ đến mức nào, tiết học này đã biểu hiện rất rõ ràng.

Chu Yếu và Nghênh Niệm, Trần Hứa Trạch và Giang Gia Thụ, bốn người ngồi trước sau nhau, trở thành nơi hội tụ tầm mắt của cả hội trường.

Vốn là Lương Ly lớp nghệ thuật hấp dẫn sự chú ý của người khác, dù sao cũng là một cô gái xinh đẹp học nghệ thuật, chỉ vì chuyện này thì đã có rất nhiều nam sinh để ý cô ta, mà thành tích của cô ta cũng không kém, ngay từ đầu giờ tay cũng đã hấp dẫn rất nhiều ánh mắt tán thưởng.

Nhưng sau khi mấy người Chu Yếu thể hiện, không có ai chú ý cô ta nữa.

Cả Thất Trung, không ai không biết quan hệ của Trần Hứa Trạch với mấy người này, họ thường đi cùng nhau, hầu như tất cả mọi người đều gọi tên được những nhân vật làm mưa làm gió này.

Mà những người này, hoặc là gia thế ưu việt, hoặc là chỉ số thông minh xuất sắc, nhìn bốn người họ ngồi cùng nhau, phẳng phất như xung quanh có một vòng hàng rào vô hình, tự thành một quốc gia, những người khác từ đầu đến cuối không chen vào được

...

Chạng vạng khi ăn cơm ở quán ăn ngoài trường, có kinh nghiệm gọi món lần trước, lần này Lương Ly từ bỏ chuyện gọi món. Cô ta hiểu chuyện “thu lại”, Nghênh Niệm thì không khách khí, khẽ nói với Chu Yếu: “Hừ, đúng là không biết xấu hổ. Lần trước mình bỏ tiền đấy, mình nói muốn mời cô ta sao, thật sự không biết xấu hổ!”

Lúc Nghênh Niệm đâm chọc người ta, cho dù người có da mặt dày như tường cũng sẽ bị cô ấy nói cho muốn chui xuống đất. Chu Yếu đành phải vỗ cô ấy, để cô ấy bớt nóng trên bàn cơm.

Giang Gia Thụ phụ trách gọi món, gọi xong, đồ ăn nhanh chóng lần lượt được đưa lên.

Thức ăn vốn đã sắp xếp xong, Lương Ly bỗng nhiên mở miệng: “Không phải Trần Hứa Trạch không ăn bí ngồi sao? Đồ trước mặt cậu ấy xoay qua bên mình đi, để bên chỗ mình cũng được.”

Trên bàn có mâm tròn, có thể chuyển động, tiện cho mọi người gấp đồ ăn.

Không phải Nghênh Niệm cứ khẳng khái ghét cô ta, mà cô ta thật sự cứ làm những chuyện không cần thiết. Lời vừa thốt ra, Nghênh Niệm cho cô ta một ánh mắt xem thường, không chút nào che lấp.

Lương Ly nhìn thấy, lại làm như không thấy được, tiếp tục nói: “Măng tây bên kia, Trần Hứa Trạch cũng không thích ăn đúng không? Mình nhớ vậy.”

Những người khác chỉ nghĩ về chỗ tốt của cô ta, cho rằng cô ta đang tìm cách để mọi người ăn thật ngon. Có người mở miệng: “Hứa Trạch ấy, thật ra đồ cậu ấy không ăn...”

Còn chưa nói xong, Chu Yếu đã vươn đũa, gấp miếng măng tây này giờ vẫn nằm trong bát mình không nhúc nhích, cứ như vậy gấp lên, bỏ vào bát Trần Hứa Trạch.

“Mình không muốn ăn, cậu ăn đi.” Cô nói.

Cả bàn lập tức yên ắng.

Lương Ly nhìn cô, rồi lại nhìn về phía Trần Hứa Trạch, mím môi nói: “Trần Hứa Trạch không thích ăn món đó, có phải vì dị ứng không? Có người không ăn có thể là vì dị ứng, nếu xảy ra chuyện thì không tốt...”

Trần Hứa Trạch không hé răng, dưới sự “quan tâm” của Lương Ly, cậu gấp miếng măng tây mà Chu Yếu vừa gấp cho mình, cho vào miệng... Từ từ nhai rồi nuốt xuống.

Nếu không phải đang ở trên bàn cơm, Nghênh Niệm thật sự muốn vỗ bàn cười to.

Sắc mặt Lương Ly trở nên vô cùng khó coi, Chu Yếu cũng không nhìn cô ta, gấp thêm một miếng bí ngòi bỏ vào bát Trần Hứa Trạch: “Ăn cái này nữa, không được kén ăn.”

“Được.” Trần Hứa Trạch thuận miệng đáp, gấp miếng bí ngòi lên, ngoan ngoãn ăn hết.

Một phần ba đồ ăn trên bàn có chứa những thứ Trần Hứa Trạch không thích ăn. Không biết vì sao Lương Ly lại biết, nhưng truyền đến truyền đi, cũng không tính là bí mật gì, cho nên không ai hỏi.

Chu Yếu thoải mái, mỗi món đều gấp một lần cho Trần Hứa Trạch, cậu cũng không nói nửa chữ, im lặng, món nào cũng ăn.

Đuôi mắt Lương Ly giật giật, cuối cùng vẫn không nhịn được, nói: “Ép người ta ăn đồ người ta không thích thì không tốt lắm đâu? Giống mình, không thích ăn rau thơm, nếu có người ép buộc mình ăn rau thơm, mình chắc chắn sẽ rất khó chịu.”

“Mình có ép cậu ăn rau thơm đâu.” Chu Yếu thông dong nói, vẻ mặt bình thản đến cực điểm.

“Nhưng cậu ép Trần Hứa Trạch...”

“Cậu ấy bằng lòng ăn.”

Năm chữ, chặn họng Lương Ly khiến cô ta không nói gì được.

Lương Ly nhìn Trần Hứa Trạch, đáng tiếc người ta hoàn toàn không có ý phản bác, giống như Chu Yếu nói cái gì thì chính là cái đó.

Lương Ly nhịn không được, thu lại nụ cười, da thịt bên trái khóe môi bắt động, rốt cuộc cũng bắt đầu xuất hiện mùi thuốc súng: “Mình vẫn luôn cho rằng Chu Yếu cậu là loại người có tình tính rất tốt, không ngờ cậu cũng có một mặt cố chấp như vậy. Lớp bọn mình có một nữ sinh, bởi vì không thích ăn hải sản, bị người ta buộc ăn, kết quả là dị ứng phải đưa vào bệnh viện, suýt chút nữa xảy ra chuyện. Không phải mình nói gì chứ mình cảm thấy loại chuyện này thật sự rất không tốt, không ngờ cậu cũng như vậy...”

Cô ta muốn nói lại thôi, Nghênh Niệm trừng mắt muốn nói lại, thế nhưng bàn tay dưới bàn lại bị Chu Yếu kéo lấy.

Chu Yếu rút một tờ khăn giấy, thông dong lau miệng, bình tĩnh nói: “Mình và Trần Hứa Trạch quen nhau mười tám năm rồi.”

Lương Ly sững sốt.

“Cậu ấy có thể ăn gì, không thể ăn gì, mình rõ ràng hơn cậu.” Chu Yếu ngược mắt nhìn về phía cô ta: “Rõ ràng hơn nghìn lần.”

Lời này không có vấn đề gì, Chu Yếu và Trần Hứa Trạch là thanh mai trúc mã, bây giờ đã không còn là bí mật.

Lương Ly lại bị chọc giận, lần đầu tiên có vẻ khác ngoài vẻ dịu dàng, nhìn về phía Trần Hứa Trạch, dường như muốn xem cậu tỏ thái độ thế nào. Đáng tiếc, Trần Hứa Trạch giống như hoàn toàn không nghe được đoạn đối thoại của mấy người trên bàn, từ đầu đến cuối chỉ im lặng ăn hết đồ trong bát.

Đột nhiên, cậu dừng đũa.

Ánh mắt mọi người bị hấp dẫn, cậu lại quay đầu, nhìn về phía Chu Yếu: “Bí ngồi.”

Thì ra là cậu đã ăn hết bí ngồi trong bát.

Chu Yếu cười nhẹ, gấp thêm cho cậu vài miếng. Cậu ăn một miếng xong, cô hỏi: “Ngon không?”

Trần Hứa Trạch phun ra hai chữ: “Khó ăn.”

Chu Yếu trịnh trọng nói: “Vậy cũng không được kén ăn.”

“Ừm.” Cậu không có biểu tình gì, cũng không có kháng cự, cứ ăn từng miếng như vậy cho đến khi hết.

Đang ăn, Trần Hứa Trạch cúi người sang bên cạnh, lấy một chai sữa đậu trong cái thùng mà ông chủ đưa đến, đặt trước mặt Chu Yếu.

“Uống sữa đậu, khỏi trướng dạ dày.”

Chu Yếu ừ một tiếng, tự mình sử dụng đồ khai khai nắp ra. Giữa hai người vô cùng trôi chảy, lưu loát tự nhiên, giống như đã từng xảy ra vô số lần.

Những người khác lặng ngắt như tờ, Trần Hứa Trạch ăn mấy món “khó ăn” mà thi thoảng Chu Yếu gấp cho, toàn bộ quá trình cứ như nghĩ đi đâu, đối với ánh mắt tha thiết của Lương Ly thì làm như không thấy.

Chu Yếu uống sữa đậu, bỗng nhiên nhìn về phía Lương Ly, cười nói: “Đúng rồi, lần trước các cậu nói là đi họp mặt đúng không? Bánh kem ở cửa hàng kia thật sự rất ngon. Ngày thường rất khó xếp hàng, nếu không phải các cậu có số, Hứa Trạch cũng không có cách nào chỉ dùng nửa giờ mà đã mua được bánh kem cho mình ăn.”

Chu Yếu cười rất dịu dàng: “Cảm ơn cậu nha.”

Lương Ly chờ người, lúc này mới hiểu ra, ngày đó vì sao Trần Hứa Trạch lại về sớm như vậy, còn cầm theo bánh kem, nói tạm biệt với mấy nam sinh Giang Gia Thụ thì trong chốc lát đã không còn bóng người.

Vậy mà lại chỉ đi mua bánh kem!

Còn là đi mua bánh kem cho Chu Yếu ăn!

Nếu không phải ở đây có nhiều người, lúc này, sợ là cả gương mặt Lương Ly đã vắn vẹo.

Thật vất vả mới ổn định tâm tình, Lương Ly lại nhìn về phía Chu Yếu, trong mắt là nhiều cảm xúc không tả được. Chu Yếu không nhìn cô ta, ăn cơm của mình, nói chuyện với Nghênh Niệm, thi thoảng lại gấp đồ ăn cho Trần Hứa Trạch.

Ngoại trừ xinh đẹp, đôi khi Chu Yếu thật sự không có bao nhiêu cảm giác tồn tại. Ban đầu Lương Ly còn cho rằng, loại này nữ sinh yếu ớt như tiểu bạch hoa [1] này là dễ đối phó nhất.

[1] Tiểu bạch hoa: những đóa hoa nhỏ màu trắng, dùng để nói đến những cô gái yếu đuối, đáng thương, xinh đẹp và mau nước mắt nhưng trong tâm lại mạnh mẽ, quyết, xấu xa và thường nhận được lòng trắc ẩn thông qua bề ngoài yếu đuối của mình.

Ai có thể ngờ được?

Lương Ly căn bản không ngờ, đóa hoa nhỏ màu trắng mảnh mai này, gặp ai có ý định ngắt đi cành lá cánh hoa của mình, hoặc là mưu toan đào hết mảnh đất mà mình sinh tồn, vậy thì trong nháy mắt...

Trong nháy mắt sẽ như vậy, mọc đầy gai nhọn khiến người ta không làm gì được

...

Dưới bầu trời đầy sao, đoàn người quay về trường học, Đại Hùng và Giang Gia Thụ đi cùng nhau, khe khẽ thì thầm.

“Vừa rồi Trần Hứa Trạch sao lại thế nhỉ?”

Giang Gia Thụ không rõ: “Sao gì?”

“Thì là, Lương Ly cũng không tính là quá phận, sao ngay cả chút mặt mũi cậu ấy cũng không cho?”

Nghe thấy vậy, Giang Gia Thụ bật cười. Tay vỗ lên vai Đại Hùng, hỏi: “Cậu đã từng thích cô gái nào chưa?”

“Hả?”

“Vừa thấy là đã biết chưa rồi.”

“Chuyện này thì có liên quan gì?”

Giang Gia Thụ lắc đầu, vẻ mặt giữ kín như bưng: “Chờ sau này cậu sẽ hiểu, thật sự sẽ hiểu.”

Giống như một ông già nhìn xa trông rộng, Giang Gia Thụ khoanh tay trước ngực, nhìn Chu Yếu, Nghênh Niệm và Trần Hứa Trạch đang đi cùng nhau, lộ ra nụ cười sâu xa.

Có một vài người, chính là như vậy.

Giữa một đám người, chỉ cần ánh mắt đầu tiên là đã có thể nhìn thấy cô ấy, ngay từ ánh mắt đầu tiên là đã tìm kiếm bóng dáng cô ấy, ngay từ giây đầu tiên là đã có thể cảm nhận sự tồn tại của cô ấy.

Cô gái này sẽ không giống những người khác, bất kể cô gái đó làm gì, người này cũng có thể nhượng bộ, bao dung, mà trong mắt khi nhìn cô gái đó sẽ tràn đầy chấm sáng, cho dù làm gì cũng không thể che lấp được.

Dù cho thế gian muôn dạng, chúng sinh đông đảo, ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy cô gái đó, trái tim sẽ lập tức bị hòa tan.

Có thể khiến người đó trở thành như vậy...

Có thể khiến Trần Hứa Trạch trở thành như vậy, có lẽ cũng chỉ có mình Chu Yếu.

14. Chương 14: Rác Rưởi

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Buổi chiều, Chu Yếu ngồi một mình trong đình đa giác yên ắng, bỗng nhiên Lương Ly đến tìm cô.

Bước lên bậc thang, Lương Ly đi thẳng vào vấn đề: “Có thể nói chuyện không?”

Chu Yếu hỏi lại: “Nói chuyện gì?”

“Tùy thôi, không phải dù sao cậu cũng đang rất rảnh sao?”

Chu Yếu lười phản ứng với sự châm chọc của cô ta: “Tìm tôi rất lâu rồi?”

“Đâu có.” Lương Ly nhếch môi: “Thấy cậu ở đây, vừa lúc đi ngang qua thôi, không được à?”

“Cậu nói chuyện ở bên kia, tôi đã thấy rồi.” Lần này đổi lại là Chu Yếu cười: “Cùng với ba bạn học nhỉ?”

Lương Ly bị cô bóc mẽ, nhưng cảm thấy đây chỉ là râu ria, sau đó đột nhiên nghe Chu Yếu nói: “Cậu có biết không, đôi khi cậu thực sự chỉ biết xem người ta là kẻ ngu.”

“Vậy còn cậu?” Lương Ly không khách khí hỏi lại: “Tiểu bạch hoa làm bộ yếu đuối, không biết làm gì, chỉ dựa vào sự bảo vệ của người khác, đi khinh thường, công kích những người khác, loại cảm giác này sướng khoái lắm nhỉ?”

“Tôi nghĩ cậu hiểu lầm một chuyện rồi. Tôi không khinh thường ai, cũng không công kích ai, trái lại là cậu đấy.”

Nụ cười của Chu Yếu khiến khí nóng trong người Lương Ly bốc lên.

Lương Ly đột nhiên đứng dậy: “Hôm nay chúng ta cứ nói ra hết đi, đừng có giả bộ nữa, không thú vị!”

Chu Yếu lười nhác nói: “Cậu muốn hỏi gì? Trần Hứa Trạch?”

Lương Ly nhìn sâu vào đôi mắt cô, “Cậu thích Trần Hứa Trạch đúng không?”

“Chuyện này...” Chu Yếu bật cười: “Liên quan đến cậu à?”

“Cậu!”

Lương Ly bỗng nhiên ngoan độc nhìn chằm chằm Chu Yếu, nói: “Loại người giống như cậu, cả đời cũng sẽ không cảm thấy áy náy trong lòng đi? Nội tâm âm u xấu xa, nếu có một ngày bị phơi bày dưới ánh mặt trời, cái thứ như cậu, cũng chỉ có thể trở thành một con chuột bị đuổi đánh giữa đường thôi!”

“Cậu đã nghe câu này chưa?” Chu Yếu không nhìn cô ta, lấy một que nhựa để gấp sao bên cạnh, bắt đầu gấp: “Có một số người, mãi mãi không bao giờ ý thức được trên người mình có sai lầm hoặc khuyết điểm gì, trong mắt đám người đó, toàn bộ thế giới phải xoay quanh mình. Nếu có gì không đúng, vậy thì người sai chắc chắn là người khác, là người khác làm hại đến mình, chứ không phải do mình.”

Lương Ly trừng mắt, cất bước đi lên, vừa lúc Nghênh Niệm cầm hai ly đồ uống đi tới từ cầu thang. Vừa thấy hai cô thì nhú mày lại: “Các cậu đang nói chuyện gì thế?” Đôi mắt nhạy bén của cô ấy nhìn sang Lương Ly: “Cậu ở đây làm gì?”

Nụ cười trên mặt Lương Ly vội vàng xuất hiện, cứng người đứng tại chỗ, có chút không khống chế được.

Mấy người Trần Hứa Trạch, Giang Gia Thụ và Đại Hùng cũng lần lượt đi vào đình.

Trong tay Trần Hứa Trạch xách một túi đồ uống, phân phát cho mọi người, chỉ mình Lương Ly không có.

Đại Hùng cười vui vẻ nói chuyện với Lương Ly: “Vừa rồi các cậu đang nói gì thế? Từ xa mình thấy cậu đứng nói chuyện với Chu Yếu cũng khá lâu.” Ý thức được cô ta không được phát đồ uống, Đại Hùng ngượng ngùng sờ gáy: “Hay là, cái này mình cho...”

“Mình và Chu Yếu đang nói chuyện thôi.” Lương Ly không thêm để ý đến đồ uống, sốt ruột giải thích, sợ sinh ra manh mối.

Chu Yếu nhìn cũng không nhìn cô ta, tỉ mỉ gấp sao trong tay, nói: “Mình và Lương Ly? Vừa rồi bọn mình đang cãi nhau.”

Cô bình tĩnh nói một câu, nhưng lại khiến cả đám cả kinh.

“Cãi nhau?!” Giang Gia Thụ kinh ngạc: “Cãi nhau chuyện gì?” Sau khi nhìn Chu Yếu, cậu ấy dùng ánh mắt có chút bất mãn nhìn về phía Lương Ly.

Giữa hai người các cô, không nói đến quan hệ với Trần Hứa Trạch, cậu ấy cũng quen thân với Chu Yếu hơn.

Lương Ly không ngờ Chu Yếu lại đột nhiên đâm thủng mọi chuyện, với tính cách của cô thì sẽ không làm như vậy. Lương Ly sốt ruột giải thích: “Chu Yếu cậu... Sao cậu, có phải vừa rồi cách nói chuyện của mình khiến cậu...”

Nghênh Niệm này giờ vẫn im lặng, hiện tại lại đặt hai ly đồ uống xuống bàn đá thật mạnh, cả giận: “Thôi đi, diễn đủ chưa?”

Đối với ánh mắt lạnh băng như đã nhìn thấu của Nghênh Niệm, Lương Ly cũng đoán ra được, có lẽ Nghênh Niệm biết rồi, cả người lập tức cứng đờ. Nhưng vẫn không chịu thừa nhận: “Mình không biết cậu đang nói

gì...”

Đại Hùng gượng gạo hoà giải: “Có phải là có hiểu lầm gì không...”

Chu Yếu gấp xong một ngôi sao, Trần Hứa Trạch không chen vào nói, chỉ ngồi xuống bên cạnh cô. Cô lấy một que nhựa đưa cho cậu, không ngờ cậu cũng gấp. Cô lấy một cây khác, hai người bắt đầu gấp sao.

Bỗng nhiên lúc này Lương Ly mới phát hiện, động tác của hai người họ, tỉ mỉ đến nỗi cách gấp sao, trình tự đều giống nhau.

“Cậu chuyển đến từ trường tư nhân là vì tôi nhỉ?”

Chu Yếu nhìn xuống, vừa làm thủ công vừa nói chuyện, có vẻ không quá coi trọng người trước mắt: “Ngay từ đầu tôi đã cảm thấy cậu rất quen mắt, lần thứ hai gặp mặt thì đã nhận ra cậu. Lâu như vậy rồi, tôi cũng chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc cậu muốn làm gì.”

Nghênh Niệm lạnh lùng nói: “Lương Ly ơi Lương Ly, sợ là cậu không phải thật sự thích Trần Hứa Trạch đi? Hơn nữa, cậu chạy đến chơi với đám chúng tôi, có chắc là thật sự muốn chơi với chúng tôi không?”

Đại Hùng ngơ ngác: “Mọi người đang nói gì...”

Giang Gia Thụ cũng không hiểu, cậu ấy kéo tay Nghênh Niệm: “Em biết gì rồi?”

Nghênh Niệm ra hiệu im lặng với cậu ấy, cậu ấy đành phải ngậm miệng.

“Thật ra cậu và Cao Vũ cũng có chỗ giống nhau.” Chu Yếu nói: “Tuy rằng cậu và cậu ta là cặp sinh đôi khác trứng. Cậu ta lấy họ bố, cậu lấy họ mẹ, bề ngoài cậu ta cũng hoàn toàn không bằng cậu, không giống cậu, kế thừa tất cả ưu điểm của bố mẹ, nhưng đôi mắt của hai người các người, thật sự rất giống.”

“Cậu không xứng để...”

Lương Ly đột nhiên kích động, còn chưa gào xong, Chu Yếu đã ngược mắt nhìn cô ta, cái nhìn nặng nề đến tối.

“Dựa vào cái gì mà tôi không thể nhắc đến cậu ta? Cao trung năm nhất ở Ngũ Trung, là cậu ta quấy rối cuộc sống yên tĩnh của tôi. Người có tư cách nhất để nói đến, thậm chí là mắng chửi cậu ta, chính là tôi.”

“Chỉ bởi vì cậu ta thích, cậu ta có thể tùy ý mang theo một đám người đứng ở cửa lớp tôi gọi tên tôi. Thầy giáo trên bục giảng tức đến đen mặt, cả lớp thì nhìn tôi chê cười. Lần đó, vì cậu ta mà tôi đánh mất học bổng.”

“Đêm đông tôi đi về nhà, ven đường có một ông cụ ăn xin đáng thương đang run rẩy, tôi chỉ cho ông cụ ấy một đồng xu, Cao Vũ một hai phải đòi với ông ấy. Ông cụ đã lẩm tai, nghe không rõ, cậu ta liền đưa chân đá phăng cái chén sắt ăn xin của người ta, lấy tiền xu đi thì không nói, còn đá vào lưng người ta.”

“Còn có, chỉ vì tôi nói chuyện với thầy giáo thực tập môn sinh học vừa đến, chiều hôm đó Cao Vũ liền dẫn người chặn thầy ấy lại trong ngõ, đánh đến trọng thương. Thầy ấy chỉ vừa tốt nghiệp đại học, còn chưa có công việc chính thức, nhà ở cũng phải thuê chung với một thầy giáo thực tập khác, một người đàn ông hơn hai mươi tuổi, ở bệnh viện không thể ngừng khóc, chi phí nằm viện cũng phải nhờ những người trong tổ dạy học góp lại.”

“Cứ như vậy, cô còn nói Cao Vũ đối xử với tôi rất tốt sao?”

Lần đầu tiên Chu Yếu lộ ra vẻ mặt chán ghét, những người khác đang đứng nghe trong đình cũng sinh ra cảm giác vô cùng phản cảm.

Đây là ai?

Chỉ có Lương Ly rống to: “Nói láo! Chỉ là anh tôi tính tình thẳng thắn, anh ấy căn bản không có...”

“Mặc kệ cậu nói thế nào. Dù sao chuyện cậu ta đưa thư tình cho tôi trước mặt hiệu trưởng, khiến một lần chào cờ năm hai, tôi bị bắt lên bục nói xin lỗi là thật, mà anh cô, bởi vì có bố cô đến tìm lãnh đạo trường học mà được miễn phạt, cũng là thật.”

“Người như cậu ta thổ lộ với tôi, tôi sẽ nhận lời sao?” Cô cười thành tiếng.

Chu Yếu nhìn chằm chằm Lương Ly, giống như là cố ý dày xéo trái tim cô ta: “Cậu biết tôi từ chối cậu ta như thế nào không, trước mặt bao nhiêu người, tôi nói với cậu ta: ‘Đừng tự làm mình mất mặt nữa, tôi sẽ không bao thích... cái loại rác rưởi như cậu!’ ”

“Cho dù không thích anh ấy thì cô cũng không thể như vậy!” Lương Ly mắt không chớp rống to: “Anh ấy thích cô như vậy! Ngày nào cũng nói về cô trước mặt tôi! Anh ấy còn cả ngày nghĩ phải mua cho cô cái này, mua cho cô cái kia! Sao cái người như cô, lòng dạ có thể cứng rắn...”

“Vậy khi cậu ta đưa chân đá văng cái chén sắt của ông cụ ăn xin, cậu ta có nghĩ đến người khác không? Tôi vì cậu ta mà mất đi học bổng, kỳ nghỉ không thể không đi làm công để kiếm tiền tiêu vặt, không thể đọc sách, không thể học bài, phải rửa biết bao nhiêu chén bát sau tiệm cơm, cậu ta có biết không?”

“Những lúc đó, tấm lòng tốt bụng của cậu ta nằm ở đâu?”

“Hơn nữa...” Chu Yếu vĩnh viễn không quên được, “Thầy giáo bị cậu ta đá thương kia, trong nhà rất nghèo, cả nhà phải dốc hết tiền để thầy ấy học sư phạm. Vốn dĩ qua năm đó, thầy ấy có thể được phân đến làm ở ký túc xá Ngũ Trung, có thể gửi mấy trăm tiền sinh hoạt để em gái trong nhà được đi học. Đáng tiếc, tay

thầy ấy bị anh cô đánh gãy! Cả lớp chúng tôi rất thích chữ viết trên bảng của thầy ấy, chỉ bởi vì anh cô mà cuối cùng không thể viết được nữa!”

Giọng Chu Yếu hơi cao, có chút mất khống chế, Trần Hứa Trạch lặng yên không một tiếng động đưa tay ra sau lưng sau cô, nhẹ nhàng vỗ. Nghênh Niệm không nhìn được mà quan tâm nhìn cô, loáng thoáng thấy ở khóe mắt cô có vệt nước.

Chu Yếu rất ít khóc. Lúc mắt ngấn lệ cũng không có nhiều lắm. Cho dù chỉ là một giọt như thế.

“Tôi ghét nhất là những người như anh cô và cô. Lương Ly, và cả anh cô, Cao Vũ. Những con người ích kỷ như hai người mới thực sự là rác rưởi sống trong góc âm u!”

Chu Yếu chửi Lương Ly một câu, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bình phục cảm xúc.

Lương Ly bị kích thích nhào đến chỗ Chu Yếu, Giang Gia Thụ nhanh tay lẹ mắt ngăn cô ta lại.

“Tao phải giết mày, tao phải liều mạng với mày! Tất cả là tại mày! Tại mày!”

Giang Gia Thụ vừa cản vừa nói: “Oán gì mà oán! Cô oán Chu Yếu làm gì? Bệnh tâm thần...” Cũng không quên xin viện trợ: “Các cậu mau đến ngăn lại! Còn đứng nhìn nữa...”

Đại Hùng đến kéo lấy Lương Ly.

Chu Yếu lại gấp xong một ngôi sao, đặt nhẹ lên mặt bàn cùng những ngôi sao đủ màu khác, rồi dừng động tác lại.

Cô nghiêng đầu nhìn Lương Ly, cố ý hỏi: “Cô trách tôi sao?”

Toàn bộ đình, chỉ nghe thấy giọng cô. Những việc này, Trần Hứa Trạch biết, cách đây không lâu Nghênh Niệm cũng đã nghe Chu Yếu kể, biết rõ ràng, nhưng không ai ngăn cản Chu Yếu đang có chút kì lạ.

Chu Yếu từ từ cười rộ lên, liếc qua gương mặt đầy nước mắt của Lương Ly.

“Tôi biết cô hận tôi. Cao Vũ đã chết, cho nên cô hận tôi đúng không.” Cô cười, không chút để ý nói: “Tôi, không sao cả.”

Tất cả những người tùy ý giẫm đạp lên những sinh mệnh cực khổ, cho dù có quyền thế, có lợi hại, có ngai tít trên cao thế nào.

Trong mắt cô, tất cả đều là rác rưởi khó coi.

Rác, rưởi.

15. Chương 15: Không Thể Nào

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Anh của Lương Ly – Cao Vũ, đã từng là học sinh Ngũ Trung giống Chu Yếu. Không hiểu vì sao cậu ta lại thích Chu Yếu, nhưng tất cả mọi người đều biết, cậu ta thật sự rất rất thích cô gái này.

Chu Yếu ghét cậu ta là vì cậu ta càng ngày càng quá đáng. Cho đến khi cậu ta thổ lộ với cô trước mặt mọi người, người luôn dịu dàng thông dong như Chu Yếu cuối cùng vẫn phải dùng ngôn ngữ khó nghe để từ chối cậu ta trước mặt mọi người.

Hai chữ “rác rưởi” này, khiến cho một tên gia cảnh giàu có, hoành hành khắp nơi tổn thương không gì sánh được.

Đêm hôm đó, cậu ta cùng đám bạn tạp nham đi uống rượu, uống đến say khướt, không ngừng gọi điện thoại cho Chu Yếu. Chu Yếu ở nhà đọc sách cảm thấy phiền phức, cuối cùng dứt khoát tắt máy, ngăn cản sự quấy rối của cậu ta.

Cũng vào ngày tối hôm đó, một đám uống đến say đến không còn biết gì, do “thất tình”, Cao Vũ dẫn đầu phóng motor nhanh như bay trên đường phố khu vực nội thành. Lúc đó, máy đánh bạc còn chưa hoàn toàn bị cấm, có vài cửa tiệm nhỏ vẫn đặt máy này trước cửa, thu hút khách đến chơi.

Loại máy chơi game đánh bạc này, đương nhiên là thắng ít thua nhiều, đã từng rất thịnh hành trong một khoảng thời gian.

Hoàn cảnh gia đình của Cao Vũ không tệ, bố mẹ theo kinh doanh, vật chất chưa bao giờ thiếu gì. Ngày đó có lẽ vì bị Chu Yếu từ chối kích thích, dưới sự xúi giục ồn ào của một đám người, mấy người họ phóng motor, lấy côn sắt ở phía sau, đi cướp bóc máy đánh bạc trước các cửa tiệm.

Cả đám người xuống khỏi xe, không nói hai lời đã vung côn sắt điên cuồng đập máy đánh bạc, sau đó lấy toàn bộ tiền xu trong đó ra.

Số tiền ở một máy thậm chí còn không bằng số tiền tiêu vặt mà Cao Vũ đòi được từ bố mẹ, nhưng thứ bọn chúng muốn chính cảm giác kích thích này. Khi cướp đến tiệm thứ sáu, ông chủ đó còn trẻ trung, khỏe

mạnh, đi ra ngăn cản theo bản năng, mọi chuyện lập tức phát triển theo chiều hướng nghiêm trọng, trở thành ẩu đả, đả thương người khác.

Không biết là ai lấy ra con dao nhỏ, eo của ông chủ đó bị đâm, chuyện ngày càng lớn, tất cả đám thanh niên tuổi không lớn nhưng lại đầy tật xấu bị cảnh sát truy đuổi.

Mấy người Cao Vũ phóng motor như bay, nhanh chóng thoát được, nhưng không ngờ đến một bãi cát không người, cậu ta lại gọi cho Chu Yếu, lần này là gọi đến máy điện thoại bàn của nhà Chu Yếu, cũng may bố mẹ cô đang bận việc ở tiệm mặt chược phía trước, nếu không thì sẽ bị truy hỏi.

“Vì sao cậu không thích tôi?!”

“Ông đây thích cậu như vậy, Chu Yếu, dựa vào cái gì mà cậu không thích tôi?”

Cao Vũ gào thét trong điện thoại: “Chu Yếu, ông đây thích cậu, ông thích cậu...”

Nói ba câu xong, Chu Yếu không hề trả lời một chữ, trực tiếp ngắt điện thoại, cũng rút luôn dây điện thoại bàn ra.

Lúc ấy cô không biết, tất cả mọi người cũng không biết, Cao Vũ sẽ vì chuyện này mà phát điên, liều mạng uống say. Rõ ràng là đã say nhưng lại mạnh mẽ yêu cầu đám bạn đưa xe cho cậu ta lái, phóng như bay trên đường cái.

Trong nháy mắt xảy ra tai nạn xe cộ không ai ngờ đến, nhưng lại nằm trong dự liệu.

Chiếc xe motor va chạm với xe vận tải lớn, bị đâm thành rất nhiều mảnh nhỏ, Cao Vũ ngã giữa vũng máu, người ngồi ở sau bị liệt nửa người, còn Cao Vũ chết ngay tại chỗ, không còn có thể mở mắt.

Sau khi chuyện này xảy ra, học sinh Ngũ Trung phản ứng khác nhau, có người cảm thấy Chu Yếu máu lạnh, có người lại cảm thấy Cao Vũ vậy là đáng. Dưới đủ loại bàn tán, Chu Yếu vốn đã yên lặng ít nói càng trở nên lặng lẽ.

Năm ba cao trung này, Thất Trung cho cô một cành ôliu [1], là một suất học bổng kéch xù, hy vọng cô chuyển đến Thất Trung.

[1] Cho một cành ôliu: một cách để nói đến việc cho người ta một cơ hội tốt

Vì thế, năm ba cao trung cuối cùng, Chu Yếu trở thành một thành viên của Thất Trung.

...

Lương Ly ghi hận, Chu Yếu cũng không để trong lòng, thiện ác thị phi, trong lòng mỗi người đều có một cán cân. Cô không cần sự đánh giá của người khác, cán cân thuộc về cô, cân bằng, an ổn, cô không hề chột dạ, cho nên cũng không cần ai tha thứ.

Chuyển từ trường tư nhân đến Thất Trung này, Lương Ly chỉ vì muốn “báo thù” cho anh mình, cô ta vẫn chưa thể nào buông bỏ được chuyện đó, lấy cái cớ “muốn có môi trường học tập tốt hơn”, thành công thuyết phục được bố mẹ chuyển đến Thất Trung.

Nhưng mục đích của cô ta là muốn Chu Yếu phải đau khổ. Cho nên cô ta để ý Trần Hứa Trạch hơn bất cứ ai, bởi vì cô ta có thể nhìn ra được, Trần Hứa Trạch với Chu Yếu là một sự tồn tại không giống ai.

Trong đình yên ắng một lúc lâu, Đại Hùng khiếp sợ lùi lại hai bước, thật sự không thể tin được. Cho dù khờ khạo ngốc nghếch, cậu ấy vẫn biết chuyện gì nên, chuyện gì không nên.

Lương Ly đứng yên một lúc lâu giờ lại khẽ nhúc nhích, đột nhiên cầm ly đồ uống Nghênh Niệm đặt trên bàn, ném về phía Chu Yếu.

Trần Hứa Trạch gần như là lập tức đứng dậy chạy qua, che ở trước mặt Chu Yếu, thay cô cản lại.

Ly nhựa bị bể, đồ uống xối ướt người Trần Hứa Trạch, cả đồng phục cả áo trong cứ như vậy bị dơ. Còn Chu Yếu, được Trần Hứa Trạch bảo vệ phía sau, không nhiễm chút hạt bụi, cả người sạch sẽ.

Mãi mãi là như vậy. Dường như Chu Yếu mãi mãi là như vậy, sạch sẽ, nhẹ nhàng, gầy gò nhưng lại mạnh mẽ, sạch sẽ tốt đẹp đến mức cho dù người ta có muốn hủy hoại cũng không được.

Lương Ly nhìn một màn trước mắt, nhắm chặt hai mắt lại, phát điên hét chói tai. Cô ta từ từ ngồi bệt xuống, ôm đầu, nghẹn ngào khóc lóc.

...

Chuyện âm ỉ đến nhà trường, bố mẹ Lương Ly bị gọi đến, sau khi nói chuyện với lãnh đạo trường, cũng vì để trạng thái tâm lý của con tốt hơn, ba ngày sau, Lương Ly bị buộc chuyển trường, rời khỏi Thất Trung.

Cô ta xuất hiện tựa như một nốt nhạc đệm, đến cũng nhanh đi cũng nhanh, sau khi biến mất, không ai nhắc đến nữa. Nghênh Niệm thi thoảng muốn tám chuyện, nói đến chuyện này, thấy tất cả mọi người đều không có hứng thú, Chu Yếu cũng không muốn nói đến, sau này không còn ai nhắc đến.

Thiếu đi một người không hài hòa, nhóm người càng thoải mái hơn.

Có lúc đi dạo phố, Trần Hứa Trạch và Giang Gia Thụ đi sau hai nữ sinh, thấy Nghênh Niệm lại thơm Chu Yếu, Trần Hứa Trạch hơi hít vào một hơi, đột nhiên hỏi Giang Gia Thụ: “Khuynh hướng giới tính của em

cậu rớt cuộc là có vấn đề không thể?”

Cũng may Giang Gia Thụ biết một chuyện, tuy rằng đối với chuyện này cậu ấy cũng rất bất đắc dĩ, nhưng cậu ấy vẫn kể.

Lúc đó mấy người họ đang đứng trước quảng trường, trên màn hình đang có quảng cáo, Giang Gia Thụ vỗ tay Trần Hứa Trạch: “Nhìn đi nhìn đi, cái đó...”

Trên màn hình lớn viết mấy chữ: Cuộc chiến bắt đầu, lần nữa xuất phát! Chúng tôi là SF, vĩnh viễn không chịu thua!

Mặt Trần Hứa Trạch không có biểu tình gì.

Giang Gia Thụ nói: “Đấy, cậu nhìn đi, cái người xuất hiện thứ ba ấy, tuyển thủ kia kìa, cái tên cười híp mắt trông như hồ ly, nhìn thấy không? Cậu ta chính là người Nghênh Niệm thích.” Cậu ấy cho Trần Hứa Trạch một liều thuốc an thần: “Yên tâm đi, khuynh hướng giới tính của Nghênh Niệm không có vấn đề! Cậu không biết đâu, cả phòng của nó toàn là đồ có liên quan đến cái tên mắt hồ ly này!”

Nghênh Niệm không có sở thích gì, chỉ thích xem các giải đấu game, năm nay, cô ấy mê đội SF, tần suất thắng của đội này không cao, nhưng lại thường xuyên quảng bá, cũng không biết sao lại trở thành bảo bối trong lòng cô ấy.

Người khác không hiểu lắm, nhưng Giang Gia Thụ rất hiểu, tất cả là vì tuyển thủ hỗ trợ [2] tên Dụ Lãm Nhiên kia, cậu ta mười chín tuổi, vừa trở về từ một đội ở nước ngoài, gia nhập SF không lâu.

[2] Tuyển thủ hỗ trợ: một vị trí chơi trong Liên Minh Huyền Thoại, cái này bạn nào chơi LOL thì sẽ hiểu rõ

Đội ngũ SF này thành tích chẳng ra gì, năm nay mọi người không xem trọng họ, nhưng họ có ý chí chiến đấu hừng hực, nói không chừng Nghênh Niệm là vì bị cảm động cũng nên..

Biết được Nghênh Niệm thích cái tên đang xuất hiện trên màn hình, Trần Hứa Trạch im lặng ba giây, sau đó hỏi: “Mình phải mời Dụ Lãm Nhiên ăn cái gì mới có thể thơm cậu ta?”

Giang Gia Thụ: “...”

Giang Gia Thụ: “???”

Giang Gia Thụ hoảng sợ vươn tay chạm vào trán Trần Hứa Trạch, đương nhiên là bị cậu tránh đi. Giang Gia Thụ kinh ngạc nói: “Cậu không bị bệnh chứ? Vừa rồi còn hỏi khuynh hướng giới tính của em mình, hay là khuynh hướng giới tính của cậu...”

Trần Hứa Trạch liếc đôi mắt lạnh lẽo qua, cậu ấy ngoan ngoãn câm miệng.

Đã hiểu. Hiểu hết rồi!

Cái con nhóc Nghênh Niệm này, không có việc gì lại cứ thích thơm Chu Yếu, thơm đến mức Trần Hứa Trạch không nhịn nổi nữa, thậm chí bắt đầu nghĩ đến việc phải xuống tay từ người trong lòng của Nghênh Niệm.

Haizz. Giang Gia Thụ cảm thán trong lòng. Nghiệt duyên này, tình tay bốn đúng là phức tạp!

...

Ngày nghỉ, cả đám vẫn đến nhà Giang Gia Thụ chơi như cũ, TV đang chiếu một đĩa manga-anime Giang Gia Thụ vừa mua, rất hot, rất nhiều người xem, mấy người họ đương nhiên cũng không thể lạc loài.

Vừa xem manga-anime, Giang Gia Thụ vừa chơi cờ với một nam sinh khác trên bàn trà trước TV.

Thật ra motif của bộ manga-anime đã cũ, nội dung phản ánh chủ yếu xoay quanh nam chính, không ngừng rối rắm giữa nữ sinh thanh mai trúc mã xinh đẹp và một nữ sinh đột nhiên quen biết, chán chường vì chuyện cũ.

Việc quen với nữ sinh kia, trong manga-anime thường dùng từ “trời giáng” để hình dung, nói cách khác, đây là một lựa chọn trời giáng giữa thanh mai trúc mã với nữ sinh đó.

Biểu hiện của nam chính thường xuyên thay đổi bối rối, khiến bộ manga-anime rất nhiều người xem, thậm chí là đánh cuộc xem kết cục cậu ta sẽ chọn ai.

Giang Gia Thụ đang chơi cờ thì đột nhiên nói: “Các cậu cảm thấy, cuối cùng cậu ta sẽ chọn ai?”

“Mình đoán là cái người đến sau.”

“Mình cũng cảm thấy vậy...”

Đúng lúc đó, Giang Gia Thụ đề nghị: “Chỗ này nhiều quân cờ như vậy, bỏ phiếu đi, ai nghĩ nam chính sẽ lựa chọn người cùng mình lớn lên bỏ quân cờ vào hộp cờ màu đen, cho rằng cậu ta sẽ chọn nữ sinh đến sau kia thì bỏ quân cờ vào hộp cờ màu trắng.”

Một trò chơi nhỏ rất thú vị.

Nghênh Niệm vừa nghe thì lập tức cầm lấy một quân cờ, bỏ vào hộp cờ màu trắng: “Mình chọn trời giáng.”

Giang Gia Thụ cũng bỏ một quân cờ vào theo: “Mình cũng vậy.”

Đối thủ chơi cờ với Giang Gia Thụ, những nam sinh khác đang lộn xộn trên sô pha cũng đi đến, cầm lấy quân cờ, lần lượt bỏ vào hộp cờ màu trắng.

Không có cách nào, trong bộ manga-anime, nữ sinh “trời giáng” kia được đáp nện khiến người ta rất thích, nhìn vô cùng có hảo cảm.

“Thì ra tất cả mọi người đều nghĩ vậy!” Giang Gia Thụ làm như vừa hiểu, kinh ngạc nói.

Nói xong, cậu ấy hỏi Chu Yếu: “Chu Yếu thì sao?”

Chu Yếu mỉm cười, đưa tay cầm lấy một quân cờ, dừng ở trên hai cái hộp, cuối cùng, cô đặt quân cờ ở giữa bàn.

“Mình thì...” Về mặt cô khổ não, nói: “Mình không muốn lựa chọn. Hay là thôi đi.”

Trần Hứa Trạch vào phòng bếp uống nước, đi vào đúng lúc này, không ai hỏi cậu cả, ai cũng cảm thấy cậu không có hứng thú với loại chuyện này. Ai ngờ, lúc đi qua bàn, cậu đột nhiên cầm một quân cờ lên, cứ như vậy ném vào chiếc hộp màu đen.

Trong hộp màu đen, chỉ có duy nhất một quân cờ.

Có nghĩa là, giữa trời giáng và thanh mai, Trần Hứa Trạch không chút do dự, lựa chọn thanh mai.

...

“Có phải Thập Tam và Yêu Yêu cãi nhau không nhỉ?”

Ăn cơm trưa xong, bố mẹ Chu nói đến chuyện hai đứa nhỏ gần đây hơi kì lạ: “Tôi gọi Thập Tam đến nhà ăn cơm, nó từ chối ba lần, chưa từng như vậy.” Mẹ Chu nói.

Bố Chu ngạc nhiên đáp: “Không thể nào, ai mà không biết tình cảm giữa hai đứa nhỏ rất tốt, dù là ai cãi nhau thì cũng sẽ không phải là hai đứa nó, từ nhỏ đến lớn, tôi có thấy chúng cãi nhau được mấy lần đâu.”

“Haizz.” Mẹ Chu thở dài: “Cũng đúng, năm đó chân Yêu Yêu bị thương, từ đó về sau, Thập Tam đối xử với nó vô cùng tốt.”

Hai người nói chuyện phiếm một lúc, không tiếp tục đề tài này nữa.

Nửa đêm, Trần Hứa Trạch gọi Chu Yếu xuống nói chuyện.

Im lặng một lúc lâu, cậu vẫn chưa mở miệng, Chu Yếu đành phải nói trước: “Cậu làm sao thế?”

“Không có sao cả.”

Chu Yếu sao có thể không nghe ra cậu đang nghĩ một đằng nói một nẻo, bất đắc dĩ nói: “Cái trò chơi bỏ phiếu của Giang Gia Thụ?”

Cậu không nói lời nào, tỏ vẻ ngậm thừa nhận.

Chu Yếu cúi đầu xuống, rất lâu sau mới nói: “Hứa Trạch, thật ra cậu không cần như vậy... Không cần tự trách.”

Về mặt Trần Hứa Trạch lập tức trở nên không vui: “Dựa vào cái gì mà cậu cho là mình đang tự trách?”

Chu Yếu không đáp, ai cũng không nói chuyện.

Rất nhiều năm trước, ngày Chu Yếu bị thương ở chân, vốn là hai người họ trốn trong một cái tủ ở nhà họ Trần. Kinh hoàng bởi thế giới của người lớn, Trần Hứa Trạch xông ra khỏi căn nhà yên ắng, Chu Yếu theo sát ở phía sau.

Hai người họ chạy tới sườn núi mà họ thường xuyên đến chơi, Chu Yếu muốn an ủi cậu, nhưng vừa vươn tay, còn chưa đụng tới cậu thì đã bị Trần Hứa Trạch giận chóe đánh mào đẩy ra.

Chu Yếu ngã xuống sườn núi nhỏ kia, từ đây, bệnh ở chân không thể khỏi hoàn toàn.

Trần Hứa Trạch nhớ, Giang Gia Thụ đã từng hỏi cậu, vì sao lại đối xử tốt với Chu Yếu như vậy, cho dù hai người họ là thanh mai trúc mã thì cũng không đến mức này.

Trần Hứa Trạch trả lời: “Các cậu không hiểu. Vĩnh viễn không hiểu.”

Giang Gia Thụ chỉ cho rằng cậu đang ra vẻ thâm trầm, liền nói: “Mình không hiểu? Được được được, chỉ có cậu hiểu, được chưa?”

Đúng thực là không ai hiểu.

Chu Yếu bị thọt rất nhiều năm, sau khi ngã xuống sườn núi, cô không còn có thể chạy nhảy như người bình thường, mà tất cả nguyên nhân, cũng chỉ vì cô muốn cho cậu một cái ôm, muốn cậu bớt hoảng sợ.

Hết thấy tất cả đều bị cậu huỷ hoại.

Cuộc đời của Chu Yếu, phần lớn chuyện khiến cô đau khổ, một nửa là vì bố mẹ, một nửa là vì cậu.

Là một nửa trong đó, Trần Hứa Trạch rõ ràng hơn bất cứ ai khác.

Ai cũng không thể hiểu được tâm tình của cậu, không thể nào.

16. Chương 16: Lần Đầu Tiên

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chu Yếu trong mắt, trong cuộc đời Trần Hứa Trạch.

Ba lần, cậu chỉ thấy cô rơi nước mắt ba lần. Hai giọt nước tròn tròn nhẹ nhàng rơi xuống, mềm mại không tiếng động đi vào tâm cậu, trở thành ký ức mãi mãi không thể nào quên.

Chân của Chu Yếu trước chín tuổi hoàn toàn không sao. Vài năm sau khi cô chào đời, vợ chồng nhà họ Chu rất yêu thương cô, bao nhiêu tình yêu với người con trai đều chuyển hết lên người cô. Nhưng thời gian dần trôi qua, con gái và con trai trước sau gì cũng không giống nhau. Đôi khi, mấy đứa nhỏ trong ngõ đánh nhau, mu bàn tay Chu Yếu có dấu vết bị nắm, mẹ Chu tìm đến nhà đối phương tranh luận, làm âm lên, âm ỉ đến mức những nhà gần đó phải ra khuyên can.

Mẹ của cậu bé đó khinh miệt: “Có cái gì ghê gớm, cũng chỉ là con gái thôi, có gì mà đặc ý! Tôi khinh! Có bản lĩnh thì đẻ thêm đứa con trai nữa coi! Đồ tuyệt hậu!”

Lời nói quá đáng, nhưng lại là “sự thật” trong lòng thế hệ trước. Không có con trai kế nghiệp dòng dõi, tương lai cũng sẽ mất mát. Cũng vì chuyện này mà mẹ Chu không được mẹ chồng thích, ngược lại còn thường xuyên bị ghét bỏ, ngại bà làm mất mặt.

“Cháu trai đang êm đẹp của tôi, ngay cả con cũng không trông chừng được, con đường kia rộng vậy cũng có thể đâm vào xe khác, hoàn toàn không cứu được...” Bà vừa nói vừa gạt lệ khóc thút thít với một bà cụ

khác: “Tôi tạo nghiệt gì đây, cưới cho con trai một người vợ như vậy. Cháu trai lớn của bà, bà nhớ con muốn chết...”

Mẹ Chu vốn rất yêu thương Chu Yếu, có lẽ là vì sự tra tấn kia mà dần biến mất. Mấy năm đó, “Cũng chỉ là con gái, có gì đặc biệt hơn người”, những lời này, sau khi mấy đứa nhỏ trêu chọc gây chuyện với nhau, bà đã nghe qua vô số lần.

Cũng từng có lúc bà cãi lại: “Bà có con trai thì có gì ghê gớm!”

“Có chứ, sao lại không ghê gớm! Nhà họ Đặng chúng tôi có người nối dõi tông đường, Chu Ma các người có chết cũng không ai bưng tro cốt!”

Mấy năm đó quan hệ giữa mọi người chẳng ra gì, sau đó mấy bà thím đánh đá hung hăng chuyển đi, quan hệ hàng xóm mới dần tốt lên. Không còn ai nói Chu Yếu “Thật đáng tiếc, là con gái”, nhưng người mẹ Chu trước kia, sẽ ôm cô đung đưa và nói “Mẹ thương Yêu Yêu”, thân thiết như vậy đã sớm bị mẹ chồng và mấy người phụ nữ lắm miệng tra tấn đến mức biến mất.

Lúc trước Chu Yếu còn đánh nhau với người ta, khi còn nhỏ hoạt bát hiếu động, nhưng càng trưởng thành thì càng lặng lẽ, cho đến ngày hôm nay.

Nhưng mà khi đó, trong mắt Trần Hứa Trạch, đó là cả một đám con trai bắt nạt một cô bé, người ta có cả một đám, bọn họ chỉ có hai, ném đá về phía chúng là đã có thể khiến đám nhóc đối diện khóc lóc chạy về nhà. Lúc chạy còn trượt chân ngã xuống, dẫn đến một tràng cười ha ha.

Chu Yếu rất thích đi theo sau Trần Hứa Trạch. Trong mắt Chu Yếu nhỏ bé, rõ ràng cậu và mình bằng tuổi nhưng lại cao hơn mình rất nhiều, mẹ cậu cũng sẽ không vì cậu mà bị bà nội mắng. Mọi người trong ngõ nhỏ đều biết, nhà họ Trần không giống những nhà còn lại, hai vợ chồng già nhà đó nuôi được một người con trai có học thức, sau này thành danh, lúc nào cũng ăn mặc đàng hoàng ra ngoài, gặp ai cũng chào hỏi.

Mẹ Trần Hứa Trạch cũng như vậy, tao nhã khéo léo, hoàn toàn không giống những người trong cái phố phường này.

Hai vợ chồng họ là “phần tử trí thức”, có công việc đàng hoàng, sinh hoạt của nhà họ Trần cao hơn những nhà khác không chỉ một bậc. Sau đó hai người bắt đầu làm kinh doanh, không những không bị thua lỗ mà trái lại còn liên tục thăng chức, điều kiện của nhà họ Trần cũng càng ngày càng tốt. Thậm chí còn mua được nhà ở trung tâm nội thành, còn có xe, khác biệt hoàn toàn.

Lúc Trần Hứa Trạch mang Chu Yếu cùng chơi, đó là thời gian thoải mái nhất trong trí nhớ của Chu Yếu, không ai dám bắt nạt cô. Hai người họ luôn ngồi trong bụi cỏ, tìm để mất cả buổi, xuống ruộng bắt vịt tìm ốc, có khi còn leo lên sườn núi phía sau ngõ nhỏ, trốn người lớn leo cây nhìn về nơi xa.

Nếu không có một ngày kia.

Sau khi Trần Hứa Trạch đánh mấy đứa nhỏ trong ngõ đến mức chúng trở nên dễ bảo, trở thành vua của đám trẻ con. Bọn họ chơi trốn tìm, những người khác chạy lung tung trong ngõ, Chu Yếu và Trần Hứa Trạch đi lòng vòng xung quanh, cuối cùng quyết định trốn ở nhà cậu.

Hình như tầng ba không có ai, trừ khi bố mẹ Trần Hứa Trạch về. Lúc này hai người họ còn chưa về đến, vì thế Trần Hứa Trạch và Chu Yếu gấp gấp luống cuống, ngay cả giày cũng không cởi, trực tiếp chui vào cái tủ dưới TV trong phòng khách.

Vào chính ngày hôm đó. Trần Hứa Trạch và Chu Yếu tận mắt nhìn thấy bố mẹ cậu tan tằm về nhà thế nào. Bởi vì đã đồng ý sẽ cùng ăn cơm với ông bà Trần Hứa Trạch, hai người họ từ nội thành về đây, còn mang theo một đôi vợ chồng khác.

Tầng ba, ngay trong phòng khách giống như không có người, hai vợ chồng họ Trần, tách ra với đôi vợ chồng kia, từ nói chuyện đến ôm ấp, cuối cùng từng người ve vãn nhau, tách ra đi vào hai căn phòng.

Bố cậu cùng một người phụ nữ đi vào căn phòng bên trái, mẹ cậu và người đàn ông kia thì đi vào căn phòng bên phải. Cành cây ngoài cửa sổ phòng khách nhẹ nhàng lay động, từng chấm sáng loang lổ cũng nhấp nhòe, dừng trên gạch lát.

Trong cái tủ mà hô hấp cũng có thể nghe được, cửa mở một khe nhỏ, cho dù thế, Chu Yếu vẫn nghe được tiếng tim đập như muốn phá tan lồng ngực của Trần Hứa Trạch.

Gương mặt của cậu trắng bệch đáng sợ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành trang giấy, bị gió cuốn đi. Chu Yếu cũng rất sợ, hai người họ không quá hiểu, nhưng cũng biết trong cái thế giới mà hai người họ chưa biết kia, hai người họ đã thấy điều không nên thấy. Hít thở thôi cũng run rẩy, thế nhưng mặc dù sợ đến mức muốn chảy nước mắt, cô vẫn run rẩy vươn tay, muốn cho Trần Hứa Trạch vì hoảng sợ mà sưng ra một cái ôm.

Tay còn chưa đụng đến cậu, cậu đã đột nhiên đẩy cửa chạy đi, Chu Yếu chạy theo sau. Hai căn phòng kia đang nóng bỏng, không nhận thấy được tiếng động ngoài phòng khách.

Trần Hứa Trạch chạy thẳng lên sườn núi, cả quá trình, gương mặt cậu càng ngày càng trắng. Cậu không rơi nước mắt, chỉ có tiếng hô hấp càng ngày càng dồn dập, cùng với tiếng gió thổi qua bên tai.

“Trần Hứa Trạch!”

“Hứa Trạch!”

“Anh Thập Tam!”

Chu Yếu cố gắng chạy theo cậu, vất vả cậu mới dừng lại, cô thở hổn hển đến gần, muốn đưa tay chạm vào cánh tay cậu: “Trần Hứa Trạch, cậu...”

Cậu đột nhiên xoay người, đưa tay đẩy cô ra.

Không ai ngờ đến, Chu Yếu sẽ như vậy mà ngã xuống sườn núi, bắt đầu từ ngày đó, bệnh sinh lý cùng với bóng ma trong lòng khiến cô không bao giờ có thể chạy nhảy nữa. Chỉ có đi thôi, bàn chân cũng sẽ có lúc bỗng nhiên đau như bị gãy, vừa cử động là đau. Có khi là mũi chân, có khi là gót chân, không thể nào hoạt động mạnh.

Ngày đó ở ngoài phòng bệnh, gương mặt Trần Hứa Trạch chưa bao giờ suy sụp như vậy. Cậu cúi đầu không nói một lời, trong mắt là tơ máu hồng hồng, chờ bị giáo huấn, thừa nhận sai lầm.

Cậu nghe những người lớn nói chuyện với nhau, di chứng ở chân Chu Yếu rất nghiêm trọng.

Nếu nhận sai bị phạt mà hữu dụng, cái gì cậu cũng bằng lòng.

Sau đó cậu bị gọi vào phòng bệnh, nói là Chu Yếu tìm mình. Chân cô đang bị cố định, trừ chỗ đó ra, những chỗ còn lại dường như là không có gì khác thường. Người lớn và bác sĩ ở bên cạnh thương lượng, mày nhíu chặt.

Không ai đến răn dạy cậu, cậu đứng ở cuối giường, Chu Yếu đang tựa vào đầu giường, bởi vì lúc đầu đã khóc một lần nên lúc này đã bình tĩnh hơn, vẫy tay với cậu.

Trần Hứa Trạch nghĩ, nếu cô muốn tát cậu, bao nhiêu cậu cũng sẽ bằng lòng gánh chịu.

Cậu rũ mi mắt đứng ở mép giường, Chu Yếu đang ngồi gian nan đến gần cậu, vì vừa gào khóc nên giọng còn hơi khàn, hai tay cô đặt trên vai cậu, tư thế này chỉ có thể tính là nửa cái ôm.

Cô dán bên tai cậu, nói: “Anh Thập Tam, chuyện hôm nay, chúng ta sẽ giữ bí mật.”

Không có ai biết, chỉ có cô và cậu.

Sau đó Trần Hứa Trạch mới biết, cô nói “chuyện hôm nay”, không chỉ là chuyện người bố người mẹ là phần tử trí thức kia của cậu cùng tìm kiếm kích thích đi ngược lại luân thường đạo lý, mà còn cả chuyện cô bị cậu đẩy ngã xuống sườn núi.

Chu Yếu nhỏ bé của cậu, bắt đầu từ khi đó đã biến thành “người thọt”. Trước kia để học cách đi lại như người bình thường, lúc cô đi trong ngõ nhỏ, đám trẻ con luôn chỉ trỏ, cười hát một bài đồng dao châm chọc.

“Người thọt nhỏ, thích té ngã,

Té ngã té ngã không dậy được,

Trước mặt có một đồng tiền vàng,

Không nhặt được, khóc mặt mèo,

Người thọt người thọt thật buồn cười!”

Trần Hứa Trạch biết lúc cô tránh ở trong phòng luyện đi phải chịu bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu khó khăn, ban đầu thậm chí cô còn không chịu để cậu xem, bởi vì rất kỳ quặc, rất xấu.

Cho nên, một năm đó, những đứa trẻ hát bài đồng dao kia đều bị Trần Hứa Trạch đánh, gãy răng, mất sừng, hoặc thậm chí là chảy máu mũi. Cho dù bị bố mẹ, bị ông bà nội đe dọa bắt cậu xin lỗi, cậu cũng không vì chuyện này mà cúi đầu một lần nào.

Sau khi ông bà nội qua đời, có khi khó chịu, có khi đau khổ, có khi cảm thấy mờ mịt, Trần Hứa Trạch sẽ luôn nhớ đến cái ôm hôn đó trong phòng bệnh.

Cái ôm mang theo mùi cam, từ đó luôn quanh quẩn trong toàn bộ ký ức của cậu.

Lúc cô dùng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cậu, gọi cậu là “anh Thập Tam”, dường như cậu thấy được nước mắt trong đôi mắt cô.

Cũng không biết có phải là ảo giác hay không.

Đến bây giờ Trần Hứa Trạch vẫn không thể rõ ràng, lúc đó là lần đầu tiên Chu Yểu khóc, hay là chính cậu, lần đầu tiên im lặng rơi lệ.

17. Chương 17: Ước Nguyện

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau khi học xong lớp ba tiểu học, lên lớp bốn, chân Chu Yểu cũng không còn khiến người ta chú ý nữa. Cô ít đi lại, chỉ ngồi ở một chỗ, lúc đi cũng rất nỗ lực để học tập cách đi bình thường.

Lực chú ý của trẻ con thường khó có thể tập trung được như vậy, nếu như sinh lực chưa được phóng thích hết, một cục đá ven đường cũng có thể trở thành tình cầu nghiên cứu nửa giờ.

Nhưng giấu thì cũng không giấu được, cho dù có cố gắng giấu thế nào, Chu Yểu cũng không có cách để hoàn toàn che giấu. Lúc đó chuyện này cũng không trở thành đề tài mà đám học sinh thường lấy ra đùa giỡn. Cho đến sau này, khi Chu Yểu kết thân với “người bạn” kia.

Lần đầu tiên gặp nhau, đó là trong phòng học ngập ánh chiều tà, Chu Yểu vừa đi vứt rác về, đối phương liền cười nói cảm ơn với cô. Sau khi quét hai hàng bàn ghế, đối phương bỗng nhiên nói: “Này, Chu Yểu, cậu đi không tiện lắm phải không?”

Chu Yểu sửng sốt. Quay đầu thì lại không thấy ác ý trên mặt cô bé đó. Trái lại cô bé đó còn thân thiết đến gần cô, ôm eo cô nói: “Không sao đâu, mình cảm thấy cậu rất tốt, chúng ta có thể cùng nhau chơi nha, đá cầu gì đó... Hoặc là, nhảy dây... À, làm thủ công cũng được nè, gấp giấy gấp sao gì đó cũng rất thú vị, chúng ta có thể chơi cùng nhau.”

Lúc ấy trong mắt cô bé đó là sự chân thành tha thiết, bình thản ung dung. Cứ như vậy, Chu Yểu chơi cùng cô bé đó, lúc mấy cô bé khác đá cầu, Chu Yểu sẽ đứng bên cạnh đếm giúp, lúc các cô bé đó nhảy dây, Chu Yểu không tham gia, nhưng lại là “cọc gỗ” duy nhất không thay phiên, ván nào cũng là một trong hai người giữ dây.

Không tính là vô cùng vui vẻ, nhưng cũng có chút, đôi khi, các cô bé đó lại hỏi cô về Trần Hứa Trạch, đầu óc cậu thông minh, nhưng lại không thích nói chuyện, chỉ có lúc nào cũng cùng Chu Yểu đi học rồi tan học.

Chu Yểu cũng không hay nói, những lúc này, mấy cô bé đó sẽ mất hứng mà “à” một tiếng, cảm thấy cô kiểu cách không phối hợp, phiền chán xua tay: “Chao ôi, không nói thì thôi, ai mà không biết các cậu là hàng xóm, cậu ấy có cái gì mà cậu không biết chứ.”

Chu Yểu khó mà nói lại, bị thua thiệt thì thôi, cô thật sự không muốn lấy chuyện của Trần Hứa Trạch để làm đề tài nói chuyện với người khác.

Tình bạn này không duy trì được lâu, khi phát hiện nữ sinh kia nhại lại động tác luyện tập đi trước gương của cô cho mấy cô bé khác xem, cũng chê cười cô, cái gọi là “tình bạn” giờ khắc đó đã không còn gì, trong lòng cô hiểu nhưng cũng không nói ra.

Chu Yểu trốn vào nhà vệ sinh, muốn khóc, nhưng rất kỳ lạ, nước mắt làm sao cũng không chảy xuống được. Cô vốc nước lạnh hắt lên mặt, đôi mắt bị nước làm hồng hồng, giống như là tơ máu, cô thì từ đầu đến cuối không rơi nổi một giọt nước mắt.

Có lẽ, giây phút khi cô tiếp nhận việc chân mình có vấn đề kia, cô cũng đã bắt đầu tiếp nhận, đối với lúc ấy mà nói, bao gồm tất cả thuộc về “tương lai”.

Chuyện này Chu Yểu không nói cho Trần Hứa Trạch, nhưng cậu vẫn xông đến lớp cô, đen mặt, không nói hai lời đá ghế nữ sinh kia. Nữ sinh kia sợ hãi run bần bật, một đám người chen vào, ánh mắt ngoài sợ hãi còn có lên án, tố cáo cậu “bắt nạt người yếu hơn”.

Trần Hứa Trạch chọc khóc cô bé đó, bị cô giáo phạt đứng, từ đây Chu Yếu cũng bị những người đó cô lập.

Ngày thường gặp nhau, đám nữ sinh đó sẽ liếc nhìn cô, hoặc là đứng không xa khe khẽ nói nhỏ. Lúc học thể dục, lúc chạy bộ, mấy cô bé đó vừa chạy vừa cười chỉ vào cô đang ngồi dưới tán cây, cô không nghe được, nhưng tuyệt đối không phải là lời gì tốt đẹp.

Chạy bộ, tập thể dục xong, sau khi giải tán, đám nữ sinh sẽ tụm ba tụm năm chơi trò chơi, không ai bảo Chu Yếu, cô luôn luôn lạc đàn, lẻ loi một mình.

So với mấy đứa nhóc béo ú là hàng xóm trong ngõ nhỏ, lúc thì ném đá, lúc thì hát đồng dao, thì đến tuổi tiểu học, phương thức biểu đạt sự chán ghét rất đơn giản trực tiếp - “Ngoéo tay thắt cổ một trăm năm, không bao giờ chơi với cậu”.

Ai cũng không quan tâm ai.

Vốn cho rằng cuộc sống tiểu học mâu thuẫn rồi cũng dần tan đi, cho dù không có người khác, nhưng mỗi ngày ngược xuôi đi học cùng Trần Hứa Trạch, vậy cũng đã đủ để Chu Yếu nói những lời muốn nói, cậu sẽ lắng nghe.

Hôm nay hoa nở rất đẹp.

Sao hoa nhài lại trồng gần nhà vệ sinh chứ, thơm như vậy nhưng lại không muốn đến ngửi.

Chủ nhiệm hôm nay mắng rất hung dữ, bạn học đọc bằng tiếng phổ thông kia hoảng sợ đến mức cắn lưỡi...

Ngày ngày trôi qua, thời gian thuộc về hai người họ, lúc mặt trời mọc, lúc mặt trời lặn, hai người càng dính lấy nhau, ai cũng không tách ra được.

Cho đến một lần trường học tổ chức hoạt động ngoài trường, lớp hai người họ được đưa đến công viên gần khu xây dựng, lúc đó cũng có học sinh trường khác, bốn lớp tập trung ở sân cũng đủ, mọi người không ngại ngừng gì, chiếm chỗ làm chuyện mình thích.

Chu Yếu vẫn không để ý như cũ, khi người khác tụ lại một chỗ ăn đồ ăn vặt mình mang đến, đám học sinh trường khác thấy cô sẽ tò mò đến nói chuyện, chỉ là thường thì cô còn chưa mở miệng, một trong đám nữ sinh lúc trước sẽ đến giật tay áo đối phương, kéo đến chỗ khác rồi khẽ nói: “Con nhỏ kia bị thọt đó, đừng chơi với nó! Chúng ta chơi nhảy dây đi.”

Chu Yếu giống như không nghe được vậy, người đến rồi người đi.

Thế giới vội vàng, người qua đường tầm thường, cô chạm vào mấy đóa hoa trong cỏ dại, nghĩ: Đều là mấy người râu ria, vì sao phải để ý?

Sự thật lại không chấp nhận được việc cô không thêm để ý.

Nữ sinh và nam sinh phải tách ra hoạt động, Chu Yếu ngồi một mình ở khu nữ sinh cũng tốt, xuất phát từ sự thương tiếc, mấy thầy cô giáo đôi khi sẽ đến nói chuyện với cô vài câu. Nhưng cô bé này không thích nói chuyện, không hề nhiệt tình nên cũng từ bỏ.

Cô đang chơi với một đóa hoa nhỏ màu tím thì đột nhiên có nữ sinh sốt ruột chạy đến.

“Chu Yếu! Chu Yếu!”

“Chu Yếu, không xong rồi! Chu Yếu.”

Cô đang ngồi trên đất, nghi ngờ quay đầu lại, một cô bé lạ mặt nôn nóng chạy đến báo tin dữ với cô: “Nam sinh ở gần hồ, hình như Trần Hứa Trạch rơi xuống nước, chưa kéo lên được, sắp chết đuối rồi, cậu mau đến xem đi...!”

Cô bé kia còn chưa dứt lời, Chu Yếu đã xoay người chạy sang phía hồ.

Tư thế chạy của cô giống như làm trò cười cho mọi người, cả một đường hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của học sinh cả hai trường, cả nam lẫn nữ.

Người biết cô bị thọt thì nhìn chằm chằm, bằng một ánh mắt có sự chán ghét, không phải xuất phát từ ác ý gì, cũng chỉ vì cô không giống người bình thường, sự khác biệt này tự nhiên khiến trong tâm người ta sinh ra sự ngăn cách. Mà trong lòng những đứa trẻ, loại cảm xúc này thật sự rất khó khống chế.

Còn những người không biết cô bị thọt thì mở to mắt, bàn tán với nhau: “Nữ sinh kia chạy trông khó coi quá...”

“Ôi, có phải nó bị thọt không!”

Cô giáo đã một bó tuổi cũng không quản được một vài cậu bé đang vỗ tay cười to: “Người thọt, ha ha! Người thọt đang chạy kìa...”

Những âm thanh đó theo gió chui vào tai cô, rồi lại biến mất không thấy. Trong mắt Chu Yếu không có cái gì khác, chỉ có cái hồ ở trung tâm công viên, gần trong gang tấc nhưng lại phẳng phất như xa tận chân trời.

Trần Hứa Trạch nghe được tiếng động, cảm nhận được những ánh mắt kinh ngạc xung quanh, lúc cậu nhìn sang phía Chu Yếu, cô đã chạy tới trước mặt cậu.

“Cậu...”

Cô đứng yên trước mặt cậu, không ngừng thở dốc, trong tiếng hô hấp dường như còn có sự nghẹn ngào.

“Trần Hứa Trạch?”

“... Ủ?” Cậu không hiểu, đưa tay chạm vào cánh tay cô: “Cậu sao thế?”

“Trần Hứa Trạch!”

“Ủ? Chu Yếu cậu...”

Cô òa khóc, đứng ngay trước mặt cậu, gương mặt nhăn lại, nghẹn đến mức đỏ bừng, nước mắt nước mũi chảy xuống, vô cùng khó coi.

“Mấy người họ nói cậu rơi xuống nước.”

“Mấy người họ nói cậu chết đuối...”

“Mình cho rằng cậu thật sự chết rồi...”

“Cậu không rơi xuống nước chứ?”

“Cậu không ngã?”

“Cậu không sao chứ?”

Cô vừa khóc vừa hỏi, quần áo sạch sẽ trên người Trần Hứa Trạch phẳng phất như không tồn tại trong mắt cô.

Trần Hứa Trạch lẳng lặng nhìn cô sụp đổ, tầm mắt đảo qua bốn phía, tất cả mọi người đang xem náo nhiệt, mấy nữ sinh từng xảy ra chuyện với cô cũng chạy đến bên hồ xem kịch vui, đưa tay che miệng cười vui vẻ. Trong đó còn có mấy người là học sinh trường bên cạnh.

Trần Hứa Trạch vừa thấy đã biết, Chu Yếu bị người ta đùa bỡn. Chân cô cứ như vậy bại lộ trước mắt bao người, lần nữa trở thành tiêu điểm của toàn trường. Sau khi quay về trường học, ngay cả những học sinh không biết mặt cô, từ đây cũng biết chuyện, lớp kia có một nữ sinh bị thọt, chạy rất khó coi.

Chu Yếu vẫn cứ như mọi ngày, không có bất luận thay đổi gì.

...

Đây là lần thứ hai Trần Hứa Trạch thấy Chu Yếu khóc, lúc cô cho rằng cậu rơi xuống nước thì đã chạy cả một đường, phơi bày khuyết điểm lớn nhất của mình trước mắt mọi người, không hề cố kỵ, chạy thẳng đến chỗ cậu.

Khi đó cậu đưa tay, chạm đến một giọt nước mắt của cô, lần đầu tiên Trần Hứa Trạch biết được, thì ra nước mắt của con gái rơi xuống tay lại nóng như vậy.

Chưa tốt nghiệp tiểu học, Chu Yếu đã chuyển đi khỏi ngôi trường đó, tách ra với Trần Hứa Trạch, không còn là bạn học nữa, sau đó sơ trung cũng thi vào trường khác, cho đến năm ba cao trung, cô được tiến cử, trở thành học sinh Thất Trung.

Nhưng trong khoảng thời gian rất dài này, ngày nào hai người họ cũng cùng nhau đi học, đợi nhau ở trạm xe buýt, tan học cùng đi về nhà, vẫn giống như thuở ban đầu, đi cùng một con đường, thấy phong cảnh giống nhau, chưa từng tách ra.

Mỗi năm sinh nhật Trần Hứa Trạch đều phải ước nguyện, trong mắt cậu, chuyện ước nguyện này chỉ là râu ria, thi thoảng Chu Yếu sẽ hỏi đùa: “Cậu ước gì thế?”

Ngay cả tạm dừng cũng không, cậu lập tức nói cho cô.

Cô nhún mày dạy dỗ: “Nguyện vọng nói ra sẽ không linh.”

Cậu liền bĩu môi: “Tùy đi.”

Mặc kệ chúng nó linh hay không linh, cậu cũng không để ý.

Chỉ có một lần duy nhất, vào năm Chu Yếu chuyển trường, rời khỏi ngôi trường tiểu học đó, sinh nhật Trần Hứa Trạch, cậu lại ước nguyện như cũ. Chu Yếu khẽ hỏi cậu: “Năm nay cậu ước gì?”

Cậu mím môi, im lặng vài giây, lần đầu tiên nói: “Không nói cho cậu.”

“Vì sao?”

“...”

Bởi vì nói ra sẽ không linh.

Một năm đó...

Trước ánh nến, vào ngày sinh nhật của mình, trong lòng cậu là rất nhiều tình cảm không thể diễn tả được.

Trần Hứa Trạch đứng trước chiếc bánh sinh nhật vô cùng lớn, lần đầu tiên nghiêm túc ước nguyện.

“Tôi muốn trở nên thật mạnh mẽ.

Sau đó, bảo vệ cậu ấy.”

18. Chương 18: Đêm Đầu Mùa Đông

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Cứ như vậy, nhà Giang Gia Thụ trở thành nơi tụ hội của mấy người họ, việc học bận rộn, một tuần thậm chí một tháng mới hiếm khi có được hai ba ngày nghỉ liên tiếp, so với đến chỗ nào đó bay nhảy chơi đùa, còn không bằng tìm nơi nghỉ ngơi lấy lại sức.

Chính xác mà nói thì mọi người ai cũng lười nhúc nhích. Lên núi xuống biển, săn chó chơi gà, mấy cái hoạt động này đã không còn thích hợp với “người già” sắp bước vào xã hội như họ.

“Ừa?” Ngồi xuống không bao lâu, thưởng thức món trà hoa quả cao cấp đang còn nóng hổi của Giang Gia Thụ, đã có người phát hiện thiếu người: “Nghênh Niệm đâu rồi, người đâu? Sao không đến đây?”

Giang Gia Thụ ngồi xếp bằng trên sàn nhà mình, vẽ mặt phiến chán: “Nó hả, lăn đi Ứng Thành rồi.”

“Ứng Thành?”

“SF với cái đội gì đó thi đấu ở đó, ngay hôm nay.” Cậu ấy nhìn đồng hồ, “Qua khoảng bảy tám phút nữa là bắt đầu.”

“Nghênh Niệm có về kịp không? Thời gian đi cũng phải hết nửa ngày, sáng mai mà chưa về thì sẽ bị mắng...”

“Bị mắng cũng là nó đáng đời!” Giang Gia Thụ chỉ hận không thể hất một chậu máu chó vào đầu Nghênh Niệm, nhưng mà đây là chuyện không có khả năng phát sinh. Cậu ấy yếu ớt uống một ngụm trà, nói: “Thầy giáo đã cho nó nghỉ rồi.”

“Cho nghỉ? Vì sao...”

Còn chưa hỏi xong, trong lòng đã tự mình sáng tỏ. Còn có thể vì sao? Đệ nhất bảo bối của toàn trường, đã đi thi thì chắc chắn sẽ có giải, cho dù nghỉ nửa ngày vẫn giỏi hơn bao người học cả nửa năm.

Đầu óc tốt chính là lợi thế mà.

Một đám người không nhìn được mà cảm thán.

Chu Yếu biết Nghênh Niệm thích một đội game thủ, nhưng cũng không biết nhiều, đúng lúc đặt câu hỏi: “Cậu ấy thích cái kia đội SF kia, là thích lâu rồi sao?”

“Không, năm nay mới bắt đầu thích, coi trọng một tên tiểu bạch kiếm [1] trong đó, trận thi đấu nào cũng tham gia, căn bản không có nửa điểm tự giác mình đã là học sinh năm ba, đã vậy thầy giáo còn khen nó, còn cho nó nghỉ! Mình thấy mắt của thầy ấy đã bị phân gà che rồi!”

[1] Tiểu bạch kiếm: một cụm từ có nhiều nghĩa, đề cập đến những người đàn ông dựa vào phụ nữ để được hỗ trợ tài chính, hoặc là “trao bao” với ý nghĩa xúc phạm, cũng có thể nói đến một người đàn ông có ngoại hình rất đẹp nhưng với làn da trắng, thư sinh, yếu ớt, trái với chuẩn mực đàn ông bình thường (Nguồn: Baidu)

Từ trước đến nay Giang Gia Thụ cũng không hề có sự tự giác của một “học sinh năm ba cao trung”, nhưng lúc mắng Nghênh Niệm thì hết triết lý này đến triết lý khác, chẳng khác nào tự chửi mình.

Nói đến chuyện này, mọi người ồn ào bảo Giang Gia Thụ chuyển kênh sang đài đang phát sóng trực tiếp trận đấu, nhà cậu ấy tiếp nhận tín hiệu vô tuyến, có internet nên có thể xem bất cứ lúc nào.

Hình ảnh thay đổi liên tục, sau đó liền nghe thấy một người dẫn chương trình đang nói đến luật chơi, người không chơi thì nghe sẽ không hiểu lắm. Giang Gia Thụ vì Nghênh Niệm nên cố ý không chú ý đến, đang cảm thấy không thú vị muốn đổi kênh thì chợt thấy một hình ảnh bá đạo ngay tại hiện trường.

Có vẻ người quay phim cố ý quay những người có bề ngoài tương đối đẹp ở hiện trường, hoặc là hình ảnh gì đó tương đối mới mẻ thú vị, nhìn có thể khiến người xem thảo luận.

Ai ngờ trên màn hình, một gương mặt quen thuộc xuất hiện.

Gương mặt non nớt xinh đẹp của Nghênh Niệm xuất hiện trên màn hình, không chỉ ở màn hình lớn tại hiện trường thi đấu mà còn xuất hiện trên TV nhà Giang Gia Thụ.

Cô ấy trang điểm nhạt, nụ cười tươi tắn, ánh mắt nhìn về vị trí hỗ trợ của đội SF, nhìn chăm chăm như muốn chọc thủng một cái lỗ ở đó.

Đây còn chưa tính là gì, có thể để máy quay chiếu đến người mình, không chỉ vì cô ấy có bề ngoài xinh đẹp mà còn vì cái thứ khiến Giang Gia Thụ “soạt” một tiếng nhảy dựng lên, ném luôn cái điều khiển từ xa xuống đất.

“Chết tiệt! Cái thứ làm mất mặt gia phong này, mình phải giết nó! Tốt nhất là nó đừng về, mình sẽ lấy mạng nó!!!”

Cả đám nam sinh tiến lên can ngăn: “Anh Giang anh Giang, thôi mà, ôi chao, dù sao cũng là em mình.”

Chu Yếu trợn mắt há hốc mồm nhìn màn hình TV, trên đầu Nghênh Niệm là một tấm bảng đèn led hình chữ nhật, phía trên viết vài chữ cực lớn, còn lóe sáng chói mắt, rõ ràng đến mức không ai không thấy được.

Nội dung phía trên là...

“Dụ Lãm Nhiên cưới em!”

Bên cạnh chữ “em” có một mũi tên màu đỏ, chỉ về phía mình.

Không chỉ như thế, Nghênh Niệm còn có được sự giúp đỡ, mấy cô gái ngồi bên cạnh cô ấy hẳn là có quen biết, đều là fan, quan hệ không tồi. Cô gái bên trái cầm một tấm bảng đèn led ghi “Dụ Lãm Nhiên cưới cô ấy”, sau đó là một mũi tên màu đỏ rục chỉ sang Nghênh Niệm, cô gái bên phải cũng tương tự, viết “Dụ Lãm Nhiên cưới cô ấy”, mũi tên màu đỏ rục vẫn chỉ sang Nghênh Niệm.

Cảnh tượng này xuất hiện trên màn hình lớn, toàn bộ hiện trường nhốn nháo, thậm chí đội SF cũng có người chú ý đến khán đài, hình như còn nói gì đó với Dụ Lãm Nhiên.

Nghênh Niệm thì không hề ngại ngùng, nâng mặt, cười mỉm nhìn những thành viên đang ngồi trong sân chuẩn bị thi đấu.

Giang Gia Thụ bị các nam sinh ôm, tứ chi phát điên, không ngừng gào thét: “Cái thứ mất mặt này! Mình phải mách bố mẹ và anh ruột nó! Nó chết chắc rồi a a a a a a!!”

...

Không ai tiếp tục xem trận đấu đó nữa, nếu còn xem, sợ là Giang Gia Thụ sẽ đập luôn cái TV. Thật vất vả mới chờ cảm xúc của cậu ấy ổn định, một đám người chơi cái khác, không biết ai nhắc đến việc chơi game.

Nhìn sắc mặt Giang Gia Thụ vẫn còn xem như bình thường, cậu ấy liên lớn mặt mà tiếp tục nói đến tựa game đang nổi gần đây.

Đại Hùng uống một ngụm trà, đột nhiên nói: “À đúng rồi! Mình biết cái này, Chu Yếu rất lợi hại!”

Những người khác tò mò: “Cái gì?”

Đại Hùng nhìn Chu Yếu, nói: “Không phải lần trước mình vô tình xem thành tích của cậu ấy sao, mình nhìn chiến tích, solo toàn thắng.” Sợ những người khác không tin, cậu ấy bổ sung: “Thắng tuyệt đối! Không có trận nào thua!”

“Thật hả?”

“Lợi hại như vậy...”

Mọi người sôi nổi muốn đấu thử với Chu Yếu.

Trần Hứa Trạch bỗng dưng khụ một tiếng: “Không có gì hay đâu, thôi bỏ đi.”

Mọi người không ngẩng đầu, không đặt lời của cậu ấy trong lòng. Giang Gia Thụ ở gần nhất, sau khi Chu Yếu lấy điện thoại click mở trò chơi, cậu ấy tiến lên xác nhận chiến tích của cô.

“Đúng là solo thắng tuyệt đối này.”

Đấu solo không thua trận nào, kết quả này rất lợi hại, thế mà Chu Yếu lại là cao thủ chơi game!

Nhưng mà Giang Gia Thụ nhanh chóng nhìn ra manh mối: “Ôi, sao người đánh solo với cậu lại... Chỉ có một nick, hình như là...” Cậu ấy nhớ lại, kinh ngạc ngẩng đầu: “Hứa Trạch?!”

Tài khoản trò chơi của Trần Hứa Trạch, cậu ấy vẫn biết được.

Trần Hứa Trạch bừng trà lên, uống một ngụm, không trả lời cậu ấy.

“Đúng thế.” Chu Yếu nói: “Mình chỉ đấu solo với Trần Hứa Trạch thôi, bởi vì chơi cùng người khác, gặp người tính tình không tốt thì dễ bị mắng chửi.”

Thì ra nguyên nhân là như vậy. Nhưng mà cô có thể thắng Trần Hứa Trạch, vậy cũng đã nói lên rất lợi hại, dù sao trong đám bọn họ, trình độ của Trần Hứa Trạch cao nhất.

Mấy người Giang Gia Thụ nóng lòng muốn thử, muốn cùng Chu Yếu tiến hành chơi solo. Sau khi chơi kéo búa bao, Giang Gia Thụ đứng y như vận xui của mình, xếp cuối cùng.

Bắt đầu từ Đại Hùng, lần lượt khiêu chiến với Chu Yếu, kết quả, không biết vì sao, từ trận đầu tiên bắt đầu, Chu Yếu vẫn luôn thua.

“Không đúng nha...”

Những người khác vô cùng kinh ngạc. Chu Yếu này sao dễ giết như vậy? Thao tác cũng quá cùi bắp đi? Mọi người khó hiểu trong lòng, một nửa người đã đấu với Chu Yếu, tất cả đều thắng cô một lần.

Chu Yếu cũng không biết vì sao thua nhiều, mặt khó tránh khỏi đỏ lên.

Còn chưa đến lượt Giang Gia Thụ, cậu ấy chợt ngừng lại, rồi sau đó xua tay: “Quên đi quên đi, mình mệt rồi, không chơi game nữa, chúng ta xem manga-anime đi...”

Đề nghị này vừa được nêu lên, những người khác ngấm lại cũng cảm thấy xem phim hay hơn chơi với tay mơ, sôi nổi đồng ý.

Trần Hứa Trạch và Chu Yếu bên kia đang nói gì đó, Đại Hùng cùng một người châu đầu lại gần nhau, khẽ nói: “Mình không hiểu được, với cái trình độ này của Chu Yếu, sao Trần Hứa Trạch lại chết nhiều lần vậy được...”

Giang Gia Thụ đã nhìn thấu nội tình, làm như ông già nhìn xung quanh, uống hết ly trà, rồi lại lắc đầu vài cái.

Còn sao nữa?

Chịu chết chứ sao.

...

Trên đường về nhà, dưới ánh đèn vàng mờ ảo, Trần Hứa Trạch cùng Chu Yếu quyết định đi một đoạn đường, chờ đến trạm xe buýt tiếp theo mới lên xe.

Quen biết nhiều năm, nhưng luôn có rất nhiều chuyện để nói, mây trên trời, mây bên trăng, rồi sao trên trời, chuyện gì Chu Yếu cũng hứng thú, mà cô nói gì, Trần Hứa Trạch cũng bằng lòng nghe.

Đến một cửa hàng tiện lợi trên đường, Chu Yếu đi vào mua nước, cô hỏi: “Muốn vào cùng không?”

Trần Hứa Trạch lười cử động, đứng ở cái bậc bên ngoài chờ.

Cậu không hay hút thuốc lá, nhưng thi thoảng, rất ít khi sẽ hút một hai điếu giải tỏa. Cậu chỉ sang bên cạnh, Chu Yếu hiểu ý, thoáng gật đầu.

Mua đồ xong, Chu Yếu nhìn nội dung trên hóa đơn, sau khi cửa tự động “đình” một tiếng mở ra, cô ra ngoài, đi qua chỗ Trần Hứa Trạch.

“Hứa Trạch?”

Nhưng mà không ai lên tiếng, một chút tiếng vang cũng không có, Chu Yếu dừng chân, bỗng nhiên sinh ra cảm giác bất an.

Cô đứng hai giây, trong ngõ nhỏ vang lên một tiếng kêu rên, cô lập tức xông đến: “Hứa Trạch?!”

Có tiếng nắm tay hoặc vật nặng gì đó đập vào người, rõ ràng vang lên, Trần Hứa Trạch kêu rên hai tiếng, hô lên một câu: “Đi đi!”

Đã không kịp nữa, ở một đoạn trong con ngõ nhỏ, đám người chặn đánh Trần Hứa Trạch trong góc tường đã phát hiện Chu Yếu, lập tức có người bước đến chỗ cô.

Như là bị chạm đến bộ phận then chốt nào đó, Trần Hứa Trạch vốn còn đang nằm trên mặt đất không hề có sức phản kích đột nhiên đứng dậy, đá thật mạnh vào người trước mặt, tên chạy qua chỗ Chu Yếu cũng bị đá ngã xuống đất.

Có hai tên quay đầu lại muốn đánh cậu, cậu né tránh, bàn tay dính máu nắm chặt lại, đâm vào mặt đối phương, một tên che mũi ngăn máu chảy, một tên khác che bụng vừa bị đâm, đều không dễ chịu.

Trần Hứa Trạch kéo Chu Yếu đang còn sững người ra phía sau, nhìn xung quanh rồi dịch chân, cất bước chạy.

Mấy người phía sau phản ứng lại, nhanh chóng đuổi theo, Trần Hứa Trạch một chọi ba, khó khăn chống đỡ, chỉ rống lên lần nữa với Chu Yếu: “Đi đi!!”

Không biết là ai trả thù, vào một đêm cuối thu, mùa đông đã gần đến, dường như người ta còn cảm nhận được làn sương trong không khí, mỗi một quyền mỗi một cái đá chân còn đau đớn hơn bình thường nhiều lần.

Trần Hứa Trạch ngoan cường chống đỡ hơn một phút đồng hồ, đánh gục hai tên, tên cuối cùng cầm một cái gậy sắt trên mặt đất, trùng mắt chạy đến chỗ cậu. Gậy sắt vung lên, đang định hạ xuống, giây phút đó, trái tim Trần Hứa Trạch nặng trĩu.

Một tiếng “bộp” vang lên, một viên gạch xuất hiện, đập vào gáy tên kia rồi cũng vỡ nát, Chu Yếu không

biết lao đến từ khi nào, cơ thể cô run nhẹ nhẹ, đầu ngón tay cũng run rẩy, sắc mặt tái nhợt như sương.

Gậy sắt “loảng xoảng” nện xuống đất, tên kia cũng ngã xuống, cả ba đều không còn nhúc nhích.

Chu Yếu hoảng sợ xoay người, động tác có vẻ hơi trì hoãn: “Trần... Hứa Trạch... Cậu không sao chứ?”

Cô nâng bàn tay đã cứng đờ lên, chạm vào mặt cậu, lần mò sau huyệt Thái Dương, che lại nửa đầu cậu. Đột nhiên, cô cả kinh thu tay về, nhìn máu trên tay, mắt liền đỏ lên.

“Cậu chảy máu?”

“Đầu cậu bị đánh?”

“Ở chỗ nào? Có đau không? Có thể có vấn đề gì không?”

Mỗi một chữ, giọng cô càng thêm run rẩy một phần.

“Chu Yếu.”

“Chu Yếu!”

“Chu Yếu!!”

Hai tay Trần Hứa Trạch nắm bả vai cô, vẫn luôn gọi cô, rất nhiều lần mới khiến cô bình tĩnh lại.

“Đây không phải máu mình.” Cậu nói: “Là của cậu.”

Chu Yếu nhìn cậu sững sờ, tầm mắt rơi xuống tay mình. Bị mảnh vỡ của gạch đâm vào, ngón tay chảy máu, tràn ngập kẽ ngón tay.

Cô ngậy ra, trong mắt đột nhiên trào nước mắt, cô nhìn về phía cậu, rồi lại đột nhiên bật cười.

“Không sao thì tốt... Không sao thì tốt.”

Trong mắt cô, có ý cười có nước mắt, chậm rãi ngưng tụ lại, từng chút chui vào trái tim Trần Hứa Trạch.

Cũng có lẽ, đã bắt đầu từ rất nhiều năm trước, cả thể xác và tinh thần cậu, từng mạch máu, chỉ vì cô mà

thông thuận.

Trần Hứa Trạch đưa tay che mắt cô lại, trong một ngõ nhỏ dưới không khí rét lạnh của ban đêm, cậu nhẹ nhàng ôm cô còn đang hoảng sợ vào lòng. Chu Yếu hoảng sợ khóc nức nở, vẫn chưa chú ý đến những chỗ khác. Cô nắm chặt áo cậu, như một con thú nhỏ sợ hãi. Có lẽ Chu Yếu không phát hiện, Trần Hứa Trạch cũng chưa bao giờ nói với cô. Vào những lúc này, đôi mắt đẹp như vì sao trên bầu trời của cô, tất cả bên trong đều là cậu, tràn đầy.

Cũng chỉ có mình cậu.

Đây không phải là lần đầu tiên, có lẽ cũng không phải là lần cuối cùng.

Trần Hứa Trạch cảm thấy trong cổ họng nghẹn thứ gì đó. Đã bắt đầu từ rất lâu trước đây, cậu chưa bao giờ nói với cô, cậu sợ cô và mình suy nghĩ bất đồng.

Thế nhưng cậu vẫn muốn, vẫn muốn như cũ...

Cho đến buổi đêm đầu mùa đông lạnh lẽo này.

Trong mắt cô, cậu thấy được rất nhiều thứ.

Có hoảng hốt, có sợ hãi, có lo lắng, có tất cả.

Cũng có

Cả đời thuộc về hai người họ.

Như những gì đã mong đợi, lâu lâu dài dài.

Như cậu mong muốn, như cậu ước ao.

19. Chương 19: Ngón Tay Giữa

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Trần Hứa Trạch và Chu Yếu vẫn chưa đi, phát sinh loại chuyện này, kinh động đến mấy gia đình xung quanh, rất nhiều chủ cửa hàng cẩn thận đến dò xét tình hình. Biết được là hai học sinh bị chặn đánh, lập tức có người tốt bụng hỗ trợ báo cảnh sát.

Cảnh sát đến rất nhanh, ba tên bị đánh ngã chưa tắt thở, chỉ là bị thương quá nặng, hoặc là đau quá dẫn đến hôn mê, người bị mang về cục cảnh sát.

Đương nhiên Chu Yếu và Trần Hứa Trạch cũng phải đi, Chu Yếu bị thương chảy máu, bác gái đứng bên cạnh thấy vậy thì tốt bụng nhắc nhở: “Cô bé, băng bó tay đi đã, chảy nhiều máu quá rồi kìa.”

Có người nói: “Khoan hẵng băng bó, để nghiệm thương đã.”

Mỗi người một cách, Chu Yếu cảm ơn mấy người họ, theo cảnh sát lên xe.

Trần Hứa Trạch quay đầu, giọng hơi thều thào: “Không sao chứ?”

Gương mặt Chu Yếu ngoại trừ tái nhợt thì vẫn còn ổn, cô lắc đầu: “Không. Cậu thì sao?”

Cậu cũng lắc đầu.

Hai người theo cảnh sát lên xe, bởi vì thương tích không nặng lắm, ý thức cũng còn tỉnh táo, chưa cần khẩn cấp đưa đến bệnh viện, một đám người đi đến cục.

Trần Hứa Trạch ngồi vào xe trước, cậu ngồi vào trong, vươn tay với Chu Yếu - là bàn tay trái. Chu Yếu vẫn chưa phát hiện gì, cầm tay cậu, mượn lực đi vào.

Cả một đường, trên xe ngoại trừ hai vị cảnh sát sẽ thi thoảng hỏi vài câu, Chu Yếu và Trần Hứa Trạch đều không nói chuyện. Một người cảnh sát cũng có con gái lớn như Chu Yếu, có tâm lý đồng cảm, cũng có chút đau lòng, hai người nói nhiều hơn chút.

Chu Yếu trò chuyện với cảnh sát, hoàn toàn không chú ý đến Trần Hứa Trạch vẫn luôn để tay phải trong túi. Áo cậu là vải chống nước, bao lấy, cho dù có cái gì cũng không thấm ra, không hề nhìn ra được gì, trông không có gì khác biệt.

...

Ba tên lưu manh lấy tiền làm việc, nói là chỉ cần đánh cho chết khiếp là được, làm họ bị thương, cho ném chút khổ sở. Sau khi tỉnh lại ở cục cảnh sát, biết chuyện đã bại lộ, chúng lập tức khai ra.

Lương Ly.

Cô gái đưa tiền tên Lương Ly, lúc cảnh sát mang cái tên đến hỏi Chu Yếu và Trần Hứa Trạch, hai người họ ngây ra, rồi sau đó trên mặt không còn biểu cảm gì nữa.

“Có quen không?”

“Quen ạ.”

“Có xích mích không?”

“Có ạ, trước kia là bạn học.”

“Đụng chạm gì?”

“Trước kia anh của cô ta từng theo đuổi cháu ở trường học, sau khi thổ lộ thì bị cháu từ chối. Tối hôm đó cậu ta đi đưa xe, xảy ra tai nạn xe cộ rồi chết, Lương Ly cho rằng cháu hại chết anh cô ta, vẫn luôn thù cháu.”

Chuyện rất đơn giản, cũng rất vớ vẩn. Nhóm cảnh sát tiến hành thẩm tra cụ thể, sau đó lập tức động viên.

Lương Ly và bố mẹ bị gọi đến cục cảnh sát, giây phút bước vào cửa kia, trong mắt cô ta hiện lên sự lúng túng. Bố mẹ cô ta thì vẫn còn chưa rõ lý do. Sau khi nghe nhân viên xử án nói, bố Lương kinh hoàng đứng lên: “Không thể nào! Con gái nhà chúng tôi sao có thể làm loại chuyện này được? Chắc chắn...”

“Ba tên đó đã khai hết rồi, trong nhật ký điện thoại của chúng cũng có số của Lương Ly, nhật ký chuyển khoản cũng đã được ghi lại rồi.”

Chúng cứ phạm tội vô cùng xác thực.

“Chuyện này...” Bố Lương ngơ ngác, sau một lúc lâu mới nói: “Hai học sinh bị thương kia ở đâu? Tôi... Chúng tôi đi xin lỗi hai học sinh đó, bồi thường tiền thuốc men, bồi thường thiệt hại tinh thần, như vậy là được phải không?!”

Mẹ Lương ở phía sau liên tục gật đầu: “Đúng đúng, chúng tôi bồi thường tiền, bồi thường bao nhiêu cũng được!”

“Bồi thường tiền?!”

Một giọng nữ sắc bén cùng với tiếng giày cao gót nện vào nền đất đến gần: “Đã thương người khác, bồi thường tiền là xong việc sao, hai người nghĩ cũng thật đẹp. Đây là không xảy ra chuyện gì, lỡ như xảy ra chuyện, ai phụ trách?”

Mọi người nhìn về đôi vợ chồng vừa tới, không đợi cảnh sát đặt câu hỏi, hai người họ đã nói: “Chúng tôi là bố mẹ Trần Hứa Trạch.”

Giữa hai người có khoảng cách khoảng nửa bước, có vẻ không gần gũi đến vậy, nhưng khí thế thì đều giống nhau.

Bố Trần nói: “Con trai tôi đâu? Giờ tôi muốn gặp nó.”

Một đám người dời vị trí, rốt cuộc cũng gặp mặt.

Chu Yếu không quá quen với vợ chồng nhà họ Trần. So sánh thì trong ấn tượng của cô về người nhà họ Trần, hai người tự mình nuôi nấng Trần Hứa Trạch - ông bà Trần, có lẽ cô còn thân thiết hơn nhiều.

Dưới tình huống chạm mặt như vậy, cô đứng lên, hơi khom lưng: “Cô, chú.”

Thái độ của cả hai vợ chồng nhà họ Trần với cô đều giống nhau, không khác gì hàng xóm bình thường. Nhưng mà vào lúc này, đương nhiên là đứng cùng một mặt trận: “Cháu và Hứa Trạch bị thương ở đâu? Là đám người này tập kích hai đứa đúng không?”

Chu Yếu gật đầu, phô mấy vết thương trên người, trời sinh da cô tinh tế, lại trắng, mặc dù không quá nặng nhưng lúc Trần Hứa Trạch kéo cô chạy có ngã, trên người có không ít vết bầm.

Trên mặt Trần Hứa Trạch bị bầm hai chỗ, khóe môi bị rách, còn chảy máu.

“Bồi thường tiền?” Mẹ Trần vừa thấy liền nổi giận, chỉ vào vợ chồng nhà họ Lương, cả giận nói: “Nhìn hai đứa nhỏ xem, bồi thường tiền? Nực cười! Hai đứa nhỏ này rất ưu tú, đều là những học sinh giỏi nhất, tiêu biểu ở trường, con hai người làm chúng nó bị thương, lỡ mà xảy ra chuyện gì thì ai phụ trách?”

Bố Trần không nói nhiều lắm, giọng điệu cũng lạnh nhạt, chỉ nói: “Chúng tôi không đồng ý giải quyết riêng.”

Sắc mặt vợ chồng nhà họ Lương lập tức biến đổi: “Hai người còn muốn thế nào? Còn muốn thế nào nữa? Bồi thường tiền còn không được sao? Cũng đâu phải là con gái tôi đánh, hai người còn nói...”

Nói một lúc liền ầm ĩ. Lúc này, cuối cùng Lương Ly cũng cảm thấy sợ hãi.

Cảnh sát vỗ bàn, gương mặt lạnh đi: “Đừng có ồn ào ở đây.”

Mấy người họ lần lượt ổn định, so về khí thế, vợ chồng nhà họ Lương sao có thể là đối thủ với đôi nhà họ Trần kia. Mẹ Trần hít sâu một một hơi, liếc một cái, ánh mắt như nhìn xuống củ cải trắng thối rửa trên

mặt đất, khiến mẹ Lương giận đến xanh cả mặt.

“Nhà chúng tôi đều là người có giáo dưỡng, đâu có giống bọn nhà giàu mới nổi, chuyện gì cũng dùng tiền tiền để giải quyết. Hơn nữa nói thật, chúng tôi cũng không thiếu vài ba đồng kia, muốn so cái này, các người còn chưa lọt nổi vào mắt chúng tôi.”

Mẹ Trần ngồi xuống ghế, tư thế điển hình của nữ cường, hai chân bắt chéo, lại không phải kiểu bắt chéo khiến người ta phản cảm.

“Vậy rốt cuộc là các người muốn thế nào.”

Bố Lương cũng nóng nảy, vỗ cái bàn trước mặt mẹ Trần, mẹ Trần còn chưa nói chuyện, Trần Hứa Trạch bỗng nhiên mở miệng.

“Mẹ.”

Cậu thản nhiên gọi một tiếng, khiến cho mẹ Trần sửng sốt. Cậu không thân thiết với bố mẹ mình, thời trẻ hai người họ chỉ lo kiếm tiền, sau đó khi muốn cùng cậu kéo gần quan hệ thì mới phát hiện con đã lớn rồi, hơn nữa không hiểu sao lại có sự bài xích không nói nên lời với họ, tính cách lầm lì khó có thể làm thân, nên đành phải thôi.

Đôi khi Trần Hứa Trạch sẽ về nhà trong nội thành, thấy hai người cũng không lên tiếng, chỉ gật đầu, vậy đã tính là chào hỏi.

Đối với chuyện này, vợ chồng nhà họ Trần thật sự không có biện pháp với cậu. Nhưng một đứa con trai ưu tú như vậy, thông minh, tự biết hạn chế, hiểu chuyện, chưa bao giờ khiến người ta nhọc lòng, ai cũng nói cậu là thiên tài, khi còn nhỏ hai vợ chồng cũng đã thật sự dẫn cậu đi kiểm tra chỉ số thông minh, rất cao. Hai tiếng “thiên tài” này, cậu hoàn toàn có thể đảm đương.

Có lẽ mấy đứa trẻ có tư chất thông minh sẽ không giống những đứa trẻ khác, hai vợ chồng nghĩ như vậy rồi cũng thôi. Hơn nữa con cái xuất sắc như vậy, ai cũng vô cùng hâm mộ, hàng xóm nhắc đến liền đỏ mặt, có ai mà không muốn?

Giờ phút này nghe Trần Hứa Trạch gọi một tiếng “mẹ”, mẹ Trần suýt chút nữa là “soạt” một tiếng đứng lên, ý thức được trước mặt còn có người khác, bà khó khăn lắm mới ổn định được cảm xúc kích động, nói: “Mẹ đây! Con nói đi, con muốn nói gì?”

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, mặt Trần Hứa Trạch không có biểu tình gì, từ từ rút tay phải trong túi, đưa tay ra.

Cậu đưa tay ra, để mọi người thấy.

Giống như đây không phải tay mình vậy, cậu bình tĩnh nói: “Ngón giữa của con, gãy.”

...

Cục cảnh sát ầm ỉ đến mức suýt chút nữa biến thành ẩu đả ngay tại chỗ, mẹ Trần vừa mới nghe con trai gọi một tiếng “mẹ”, đúng là lúc tình thương của mẹ dâng đầy. Lúc bố mẹ Chu Yếu chạy đến thì đã thấy bà Trần, cái vị luôn rất để ý hình tượng kia đang nắm cổ áo một người phụ nữ, như là muốn bóp chết bà ta.

Đợi đến khi biết mọi chuyện, bố mẹ Chu Yếu im lặng, thế nhưng cũng cảm thấy hành vi của mẹ Trần không hề quá đáng.

Ba tên lưu manh dùng gậy sắt để tập kích hai đứa nhỏ, trong quá trình vung vẩy không biết là đụng phải vách tường hay chỗ nào, bị nứt ra. Chính là chỗ sắt nứt ra đó, đập vào ngón giữa bàn tay phải Trần Hứa Trạch, mất đi một miếng thịt lớn, lộ ra xương cốt bên trong. Ngay cả xương cốt cũng nát.

Cả đường đi cậu chỉ nhét tay phải trong túi, túi áo vừa lật ra, tất cả đều là máu.

Trần Hứa Trạch lập tức được mang đi làm kiểm tra thương tích, sau khi có báo cáo, bác sĩ lắc đầu: “Muộn rồi, xương cốt đã gãy, cho dù có nối cũng không có cách nào để hoàn toàn giống như trước nữa, sau khi lành lại, ngón giữa xem như bị tàn phế...”

Cậu là học sinh năm ba sắp tham gia thi đại học, ngay trong năm học khó khăn cuối cùng này, ngón giữa bị tàn phế, chuyện này ảnh hưởng đến mức nào đối với học sinh sắp thi đại học, ai cũng rõ ràng.

Vốn có lẽ cậu sẽ tham gia thi phỏng vấn vào đại học, thi viết cũng là một phần trong đó. Bây giờ có thể làm được hay không, tỉ lệ không biết còn được bao nhiêu.

Vô cùng thất thố, mẹ Trần nắm tóc mẹ Lương, cuồng loạn hiềm thấy: “Bà bồi thường cho tôi! Bồi thường cho tôi! Con trai tôi từ nhỏ đã là thiên tài! Nó tùy tiện thi cũng có thể đứng nhất trường, bao nhiêu trường danh tiếng muốn có nó, giờ ngón giữa nó xảy ra vấn đề, bà bồi thường cho tôi...!”

Không đợi mẹ Lương đánh trả, mẹ Trần đã nắm tóc Lương Ly đang trốn ở phía sau, giơ tay muốn tát vào mặt cô ta. Mẹ Lương đang muốn ngăn cản, mẹ Trần lại giơ cả hai tay, lại là hai cái tát vang dội, đánh khiến Lương Ly thoáng chốc khóc lớn thành tiếng.

Trần Hứa Trạch lại giống như người ngoài cuộc, vô cùng bình tĩnh, nắm cổ tay Chu Yếu đang đỏ mắt, cậu nhẹ nhàng bóp cổ tay cô. Hai người nhìn nhau, Chu Yếu sững sốt, bỗng nhiên nhớ đến chuyện gì đó, nước mắt đang dâng lên của cô lập tức ngừng lại.

Cây gậy sắt kia, lúc hai người họ ngồi giữa đường chờ cảnh sát đến, đúng là có nứt thành một khe hở. Nhưng lúc đó hai tay Trần Hứa Trạch không bị thương ở đâu cả.

Chu Yếu nhớ rõ rành rành, cậu dùng tay phải xoa mặt cô, bảo cô đừng sợ.

Chu Yếu ngơ ngác nhìn Trần Hứa Trạch.

Lúc người lớn đang âm ỉ, Trần Hứa Trạch đứng dậy, bình tĩnh lên tiếng: “Bố, mẹ.”

Giọng con trai nghe vô cùng yếu ớt, tâm của bố mẹ Trần lập tức kích hoạt, hốc mắt hai người đó cũng đỏ lên.

“Sao, con muốn nói gì?”

Bố Trần còn nói: “Con trai đừng sợ, bố sẽ liên hệ bác sĩ tốt nhất cho con, nhất định sẽ chữa lành!”

Trần Hứa Trạch cũng không phản ứng gì, tầm mắt thản nhiên đảo qua Lương Ly đang khóc như một con hề với gương mặt đỏ bừng.

Cậu nói: “Chuyện này, con không muốn giải quyết riêng.”

Bố Trần liên tục gật đầu: “Được, được!”

“Con mười tám, cô ta cũng mười tám.” Trần Hứa Trạch nhìn Lương Ly, lạnh lẽo như băng: “Con muốn cô ta phụ trách vì hành động của chính mình.”

Bố mẹ Trần dừng động tác lại, lập tức hiểu ý con trai.

“Được, được, con nói cái gì thì là cái đó! Ngày mai bố sẽ tìm luật sư cho con, tìm luật sư tốt nhất. Trước kia bố mẹ cũng có vài người bạn là luật sư, vẫn còn đang liên lạc, không cần sợ, ai phạm tội thì người đó gánh chịu, bố nhất định sẽ không để bọn tiểu nhân ung dung ngoài vòng pháp luật!”

Ông quay đầu nhìn ba người nhà họ Lương, chỉ còn thiếu nước chưa “hừ” một tiếng.

...

Ngón giữa bàn tay phải của Trần Hứa Trạch bị gãy, từ nay về sau sẽ có di chứng, viết chữ cũng có vấn đề. Chuyện này gây nhốn nháo ở Thất Trung đến trình độ khó mà tưởng tượng được. Vốn là nhân vật top 3 bảng vàng, trước khi thi đại học lại gặp chuyện như vậy, khiến người ta không khỏi thổn thức.

Còn Lương Ly có khả năng sẽ vào trại cải tạo hoặc là bị bắt giam, mọi người nghe thì trong lòng chỉ cảm thấy vô cùng hả hê.

Hủy hoại cuộc sống của người khác, nên chịu trừng phạt thế này!

Trần Hứa Trạch không có thay đổi gì, cứ đi học theo lẽ thường, thầy cô giáo đau lòng cậu, đối với cậu cũng sẵn sàng hơn. Giang Gia Thụ biết chuyện thì sắp phát điên, nếu không phải Nghênh Niệm cản lại, thiếu chút nữa cậu ấy đã cầm theo gậy sắt xông đến nhà họ Lương.

Đối với chuyện này, Trần Hứa Trạch mở miệng ngăn cản, chỉ nói một câu: “Mình không sao. Cậu không tin vào năng lực của mình?”

Giang Gia Thụ suýt chút nữa là rơi nước mắt, cậu ấy cũng rất muốn tin, nhưng bây giờ Trần Hứa Trạch viết chậm hơn người khác gấp đôi, nếu là bởi vì chuyện này mà làm hại cậu không thể thi đậu đại học thì phải tìm ai nói lí lẽ đây! Rõ ràng là cậu thông minh như vậy.

Trần Hứa Trạch đã khuyên, vậy không cần phải nhiều lời nữa, nhưng giây phút khi Giang Gia Thụ đi ra khỏi phòng học, lần đầu tiên nghe Trần Hứa Trạch gọi lại.

Giang Gia Thụ cho rằng cậu có việc gì đó: “Sao thế?”

Trần Hứa Trạch chỉ nhìn cậu ấy hai giây, sau đó nói: “Cảm ơn.”

...

Thi thoảng ở lại nhà họ Chu, mẹ Chu sẽ hầm một ít canh cho hai đứa nhỏ ăn. Bởi vì tay Trần Hứa Trạch bị thương, phân lượng canh cũng nhiều hơn.

Lúc hai người họ ở trong phòng thảo luận bài tập, người lớn đều làm việc ở tiệm mặt chợ phía trước. Hai đứa nhỏ ở cùng nhau trong phòng, không ai cảm thấy không hợp lý, có lẽ, từng ấy năm cho đến nay, sớm đã thành thói quen.

Chu Yểu vừa giải xong một đề, Trần Hứa Trạch đang cầm thìa ăn canh, liếc mắt nhìn cô: “Rút gọn một bước đi.”

“Giống nhau thôi.” Chu Yểu hiềm khi lưỡi biếng: “Giải xong, mình phải ăn canh đã, canh lạnh rồi.”

Trần Hứa Trạch vừa nghe thì để cái thìa xuống: “Cậu ăn đi, mình làm cho.”

Chu Yểu quay đầu, vừa lúc giao với tầm mắt của cậu. Sau hai giây im lặng không nói chuyện, cô đưa bút trong tay cho cậu.

Trần Hứa Trạch nhận lấy cái bút, dùng tay trái.

Cậu tự nhiên lưu loát tính lại cái đề kia vào giấy nháp một lần nữa, so với cách giải của cô thì đơn giản nhiều. Không có tạm dừng, không có không quen, mà càng quan trọng là, chữ viết bằng tay trái, cùng với chữ viết bằng tay phải của cậu

... Giống y hệt nhau.

Chu Yếu húp vài ngụm canh, dùng giấy lau miệng, xem cách giải của cậu, sau đó xé tờ giấy có nét chữ viết bằng tay trái của cậu, viết lại vào vở bài tập.

Thiên quân vạn mã quá độc mộc kiêu [1], Trần Hứa Trạch có hai tay, cả hai đều như nhau, bảo đảm nhiều hơn một phần so với người khác. Cho dù tay phải “đã hỏng”, lúc thực sự phải lên chiến trường, cậu vẫn là cậu như cũ.

Trần Hứa Trạch là thiên tài, tất cả mọi người đều biết.

Cả hai tay của cậu đều có thể viết, hơn nữa chữ viết còn hoàn toàn tương đồng, chuyện này, lại chỉ có Chu Yếu biết.

Tự mình động thủ, cắt đi thịt ở ngón tay mình, thậm chí làm gãy xương khớp, loại cảm giác này đau đớn bao nhiêu? Người khác, bao gồm người phải trả giá vì chính hành vi của mình - Lương Ly, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không biết.

Nhưng Trần Hứa Trạch biết, loại cảm giác này đau tận cõi lòng thế nào?

Với cậu mà nói, đó chính là lúc nhìn ngón tay Chu Yếu bị thương.

[1] Thiên quân vạn mã quá độc mộc kiêu: nghìn quân vạn ngựa qua cầu độc mộc. Cầu độc mộc là cầu chỉ có một thân cây vắt ngang từ bờ này sang bờ kia, rất nhỏ, cho nên cầu này được dùng để chỉ sự khó khăn, cạnh tranh khốc liệt, cụ thể ở đây là kì thi đại học

20. Chương 20: Thế Giới Đây

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chuyện Chu Yếu và Trần Hứa Trạch bị đánh dần qua đi, sóng gió lắng lại, đã không còn bao nhiêu người

bàn tán nữa. Chỉ là nhìn Trần Hứa Trạch, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy tiếc nuối.

Người khác bận rộn hóng hớt, Chu Yếu và Nghênh Niệm lại phát hiện có gì đó không thích hợp. Trong khoảng thời gian này, tình trạng của Trịnh Ngâm Ngâm có vẻ không được tốt lắm. Không chỉ ít khi lui tới với hai người họ, liên lạc cũng không nhiều, thường xuyên nhìn thấy cô ấy một mình cúi đầu, buồn rầu đi trong trường học, nghĩ ngợi gì đó mà ngẩn ngơ, giống như không hề có linh hồn.

Chu Yếu và Nghênh Niệm nhân lúc trong giờ học, tìm được Trịnh Ngâm Ngâm ở phòng vệ sinh tầng ba. Cô ấy đang soi gương tô son, thấy các cô xuất hiện thì sửng sốt.

“Yếu Yếu, Nghênh Niệm...”

“Cậu ở đây làm gì thế?” Nghênh Niệm tò mò nhìn Trịnh Ngâm Ngâm.

“Không có gì, chỉ là môi khô, dặm lại chút son...”

Chữ “môi” còn chưa nói xong, Chu Yếu bỗng nhiên vươn tay, cố sức chà môi cô ấy một cái. Trịnh Ngâm Ngâm đau đến mức run lên theo bản năng, “a” một tiếng, rụt vai.

Chu Yếu nhìn vào ngón tay cái của mình, giọng điệu hiếm khi có sự lạnh lùng: “Môi khô, tô son môi?”

Khóe môi bị lau đi của Trịnh Ngâm Ngâm hiện ra dấu vết màu xanh nhạt, bên trong khóe môi còn bị rách.

Nghênh Niệm vừa thấy, đôi mắt liền trừng lớn: “Cậu bị ai đánh thế? Ai đánh cậu! The f*ck, người của mình cũng dám động vào, con nhỏ kia sợ là không muốn sống nữa phải không?” Nói xong liền duỗi tay túm Trịnh Ngâm Ngâm, muốn kéo cô ấy đi: “Đi, nói cho mình là ai không có mắt, mình cho con nhỏ đó nếm thử chó gặm bùn thì có vị gì!”

Trịnh Ngâm Ngâm nhẹ nhàng gỡ tay Nghênh Niệm ra, lắc đầu: “Không sao, chỉ là không cẩn thận va chạm rồi bị thương thôi.”

Chu Yếu và Nghênh Niệm nhìn nhau, thái độ của Trịnh Ngâm Ngâm rõ ràng là tránh né, không đợi các cô nói gì nữa, Trịnh Ngâm Ngâm đã cúi đầu, nhanh chóng đi ra ngoài.

...

Trong góc của khu dạy học, đứng ở chỗ ngoặt, có thể nhìn thấy quang cảnh trong đình dưới tầng. Cái bàn kia thường xuyên bị chiếm dụng để làm bàn ăn uống, thi thoảng học sinh sẽ cầm đồ ăn theo rồi gọi bạn bè cùng ăn cơm ở đây.

Chu Yếu và Nghênh Niệm nhìn thẳng qua bên đó. Trong đình, Trịnh Ngâm Ngâm ngồi bên trái, bên phải cô ấy là một nam sinh có gương mặt trắng trẻo đang tươi cười, vóc dáng cao, mái tóc mềm mại gọn gàng, ánh mặt trời chiếu đến, mái tóc lại có màu vàng nhàn nhạt.

Rõ ràng nam sinh này chính là nhân vật trung tâm của nhóm người đó, những người khác đều cười đùa với cậu ta, mà cậu ta dường như cũng có chút sẵn sàng với Trịnh Ngâm Ngâm, thuận tay gấp vài ba món cho cô ấy ăn, cử chỉ cũng rất là thân thiết, thi thoảng còn ghé sát cổ cô ấy để nói chuyện.

Trịnh Ngâm Ngâm thích nam sinh này. Cứ việc nhìn động tác có sự rụt rè cùng cùng dè dặt của cô ấy, ở bên cạnh cậu ta, quanh thân cô ấy tràn đầy sức sống như ánh mặt trời.

“Cậu xem kia.” Nghênh Niệm đứng khoanh tay, hất cằm về phía một nữ sinh trong đó. Chu Yếu nhìn qua, chỉ hai cái chớp mắt đã nhìn ra trên mặt đối phương rõ ràng có sự kì lạ rất nhỏ.

Loáng thoáng cũng chờ cùng sự không vui khó có thể phát hiện, dưới sự che dấu của nụ cười, tất cả dường như không tồn tại.

Hình như Trịnh Ngâm Ngâm rất sợ cô ta, tầm mắt không hề nhìn về phía nữ sinh kia một lần.

Lúc Chu Yếu và Nghênh Niệm còn đang suy nghĩ thì đã thấy nam sinh vừa nãy gấp đồ ăn cho Trịnh Ngâm Ngâm, giờ lại đang gấp một miếng rau trong hộp của nữ sinh kia, nụ cười trên mặt nữ sinh kia liền sáng loáng, lập tức đùa giỡn với cậu ta, nói nói cười cười, làm bộ muốn vươn đưa vào hộp cơm của cậu ta.

Chuyện đã sáng tỏ hơn một nửa.

Chu Yếu bỗng nhiên nói: “Niệm Niệm, mình vì Trịnh Ngâm Ngâm là bạn của mình, cho nên mới muốn quan tâm một chút, kéo theo cậu như vậy, liên lụy đến những việc này, có thể sẽ...”

“Thế mà cậu cảm thấy mình không hề tốt bụng?!” Nghênh Niệm lập tức biến thành diễn tinh [1], che nửa mặt lại “hức hức” khóc thút thít: “Mình không cần sống nữa, thế mà Yêu Yêu của mình lại nói mình như vậy, chẳng lẽ trong lòng cậu, mình chính là người lạnh nhạt vô tình máu lạnh thờ ơ vậy sao?”

[1] Diễn tinh: Chỉ những người giỏi diễn trò

Cô ấy xoay người, trèo lan can định nhảy xuống.

Chu Yếu đỡ khóc đỡ cười, vội vàng kéo cô ấy lại, sau khi đứng đằng hoàng mới nói: “Mình sợ cậu cảm thấy phiền phức.”

“Không có gì phiền phức.” Nghênh Niệm nói, trưng ra nụ cười bỉ ổi: “Cậu không biết nhĩ? Chuyện mình thích làm nhất ấy, chính là: Đánh! Tiếu! Nhân!”

...

Sau khi Chu Yếu và Nghênh Niệm đi nhà vệ sinh tìm Trịnh Ngâm Ngâm, ngày hôm sau, các cô cùng đám Trần Hứa Trạch, Giang Gia Thụ đi đến phòng học kiếm đạo ở một tòa nhà phía sau.

“Biết rõ ràng rồi à?”

“Rõ ràng đến mức không thể rõ ràng hơn. Nữ sinh kia chính là hội trưởng hiện giờ của hội kiếm đạo, tên gì nhỉ, Lâm Hữu Vân.”

Chu Yếu không biết, từ ngày Nghênh Niệm vào Thất Trung đã nghe ngóng rõ ràng. Lúc trước khi các cô còn học sơ trung, trường học thành lập “xã đoàn” gì đó, còn học theo chế độ ở hải đảo bên kia [2], kiên trì mấy năm, giờ cũng thành một nét đặc sắc của Thất Trung, nói là phát triển giáo dục thể chất và tinh thần cho học sinh.

[2] Ý muốn nói là học theo hệ thống của nước ngoài, “xã đoàn” có thể hiểu như là hội học sinh.

Khi nói chuyện, mấy người họ vừa lúc đi đến cửa sổ lớp kiếm đạo, liền thấy Trịnh Ngâm Ngâm bị Lâm Hữu Vân chỉ tên: “Trịnh Ngâm Ngâm! Cậu, ra đây, ngày hôm qua làm sai toàn bộ, hôm nay lên tiếp!”

Xung quanh không có ai nói gì, Trịnh Ngâm Ngâm sợ hãi, bước từng bước nhỏ, cũng vì chuyện này mà lại bị mắng thêm hai câu.

“Không ăn cơm à, không hề có chút sức lực nào cả!”

Lâm Hữu Vân trừng mắt với cô ấy, bảo cô ấy lấy kiếm gỗ, hai người chuẩn bị, tư thế mặt đối mặt.

Ra lệnh một tiếng, Trịnh Ngâm Ngâm còn chưa làm gì, Lâm Hữu Vân đã “bụp bụp bụp” vài cái liên tục đánh vào người cô ấy, hơn nữa còn đánh vào chỗ tay trần (không có đồ bảo hộ).

Sắc mặt Chu Yếu trở nên khó coi, Nghênh Niệm cũng giận tái mặt: “Đây là kiếm đạo gì chứ, đây rõ ràng là đang đánh người!”

Bên trong, Trịnh Ngâm Ngâm không hề có lực phản kích, hoặc là có cảm giác sợ hãi với Lâm Hữu Vân, cả quá trình bị đánh cũng không dám nhúc nhích. Cuối cùng cô ấy ngã xuống đất, nằm thở dốc, Lâm Hữu Vân chống cây kiếm xuống đất, nhìn những người xung quanh, nói: “Đã thấy chưa? Cái loại gà mờ là phải chịu kết cục này!”

Nghênh Niệm không nhìn được, hai tay bắt lấy bím tóc đuôi ngựa, chia nửa ra, xoắn chặt lại quanh cổ mình, nói với Chu Yếu: “Mình muốn đi vào! Chờ mình biểu hiện sự đẹp trai, cậu cũng đừng yêu mình đấy.”

Chu Yếu hiềm khi trêu đùa: “Quá đẹp trai thì sẽ có khả năng nha.”

Tuy rằng không có gì mới, nhưng Nghênh Niệm tiền bối lại cười đến vui sướng.

Phía sau hai người, Trần Hứa Trạch im hơi lặng tiếng kéo ống tay áo Giang Gia Thụ, nhẹ giọng hỏi: “Chiến đội SF khi nào đấu lại?”

“Hả?”

“Có sự kiện nào mà phải đi tầm một hoặc hai năm không, mình bỏ tiền, đưa Nghênh Niệm đi đi.”

Giang Gia Thụ: “...”

Nghênh Niệm mang cặp đi vào, nghe thấy tiếng bước chân, Lâm Hữu Vân quay đầu lại, nhú mày: “Cậu là ai? Hội kiếm đạo chúng tôi đang luyện tập, phiền cậu ra ngoài.”

“Nghênh Niệm.” Không nói hai lời, cô ấy trực tiếp báo tên.

Hai chữ này ở Thất Trung rất nổi, cho dù không biết mặt, cũng tuyệt đối là đã từng nghe tên.

Quả nhiên, Lâm Hữu Vân vừa nghe, gương mặt hơi cứng lại, thái độ không khách khí cũng thu bớt: “Xin hỏi cậu có chuyện gì không?”

Nghênh Niệm cũng không nói tới đây để làm gì, chỉ nói: “Giờ hội kiếm đạo là thế này à?” Nhìn xung quanh một vòng, tầm mắt cô ấy dừng trên người Lâm Hữu Vân: “Dựa vào sự phát triển của cái xã đoàn này, mọi người, tất cả đều phải dựa theo bốn phận, gọi tôi một tiếng tiền bối.”

Cô ấy là năm ba, đã từng học kiếm đạo mấy năm, cũng từng là hội trưởng hội kiếm đạo, đúng là phải xem như tiền bối. Mặt Lâm Hữu Vân tối lại: “Cậu đã tốt nghiệp rồi.”

Nghênh Niệm cười xòa một tiếng: “Tốt nghiệp rồi thì không thể tới?”

Nói xong, cô ấy kéo khóa cặp, lấy ra một cái huy chương, “bộp” một tiếng ném lên bàn, rồi lại thêm một cái, một cái nữa. Ba cái huy chương vàng thi đấu, tượng trưng cho tiêu chuẩn cao nhất của người học kiếm đạo.

Trừ những thứ đó, cô ấy còn lấy một quyển sổ màu đỏ ra, phía trên ghi “Giấy chứng nhận vinh dự vĩnh viễn của hội kiếm đạo trung học Thất Trung”.

“Lúc tôi thi đấu, mọi người hẳn là đang còn học sơ trung đi? Hay là tiểu học?”

“Chị đây dùng ba cái huy chương, đổi lấy một tờ giấy chứng nhận, cô em hiểu nó có nghĩa là gì không? Lúc hiệu trưởng trao giải, đã chính miệng nói cái này đại biểu cho bất cứ lúc nào, chỉ cần Nghênh Niệm tôi đến phòng học của hội kiếm đạo này, chính là tiền bối của các thành viên trong xã đoàn kiếm đạo! Nếu mà nơi này có chỗ, hẳn là tôi đã treo lên tường cho mọi người xem, cậu là hội trưởng đương nhiệm, cũng phải quy củ, chiếu theo quy cách Nhật Bản mà khom lưng với tôi!”

Nghênh Niệm không chút khách khí chỉ Lâm Hữu Vân: “Người không có tư cách và thực lực, đừng có nói mấy lời vô nghĩa với tôi!”

Cả phòng lặng ngắt như tờ, không có ai dám nói chuyện, ngay cả hô hấp cũng nhẹ đến mức khó có thể nghe thấy.

Sắc mặt Lâm Hữu Vân thay đổi vài lần, từ kiêu ngạo ban đầu, cho tới bây giờ đã trở nên hơi tái. Cái tên “Nghênh Niệm”, Nghênh Niệm nổi danh toàn Thất Trung, thì ra là có tác phong như này.

Sau một lúc lâu, giọng Lâm Hữu Vân đã yếu đi hơn một nửa: “Nghênh... Nghênh Niệm tiền bối hôm nay tới đây, có chuyện gì sao?”

Nghênh Niệm không đề cập tới Trịnh Ngâm Ngâm, chỉ nói: “Tôi chỉ giáo một chút. Nghe nói giờ có người mới rất lợi hại, muốn thử so chiêu với mọi người xem.”

Câu tiếp theo, cô ấy lập tức chỉ vào Lâm Hữu Vân: “Cậu, đứng ra, đấu với tôi một trận.”

Lâm Hữu Vân sững sốt, mặt cũng cứng đờ.

Nghênh Niệm ghét nhất là mấy người dong dong dài dài: “Đừng lãng phí thời gian, thời gian của tôi rất quý giá. Động tác nhanh nhẹn chút, nhanh lên!”

Lâm Hữu Vân bị điểm danh, cô ta cũng thật sự không có cách gì, đành phải đứng ra nhận khiêu chiến.

Trong đám người, có thành viên xã đoàn đến gần Lâm Hữu Vân, khe khẽ nói nhỏ: “Cũng... Cũng không nhất định sẽ thua đâu, Nghênh Niệm năm hai đã rời rồi, một năm không luyện tập, hội trưởng chưa chắc sẽ thua.”

Mấy người khác cũng gật đầu an ủi.

Tưởng tượng luôn tốt đẹp, hiện thực thì lại không. Lâm Hữu Vân tựa như Trịnh Ngâm Ngâm vừa rồi, bị đánh đến mức xoay vòng, “răng rơi đầy đất”. Mà Nghênh Niệm không hề có chiêu nào chơi bẩn, cô ấy đánh, mới gọi là “Kiếm đạo”.

Toàn thân hội trưởng đều trở thành điểm số của Nghênh Niệm, không cần đếm hết, cuối cùng chính cô ta vấp chân, ngã ngồi dưới đất, ngửa đầu nhìn Nghênh Niệm đang nhìn xuống từ trên cao, chỉ cảm thấy trong ánh mắt nhìn xuống kia, tràn ngập sự khinh thường rẻ rúng.

“Tôi chưa hề đánh vào những chỗ không nên đánh, cậu ngay cả đứng cũng không vững nữa, không biết xấu hổ mà ở đây dạy hậu bối. Giờ hội kiếm đạo rèn luyện thế này sao. Mặt mũi đâu hết rồi?”

Mặt Lâm Hữu Vân hết xanh rồi trắng, hết trắng rồi xanh, cuối cùng biến thành màu đỏ hoàn toàn. Trận này cô ta mất đi uy danh, nhất là trong lòng thành viên kiếm đạo, để lại trong lòng mọi người dáng vẻ anh dũng chỉ thuộc về hội trưởng tiền nhiệm của hội kiếm đạo.

Lâm Hữu Vân hít một hơi thật sâu, thật sự không nhịn được nữa, “soạt” một tiếng đứng lên hỏi: “Rốt cuộc là tôi đắc tội với cậu khi nào? Cậu đến đây là muốn làm gì? Chúng ta không oán không thù, vì sao cậu lại muốn đến nhục nhã tôi như vậy?!”

Nghênh Niệm nghiêng đầu, ngón tay chỉ Trịnh Ngâm Ngâm bởi vì đau mà còn đang nằm trong góc, nói ngắn gọn: “Cậu ấy đã là năm ba rồi, để cậu ấy rút đi.”

Học sinh năm ba phải rút khỏi xã đoàn là quy định của nhà trường, dù sao thì người sắp tham gia thi đại học sao có thể có thời gian phân tâm làm mấy chuyện này. Mà Trịnh Ngâm Ngâm, rõ ràng chính là một “ngoại lệ”.

Trong mắt Lâm Hữu Vân hiện lên một tia sáng, nói: “Cậu ấy là thành viên rất ưu tú ở đây, tôi không thể...”

“Ưu tú? Ưu tú mà bị cậu đánh đến mức cả người bị thương thế này?” Câu hỏi vặn của Nghênh Niệm khiến cô ta á khẩu không trả lời được.

Lâm Hữu Vân mang cô giáo ra: “Chuyện rút này yêu cầu phải có cô phụ trách ký tên, cô Chu của chúng tôi vẫn luôn rất bận, chuyện này...”

“Cô Chu là ai, cậu nói tên ra, tôi đi tìm cô ấy.” Khí thế của Nghênh Niệm dâng cao, một người mà tựa như có thể đẩy lùi hết tất cả nhóm nữ sinh trước mặt. Nghênh Niệm đứng một, tùy tay đưa kiếm gỗ cho người bên cạnh, nhảy lên cái bàn trên bục, ngồi lắc chân, thực sự càng diễn càng giống học sinh cá biệt.

“Tôi đây, không khéo vừa lúc là đại biểu học sinh xuất sắc, hiệu trưởng rất thích nói chuyện phiếm với tôi, có thời gian rảnh rồi là lại tìm đến nói chuyện. Cậu nói cho tôi, là cô giáo nào không có thời gian, ngay cả thời gian ký tên để học sinh năm ba học hành cũng không có, tôi tự mình đến thăm hỏi, được không? Tôi muốn nhìn xem, cô ấy có thời gian rảnh để gặp tôi không!”

Đã đến nước này, Lâm Hữu Vân cũng không còn lời nào để nói.

Nghênh Niệm đã sớm chuẩn bị xong, lấy đơn xin rút khỏi xã đoàn ra, đặt bộp lên bàn, nửa như ra lệnh:

“Bây giờ lập tức ký tên, còn lại, tôi đi tìm cô giáo.”

Lâm Hữu Vân bước lên phía trước một bước, bỗng nhiên nhớ ra, cô ta ngẩng đầu: “Vẫn còn chưa hỏi ý kiến Trịnh Ngâm Ngâm!”

Bên kia, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, Trịnh Ngâm Ngâm sợ hãi rất lâu mới từ từ đứng lên.

Thật ra Nghênh Niệm cũng không đoán chính xác được tâm tư của Trịnh Ngâm Ngâm. Vì một nam sinh mà ở lại cho tình địch điên cuồng ngược đãi, rốt cuộc cô ấy sẽ làm ra lựa chọn gì, không ai biết.

Nhưng nên nói thì vẫn phải nói.

Nghênh Niệm nhìn thẳng vào cô ấy, nói: “Trịnh Ngâm Ngâm, cậu hãy nghe cho kỹ, mình chỉ tới một lần vào hôm nay mà thôi. Cậu biết mà, bên ngoài cửa sổ có ai đang đứng, tự cậu nghĩ đi, nếu không phải bởi vì cậu ấy, mình căn bản sẽ không quản mấy cái chuyện rảnh rỗi này. Cậu chỉ có cơ hội này thôi, nghĩ cho kỹ. Bọn mình cho cậu quyền quyết định, nếu cậu muốn tiếp tục ở lại, vậy xem như ngày hôm nay mình xuất hiện, cùng với tất cả những gì Chu Yếu làm, chưa phát sinh.”

Thời gian như ngừng lại.

Trịnh Ngâm Ngâm che vết thương đứng tại chỗ, nhìn về phía Nghênh Niệm đang đứng thẳng tắp. Nghênh Niệm không hề sợ hãi, có thể thông dong đối mặt với tất cả những gì mà bản thân sợ. Mà mình, chỉ vì một người, một câu nói mà đi vào cái chỗ này, kéo dài đến ba năm.

Một lúc lâu, nước mắt Trịnh Ngâm Ngâm đột nhiên tràn mi, dường như trong phút chốc đã suy nghĩ cẩn thận rất nhiều.

Cô ấy nói: “Mình muốn rút lui.”

...

Đêm đó, Chu Yếu, Trịnh Ngâm Ngâm và Nghênh Niệm ngủ lại với nhau, ba nữ sinh quần chăn nằm trong căn phòng, mở máy sưởi tâm sự, vừa ăn trái cây vừa nói chuyện phiếm, không khí khỏi phải nói có bao nhiêu tuyệt vời.

Chỉ là, nhắc đến nam sinh làm Trịnh Ngâm Ngâm ngớ ngẩn ba năm kia, có người vẫn không nhin được mà mắng hai câu.

“Rốt cuộc là cậu thích cậu ta ở chỗ nào? Mỗi cái bản mặt trông còn được.” Nghênh Niệm ghét bỏ.

“Cậu ấy...” Trịnh Ngâm Ngâm rũ mi nói: “Mình cũng không biết nữa. Lần đầu tiên thấy cậu ấy, cậu ấy ngồi đối diện mình, rất trắng, cười rộ lên rất đẹp. Mình không cẩn thận đụng phải cái ly bên cạnh, là cậu ấy lập tức ngồi xuống giúp mình xử lý, vừa nói ‘không sao không sao’ vừa nhắc nhở mình ‘Thủy tinh vụn đấy, đừng để đâm tay’.”

“Lúc đó, cậu ấy ngẩng đầu nói chuyện với mình, cười với mình, bỗng nhiên mình lập tức cảm thấy giống như người này đặc biệt không giống những người khác.”

Người không yêu đương sẽ không cảm nhận được loại cảm giác này, Nghênh Niệm lắc đầu: “Nhưng mà cậu ta đâu chỉ đối xử tốt với mình cậu, mình thấy cậu ta đối với tất cả nữ sinh đều như vậy, cậu không cảm thấy khó chịu à?”

Chắc chắn là khó chịu. Cậu ấy đối xử với Trịnh Ngâm Ngâm dịu dàng như vậy, dịu dàng đến mức mà có lúc khiến cô sinh ra ảo giác, giống như cô là người duy nhất. Nhưng thật ra, cậu ấy đối xử với Lâm Hữu Vân, thậm chí là nhiều người hơn, cũng vẫn là một dáng vẻ như vậy.

“Lúc trước cậu ấy nói, hội kiếm đạo của Lâm Hữu Vân thiếu người, vì những lời này, mình gia nhập xã đoàn, không ngờ...”

“Haizz, cậu cũng thật ngốc.” Nghênh Niệm sinh ra đồng tình.

“Hơn nữa...” Trịnh Ngâm Ngâm bỗng nhiên nghẹn ngào, cúi đầu, hốc mắt tràn ra một giọt nước mắt: “Mình cho rằng cậu ấy hôn mình là bởi vì thích, nhưng... nhưng... Cậu ấy hôn Lâm Hữu Vân, ngay cả biểu tình cũng giống nhau...”

Nghênh Niệm và Chu Yếu cả kinh, Nghênh Niệm lập tức nói ngay: “Các cậu sẽ không?! Sẽ không làm chuyện kia...”

Trịnh Ngâm Ngâm lắc đầu: “Không có, bọn mình không có phát sinh cái gì.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Nghênh Niệm vỗ ngực.

“Cậu ấy nói cậu ấy xem mình không giống những người khác, áy náy khi từ chối, nội tâm khó chịu, đều là cảm xúc độc nhất, mình còn cho là thế. Nhưng giờ nghĩ lại, thật ra mấy cảm xúc này căn bản không hề có. Nếu không vì sao mỗi lần mình và Lâm Hữu Vân phát sinh xung đột, thậm chí đến năm ba, cô ta bắt đầu mượn cớ rèn luyện để đánh mình, lần nào cậu ấy cũng chỉ làm người giảng hòa, còn lại thì đâu làm gì?”

Hai học kì trước còn tốt, Lâm Hữu Vân vẫn chưa làm gì Trịnh Ngâm Ngâm, chỉ là đến này học kỳ này, khả năng là đè nén lâu quá, hoặc là sự thân mật giữa nam sinh kia và Trịnh Ngâm Ngâm tăng lên, không nhận được nữa mới bắt đầu mượn cơ hội bắt nạt cô ấy.

Nói đến những việc này, Trịnh Ngâm Ngâm đỏ hốc mắt, im lặng rót nước mắt, ngay cả khóc cũng không

có tiếng động.

Nghênh Niệm không nhịn được mà đau lòng: “Cậu ngốc à! Cái tên cặn bã kia đương nhiên sẽ khiến ai cũng cảm thấy mình đặc biệt, nếu không làm sao lừa gạt người ta? Nhưng mà không sao, cậu còn trẻ, sau này chắc chắn sẽ còn gặp được người tốt! Tốt hơn cậu ta mười nghìn lần!”

“... Có sao?”

Trịnh Ngâm Ngâm cười đến rơi nước mắt.

Chu Yếu đột nhiên rút khăn giấy lau nước mắt cho Trịnh Ngâm Ngâm, nói: “Cậu có nhớ không, ở sơ trung, có một lần, bệnh ở chân mình tái phát, không ai biết, lúc bước đi rất đau. Ngày đó mình lên cầu thang rất chậm, không ai chú ý đến mình, nhưng có cậu dừng lại, liếc mắt nhìn mình, sau đó vươn tay nói, ‘Có phải khó chịu ở đâu không? Mình đỡ cậu nhé?’”

Trịnh Ngâm Ngâm ngậy ra, quá mức xa xăm, đã không còn nhớ rõ: “Có sao?”

“Đương nhiên là có chứ.” Chu Yếu lau nước mắt cho cô ấy: “Cậu không cần cứ nghĩ tốt cho người khác, đôi khi nghĩ lại, thật ra, chính bản thân mình cũng là người rất không tồi đấy. Đúng không?”

Một câu này của cô, khiến nước mắt Trịnh Ngâm Ngâm rơi còn nhiều hơn.

Chu Yếu thay cô ấy lau sạch, dịu dàng nói: “Ngốc à, một đời người sẽ gặp rất nhiều rác rưởi, có lẽ cậu sẽ nhìn nhầm mà xem thành bảo bối nắm trong tay, nhưng mà nếu cậu không học được cách ném rác rưởi kịp thời, lúc mà ông trời tặng cho cậu người tốt nhất, cậu lấy cái gì để tiếp nhận đây?”

Đôi mắt trước mặt dịu dàng động lòng người, Trịnh Ngâm Ngâm nhìn đồng tử màu nâu của Chu Yếu, đột nhiên nhào vào ngực cô, khóc càng lúc càng khó kiềm chế.

Hai người ôm nhau, Nghênh Niệm hít mũi: “Cảm động quá...” Sau đó hô to: “Mình mặc kệ, mình cũng muốn ôm!” Sau đó lập tức nhào qua, ba người ôm chặt nhau.

Trong phòng, tràn ngập mùi hương của đầu đông.

...

Trần Hứa Trạch và Giang Gia Thụ chơi bóng ở vùng lân cận nhà Nghênh Niệm, trước khi về vẫn gọi Chu Yếu ra để chào tạm biệt như cũ. Giang Gia Thụ rất thức thời nhường không gian, để hai người họ đơn độc nói chuyện.

Thấy trên môi Chu Yếu bôi son bóng, Trần Hứa Trạch cau mày: “Gì thế?”

“Hả, cậu nói cái này à?” Chu Yếu chỉ môi mình, cười nói: “Là Nghênh Niệm tô, cậu ấy có một cây son mới, mọi người tô chơi, mình được tô đầu tiên đấy!”

Trần Hứa Trạch nhìn hai giây, nói: “Bị lem sang một bên rồi.”

“Có à?”

Cậu không nói lời nào, vươn ngón trỏ lau ở khóe môi cô.

Hai người nói vài câu, Chu Yếu tạm biệt với cậu, chạy chậm về nhà Nghênh Niệm.

Trần Hứa Trạch lại không nhúc nhích, cậu đứng tại chỗ, rất rất lâu vẫn chưa di chuyển. Cậu rũ mắt nhìn chăm chăm vết son bóng trên tay, thông thả, đưa ngón trỏ đến môi mình, nhẹ nhàng vươn lưỡi, liếm hương vị ngọt ngào kia.

Xung quanh yên ắng một lúc lâu.

Trần Hứa Trạch xoay người rời đi, đột nhiên phát hiện phía trước, Giang Gia Thụ ôm bóng rổ đứng bên kia, vẻ mặt hoảng sợ nhìn cậu.

“Mình... Chưa thấy gì hết...”

“Chỉ là đi ngang qua...”

“Đường của mình...”

Cả người tràn đầy ba chữ: Cầu, đường, sống.

...

Trước khi lên xe buýt, hai người đến cửa hàng tiện lợi mua nước.

Trần Hứa Trạch hiếm khi nói: “Không phải vừa rồi cậu mới hỏi mình, vì sao lại thích Chu Yếu.”

“Hả? Đúng!” Giang Gia Thụ làm sao buông tha cho chuyện hóng hớt, lập tức hứng thú: “Vì sao?”

“Bởi vì...”

Ven đường bỗng nhiên vang lên tiếng gầm rú, một loạt xe chạy qua, hoàn toàn át đi giọng của Trần Hứa Trạch.

Giang Gia Thụ choáng váng, dậm chân: “Đợi chút đã, mình chưa nghe rõ! Lặp lại lần nữa!”

Trần Hứa Trạch liếc cậu ấy một cái, lười nói lại, đi thẳng vào cửa hàng tiện lợi.

Giang Gia Thụ đi theo phía sau cậu, âm thanh truy hỏi như một cái đuôi đáng ghét, bẻ cũng không được.

Thời thanh xuân, trong đêm đông sáng sủa, không khí ấm áp dần tỏa ra.

...

Chu Yểu, cô gái này, vì sao lại thích cô?

Thật ra Trần Hứa Trạch cũng không nghĩ ra lý do.

Nhưng sau đó, cậu bắt đầu dần dần hiểu rằng, cô không giống những người khác.

Cô tựa như một đóa hoa hướng dương. Sinh trưởng ở nơi bấp thỉu âm u nhất, nhưng vẫn có thể trỗi lên khỏi mặt đất, ra sức hướng về phía ánh sáng ấm áp như cũ, không hề sợ hãi.

Cô cũng không chủ động áp ủ ác ý, nội tâm cô mềm mại lại dịu dàng.

Mặc dù bản thân có vết thương đầy người, nhưng vẫn mang theo tình yêu tràn đầy, cố gắng ôm lấy cái thế giới không đáng yêu này.

Cho dù Chu Yểu sáng tạo hay hủy diệt, mặc kệ cô trong sáng hay âm trầm, chỉ cần cô muốn, Trần Hứa Trạch đều bằng lòng làm bạn với cô.

Cái ôm có hương cam.

Gương mặt tươi cười như trăng rằm.

Nước mắt tựa như vì tinh tú, xuyên qua được mảnh đất cứng nhất trong lòng cậu.

Chu Yếu yêu thế giới,

Trần Hứa Trạch yêu Chu Yếu.

21. Chương 21: Xông Ra Ngoài

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Con người, sau khi hoàn toàn tỉnh táo thì sẽ muốn làm một ít chuyện đúng đắn nên làm. Đối với học sinh năm ba cao trung mà nói, chuyện nên làm đương nhiên là học tập đàng hoàng.

Khác với những người khác, Trịnh Ngâm Ngâm có nhiều hơn một phần “tài nguyên”, đó chính là Chu Yếu và Nghênh Niệm.

Có hai nhân vật lớn như vậy hộ tống bảo vệ, gặp được đề không làm được thì cũng ít lo lắng hơn.

“Cậu muốn bọn mình dạy kèm cho cậu?”

Nghênh Niệm cắn kẹo que hỏi, xác nhận nhiều lần: “Có chắc không, bọn mình...” ngón tay dừng ở Chu Yếu, suy nghĩ đắn đo rồi nói: “Mình rất hung dữ, nếu cậu không học đàng hoàng, hoặc là mình dạy sao cũng không hiểu, nói không chừng mình sẽ nóng lên chửi bới. Nghĩ cho kỹ.”

Chu Yếu cũng khuyên bảo: “Đến lúc này, muốn học bỏ túc cũng không dễ như vậy.”

Ý Trịnh Ngâm Ngâm đã định: “Mình biết. Mình biết như vậy sẽ gây thêm phiền phức cho các cậu, sẽ kéo chậm tiến độ của các cậu, các cậu vốn đã học tốt, còn phải kéo theo một đứa ngu...”

Nghênh Niệm nghe đến đó liền chen ngang: “Được rồi được rồi, cậu cũng đừng mắng chính mình nữa, mình nghe khó chịu. Cậu muốn học bỏ túc thì học, nhưng nếu mình nói cái gì không dễ nghe, cậu cũng đừng để trong lòng. Nếu mà muốn tìm tâm lý an ủi ấy, tìm cô giáo Yêu Yêu đi!”

Trịnh Ngâm Ngâm từ lo lắng chuyển thành bật cười, gạt đầu thật mạnh.

Chu Yếu vốn không có ý kiến, cứ như thế đã vui vẻ chấp nhận.

Biết ba nữ sinh tụ lại chuẩn bị cố gắng học tập, Giang Gia Thụ không cho là đúng: “Còn nửa năm nữa mới

thi đại học, cần gì phải gấp, còn sớm lắm.”

Trần Hứa Trạch không để ý đến cậu ấy, cậu đang “giải quyết”, chỉ quay đầu liếc một cái. Bị Trần Hứa Trạch liếc, Giang Gia Thụ thành thật thu hồi ánh mắt.

“Hay là chúng ta cũng gia nhập với mấy cậu ấy?”

Trần Hứa Trạch kéo khóa quần, đi ra ngoài rửa tay, giọng nói từ từ vang lên: “Chu Yếu nói, con gái ngồi với nhau, có nam sinh không tiện.”

Giang Gia Thụ sững sốt.

Có cái gì mà không tiện?

Sau đó, còn chưa suy nghĩ cẩn thận, cậu ấy đã hoàn toàn ngây ra.

Chẳng lẽ... Sáng sớm nay Trần Hứa Trạch đã hỏi luôn rồi? Chưa thấy cậu chủ động làm gì như vậy, đúng là bất ngờ.

...

Ba người học bù, ngoại trừ nhân thời gian trống ở trường, sau khi kết thúc tiết tự học buổi tối, Nghênh Niệm còn mang Chu Yếu và Trịnh Ngâm Ngâm về nhà mình tiếp tục học.

“Cậu nhìn đi, chỗ này, đầu tiên là như vậy, sau đó lại như thế này...”

Nói đến thì Nghênh Niệm thật sự đã xem như rất có kiên nhẫn, nhưng Trịnh Ngâm Ngâm mấy năm nay không học hành đăng hoàng, nền tảng rất yếu. Một cái đề giải thích mười phút vẫn chưa hiểu, Nghênh Niệm suýt chút nữa là phát điên.

Thất Trung đúng là trường trung học trọng điểm, nhưng trường nào cũng sẽ có học sinh giỏi và học sinh đội sổ, chỉ cần so top 10 và xếp hạng sau một ngàn, chênh lệch đương nhiên lớn đến không thể nào vang dội hơn.

Đáng tiếc, Nghênh Niệm và Chu Yếu chính là hai vị xuất sắc nổi bật, mà Trịnh Ngâm Ngâm lại xoay vòng ở phía cuối.

Trịnh Ngâm Ngâm xấu hổ, Chu Yếu dịu giọng hỏi cô ấy: “Cậu đọc cái đề này trước, nói cho mình, không rõ ở chỗ nào?”

Trịnh Ngâm Ngâm suy nghĩ nửa ngày rồi vươn ngón tay, “Chính là...” Dưới hai đôi mắt chờ mong, cô ấy chỉ một chỗ, một chỗ, rồi lại một chỗ: “Chỗ này sao lại như vậy? Còn có ở đây, vì sao là cái này, còn có cái này, vì sao sẽ tương đương cái này?”

Hoàn, toàn, không, biết, nói, gì.

Tất cả đều có vấn đề. Nghênh Niệm đột nhiên hối hận vì đã đồng ý dạy kèm cho cô ấy.

Ba người đều không còn gì để nói, chợt thấy Trịnh Ngâm Ngâm đang im lặng lại đột nhiên “chát” một tiếng, giơ tay tát mình, cho mình một cái bạt tai thật mạnh.

Chu Yếu cầm lấy cổ tay của cô ấy, Nghênh Niệm vội la lên: “Cậu đang làm gì đấy?”

“Bọn mình nói cậu chỉ là vì sốt ruột, cậu cần gì...”

Chu Yếu còn chưa dứt lời, Trịnh Ngâm Ngâm đã mím môi lắc đầu, trên mặt hiện lên sắc đỏ rõ ràng, hốc mắt cũng mang màu sắc tương đương: “Chỉ là mình giận chính mình thôi.”

“Mấy năm nay, ai ai cũng đang hoàng học tập, nỗ lực vì tương lai của mình, giống như cậu và Nghênh Niệm, cho dù như thế nào cũng chưa từng từ bỏ, vì tương lai của mình mà nghiêm túc trở thành một người rất giỏi. Còn mình thì sao? Thời gian của mình, cuộc đời của mình, tất cả của mình, mình không hề coi trọng cũng không quan tâm, hoàn toàn lãng phí.”

Trịnh Ngâm Ngâm nói: “Mình đánh mình không phải vì ngu ngốc, mình đánh mình là vì không biết cố gắng, không hiểu chuyện, đánh mình không biết cái gì mới gọi là cuộc đời!”

Chu Yếu và Nghênh Niệm im lặng một lúc lâu, Chu Yếu lấy khăn ướt cho cô ấy lau mặt: “Được rồi, không cần nghĩ nhiều như vậy, chuyện gì đến cũng sẽ từ từ đến, không ai có thể ăn một miếng mà trở nên mập mạp. Sẽ tốt thôi, mình bảo đảm với cậu, mình nhất định sẽ dạy được cậu.”

“Còn có mình, còn có mình.” Nghênh Niệm thay đổi dáng ngồi, rõ ràng người hung dữ là cô ấy, đến lúc này lại xoa mặt Trịnh Ngâm Ngâm, giọng điệu như dỗ con nít: “Không đau không đau nha, Ngâm Ngâm của chúng ta rất thông minh.”

Tán gẫu vài câu, Chu Yếu và Nghênh Niệm hiếm khi nhắc đến những khó khăn trong học tập của mình, cho dù thông minh cũng sẽ gặp được chuyện khó, nói tới nổi nước mắt cũng sắp rơi xuống.

Đề tài này qua đi, mấy người họ lại tiếp tục làm bài. So với lúc trước hoàn toàn không có tiến triển, Trịnh Ngâm Ngâm vẫn nào giờ đã hiểu lơ mờ, có thể nghe hiểu một chút.

Lúc ăn trái cây nói chuyện phiếm, Nghênh Niệm hỏi: “Này, Yêu Yêu, cậu và Trần Hứa Trạch là hàng xóm,

nếu cậu ấy gặp bài nào không làm được, có từng tìm đến cậu hỏi cách làm không?”

“Hỏi mình?” Chu Yếu rõ ràng là sưng sốt.

Nghênh Niệm lại không biết nội tình trong đó: “Đúng vậy, thành tích của cậu so với cậu ta tốt hơn mà, nếu cậu ta mà không biết làm... Hừ, thật muốn nhìn xem cái cảnh tượng kia, cũng không biết lúc cậu ta nhờ cậu sẽ có vẻ mặt gì.”

Trước kia cô ấy và Trần Hứa Trạch không thân, ai cũng chướng mắt ai, Trần Hứa Trạch cảm thấy cô ấy ngu ngốc, cô ấy lại ghét cái mặt người chết dọa người giữa ban ngày của Trần Hứa Trạch, cho dù có Giang Gia Thụ ở giữa hai người, học cùng trường mấy năm, hai người họ vẫn chưa giao tiếp với nhau lần nào, cũng không nói được nửa câu. Nếu có thể thấy Trần Hứa Trạch ăn mệt, ngẫm lại thật đúng là rất tốt đẹp.

Không biết Chu Yếu nhớ đến cái gì đó, cô không nhịn cười: “Cậu ấy à, chưa bao giờ nhờ người khác.”

“Hả?” Nghênh Niệm ăn trái cây, không tin: “Không thể nào. Vậy lúc các cậu còn rất nhỏ, ví dụ như năm hai (lớp 2)... năm nhất (lớp 1) tiểu học, lúc này mà không làm được bài tập, không phải luôn bị người lớn bắt đi hỏi mấy đứa trẻ nhà hàng xóm sao?”

“Chưa từng có.” Chu Yếu nói: “Trần Hứa Trạch làm việc chưa bao giờ cần người khác hỗ trợ, cậu ấy học bài, thậm chí là làm chuyện khác, cũng không cần qua tay người khác. Hơn nữa lớn như vậy rồi, mình chưa từng thấy có bài nào mà cậu ấy không giải được.”

“Mình không tin!” Nghênh Niệm nói: “Lỡ như cậu ấy gặp rồi mà không nói thì sao, nếu cậu ấy học lớp một, đột nhiên tâm huyết dâng trào làm toán cao cấp, mình không tin cái này cậu ấy cũng có thể làm?”

Chu Yếu nói: “Nếu là loại tình huống này, cậu ấy sẽ tự mình đi mua sách, bắt đầu nghiên cứu từ nền tảng, cậu ấy tình nguyện tốn rất nhiều thời gian vào chuyện đó, cũng sẽ không vì lấy được đáp án mà trực tiếp đi nhờ người khác.”

Nghênh Niệm không còn gì để nói: “Đúng là tính cách kỳ quặc muốn chết, bớt việc thì không làm, còn muốn lãng phí thời gian như vậy.”

Chu Yếu cười không nói, ví dụ vừa rồi của Nghênh Niệm cũng rất kỳ quặc mà, Trần Hứa Trạch đang học lớp một, đi nghiên cứu toán cao cấp làm gì?

Nghênh Niệm liên tục lắc nhai nói gì đó, đề tài này lại làm dấy lên hồi ức của Chu Yếu.

Trước kia lúc cô gặp bài tập không biết làm, bố Chu hoặc mẹ Chu thường xuyên mang cô đến nhà họ Trần. Bố mẹ Trần Hứa Trạch không ở nhà, người ngồi trước cửa hoặc ở phòng khách xem TV, từ trước đến nay luôn là ông bà nội của Trần Hứa Trạch.

Hai người họ rất thích cô, mỗi lần đến, sẽ không giống những ông bà cụ trọng nam khinh nữ khác, ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô. Trái lại, hai người rất nhiệt tình rửa trái cây cho cô, lúc vui vẻ còn ôm cô, nói: “Xem Yêu Yêu của chúng ta có nặng hơn không nào”.

Bà nội Trần làm bánh dày rất ngon, mỗi lần gặp, bà sẽ làm cả một mâm đầy, để Chu Yếu và Trần Hứa Trạch vừa làm bài tập vừa ăn. Chỉ là ăn còn chưa đủ, lúc về còn gấp một chén đầy ắp, để Chu Yếu cầm về ăn.

Chu Yếu nhớ lúc Trần Hứa Trạch chỉ bài cho cô, vẫn ít nói như bình thường, chỉ nhìn chăm chăm vào đề, đặc biệt là lúc thấy cô viết sai, mày sẽ nhăn lại.

“Chỗ này...” Cậu dùng ngòi bút chỉ vào, nhẹ nhàng gõ một cái: “Làm lại.”

Đôi khi cô mờ mịt, không biết vấn đề nằm ở đâu, cậu ấy sẽ không nói gì, viết lại cho cô một lần nữa. Lúc mà tâm tình cậu không tốt, ngay cả viết lại cậu cũng lười, chỉ nhìn cô, khiến cô tự giác xóa đi, tính toán lại từ đầu đến cuối.

Ngoại trừ Chu Yếu, mấy đứa trẻ con xung quanh đến tìm Trần Hứa Trạch nhờ cậu chỉ bài, phần lớn là khóc lóc rời đi, càng lúc càng nhiều, khóc lóc chán rồi không dám tới nữa.

Chỉ có cô, từ năm nhất tiểu học đến năm nhất sơ trung, kể cả khi cậu lạnh mặt hay khi đôi mắt cậu đỏ lên, từ lúc cảm nhận được cái ôm có hương cam của cô, hành vi cử chỉ của cậu, từ đông cứng dần trở nên mềm mại.

Cái ôm năm đó có lẽ đã thay đổi rất nhiều điểm mấu chốt giữa hai người họ. Thật ra trong lòng Chu Yếu hiểu rõ, ngày ấy ở phòng bệnh, đôi mắt Trần Hứa Trạch đỏ ửng, cũng từ đó cậu lập tức thay đổi. Cho đến bây giờ, Trần Hứa Trạch hiện tại và Trần Hứa Trạch trước kia giống như hai con người khác nhau.

Khi còn nhỏ, hai người họ thường trèo lên sườn núi, ban đầu cô không dám, sợ ngã xuống, Trần Hứa Trạch lại “soạt soạt soạt” trèo lên, không kiên nhẫn sẽ đưa tay cho cô: “Nhanh lên đi! Mình kéo cậu, sẽ không ngã đâu!”

Vì thế cô tin, mỗi khi sợ hãi thì chờ cậu đưa tay, mạnh mẽ kéo cô lên. Cho đến lúc cô có thể dựa vào sức mình trèo lên sườn núi nhỏ kia, cậu vẫn đưa tay với cô, nhưng phương hướng lại không còn tương đồng như trước.

Ngày đó, cô không chờ được cậu kéo mình, trái lại còn bị cậu mạnh mẽ đẩy ra.

Ngheh Niệm thường xuyên nói: “Mình chưa từng thấy Trần Hứa Trạch đối xử với ai tốt như thế, thật đấy. Tuy rằng mình thường xuyên mắng chửi cậu ấy, cậu ấy thoát nhìn cũng lạnh nhạt, nhưng có rất nhiều chuyện biểu hiện rất rõ ràng, cậu ấy đối xử với cậu bất đồng, Yêu Yêu.”

Bất đồng.

Đương nhiên là cô biết.

Nhưng điều cô không biết, là sự bất đồng này rốt cuộc bắt đầu từ khi nào.

Và vì sao.

...

Ngày hôm sau trời mưa lớn, Chu Yếu không mang dù, chỗ giáo vụ có hàng chuyển phát nhanh của cô, quyển sách cô đặt đã được giao đến rồi, mượn ô một bạn học ra ngoài lấy, gió quá lớn thổi lật ô, lúc sau cô phải dầm mưa quay về, nửa người đã ướt đầm.

Một bạn học hỏi han: “Không sao chứ Chu Yếu, cậu...”

“Hắt xì!”

Không đợi bạn học đó hỏi xong, cô đã lúng túng ngượng ngừng hắt xì.

Cô trả ô cho bạn học đó, nói xin lỗi rồi hứa sẽ mua cái mới trả cho đối phương, đối phương lại ra sức từ chối. Chu Yếu cởi áo khoác đồng phục, dùng lớp trong lau qua người, sau đó phủ áo lên đùi.

Hai tiết đầu không có gì, đến tiết thứ ba, gương mặt Chu Yếu ửng đỏ, mớ màng bắt đầu khép mí mắt, đầu cũng nặng dần về phía mặt bàn.

Nữ sinh bên cạnh sờ vào đỉnh đầu cô: “A, nóng quá!”

Mấy nữ sinh khác công cô đến phòng y tế, cô y tế đo nhiệt độ cơ thể cho cô, vừa thấy, là bị sốt.

“Để em ấy nằm trên giường trước đi, cô truyền nước, cho em ấy uống thuốc. Bạn nào ở gần nhà cô bé này? Ở lại xem chừng chốc lát, qua hai tiếng mà chưa chuyển biến tốt thì đưa cô bé đến bệnh viện.”

Mấy nữ sinh đưa Chu Yếu đến đều nhìn nhau, họ rất bằng lòng ở lại chăm sóc cô, nhưng... người ở gần nhà Chu Yếu, có thể liên hệ người nhà...

Ai cũng biết là ai.

...

Trần Hứa Trạch ngồi ở chỗ mình đọc sách, người không quen cậu, sợ là còn tưởng rằng cậu đang xem bí tịch (sách quý) Cửu Âm Bạch Cốt Trảo gì đó, nhưng trên thực tế, cậu chỉ đang xem quyển sách ôn tập mới nhất mà thôi.

Một nam sinh đứng ở cửa, do dự rất lâu, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm “cốc cốc” gõ cửa lớp họ.

“Trần... Trần Hứa Trạch...”

Một câu này, khiến cho cả lớp yên ắng lại.

Đám Giang Gia Thụ đang đùa giỡn cũng nhìn sang, tràn đầy hứng thú, những người khác cũng mang vẻ mặt xem náo nhiệt. Chỉ có chính chủ bị gọi tên, vẫn mặt mày thong dong, nhìn thoáng qua, cũng không biết là có nhìn thấy cậu ta hay chưa.

Nam sinh nuốt nước miếng, lấy hết can đảm nói: “Cậu... Ủm... Cô y tế nói, muốn cậu xuống trông coi một bạn học, ở gần thì tiện đưa bạn ấy về nhà.”

Trần Hứa Trạch giở một trang sách, không hé răng, không hề hứng thú.

Giây tiếp theo, dường như là nhớ đến chuyện gì đó, Trần Hứa Trạch đột nhiên ngẩng đầu, vừa lúc nghe nam sinh kia nói: “Bạn học kia nhà ở rất gần cậu... Chu Yếu, Chu Yếu cậu ấy bị ngắt xiu vì sốt, giờ đang ở phòng...”

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy quyển “Cửu Âm Bạch Cốt Trảo” trên bàn bị quét qua rơi xuống đất, bóng người trên ghế ngồi đã như một cơn lốc, nhanh chóng xông ra ngoài.

[1] Cửu âm bạch cốt trảo: là một trong nhiều môn võ công được ghi lại trong bộ sách Cửu âm chân kinh, bộ võ công tối thượng trong bộ tiểu thuyết võ hiệp Xạ điêu tam bộ khúc (Anh hùng xạ điêu, Thần điêu hiệp lữ, Ý thiên đồ long ký) của nhà văn Kim Dung. Nổi danh nhất với môn võ công này là Mai Siêu Phong, biệt hiệu Thiết Thi, y thị là trong 6 đệ tử đầu tiên của Đông Tà đảo chủ Đào Hoa Hoàng Dược Sư. (Nguồn: Tương Dương Thành)

22. Chương 22: Bệnh

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Trần Hứa Trạch chạy đến phòng y tế bằng tốc độ nhanh nhất, người đi qua thậm chí còn không thấy rõ mặt, chỉ cảm thấy một bóng dáng vụt qua bên cạnh, biến mất trong giây lát.

Chu Yếu nằm trên giường trong phòng y tế, cô y tế đang thu dọn khay đồ, thấy cậu thì hơi sững ra.

“Em...”

“Em là hàng xóm của Chu Yếu, bọn em ở rất gần, em có thể đưa bạn ấy về nhà.” Khoảng hai phần ba thời gian mỗi ngày, Trần Hứa Trạch còn không nói nhiều bằng từng này.

Cô giáo vừa nghe, thấy là một nam sinh, vốn có chút ý kiến, nghĩ lại thì không nói gì nữa: “Vậy được, em ngồi xem chừng trong chốc lát, chờ lát nữa con bé có chuyển biến tốt thì nhớ gọi dậy. Cô đi vận chuyển được liệu với học sinh năm nhất. Nếu em có việc thì đừng làm chậm trễ việc học, vẫn lấy việc học làm chủ, có thể tìm học sinh đang học thể dục để giúp đỡ, biết chưa?”

Trần Hứa Trạch gật đầu, cũng không ai biết cậu có đặt lời cô giáo nói vào tai hay không.

Sau khi cô giáo đi rồi, cửa phòng y tế khép hờ, người đi qua bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong. Trần Hứa Trạch kéo ghế đến, ngồi trong bức màn trắng, ngay bên cạnh Chu Yếu.

Bên trong bức màn là không gian của một người, chỗ thừa rất ít, giống như vây quanh họ trong một thế giới màu trắng.

Chu Yếu nhắm chặt hai mắt, gương mặt ửng hồng, trên mu bàn tay cảm ống tiêm, bình nước chảy từng giọt vào cơ thể cô, cô còn yên ắng hơn cả ngày thường, gương mặt vì sốt mà đỏ bừng, vừa yếu ớt vừa thiếu sinh khí.

Ánh mắt Trần Hứa Trạch chưa từng dời đi trong chớp mắt, nhìn thẳng vào cô, như đang nhìn một thứ gì đó mà không thể nào dời mắt.

Cậu kéo ghế gần thêm chút nữa, giúp cô đổi cái khăn đã nóng trên đầu, chậu nước ở ngay chiếc bàn bên cạnh, băng gạc cũng ở đó, động tác của cậu tỉ mỉ dịu dàng, rõ ràng là rất ít khi làm gì đó, lúc này lại giống như thường xuyên làm loại chuyện này.

Đổi khăn xong, chú ý trên cổ Chu Yếu chảy mồ hôi, ánh mắt cậu ngưng đọng, nhìn giọt mồ hôi đang đọng lại kia. Sau đó cậu rũ mắt, cầm lấy cái khăn sạch sẽ bên cạnh, từng chút từng chút giúp cô lau sạch.

Cô rất trắng, làn da tinh tế, thậm chí khi kích động, làn da trắng đến mức có thể nhìn thấy mạch máu dưới da. Chu Yếu trong lòng cậu vẫn luôn yếu đuối... đây chỉ là bề ngoài, trên thực tế, cô cứng cỏi bao nhiêu,

can đảm như thế nào, không ai rõ ràng hơn cậu.

Dịu dàng nhưng cũng mạnh mẽ, Chu Yếu đối với cậu, tựa như một giấc mộng mềm mại không hề sợ hãi.

Tâm trí Trần Hứa Trạch như bị cuốn đi, không ngừng lau mồ hôi cho cô, mồ hôi trên cổ đã bị lau đến không còn một giọt dư thừa, làn da khô ráo, dưới cằm cũng sạch sẽ, cậu vẫn lặp lại động tác trong tay như cũ.

Cách lớp khăn, dường như là đụng vào da thịt cô, chỉ thiếu chút nữa, một chút nữa, là sẽ chạm vào nhau, không bị ngăn cách.

Trong lúc đầu óc mê man, Chu Yếu tỉnh lại, mở mắt mờ mịt nhìn qua phía cậu. Động tác của Trần Hứa Trạch dừng lại, đặt khăn sang một bên, giọng rất nhẹ: “Tỉnh rồi?”

“Hứa Trạch...” Giọng nói khô khốc của cô tựa như một lữ hành đã đi qua trăm ngàn dặm trên sa mạc, khàn khàn chói tai.

Trần Hứa Trạch ngay cả mày cũng không nhú một cái, không hề cảm thấy khó nghe, chỉ trả lời: “Ừ. Mình đây.”

“Hứa Trạch...”

Cô không tỉnh táo lắm, không nói gì khác, chỉ gọi tên của cậu.

Trần Hứa Trạch phát hiện điểm này, không hề không kiên nhẫn, vẫn trả lời: “Ừ, mình đây.”

“Hứa Trạch...”

“Đây.”

“Hứa... Trạch...”

“Đây.”

Có qua có lại, cô nhắm mắt, vẫn không ngừng kêu, dường như hai chữ này có thể mang cho cô sự an tâm. Mà cậu không hề thấy phiền, cứ một tiếng lại một tiếng cho cô biết, cậu ở đây.

Khoảng vài phút sau, Chu Yếu muốn nói gì khác, cô mấp máy môi, vẻ mặt cũng có chút thay đổi: “Hứa Trạch...”

“Ừ.”

“Hứa Trạch, mình...”

“Ừ.”

“Hứa... Khụ, Trạch, mình...”

Cô kêu càng ngày càng không rõ ràng lắm, Trần Hứa Trạch còn tưởng cô nói nhiều, tần suất dần chậm lại. Ai ngờ, cô ngừng hơn mười giây, sau đó hít sâu một hơi, dùng hết sức lực mở miệng: “Hứa Trạch, mình... Khát...”

Trần Hứa Trạch sửng sốt: “...”

Mang theo sự xấu hổ, Trần Hứa Trạch đứng dậy rót nước cho cô. Đỡ gáy giúp cô uống nước, rồi để cô nằm xuống lại.

“Còn muốn uống không?”

Cô lắc đầu.

“Muốn gì nữa không?”

Cô nhắm mắt nghỉ ngơi hai giây, lắc đầu như cũ.

Hình như Chu Yếu rất mệt, cô nhắm mắt nằm yên: “Sao cậu lại đến đây? Không lên lớp à?”

“Cô giáo để mình tới trông coi cậu, thuận tiện đưa cậu về.”

“Có thể ảnh hưởng...”

Không đợi cô nói xong, cậu đã nói: “Không đâu.”

Chu Yếu lẩm bẩm, nhẹ nhàng than một câu: “Vậy thì tốt rồi...” Sau đó, cô nhắm mắt, lần thứ hai chìm vào giấc ngủ.

Trần Hứa Trạch ngồi bên cạnh, không ai nói chuyện với cậu, cậu không mất kiên nhẫn, cũng không chơi điện thoại, chỉ lặng lẽ nhìn Chu Yếu trên giường dưới lớp chăn bông.

Cậu nhớ đến rất nhiều chuyện. Ấn tượng sâu nhất là lúc ông bà nội vừa qua đời, mặc dù bố mẹ cậu có đau buồn, nhưng sinh hoạt của họ càng quan trọng hơn, tình cảm với ông bà suốt bao năm đã phai nhạt đi không ít.

Lúc ấy, cậu cảm thấy, người thực sự vì ông bà qua đời mà đau thương, có lẽ chỉ có mình cậu.

Sau khi toàn bộ chuyện mai táng được xử lý xong, có một ngày, cậu ngồi trên nóc nhà nhìn bầu trời đêm, Chu Yếu đột nhiên tìm tới. Cô mặc một cái váy dài, bước chân nhẹ nhàng, sợ quấy nhiễu đến cậu.

Cậu không nói chuyện, cô cũng vậy, hai người vai sớt vai, khi còn nhỏ thường ngồi trên nóc nhà lẳng lặng sớt vai nhìn sao trời.

Một lúc lâu sau, cậu mới nói câu đầu tiên, cậu nói: “Trước kia, mình vẫn luôn cho rằng, thế giới này sẽ không thay đổi. Ông bà cũng sẽ không đi, mỗi ngày mình đi học hay tan học, họ vĩnh viễn sẽ đưa mình, chờ mình.”

Rất lạ, nhưng cũng không hề lạ, chỉ cần là người, nội tâm vẫn sẽ có lúc yếu mềm, cho dù là người xưa nay có tiếng quái đản như cậu.

Lúc ấy Chu Yếu không trả lời ngay, cô ngồi bên cậu, nghe cậu nói hết, nghe cậu kể một chút chuyện khi còn nhỏ. Đến cuối cùng, cô vịn vào hai tay, bỗng nhiên dùng một loại giọng điệu chắc chắn để nói: “Cậu biết không? Thế giới này, mọi người cuối cùng cũng sẽ rời đi.”

Ngày đó, cô giống như một người mẹ dịu dàng xoa đầu cậu, nói cho cậu: “Nhưng mình đồng ý với cậu, mình sẽ cố gắng, cố gắng hết sức để ở bên cậu lâu hơn một chút.”

Nếu muốn chống lại với thế giới, một người không đủ, vậy thì mình nguyện ý làm người ở cạnh cậu lâu hơn một chút, lâu đến khi cậu có thể dũng cảm mà một mình đối mặt với thế giới này, không hề sợ hãi nữa.

Lỗ thủng lớn trong trái tim cậu, giống như trong nháy mắt đã bị thứ gì đó lấp đầy. Cậu là người rất ít khóc, nhưng không biết nói sao, mỗi khi Chu Yếu dịu dàng xuất hiện trước mặt cậu, cậu sẽ cảm thấy, thật ra mình không hề mạnh mẽ chút nào.

...

Chu Yếu mê man trên giường, suy nghĩ của Trần Hứa Trạch đã bay rất xa, lúc phục hồi tinh thần lại nhìn cô, cô ngủ không quá an ổn, lăm bằm trên giường, bắt đầu gọi tên cậu.

Trần Hứa Trạch nhíu mày, cúi người: “Không thoải mái ở đâu à?”

“Không...” Cô lắc đầu rất nhẹ: “Mình chỉ... Muốn gọi cậu... Một chút...”

Trần Hứa Trạch cuối cùng cũng an tâm: “Được rồi, mình ở đây, cậu muốn gọi mình thì gọi, lúc nào mình cũng sẽ trả lời cậu.”

Trong một không gian nhỏ hẹp, yên ắng riêng tư, bức màn màu trắng thi thoảng đung đưa theo cơn gió ngoài cửa sổ. Cả căn phòng chỉ có tiếng Chu Yểu nhẹ nhàng gọi Trần Hứa Trạch.

“Hứa Trạch...”

“Ừ.”

“Thập Tam...”

“Đây.”

“Trần Hứa Trạch...”

“Mình đây.”

“Mình đau đầu...”

“Mình giúp cậu bóp?”

“Hứa Trạch... Mình đau...”

Mang theo sự mềm mại yếu ớt của bệnh tật, tiếng cô lầm bầm, nghe như tiếng làm nũng yếu điệu, lơ đãng, khiến cho người ta sôi trào mạch máu, cô lại hoàn toàn không cảm nhận được.

Trần Hứa Trạch cứng đờ ngồi trên ghế rất lâu, trả lời từng câu một, có một câu cậu không trả lời, một lát yên ắng kia, cậu lấy điện thoại, click mở ghi âm, nhẹ nhàng đặt bên cạnh cô.

Đúng lúc đó cô lại gọi cậu:

“Hứa... Trạch...”

“Đau...”

Một chữ vô cùng đơn giản, giọng điệu lặp đi lặp lại, mềm như bông, khiến Trần Hứa Trạch cứng ngắc ngồi rất lâu.

...

Sau khi Trịnh Ngâm Ngâm bắt đầu học kèm với Chu Yếu và Nghênh Niệm thì đã nghiêm túc học hành ở trường, đang hoàng hơn trước gấp trăm lần. Chỉ cần có thời gian, bất luận là giờ nghỉ hay tiết thể dục đều có thể nhìn thấy cô ấy đang xem sách làm bài, vẻ mặt nghiêm túc, phảng phất như trên đời không có ai có thể quấy rầy cô ấy.

Càng điên cuồng chính là, cô ấy thường xuyên sẽ cho mình một cái tát, đột nhiên lại tát vào má mình, khiến người ta sốc vì hoảng sợ.

Ban đầu không ai hiểu, sau đó lặng lẽ hỏi thăm mới biết, nói: “Cậu ấy sợ mình nhớ Ninh Kỳ! Vừa nhớ đến Ninh Kỳ, cậu ấy liền cho mình một bạt tai, để mình chuyên tâm học hành.”

Đám nữ sinh cảm thấy cô ấy ra vẻ, không ngừng cười nhạo: “Cậu ta với Ninh Kỳ, ai mà không biết, bây giờ thế này, liều mạng cho ai xem, sách giờ tới giờ lui, mặt sưng đỏ lên, vẫn là mệnh đội sổ thôi!”

Người nói như vậy không ít, nhưng cô ấy lại như chưa từng nghe thấy, cho dù có người nói chuyện ngay bên tai, cô ấy cũng có thể ngoảnh mặt làm ngơ. Thời gian cùng những người đó tranh chấp, lý luận, tất cả đều được cô ấy dùng để giờ sách.

Chu Yếu và Nghênh Niệm biết chuyện này, có nói riêng với cô ấy một lần. Thái độ của Trịnh Ngâm Ngâm rất kiên quyết: “Mình như vậy không phải vì trừng phạt chính mình, chỉ là mình không có cách nào để lập tức quên đi những chuyện khác. Mình không muốn bởi vì những sự tồn tại khác mà lãng phí cuộc đời của mình. Chỉ có như vậy, chỉ có đau, khi nhớ đến cậu ta, cái tát đau đớn sẽ khiến mình tỉnh táo, nhiều lần nghĩ đến cậu ta thì ngoài trừ đau, không còn cảm giác nào nữa. Một ngày nào đó, mình sẽ hoàn toàn trở về là chính mình.”

Cô ấy dứt khoát như vậy, Chu Yếu và Nghênh Niệm cũng không thể nói gì hơn. Cứ như vậy, thường xuyên có thể nhìn thấy Trịnh Ngâm Ngâm với một gương mặt sưng đỏ ngồi im lặng ở đâu đó đọc sách, ăn uống, ban đầu một ngày sáu bảy cái tát, đến sau này, chỉ có lúc phân tâm mới bị tát một cái.

Nam sinh khiến Trịnh Ngâm Ngâm và Lâm Hữu Vân sinh ra mâu thuẫn tên là Ninh Kỳ, sau khi Trịnh Ngâm Ngâm rút khỏi hội kiếm đạo, cũng chủ động rời xa mấy người họ. Cậu ta có đi tìm Trịnh Ngâm Ngâm, mấy lý do, hành động thoái thác từ trước đến nay vốn có hiệu quả nay lại đột nhiên mất đi tác dụng. Trịnh Ngâm Ngâm chỉ lạnh nhạt đến mức không thể lạnh nhạt hơn trả lời: “Tính cách của chúng ta không hợp để làm bạn, mình và mấy người Lâm Hữu Vân cũng hoàn toàn không hợp nhau, cho nên mình cảm thấy chúng ta vẫn nên dừng lại tới nữa.”

Nói xong, cô ấy ôm sách về phòng học, Ninh Kỳ muốn kéo cô ấy lại, cô ấy lại bước lệch sang một bên, động tác nhanh nhạy tránh đi.

“Nếu không có gì nữa, mình phải về đi học.”

Ninh Kỳ nhìn cô, nói: “Nếu mà cậu muốn học bù thì có thể tìm mình mà, mình và vài người khác thành tích vẫn còn tốt, không nhất định phải tìm mấy vị lợi hại nhất trên bảng vàng, ở chung hẳn sẽ rất không dễ dàng, đều là người rất có danh tiếng, tính tình chắc khá khó chịu, tính cách cậu mềm yếu như vậy, lỡ mà xung đột...”

Từng câu từng chữ phảng phất nhưng vì cô ấy mà nói chuyện.

Trịnh Ngâm Ngâm nghe được thì chỉ muốn cười. Lúc cô ấy cho cậu ta xem vết bầm do bị Lâm Hữu Vân đánh, khi đó cậu ta chỉ nói: “Luyện kiếm đạo khó tránh khỏi sẽ bị thương, chỉ là không cẩn thận mà thôi, mình sẽ nói với cậu ấy, cậu đừng quá để trong lòng”.

Suy nghĩ một chút, chính mình lúc đó, rốt cuộc là ngu ngốc đến mức nào? Từ nay về sau, cả nhóm Ninh Kỳ, không bao giờ gặp lại bóng dáng Trịnh Ngâm Ngâm. Cô ấy và mấy người đó hoàn toàn cắt đứt liên hệ.

Ba ngày sau khi Ninh Kỳ tìm Trịnh Ngâm Ngâm nói chuyện, kết quả kiểm tra đã có, công bố trên bảng vàng. Trịnh Ngâm Ngâm ôm sách từ khu dạy học đi xuống, vừa lúc gặp đám Ninh Kỳ.

Mấy người họ quay đầu thấy cô, biểu tình vi diệu, Lâm Hữu Vân “xì” một tiếng, không chút che lấp ác ý: “Cho rằng ôm sách là học sao, đúng là khiến người ta buồn nôn. Cũng không biết là giả bộ cho ai xem!”

Trịnh Ngâm Ngâm giống như không hề nghe được, đi lướt qua mấy người họ, làm lơ ánh mắt muốn nói lại thôi của Ninh Kỳ, từng bước một đến bảng vàng cách đó không xa.

Chu Yếu và Nghênh Niệm đã ở bên kia chờ cô ấy, các cô đã hẹn cùng nhau xem bảng vàng. Đoạn đường cuối cùng, Trịnh Ngâm Ngâm chạy chậm đến, gia nhập với Chu Yếu và Nghênh Niệm.

“Cậu siêu đỉnh!!”

Nghênh Niệm dang một cái ôm, ôm chặt đến mức sắp bóp chết Trịnh Ngâm Ngâm.

“Thứ bảy lắm! Ngâm Ngâm! Cậu đứng thứ bảy lắm.”

Một tiếng rống này rước lấy sự chú ý của rất nhiều người. Có lẽ trong mắt những người đứng đầu, thành tích này không có gì là lợi hại, nhưng cả khối mười mấy lớp, Trịnh Ngâm Ngâm từ trước luôn đứng hơn một nghìn, bây giờ lập tức nhảy vào top 100, cho dù người khác thấy thế nào, nghĩ như thế nào, đây cũng là chuyện đáng giá để vui vẻ tự hào.

“Cậu giỏi lắm!” Chu Yếu cũng ôm Trịnh Ngâm Ngâm.

Mà Trịnh Ngâm Ngâm dường như còn chưa thể tin được, nhìn chằm chằm tên mình trên bảng vàng, mặc cho Nghênh Niệm lay bả vai mình, đôi mắt dần đỏ lên.

“Bảy lăm? Thật sự... Thật sự là bảy lăm? Thật chứ...”

Cô ấy nheo mắt, kiềm chế xúc động rơi nước mắt, đưa tay lau mắt mình.

Cuối cùng vẫn không nhìn được mà khóc: “Mình đứng thứ bảy lăm...”

Ba cô gái tùm lại cười đùa, mấy người Ninh Kỳ và Lâm Hữu Vân cách đó không xa nghe được đoạn đối thoại, vẻ mặt lập tức thay đổi, không ai chủ động nhắc tới đề tài liên quan đến cô ấy nữa, ánh mắt lảng tránh, làm bộ như không nhìn bên này.

Vì để mình nhớ lâu, bàn tay thường rất đau.

Ngăn lại tổn hại kịp thời, cũng cắt đứt hoàn toàn với người không nên lui tới, rất khó.

Bài tập buồn tẻ nhạt nhẽo, thường xuyên khiến người ta muốn từ bỏ, cũng rất khó để kiên trì.

Nhưng mà, cô ấy đã chịu đựng được tất cả.

Trịnh Ngâm Ngâm nâng một cánh tay, che lại đôi mắt đang rơi lệ, khóc thút thít. Nghênh Niệm ôm cánh tay cô ấy, Chu Yếu nhẹ nhàng ôm eo cô ấy, hai người đều đang cười, ai cũng không quấy rầy cô ấy phát tiết cảm xúc.

Ánh mắt trời dần lặn xuống, vẽ ra hai mảng đối lập sáng tối trong sân trường.

Trịnh Ngâm Ngâm và các cô ở một bên, bị khu dạy học ngăn lại, đám Ninh Kỳ và Lâm Hữu Vân ở bên kia.

Giống như một giới hạn rõ ràng, từ đây rạch ra hai con đường đời.

Mà cô ấy, sẽ không bao giờ quay đầu lại.

...

Sau bữa cơm tối, mẹ Chu kêu Chu Yếu đi đưa canh gà cho Trần Hứa Trạch, cô biết mật mã tầng một của nhà cậu, trực tiếp đi vào, đặt hộp canh lên bàn, Chu Yếu gọi một tiếng: “Trần Hứa Trạch?”

Tầng một tối đen, không có người.

Cô cẩn thận đi về phía cầu thang, bước chậm về phía trước.

Phòng Trần Hứa Trạch ở tầng hai, cô đi đến trước cửa nhẹ nhàng gõ, vặn tay nắm mở ra...

Trần Hứa Trạch đang nằm trên giường, lỗ tai nhét tai nghe, trong chớp mắt khi cửa mở, cậu đột nhiên kéo tai nghe ra, ngồi nửa người: “Cậu tới khi nào?!”

Chu Yếu hoảng sợ, cho rằng mình đột nhiên xuất hiện đã dọa đến cậu, cô dừng một lúc mới nói: “Mẹ mình kêu mình đưa canh tới cho cậu, đang để ở dưới tầng. Mình thấy dưới tầng không có ai nên lên đây. Mình... Mình ra ngoài trước, cậu nhớ xuống uống canh.”

Nửa phút sau, Chu Yếu còn chưa xuống lầu, Trần Hứa Trạch đã ra khỏi phòng, cậu nói: “Vừa rồi mới ngủ, có hơi giật mình.”

Thì ra là như thế. Chu Yếu “à” một tiếng, gật đầu.

“Mình còn phải về làm bài tập, vậy cậu nhớ xuống uống canh, mình về trước?” Chu Yếu vốn không muốn ở lâu.

Lần này Trần Hứa Trạch cũng không giữ cô lại, cậu gật đầu. Mở đèn ở hành lang, nhìn theo cô rời đi, nghe thấy tiếng đóng cửa ở tầng một cậu mới tắt đèn quay lại phòng.

Tầng hai vô cùng yên ắng, Trần Hứa Trạch ở một mình, ngoại trừ khi cậu đi lại, trong nhà hầu như không có tiếng vang.

Lúc Chu Yếu xuất hiện, cậu đang nghe tai nghe, không chú ý kịp thời.

Không xuống tầng ăn canh, Trần Hứa Trạch đi vào phòng, đứng trên sàn gỗ, nhìn chằm chằm điện thoại trên giường, im lặng nhìn một lúc lâu. Rồi sau đó, cậu thản nhiên thở ra một hơi, lần nữa nằm lên giường, một chân cong lên, nâng cánh tay trái che mắt mình lại.

Lần này cậu không mang tai nghe, trực tiếp rút tai nghe ra khỏi điện thoại.

Trong điện thoại, là những tiếng lẩm bẩm mềm yếu dịu dàng như đang làm nũng.

Người quen đều có thể nghe ra đó là giọng Chu Yếu. Chỉ là không giống bình thường lắm, vì bị bệnh nên có nhiều hơn một phần mềm mại câu dẫn.

Cả căn phòng chỉ có tiếng Chu Yếu, từng tiếng lại từng tiếng gọi tên cậu:

“Hứa Trạch...”

“Trần Hứa Trạch...”

Cậu nhắm hai mắt, hơi ngẩng đầu, cánh tay che đi ánh sáng trước đôi mắt. Cậu nâng một tay khác, thuận tay tắt luôn đèn trong phòng. Tất cả rơi vào bóng tối.

Không có ai biết, cơ thể cậu căng cứng, từ ngón chân hơi co lại đến từng mạch gân huyết quản như đang thít chặt, cậu khó chịu, lại sung sướng khó tả.

“Hứa Trạch... Mình đau...”

“Hứa Trạch...”

“Đau...”

Dưới âm thanh làm nũng kia, toàn thân Trần Hứa Trạch căng cứng, yết hầu gian nan chuyển động lên xuống.

Người có thể khiến cậu nóng lên điên cuồng, chỉ có một mình cô.

Mà người có thể khiến dục vọng trong cậu bùng cháy tràn đầy, cũng chỉ có một.

Trần Hứa Trạch cảm thấy, có thể mình bị bệnh rồi.

Căn bệnh này còn liên quan đến Chu Yểu, có lẽ đời này cũng không cách nào khỏi hẳn.

23. Chương 23: Thêm Lần Nữa, Hôn Lên Trên

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau khi bệnh của Chu Yểu dần tốt hơn, khôi phục mấy ngày thì hoàn toàn bình thường. Bệnh nhỏ đến nhanh đi cũng nhanh, thông thường sẽ không có vấn đề gì lớn. Chỉ là từ sau lần đó, ngày nào dự báo mưa, lúc đến chỗ hẹn trong ngõ để cùng đi học, Trần Hứa Trạch luôn hỏi cô một câu: “Mang ô chưa?”

Hiếm khi có được thời gian rảnh rỗi, Trần Hứa Trạch đến nhà Chu Yểu, hai người cùng học bài. Trần Hứa Trạch hỏi: “Còn dễ bị lạnh không?”

Chu Yếu nói không, “Nào có yếu ớt như vậy, trước kia mình rất ít bị bệnh, đâu phải cậu không biết.”

Nhưng tay Trần Hứa Trạch, Chu Yếu nhìn cậu viết chữ, ánh mắt ngưng đọng.

“Tay... Có đau không?”

Trần Hứa Trạch mấp máy môi, đột nhiên dừng lại, nói: “... Đau.”

Chu Yếu vừa nghe, lập tức lục lọi đi tìm những lọ thuốc mỡ mà người già thường dùng, truyền lại rất nhiều năm, thể hệ này đến thể hệ khác, dường như bị bệnh gì cũng có thể dùng đến. Cô cũng hiếm khi tin một lần, bôi cao lên vết thương đã đóng vảy của cậu, ngón tay nhẹ nhàng giúp cậu vuốt ve.

Động tác của cô rất nhẹ, rất khẽ, dường như đã loại bỏ hết chỗ ngứa của cậu. Nhưng cổ tình lại đến nơi khác của cậu, một chút lại một chút, tim gan cồn cào ngứa lên.

Chu Yếu xoa ngón tay cho Trần Hứa Trạch rất lâu, cảm thấy đã được rồi nên ngừng, cậu lại bỗng nhiên không nỡ để cô buông tay.

“Vẫn còn hơi đau.”

“Còn đau?”

Chu Yếu vừa nghe liền bỏ đi cái suy nghĩ ngừng lại, lấy thêm thuốc mỡ, vô cùng kiên nhẫn giúp cậu nắn bóp đốt ngón tay.

Dưới ánh đèn đêm, ngoài cửa sổ có mấy con thiêu thân đang xông đến ngọn đèn, ồn ào náo động bên ngoài, dường như không liên quan gì đến trong phòng. Trần Hứa Trạch lẳng lặng nhìn mặt cô, đèn chiếu vào mặt cô, da thịt trắng mịn được mạ thêm một lớp ánh vàng ấm áp.

Có một giây phút, cậu cảm thấy mình tựa như con thiêu thân ngoài cửa sổ đang ra sức bay đến ngọn đèn, nếu có thể, cậu bằng lòng phá tan tất cả, mãi mãi dừng lại ở căn phòng ấm áp này.

...

Trịnh Ngâm Ngâm kiểm tra đúng thứ bảy lắm, không chỉ được thầy giáo lớp cô ấy thưởng mà còn làm cho bố mẹ cô ấy suýt chút nữa đỏ hốc mắt. Khi đó, trong lòng Trịnh Ngâm Ngâm dào dạt cảm xúc, vì thế còn đặc biệt làm hai vật kỷ niệm do chính tay mình điêu khắc cho Nghênh Niệm và Chu Yếu.

Nghênh Niệm lấy cơ chúc mừng Trịnh Ngâm Ngâm, gọi cả đám người đến biệt thự nhà mình, tăng cao nhất bố cô ấy đã trang hoàng để tiếp đãi khách, dựa theo phong cách lưu hành của KTV, lối vào tràn ngập xanh

vàng rực rỡ, nếu mà có nhiều phục vụ hơn, lơ đãng sẽ có ảo giác đi vào KTV nhà ai đó.

Chúc mừng cho Trịnh Ngâm Ngâm chỉ là một phần lý do, nói thật, mấy người họ cũng rất mệt mỏi, đã một khoảng thời gian khá lâu chưa thả lỏng, hiếm khi tụ lại chơi với nhau một lần, ai ai cũng tràn đầy hứng thú.

KTV của mình đương nhiên là không thể so với bên ngoài, không có rượu, nhưng rượu trái cây thì hết lọ này đến lọ khác, dưa hấu, dưa Hami hay các loại hoa quả đúng mùa, trái mùa, tất cả đều do chính họ đi mua về, sau đó phối hợp với nhau, cắt cho dễ ăn, bày trên cả cái bàn thủy tinh còn không đủ.

Mấy người họ rất náo nhiệt, bắt đầu hát nhảy kịch liệt, cướp lượt hát, sợ bỏ qua cơ hội chọn bài. Chu Yếu và Trần Hứa Trạch không hứng thú với chuyện này, hai người ngồi trong góc bên cạnh bàn thủy tinh, phía dưới là thảm lót mềm mại, vô cùng thoải mái.

Hai người họ an ổn ngồi trong một góc nói chuyện phiếm, cái gì cũng nói, tựa như bình thường vậy, điểm khác chính là bối cảnh có thêm những tiếng ca để nghe hoặc khó nghe của mọi người.

Thứ đầu tiên Chu Yếu chú ý là tay Trần Hứa Trạch, lần trước cậu nói đau, cô nắm bóp nhẹ cho cậu hơn nửa đêm, trong lòng không buông xuống được.

“Ngón tay còn đau không?”

Trần Hứa Trạch lắc đầu: “Không đau.” Câu tiếp theo là nói đến cô, “Gần đây trời lạnh, cậu mặc nhiều quần áo chút, đừng để bị cảm lạnh.”

Chu Yếu nói được.

Chu Yếu nhìn mấy người kia chơi đùa, đột nhiên thở dài: “Không lâu nữa, cao trung sắp kết thúc rồi.”

Trần Hứa Trạch ừ, cô lại hỏi: “Tết âm lịch năm nay cậu ở đâu?”

“Hắn là vẫn đi chỗ bố mẹ.”

“Vậy lúc rảnh nhớ tới nhà mình, mình bảo mẹ chiên bánh gạo nếp cho cậu ăn.”

Cậu nhếch môi, đồng ý.

Trên bàn là đủ loại rượu trái cây màu sắc không giống nhau, Trần Hứa Trạch lấy vị cam, đổ vào một ly nhỏ cho cô: “Nằm thử đi, rất thơm.”

Chu Yếu sẽ không từ chối đồ cậu đưa, cho dù là ai muốn hại cô, người đó cũng tuyệt đối không phải là Trần Hứa Trạch.

Uống một lần là hết, cô chép miệng: “Thơm thật.”

Trần Hứa Trạch cũng rót cho mình một ly rồi uống, sau đó như làm ảo thuật, cậu bỏ hỗn hợp rượu vào một cái ly, màu sắc đã chuyển thành một màu hoàn toàn khác.

Chu Yếu hơi ngạc nhiên: “Đẹp quá!”

Trần Hứa Trạch rót một ly cho cô, cô nếm thử, hương vị quả nhiên rất ngon.

Dưới không khí như vậy, Chu Yếu hiếm khi vui vẻ đến mức không khống chế được, cô hơi ngửa đầu, không biết đang nghĩ gì: “Sau này... Nhất định sẽ càng ngày càng tốt.”

Trần Hứa Trạch không đáp lại. Cậu biết, trước khi rời nhà, rõ ràng là Chu Yếu vừa bị mắng. Mẹ Chu nói cô suốt ngày chỉ biết chạy ra ngoài, chỉ biết chơi, không về nhà, không hề hiểu chuyện.

Vì, chỉ vì cô chưa lau cái lư hương của anh cô thật sạch sẽ, ở cái để sơ ý còn chút tro.

Chu Yếu đột nhiên hỏi: “Trước kia cậu gặp anh mình chưa?” Vừa nói xong, cô lập tức cười: “Mình quên, cậu và mình bằng tuổi, mình không nhớ, chắc cậu cũng không nhớ.”

Trần Hứa Trạch lại nói: “Mình nhớ. Trí nhớ của mình rất tốt. Mình nhớ anh ấy không bằng cậu, không thông minh bằng cậu, không đẹp bằng cậu, không ngoan ngoãn bằng cậu, còn thích chơi với mấy đứa nhóc béo ú, xuống nước bắt nòng nọc ném vào đầu mấy cô bé. Họ rất không ngoan.”

Chu Yếu ngáy ra, muốn tin, nhưng lại cảm thấy không có khả năng: “Vậy vì sao mẹ mình...”

“Chu Yếu.” Trần Hứa Trạch bỗng nhiên gọi tên cô: “Cậu phải biết rằng, có một số việc, không phải là vì yêu, chỉ là vì áy náy mà thôi.”

Không khí trở nên yên ắng.

Cô đột nhiên rất muốn hỏi, vậy còn cậu? Cậu với mình thì thế nào? Là do áy náy, hay là vì cái gì khác?

Dường như Trần Hứa Trạch cũng ý thức lời mình nói vừa rồi còn có hàm ý khác, cậu mở miệng: “Nếu là mình, áy náy với một người, mình sẽ bảo vệ giúp đỡ người đó trong phạm vi thích hợp. Nhưng, để những ký ức đau khổ không đi theo dày vò nữa, mình sẽ lựa chọn giữ khoảng cách với đối phương.”

“Với mình, cái này gọi là độ an toàn thích hợp nhất.”

Ở một nơi ồn ào, hai người họ lại đang tâm sự, giọng Trần Hứa Trạch không lớn, nhưng không bị tiếng ca hát át đi.

“Cậu biết không? Có thể dùng hết sức lực để quý trọng, cho dù đó là cái gì, sâu trong trái tim, nó cũng quan trọng như chính bản thân cậu vậy.”

Cậu cũng có thứ đó.

Đề tài càng nói càng sâu, xuống thêm chút nữa thì có lẽ sẽ không kéo lại được. Hai người rất ăn ý dừng lại, không ai tiếp tục. Trần Hứa Trạch rót một ly kết hợp giữa ba loại rượu cho Chu Yếu.

“Nào, ném thử cái này đi, vị cam nồng nhất, hai vị khác chỉ trợ hương thôi, rất thơm.”

Chu Yếu không biết đang tự hỏi gì đó, vẫn không muốn nói chuyện, sau khi nhận lấy ly rượu, uống xong, cô lại hỏi cậu, muốn thêm một ly.

Ở nhà Nghênh Niệm rất an toàn, đây là tầng cao nhất của nhà cô ấy, sẽ không có nguy hiểm gì, tất cả mọi người đều thoải mái chơi. Ngoại trừ ai đó mất đi tỉnh táo nhảy xuống cửa sổ, vậy thì thật đáng sợ.

Lúc sau, Trần Hứa Trạch bị một nam sinh gọi đi. Nghênh Niệm và Trịnh Ngâm Ngâm đến nói chuyện phiếm với Chu Yếu.

“Cậu và Trần Hứa Trạch ngồi đây nói chuyện lâu như vậy, nói cái gì đó?” Nghênh Niệm tò mò: “Sao cậu có thể nói với cậu ấy nhiều như vậy? Nếu là mình, hai chữ là nhiều nhất, muốn thêm thì chắc cũng chết!”

Chu Yếu cười nói: “Có nói gì đâu.”

Trịnh Ngâm Ngâm thấy thái độ bình thản của Chu Yếu thì nói: “Haizz, cậu đúng là khiến người khác không hiểu được. Cậu biết không, người nhìn chăm chăm cậu ấy ở trường chúng ta rất nhiều, đặc biệt là mấy nữ sinh!”

Thái độ của Nghênh Niệm lại tương phản: “Mình không hiểu được, cậu ta có cái gì tốt? Theo mình, còn không bằng anh mình đâu! Ít nhất anh mình hay cười, tuy rằng đa số thời gian hơi ngu, nhưng cũng hài hước khiến người ta vui vẻ mà? Ở bên cái loại này mới vui vẻ.”

Trịnh Ngâm Ngâm “xì” một tiếng: “Dù nói như thế nào, cậu ấy đúng là rất gây chú ý mà. Các cậu biết chưa, ngày hôm qua, lại có em gái khối dưới đi tìm cậu ấy thổ lộ!”

“Thật sao, lá gan lớn vậy?”

“Đúng vậy, chính là cái loại đó... Không phải khối dưới chia thành hai nửa, một nửa lớp A một nửa lớp B sao, đỡ phải gọi từ A đến E F G H, và mặt trần trụi như vậy rất khó nghe. Mấy lớp A, B tốt nhất đều là học sinh lớp nghệ thuật hoặc là được đặc biệt chiêu mộ.

Người thổ lộ với Trần Hứa Trạch chính là học sinh lớp B, thuộc cấp cao nhất. Một đám người đó, chặn Trần Hứa Trạch lại, hoàn toàn không ngại ngần, hô to về phía cậu ấy: ‘Trần Hứa Trạch em thích anh!’

24. Chương 24: Trình Viên

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Trần Hứa Trạch nói xong, yên lặng chờ động tác của Chu Yếu, ai ngờ Chu Yếu híp mắt ngẩng đầu nhìn cậu trong chốc lát, bỗng nhiên mở miệng, cắn cắn cậu một cái.

Không hôn được...

Ngay cả nội tâm nam sinh đang nhin tiểu ngoại cửa cũng than “Haizz!” một tiếng, đúng là đáng tiếc! Kết quả chính là, động tác này của cậu ấy không cẩn thận đụng phải cửa, bị Trần Hứa Trạch trong nhà vệ sinh phát hiện sự tồn tại của mình.

“Mình... Mình... Đi nhà vệ sinh...”

Rõ ràng là đang giải thích, nhưng không tìm được lý do. Chỉ là Trần Hứa Trạch cũng không nói gì, một tay ôm Chu Yếu, nhìn cậu ấy một cái, không nói gì đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Hai người họ đi rồi, nam sinh kia rốt cuộc cũng không chờ kịp nữa, cất bước vọt vào nhà vệ sinh, suýt chút nữa là tiểu ra quần.

Giải quyết xong, nam sinh tên Hà Lợi này nghĩ rồi lại nghĩ, cảm thấy trong lòng ghen một chuyện như vậy thật sự khó chịu, vì thế liền tìm Giang Gia Thụ.

“Mình vừa đi nhà vệ sinh, nhìn thấy Chu Yếu hình như uống nhiều quá, hôn lên cằm Trần Hứa Trạch!”

Giang Gia Thụ sắc rượu trái cây: “Khụ... Không phải chứ?!”

“Hoàn toàn chắc chắn!”

“Xong rồi, lần này hai người họ chắc chắn sẽ tuyệt giao.”

“Tuyệt đối không.”

“Vì sao?”

Hà Lợi nói: “Sau đó Trần Hứa Trạch ôm Chu Yếu, mình nghe cậu ấy nói...”

“Nói cái gì?”

“Thêm lần nữa, hôn lên trên.”

“...”

“...”

Không khí im lặng quỷ dị lan tràn giữa hai người. Phải một lúc lâu sau, đầu óc Giang Gia Thụ mới phản ứng lại, đúng vậy! Trần Hứa Trạch luôn đối xử với Chu Yếu không giống những người khác, săn sóc mọi nơi không nói, đôi mắt nhìn Chu Yếu như nhìn bảo bối, chắc chắn là thích rồi! Sao có thể tuyệt giao được? Sợ là cậu ta chỉ hận Chu Yếu không gặm lâu hơn mới tốt!

Sắp xếp tư duy rõ ràng, Giang Gia Thụ thuật lại tất cả cho Hà Lợi, cuối cùng cảm thán: “Hai người này, nhất định là có chuyện.”

“...” Hà Lợi không nói chuyện. Đã đến cái mức này rồi, sao có thể không có chuyện gì, lời này có vô nghĩa không cơ chứ!

...

Một đám người chơi đủ, gần như là ngủ lại nhà Nghênh Niệm hết. Biệt thự nhà cô ấy đủ lớn, nhiều phòng. Chu Yếu, Trịnh Ngâm Ngâm và Nghênh Niệm ngủ một phòng, hai người kia tâm sự hàn huyên hơn nửa đêm, chỉ có Chu Yếu uống say, ngủ đến mê man bất tỉnh.

Ngày hôm sau, nhìn thấy dấu răng trên cằm Trần Hứa Trạch, Chu Yếu kinh ngạc: “Cằm cậu sao thế?”

Giang Gia Thụ đang ăn cháo, gian nan nuốt xuống, vùi đầu càng thấp hơn, làm bộ không nghe thấy gì hết.

Trần Hứa Trạch vô cùng bình tĩnh, nói: “Trước khi ngủ bị đập vào cửa.”

“Đập vào cửa?!” Chu Yếu cảm thấy không thể nào tưởng tượng được.

“Ừ.” Trần Hứa Trạch trịnh trọng, quét mắt nhìn cô: “Một cánh cửa rất hung dữ.”

Chuyện tối hôm qua các nữ sinh không biết, còn nam sinh thì biết hết, nhưng đã bị Trần Hứa Trạch hạ lệnh ngậm miệng. Kết quả là, đương sự Chu Yếu một chút ký ức cũng không có, chỉ nhớ mình và Nghênh Niệm, Trịnh Ngâm Ngâm nói đến chuyện Trần Hứa Trạch nhìn em gái khối dưới.

Trên đường đi học, Chu Yếu và Trần Hứa Trạch đứng gần nhau như thường lệ, thì thầm nói chuyện với nhau. Cô làm như lơ đãng hỏi: “Nghe nói lại có nữ sinh năm nhất chặn cậu lại, thổ lộ với cậu à.”

Cậu thừa nhận: “Ừ.”

“Đẹp không?”

“Không biết.”

“...” Không biết còn nhìn người ta lâu như vậy? Chu Yếu chửi thầm trong lòng.

Trần Hứa Trạch cao hơn cô rất nhiều, nói: “Mình chú ý đến màu quần áo trên người nữ sinh đó rất kỳ lạ, nửa người trên là xanh lá, nửa người dưới là đỏ, còn là quần bó gấu rất lưu hành lúc trước, thoát nhìn rất giống một quả... ớt chưa chín.”

Chu Yếu sững sốt.

Cậu tiếp tục nói: “Cậu nhớ trước kia chúng ta đi ngắt ớt không? Quả ớt xanh kia thoát nhìn rất ngon, cậu tham ăn cắn một miếng, kết quả bị cay khóc cả đêm.”

Chu Yếu nhớ đến, hơi đỏ mặt, không ngờ cậu lại nhớ đến chuyện của mình, dùng khuỷu tay thúc cậu một cái, bảo cậu câm miệng.

Bên môi Trần Hứa Trạch loáng thoáng ý cười, không ai chú ý đến.

Gió thổi qua, hai người nói chuyện, ánh dương chậm rãi lan rộng, vô cùng tươi sáng.

...

25. Chương 25: Núi Tuyết

Edit: Nhược Vy

Beta:Quanh

Trình Viên đã chết, nữ sinh nhảy lầu chính là cô ấy. Hiện trường đã bị phong tỏa, nơi nơi đều là người, âm thanh gì cũng có.

Chu Yếu không muốn đi học, Trần Hứa Trạch ở sân thể dục cùng cô. Hai người đứng không gần, nhìn từ xa xa, thậm chí không thấy rõ được phần đầu đã vỡ của Trình Viên, chỉ thấy được vết máu trên mặt đất.

“Buổi chiều ngày đầu tiên đi học, cậu ấy đã cho mình mượn giấy nháp.” Chu Yếu nói: “Cậu ấy là người đầu tiên nói chuyện với mình.”

Giọng cô có sự run rẩy, Trần Hứa Trạch cảm nhận cảm xúc của cô đang dao động, giơ tay che đi đôi mắt cô. Cô kéo cánh tay cậu xuống, nói: “Không sao. Mình chịu được.”

Hai người họ nhìn tình hình bên kia từ xa. Một người phụ nữ đang quỳ giữa mặt đất khóc lớn, mặt mày có vài phần giống Trình Viên, mặc dù tóc được chải cẩn thận tỉ mỉ, nhưng có vài sợi đã bị bung ra.

Mấy người kia nói, bà là người giúp việc quỳ gối trên sàn nhà người khác, quét tước vệ sinh, nhưng Chu Yếu nghĩ, cho dù là công việc nào, có lẽ đều không thể nào hèn mọn đáng thương như bà bây giờ.

Mẹ Trình quỳ rạp trên mặt đất khóc lớn, không ngừng gào khóc, không thở nổi, thậm chí là suýt ngất đi. Nhà trường và cảnh sát chỉ có thể không ngừng an ủi bà.

Trong trường rất nhiều người, còn có phóng viên muốn vào trong, đang bị ngăn ở ngoài cửa. Học sinh trong trường cũng đang lén chụp ảnh, tất cả vô cùng hỗn loạn.

Tựa như một sân khấu hài kịch thật lớn.

“Nếu...” Chu Yếu hít mũi, rồi dừng lại, không nói nữa.

Lần này Trần Hứa Trạch mới thực sự đưa tay che mắt cô lại, cảm nhận được nhiệt độ nước mắt của cô, nóng đến dọa người.

Chu Yếu gục đầu, vùi cả đôi mắt và nửa khuôn mặt vào bàn tay cậu, không thấy được, chỉ thấy chóp mũi cô hồng hồng, nước mắt từng giọt chảy xuống.

“Mẹ Trình thật sự rất sạch sẽ... Không dơ chút nào... Giống như Trình Viên nói... Rất có khả năng, cũng là thật...”

Cô không nói được, mím môi im lặng chảy nước mắt.

Mẹ của Trình Viên rất vĩ đại. Chu Yếu tin, Trình Viên nhất định nói thật.

...

Hai người họ đứng ở dưới tàng cây, không lên lớp, nghe tin tức tán loạn trong vườn trường.

Người ta nói, vốn Trình Viên sẽ không chết.

Là sau khi cơm nước xong, trên đường từ nhà ăn quay về, Trình Viên trùng hợp gặp đám Quan Tiêu Tiêu cũng vừa đi ăn ở ngoài về. Đám nữ sinh đó mua một cái kèn nhỏ có thể khuếch đại âm thanh ở quầy tạp hóa bên ngoài, chỉ là một món đồ chơi nhỏ, thổi cho vui.

Hai bên gặp nhau, đám nữ sinh đó cố ý dừng ở sau Trình Viên, không ngừng thổi kèn làm nhen, sau đó dùng chức năng khuếch đại âm thanh của nó: “Mọi người chú ý! Mọi người chú ý! Xung quanh có ăn trộm lui tới, xin chú ý tài sản của mình!”

Không biết là ai khởi đầu, khiến một đám người không ngừng cười ha ha.

Vì thế cả một đám đi theo sau Trình Viên trêu chọc, cứ như vậy náo loạn cả một con đường nhưng không ai lên tiếng, cho đến khi có một nữ sinh quá hưng phấn, lấy cái món đồ chơi kia kêu lên: “Trộm tiền trả tiền, đạo lý hiển nhiên! Trộm tiền trả tiền, đạo lý hiển nhiên! Đây... nói cậu đấy! Đừng giả chết...”

Trình Viên rốt cuộc cũng không thể nhịn được nữa, quay đầu lại hô to: “Tôi không có trộm tiền!”

Cả một quãng đường, thậm chí là cả thời gian qua, đây là lần đầu tiên cô đáp lại.

Mọi người ngậy ra một lúc, rồi sau đó nhìn cô trào phúng: “À, vậy tiền đâu? Cậu không trộm? Lớp chúng ta cậu nghèo nhất, tay chân không sạch sẽ nhất, đừng có giả bộ nữa!”

Trình Viên tức giận đến mức hô hấp bất ổn, xoay người rời đi.

Những người đó thấy cô đáp lại, đã hưởng “ngon ngọt”, cầm cái loa đồ chơi đi theo phía sau, nói càng ngày càng quá đáng: “Trình Viên trộm tiền, trả tiền nhanh lên! Trình Viên trộm tiền, trả tiền nhanh lên! Mẹ cậu có biết cậu trộm tiền không? Xì, đồ dơ bẩn! Đồ trộm tiền dơ bẩn...!”

Đám nữ sinh đó hô ba lần, dẫn tới sự chú ý của rất nhiều người, Trình Viên bỗng nhiên dừng chân. Tất cả mọi người cũng dừng lại, không biết cô ấy muốn làm gì. Chỉ thấy cô ấy xoay người, đôi mắt đỏ ngầu, màu sắc kia khiến người ta sợ hãi.

Trình Viên nhìn chằm chằm mấy nữ sinh đó, cả người run rẩy, giống như một con thú nhỏ phát điên.

Đám nữ sinh đó hơi sợ, nhưng cũng không phải loại nhát gan, nhanh chóng bình tĩnh lại, không để bụng, “Làm gì, muốn đánh nhau à?”

Trình Viên hít sâu một hơi, dùng hết sức lực gào với đám nữ sinh đó: “Tôi không có trộm tiền! Tôi và mẹ không phải thứ dơ bẩn!!”

Nói xong, cô ấy nhanh chóng chạy lên khu dạy học.

Đám nữ sinh kia cũng ra, sau đó tụ lại cười nhạo.

“Xì, còn tưởng cậu ta muốn nói gì đó.”

“Con ngốc.”

“Trộm tiền thì trộm, còn nói mấy cái lời này, thật ghê tởm. Miệng cộp gan thỏ, bánh bao mềm [1]!”

[1] Bánh bao mềm: chỉ người nhu nhược, yếu đuối

...

Đám nữ sinh nói vài câu, bỗng nhiên có người phát hiện Trình Viên trèo lên lan can tầng thượng.

“Mau... Mau nhìn kia...!”

Hành động của cô nhanh chóng khiến một đám người vây lại, mấy nữ sinh kia choáng váng. Quan Tiêu Tiêu nỗ lực ổn định, cho rằng Trình Viên đang thị uy với mình, cất giọng nói: “Cậu... Cậu hù dọa ai đó! Cậu cho rằng cậu nhảy lầu là có thể dọa đến người khác sao?”

Trình Viên cúi đầu nhìn đám người tụ tập càng ngày càng nhiều dưới chân, lớn tiếng nói: “Quan Tiêu Tiêu! Đây là cái đồ hèn hạ! Tao hận mày!”

Đám nữ sinh kia vừa nghe những lời này, lập tức kích động mắng chửi Trình Viên.

Nhóm thầy cô giáo và lãnh đạo nghe tin chạy đến, hỏi rõ tình huống, lập tức không cho các học sinh khác mở miệng, tất cả đều lui ra sau, cùng lúc đó báo cảnh sát đến cứu viện, ở bên dưới khuyên nhủ cô mau xuống đi.

Trình Viên cứ đứng trước lan can như vậy, ngoảnh mặt làm ngơ với tất cả chuyện bên dưới. Hai tay cô buông lan can ra, hai bím tóc bị gió thổi tán loạn.

Cô hơi ngẩng đầu nhìn về phương xa, không biết khi đó trong tầm mắt cô, là quang cảnh như thế nào.

Trước khi cứu viện đến, cô nhắm mắt, nước mắt im lặng chảy xuống, hô to với một giọng nói nghẹn ngào đầy giọng mũi:

“Tôi không trộm tiền!”

“Tôi và mẹ tôi không phải thứ dơ bẩn! Mẹ tôi là người tốt!”

Nhà trường đang muốn khuyên can thì giây tiếp theo, cô ấy đã buông người nhảy xuống, cứ như vậy nằm giữa mặt đất, dòng máu đỏ ngồn ngồn chảy ra.

“A...!!!”

Một tiếng hét thê lương chói tai vang lên ở hiện trường, đặc biệt là đám Quan Tiều Tiều, sợ tới mức che đôi mắt lại, cơ thể cứng ngắc, phải vài giây sau mới bắt đầu phát run, ánh mắt dại ra.

Trình Viên cứ như vậy chết đi. Khóc lóc, chảy nước mắt, trước khi chết ngoại trừ hai câu kia, câu duy nhất cô ấy nói chính là “Quan Tiều Tiều, mày là cái đồ hèn hạ, tao hận mày”.

Nhìn một sinh mệnh trước đó không lâu vẫn còn sống giờ đã chết ngay trước mắt, hơn nữa còn liên quan đến mình, Quan Tiều Tiều run rẩy, bỗng nhiên òa khóc hét lên.

26. Chương 26: Trái Dâu

Edit: Nhược Vy

Beta:Quanh

Quan Tiều Tiều mất đi mấy trăm nguyên, ban đầu chuyện này là một “cầm kỵ”, trong lớp có rất nhiều người cảm thấy bất an, giống như tồn tại tên ăn trộm vô hình, thậm chí đã hại chết hai mạng người, còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Cho đến buổi chiều ngày thứ tư, lớp bên cạnh bị phân đi làm vệ sinh, lúc đi thông mương mới phát hiện tắc cống, sau đó dùng móc thép kéo lên được một đồng giấy ẩm ướt bị vo tròn lại, chuyện này mới sáng tỏ.

“Đây là gì thế?”

Những tờ giấy không giống nhau, màu sắc vẫn còn nhìn ra được màu đỏ, còn vo thành một đồng, học sinh tò mò bóc ra, từ phần giấy chưa bị nát mà phát hiện ra đây là... số tiền mà Quan Tiêu Tiêu mất đi.

Trong kí ức của Quan Tiêu Tiêu, cô ta đặt tiền thu phí trong phòng học, lại quên lúc gần đi cô ta đột nhiên nhớ ra phải mua gì đó, cho nên trích vài tờ ra.

Mấy tờ tiền kia bị cô ta vo lại trong túi, không khéo bị rớt xuống khi cô ta đi trên mấy phiến đá lấp cái mương. Mấy phiến đá cách nhau một khoảng, người qua lại, gió thổi qua, cuối cùng đồng tiền đó rớt xuống.

Sau khi chân tướng rõ ràng, bầu không khí căng thẳng của lớp học biến mất, lại càng khiến người ta thốn thức hơn, cũng chỉ là một chuyện hiểu lầm ngoài ý muốn, lại dẫn đến hai mạng người tiêu vong.

Lãnh đạo trường tổ chức vài cuộc họp, nghiên cứu có nên lắp đặt camera trong phòng học hay không, vẫn còn chưa tranh luận xong.

Chu Yếu có đi viếng Trình Viên một lần, mẹ Trình vẫn như vậy, ăn mặc quần áo mộc mạc, cũ kỹ nhưng sạch sẽ, đáng tiếc trong đôi mắt sưng đỏ đã không còn thần thái.

Đã có vài lần, khi đi học, Chu Yếu lại đưa giấy nháp sang bên cạnh theo bản năng, tay vừa vươn đi liền dừng lại, sau đó khó khăn lắm mới có thể thu về. Đó là thời gian thất thần hiếm có của cô, ngơ ngác nhìn vị trí không ai ngồi, sau đó mới quay đầu.

Nghe nói Chu Yếu có quan hệ không tồi với Trình Viên ở trường học, mẹ Trình cố trưng ra một nụ cười, nói chuyện với cô trong chốc lát. Trước khi đi, Chu Yếu nghiêm túc cúi đầu với mẹ Trình: “Lúc cháu vừa đến trường học, Trình Viên là người đầu tiên nói chuyện với cháu, sau đó cũng không hề kỳ thị hay bàn tán gì về vấn đề trên cơ thể của cháu. Cháu rất cảm kích cậu ấy, có thể có được một người con gái tốt như vậy, có thể có được một người mẹ tốt như vậy, cháu cảm thấy hai người hẳn nên tự hào về nhau.”

“Cảm ơn cô, đã cho cháu cơ hội quen Trình Viên.”

Mẹ Trình che nửa khuôn mặt lại, chảy nước mắt gật đầu, khóc không thành tiếng: “Cô cảm ơn cháu... Cảm ơn cháu... Đứa trẻ ngoan...”

...

Sau đó, việc đi tham quan bảo tàng đã được định ra, tập thể học sinh năm ba đi tham quan bảo tàng Sa

Trung trong nửa ngày.

Sáng sớm đã phải tập hợp, Chu Yếu sửa soạn xong, lưng mang một cái ba lô nhỏ, chứa một chút bánh mì ăn lót dạ, còn có một chai nước, trên người cầm năm mươi nguyên, ra cửa vô cùng đơn giản.

Đúng lúc đó Chu Ma bước vào, Chu Yếu dừng chân: “Bố, trường bọn con tổ chức đi tham quan, giờ con đến...”

“Biết rồi biết rồi! Lần trước con đã nói rất nhiều rồi, đi đi, đi đi.”

Ông đi thẳng vào nhà lấy đồ.

Chu Yếu xoay người nhìn thoáng qua, cất bước đi ra bên ngoài.

...

Tiệm mặt được làm ăn rất tốt, bận rộn nửa ngày, hai vợ chồng Chu Ma cũng đã mệt. Buổi chiều luôn không nhiều người lắm, hai người dứt khoát không vội mở cửa, mẹ Chu đi tìm hàng xóm quen biết nói chuyện phiếm, Chu Ma trở về nhà phía sau, ngồi xem TV trong phòng khách.

Muốn pha trà uống, nhưng lại không tìm thấy hộp trà, thấy cửa phòng Chu Yếu mở, trong lòng ông biết không có khả năng sẽ có trong đó, bước chân ông ngừng lại một chút, nhưng vẫn đẩy cửa đi vào theo bản năng.

Thói quen sinh hoạt của Chu Yếu rất tốt, bình tĩnh mà xem xét, cả ngõ này không ai có đứa con gái ngoan như vậy. Con gái nhà người khác, không nghe lời, cãi lại, thành tích kém, hoặc là học thói lưu manh của người đời, khiến bao nhiêu người lớn đau đầu.

Tất cả vấn đề này không hề có trên người Chu Yếu, từ nhỏ cô đã ngoan ngoãn, mãi cho đến lớn, bây giờ cũng vậy.

Trong lòng Chu Ma là một cảm giác nói không nên lời, có lẽ là do thói quen, hai vợ chồng ông đều không cảm thấy đứa con gái này có gì đặc biệt hơn người, đã quên bắt đầu từ khi nào, thái độ của vợ với con gái giống như thái độ của người khác với đứa con gái không nghe lời. Dần dần, thái độ của ông với cô cũng chẳng ra gì.

Chu Yếu đã làm gì sai sao?

Thật ra là không có.

Căn phòng rất sạch sẽ ngăn nắp, chắc là chính cô xếp, gối đầu bày biện chỉnh tề, dép lê và giày mang bên ngoài cũng sắp xếp gọn gàng trên kệ, còn có giá sách nhỏ của cô, bên trên có rất nhiều sách, hai vợ chồng họ ngay cả đọc cũng không hiểu.

Cô còn làm thủ công, từng điêu khắc một con dấu bằng gỗ, lúc còn rất nhỏ đã tự mình làm điều, đan sọt tre, còn làm một cái giỏ tre nhỏ dùng để vớt cá trong hồ.

Khi đó ông đứng một bên xem, mỉm cười khen đẹp, tiếng cười như tiếng chuông âm vang.

Chu Ma phát hiện mình đã đứng khá lâu, ông phục hồi tinh thần lại, cảm xúc không thể nói rõ khiến ông muốn nhanh chóng ra khỏi phòng, lúc đi qua bàn học của Chu Yếu thì bị một tờ giấy đang nằm đè phía dưới hấp dẫn ánh mắt.

Ông dừng lại, thuận tay rút ra thì thấy là một bảng xếp hạng, thời gian là lần kiểm tra trước, tên Chu Yếu có mặt, còn xếp hạng rất cao, cả khối hơn một ngàn người, cô đứng thứ hai.

Chu Ma cầm tờ xếp hạng kia không nói gì một lúc lâu, sau đó mới từ từ bỏ lại chỗ cũ. Ông quay lại phòng khách xem TV, TV chiếu gì cũng không xem nhập tâm được.

Một lúc lâu, ông như bị kim đâm, “soạt” một tiếng đứng lên, sải bước ra cửa.

...

Chạng vạng, vừa lúc ánh dương vẫn còn chút ấm áp, Chu Ma đi vào ngõ nhỏ, trong tay xách theo một cái hộp lớn, hàng xóm thấy liền reu reo: “Ai sinh nhật à? Chu Ma, mua bánh kem cơ đấy!”

Chu Ma chỉ cười, cao giọng nói: “Ngồi đây nhàm chán lãng phí thời gian vậy à, tối nay tới chỗ tôi uống trà đi!”

Hàng xóm nói: “Có người thì mới đi, không đủ thì sao đánh!”

“...”

Một đoạn đối thoại ngắn gọn, khéo môi Chu Ma hơi cong, đi về nhà mình.

Còn chưa về đến nhà, đột nhiên nghe thấy có người đi ra nói: “Xảy ra chuyện rồi! Chuyện lớn rồi!”

“Chuyện lớn gì mà có thể khiến ông kinh ngạc vậy!” Mọi người trong ngõ không để trong lòng.

“Bên Quy Nam Sơn bị sạt lở! Đã chết rất nhiều người rồi, bây giờ đường đang bị chặn...”

Nghe thấy loại tin tức này, tất cả mọi người đều quan tâm: “Thật hả?”

“Trên TV đang chiếu kìa, tin bản địa...”

Tất cả mọi người đều về nhà bật TV xem thời sự, chỉ có Chu Ma cứng đờ tại chỗ, hỏi người hàng xóm nhắc đến chuyện này đầu tiên: “Ông nói ở đâu?!”

“Quy Nam Sơn đấy! Bảo tàng bên kia sạt lở, rất lớn, xe đi ngang qua đều lật, còn rơi xuống, đã chết rất nhiều người!”

Bảo tàng Quy Nam Sơn...

Chỉ thấy sắc mặt Chu Ma trắng bệch, tay chân luống cuống, gần như là run rẩy chạy như bay về nhà. Bánh kem bị ông tùy tay ném trên bàn, hộp bị méo, ông cũng không rảnh để lo, mở TV xem tin bản địa, đúng là đang chiếu tin tức Quy Nam Sơn bị sạt lở.

Hiện trường hỗn loạn, đủ loại cứu viện đã đến, tiếng khóc, tiếng gào thét, còn có những hơi thở mỏng manh thống khổ, từng cái xuất hiện trên màn ảnh.

Chu Ma nhìn chằm chằm TV rất lâu, đôi mắt vẫn không nhúc nhích, một cái chớp mắt cũng không. Phóng viên đang nói gì đó, ông cảm giác lỗ tai giống như ù đi, không thể nghe thấy gì nữa.

Trường học, Chu Ma đột nhiên chạy ra ngoài.

Hàng xóm trong ngõ nhỏ thấy vậy liền hỏi: “Chu Ma, ông đi đâu vậy...”

Không nghe được lời đáp lại, chỉ có một bóng dáng chạy như bay, dần dần biến mất.

...

“Đi đâu? Quy Nam Sơn?” Tài xế nghe thì vội xua tay: “Không đi không đi, bên kia đang bị phong tỏa, chặn lại, không qua được.”

Chu Ma lại đến gõ cửa xe chiếc taxi tiếp theo: “Bác tài, tôi đến Quy Nam Sơn, nhanh lên chút!”

“Không đến Quy Nam Sơn được, bên kia đang rất hỗn loạn, xe không vào được, toàn bộ đường xung quanh đã bị phong tỏa, không đi được, thật sự không đi được.”

Ông hỏi hết chiếc này đến chiếc khác: “Bác tài, có đi Quy Nam Sơn không?”

Nhưng tất cả câu trả lời đều là từ chối: “Không đi không đi.”

“Bác tài, đến Quy Nam Sơn!”

“Không đi được, không đi được. Không đi.”

“Quy Nam Sơn...”

“Đường bên kia phong tỏa rồi, không đi!”

Không bao lâu, người ở giao lộ đều biết có một người đàn ông như đã phát điên, một hai phải đến Quy Nam Sơn đang xảy ra chuyện. Một người ngồi trên xe bán trái cây bên đường không nhìn nổi nữa: “Anh ơi, vì sao phải nhất định đến Quy Nam Sơn? Bên kia giờ thật sự không đi được! Hay là lát nữa rồi nói.” Người đó nói rồi chỉ bầu trời: “Anh nhìn xem, đã sắp mưa rồi, tình hình chắc chắn sẽ nghiêm trọng hơn, nguy hiểm như vậy, ai mà đi qua chứ!”

Chu Ma không trả lời.

Người bán hàng rong suy đoán: “Không phải anh tìm người nào chứ? Người nào quan trọng như vậy, bây giờ quá nguy hiểm, đừng xúc động...”

Những lời này vừa nói ra, Chu Ma quay đầu nhìn ông ấy, đôi mắt đỏ ngầu.

Người nào quan trọng như vậy?

Con gái của ông.

Con gái của ông còn đang ở Quy Nam Sơn.

...

Trời dần mưa lớn, người trên đường ít đi rất nhiều, Chu Ma vẫn không thể đến Quy Nam Sơn, càng về sau xe taxi càng bận rộn, bắt xe nhưng không có chiếc nào dừng lại.

Trên người Chu Ma ướt đẫm, đập lên bùn, bước thấp bước cao về nhà.

Đến đầu ngõ, bỗng nhiên có một bóng dáng gầy gò, cầm ô nhìn ông.

“Bố?”

Chu Ma đột nhiên ngẩng đầu, Chu Yếu giống một đóa hoa nhỏ trong suốt sạch sẽ, đứng ở cách đó không xa, đôi mắt trong veo, yên ắng lại dịu dàng nhìn ông.

Chu Yếu dừng một chút rồi bước nhanh đến bên người ông, giơ cao ô che cả hai người, “Bố, sao bố lại...? Bố đi đâu thế, quần áo ướt hết rồi...”

Chu Ma ngơ ngác nhìn cô, nhìn gương mặt mơ hồ có nét giống mình. Mọi người đều nói về ngoài Chu Yếu tập hợp tất cả ưu điểm của hai vợ chồng họ, bề ngoài trắng trẻo lại xinh đẹp, tinh tế tao nhã như con nhà phần tử trí thức.

Chu Yếu bị Chu Ma nhìn chằm chằm như vậy, thoáng rụt lại, “... Bố?”

Dường như đã qua cả ngàn năm, người đàn ông không còn chút hình tượng, phẳng phất như vừa bước ra khỏi bùn, bỗng nhiên đỏ mắt.

Chu Ma ngồi xổm xuống, che lại đôi mắt, không nói gì, chỉ im lặng khóc.

.. .

Cho đến khi Chu Yếu cùng Chu Ma đã bình tĩnh về nhà, trong lòng Chu Yếu vẫn cảm thấy kỳ lạ. Cô tắm xong, thay áo ngủ thật dày, khi chuẩn bị đóng cửa nhà thì thấy hàng xóm đi ngang qua.

Hàng xóm kia vừa thấy cô liền nói: “Yêu Yêu à? Bố cháu đâu?”

Cánh tay đang đóng cửa của Chu Yếu dừng lại, cô nói: “Đang bận ở tiệm mặt trước phía trước. Bố cháu có chuyện gì sao ạ?”

“Ôi cháu không biết đâu, chạng vạng hôm nay, không phải bên Quy Nam Sơn bị sạt lở sao, đã chết rất nhiều người. Bố cháu vừa nghe tin tức này liền vội vàng chạy đi, tất cả mọi người đều hoảng hốt!”

Chu Yếu ngậy ra.

“Lúc về đi với cháu đấy, trên người bạn hết, cũng không biết đi đâu...”

Hàng xóm nói vài câu rồi đi, Chu Yếu đứng ở cạnh cửa, ngơ ngác xuất thần.

27. Chương 27: Năm Tay

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Thời gian nghỉ trưa, ăn uống xong, đám Chu Yếu và Trần Hứa Trạch quyết định đi ra ngoài tản bộ. Tuy gió lạnh nhưng mỗi người đều bọc lại như con gấu nên không ai thấy gì.

Xung quanh trường học có một cái công viên, đi bộ mất khoảng mười phút, công viên có hai sân bóng rổ, thi thoảng sẽ có người đến chơi bóng.

Lúc mấy người Chu Yếu đến, công viên không một bóng người, chỉ có vài người lớn thong thả tản bộ.

Đám người ngồi trên ghế đá, Giang Gia Thụ nhích qua nhích lại, ngồi không an phận, còn phàn nàn: “Các cậu có cảm thấy mệt lạnh không?”

“Ít nói tục chút anh sẽ chết sao?” Nghênh Niệm là người đầu tiên than phiền về Giang Gia Thụ, cũng giống như quá khứ, Giang Gia Thụ vừa mở miệng thì lời của Nghênh Niệm cũng bật ra theo bản năng.

“Thô tục em gái em. Em không lạnh à?” Giang Gia Thụ liếc cô ấy một cái, trào phúng: “Cũng đúng, vì xem một trận đấu mà có thể xếp hàng ngoài trời đông giá rét cả buổi tối, cái loại háo sắc như em thì làm gì có xúc giác, lạnh cũng không chết được!”

Giang Gia Thụ làm mặt quỷ với Nghênh Niệm, Nghênh Niệm tức giận: “Anh mà còn nói nữa em thì sẽ đá anh xuống sông uống nước lạnh!”

Hai người đuổi đánh nhau, náo loạn vô cùng vui vẻ, công viên nhỏ yên ắng lập tức tràn ngập tiếng cười.

Tuy Trịnh Ngâm Ngâm cũng đã khá thân thiết với họ, nhưng cô ấy phải về nhà ăn cơm, lúc này không có ở đây. Chu Yếu và Trần Hứa Trạch luôn luôn dính nhau như hình với bóng, hai người ngồi song song, nhìn nhau, sau đó Chu Yếu quay đầu nhìn mấy người kia đang trêu đùa, nhếch môi mỉm cười.

Ồn ào một lát, không biết là ai đề nghị: “Này, trời lạnh như vậy chúng ta vận động chút đi?”

“Vận động?”

“Chơi bóng.” Cậu ta chỉ sân bóng không có ai bên kia: “Không có ai cả, chúng ta chơi bóng đi.”

Giang Gia Thụ né vô ảnh cước [1] của Nghênh Niệm, “Được được, nhưng bóng đâu ra? Giờ cậu biến ra một quả?”

[1] Vô ảnh cước: một tuyệt kỹ của Hoàng Phi Hồng, cái tên của nó khiến nhiều người liên tưởng đến đá nhanh đến mức “đến không hình, đi không ảnh”, chủ yếu được thực hiện khi bay người lên không trung

Vừa dứt lời, Đại Hùng yên lặng cởi ba lô trên lưng, kéo khóa kéo, lấy một quả bóng rổ bên trong ra.

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

Giang Gia Thụ chửi tục: “Cậu có cái sở thích này?? Công bóng chạy khắp nơi!”

Đại Hùng giải thích: “Đây là quả bóng mấy ngày trước anh họ cho mình, bên trên có chữ ký cầu thủ mình thích nhất, vất vả lắm mới mua được, mình để ở nhà, em họ mình cầm đi chơi, mình sợ nó phá của mình, nên cầm theo...”

Thì ra là bảo bối. Tất cả mọi người đều biết Đại Hùng là fan bóng rổ, lúc xem giải đấu NBA [2] thì đặc biệt kích động, là cái loại sẽ hò hét cổ vũ trước TV, khiến người bên cạnh tưởng chừng như lạc vào đám fan cuồng nhiệt ở sân đấu, hành động như vậy ở trên người cậu ấy, cũng không xem là quá “kỳ quặc”... nhưng thật ra vẫn có chút chút.

[2] NBA (National Basketball Association): là giải đấu bóng rổ chuyên nghiệp nhà nghề Bắc Mỹ. Có 30 câu lạc bộ thành viên nhượng quyền thương mại, và là một thành viên tích cực của USAB, được công nhận bởi Liên đoàn bóng rổ thế giới FIBA như các quốc gia cơ quan chủ quản cho bóng rổ tại Hoa Kỳ. (Nguồn: Wikipedia)

Có bóng, đám nam sinh nóng lòng muốn thử, chuẩn bị chơi bóng. Giang Gia Thụ hỏi Trần Hứa Trạch: “Hứa Trạch, cậu chơi không?”

Chu Yếu thay cậu trả lời: “Có chứ, sao lại không.” Cô sợ cậu ngồi bất động sẽ lạnh, ngẩng đầu cười với Giang Gia Thụ: “Sao nào, cậu muốn xa lánh Hứa Trạch của chúng ta?”

“Mình nào dám...” Giang Gia Thụ lẩm bẩm, nhìn Chu Yếu rồi nói: “Chu Yếu, cậu đừng cười với mình như vậy. Trời ạ, mình vừa thấy con gái cười như vậy với mình liền không thể kiềm chế được, thật đó, cậu...”

Trên mặt Trần Hứa Trạch, lúc Chu Yếu nói vài câu đó thì âm thầm hiện lên ý cười, đến lúc nghe vài câu không sợ chết của Giang Gia Thụ liền đen lại.

Giang Gia Thụ còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy một cơn gió lạnh lướt qua, cậu ấy rụt vai, hai tay chà xát hai bên cánh tay: “Lạ thật, sao đột nhiên lạnh vậy...”

Vô tình nhìn thấy ánh mắt của Trần Hứa Trạch, cậu ấy sững sốt rồi bưng tỉnh, ho khan một tiếng, làm bộ vừa rồi chưa hề có chuyện gì, cuống quýt chạy đến chỗ sân bóng.

Một đám nam sinh khí thế ngất trời chơi bóng trên sân, vận động khiến cơ thể nóng lên rất nhanh. Chu Yếu cùng Nghênh Niệm ngồi trên ghế, còn cảm thấy hơi lạnh, mấy người họ chuyển bóng qua lại, đã có rất nhiều người cởi áo khoác, trên người thậm chí bắt đầu đổ mồ hôi.

Nghênh Niệm cảm thán: “Làm nam sinh thật tốt mà, còn có thể cởi trần. Cậu nói đi, nếu mà mình cởi áo, người ta sẽ nghĩ mình bị tâm thần.”

Chu Yếu cười nói: “Nếu cậu là nam sinh, vậy Dụ Lãm Nhiên sẽ...”

Nhắc tới tên tuyển thủ E-sport yêu thích của mình, lưng Nghênh Niệm lập tức thẳng lên: “Nữ sinh tốt, nữ sinh tốt!”

Dụ đại thần của các cô đã từng nói thích nữ sinh. Nghênh Niệm cô không phải là nữ sinh sao? Bốn năm nữa Dụ đại thần vẫn thích cô! Rất tốt!

Hai người vừa tán gẫu vừa nhìn mọi người chơi bóng trong sân, Giang Gia Thụ dẫn đầu một đội, Trần Hứa Trạch dẫn đầu một đội, thể lực ngang nhau.

Lúc đang chơi rất vui vẻ, công viên bỗng nhiên có một đám người đến.

“Ôi, đã có người đến chơi bóng rồi à?”

Hai cô nghe thấy thì quay đầu nhìn qua, là một đám nam sinh và một đám nữ sinh, từ một hai người mặc đồng phục thì có thể thấy được, bọn họ là học sinh Bát Trung ở gần đây.

Người tới không có ác ý, chỉ là đám nam sinh thấy mấy cô gái xinh đẹp, khó tránh khỏi sẽ nhìn thêm vài lần. Thấy hình như các cô đi cùng đám nam sinh đang chơi bóng, bắt đầu có suy nghĩ cùng nhau thi đấu.

Có người đi qua trao đổi: “Chơi chung thể nào? Chúng tôi cũng mang bóng theo.”

Còn có một sân bóng trống khác, hoàn toàn có thể tách ra chơi, nhưng đám nam sinh Bát Trung đã tới cửa, họ không đáp ứng thì lại thành ra không dám, sự so đo giữa nam sinh và nam sinh cũng khá thú vị. Giang Gia Thụ đồng ý tại chỗ: “Được thôi, vài người với vài người?”

Nam sinh đó vẫy tay, tám nam sinh Bát Trung còn lại đều đến sân bóng. Hai bên sắp xếp thành viên, số lượng người khá nhiều, thế nhưng còn có cả cầu thủ “dự bị”. Đám nữ sinh Bát Trung có bảy tám người, không nhiệt tình như mấy tên con trai, hoàn toàn không muốn nói chuyện cùng Chu Yếu và Nghênh Niệm. Mấy người họ tìm một cái ghế dài cạnh bọn cô, ngồi xuống.

Không bao lâu sau, trên sân bóng đã bắt đầu thi đấu, nữ sinh Bát Trung cũng không ra vẻ, nhanh chóng lớn tiếng cổ vũ người “nhà mình”.

Cả công viên chỉ nghe thấy tiếng hò hét của các cô ấy.

“Chu Hạo cố lên!”

“Lâm Minh cố lên!”

“...”

Sau đó dứt khoát trực tiếp hô tên trường học:

“Bát Trung cố lên!”

“Bát Trung cố lên!”

“Bát Trung! Bát Trung...”

Nghênh Niệm vốn hiếu thắng, thấy khí thế của nữ sinh Bát Trung thì cũng không cam lòng yếu thế, hai tay chụm lại bên miệng, hô to: “Thất Trung cố lên! Thất Trung cố lên! Thất Trung cố lên...!!”

Câu cuối cùng có thể nói là suýt chút nữa chọc thủng màng nhĩ những nữ sinh đó. Không có cách nào, Nghênh Niệm thường đi xem thi đấu E-sport, chỉ cần rảnh là sẽ đến, cái chuyện cổ vũ này cô ấy cũng có kinh nghiệm “già đời”, mấy “tay mơ” này sao mà so được.

Nghênh Niệm cho đám nữ sinh đó một ánh mắt “Vương giả miệt thị”. Hừ, lúc bốn tiểu thư cổ vũ Dụ Lâm Nhiên, mấy người có dùng bao nhiêu sức hét thì cũng không nghe được đâu!

Chu Yếu bị vẻ mặt tự đắc của Nghênh Niệm chọc cười, cô kéo ống tay cô ấy: “Hét vậy cẩn thận hỏng luôn giọng đấy.”

“Không đâu.” Nghênh Niệm xua tay: “Bọn mình cổ vũ có kỹ thuật cả, nếu không cậu cho rằng mình luôn đi xem thi đấu, đến bây giờ vẫn còn giọng nói trong trẻo ngọt ngào vậy được sao? Mấu chốt là kỹ thuật.” Cô ấy vỗ ngực: “Với kỹ thuật của mình, đừng nói Dụ nam thần của mình, toàn bộ chiến đội SF đều biết

mình.”

“Cậu không biết đâu, lần trước mình đi xem thi đấu, lúc mấy người họ đi vào nhìn thấy mình, còn nói ‘cậu nhìn kia, cô bé kia lại tới nữa, thanh thế tuyệt đối sẽ không thua đối phương, chỉ mình cô ấy đã có thể so với một nửa bên kia’! Cậu nói xem mình có trâu bò không?” Nghênh Niệm nhướn mày.

Chu Yểu cười đến cứng miệng, không nhịn được mà giang tay ôm Nghênh Niệm vào lòng: “Niệm Niệm ơi Niệm Niệm, sao cậu lại đáng yêu vậy chứ...”

Bên này các cô đang nói chuyện, nữ sinh Bát Trung bên kia cũng không cam lòng yếu thế, lại bắt đầu một trận hò hét mới:

“Bát Trung cố lên!”

“Bát Trung cố lên!”

“Bát Trung...”

Nghênh Niệm lấy sức của một người chống lại các cô ấy, tuy rằng cô ấy “Công lực mạnh mẽ”, nhưng cũng khó mà địch lại, cô ấy dùng khuỷu tay thúc Chu Yểu: “Yêu Yêu cậu nghe thấy chưa, cậu cũng kêu đi, học mình này, nào...”

Chu Yểu luống cuống: “Nhưng... Nhưng mà mình không...”

“Cậu hít sâu một hơi, sau đó lớn tiếng hò cổ lên, có gì mà không được. Trước lạ sau quen, không sao đâu, nhanh lên! Chúng ta thua người nhưng không thể thua trận!”

Chu Yểu bị Nghênh Niệm xúi giục, gương mặt hơi đỏ lên, cô nhìn một đám nam sinh đang ra sức chơi bóng trong sân, hít sâu một hơi.

Dưới ánh mắt cổ vũ và chờ mong của Nghênh Niệm, cô hít sâu, sau đó hô lên:

“Trần - Hứa - Trạch!”

Cô hét quá lớn, tất cả mọi người đều sửng sốt, bao gồm mấy người chơi bóng trong sân, đều dừng động tác quay đầu nhìn qua. Nghênh Niệm hoàn hồn thì lập tức kéo ống tay áo cô: “Sao cậu lại thế này? Mình bảo cậu kêu Thất Trung cố lên! Cậu kêu Trần Hứa Trạch làm gì!”

Chu Yểu vừa hô lên đã ý thức được không thích hợp, nhưng... Cô quen rồi, cái gì cũng đặt Trần Hứa Trạch ở vị trí đầu tiên, ngay cả cổ vũ cũng muốn cổ vũ cho cậu, cho nên buột miệng thốt ra tên cậu theo bản

năng.

Mặt Chu Yếu nghen đến đỏ bừng, nghiêng đầu trốn sau Nghênh Niệm. Nghênh Niệm vỗ cô: “Được rồi, lần đầu tiên không có kinh nghiệm là thế đó, giao cho mình, cậu nghỉ ngơi đi.”

Kết quả là, Nghênh Niệm dùng hết công lực đã sử dụng khi xem thi đấu, khiến nữ sinh Bát Trung bên kia không còn chút sức lực chống cự, hét đến mức yết hầu bốc khói. Nhưng giọng Nghênh Niệm lớn đến mức như dùng loa bên cạnh, vẫn thanh thúy như ban đầu.

Người so với người, đúng là tức chết!

Mấy nam sinh trên sân bóng tiếp tục di chuyển, Đại Hùng và Giang Gia Thụ chạy cùng nhau, Đại Hùng phân tâm hỏi: “Chu Yếu kêu Trần Hứa Trạch làm gì thế?”

“Cổ vũ đó.”

“Vì sao không cổ vũ cho chúng ta chứ?”

“Không phải em mình đang kêu sao!” Giang Gia Thụ lau mồ hôi, không nói chuyện với tên ngốc to con không biết gì về chuyện tình cảm này.

Đại Hùng suy tư gật đầu, rồi lại thần bí nói: “Vừa rồi mình nhìn thấy một màn rất đáng sợ... Không biết Trần Hứa Trạch bị sao, hình như còn cười... Phải không?”

Giang Gia Thụ bắt đắc dĩ liếc cậu ấy một cái, vỗ vai cậu ấy, nhanh chân chạy đi, để lại Đại Hùng vẫn còn chưa hiểu gì. Chu Yếu hô một tiếng Trần Hứa Trạch, tất cả mọi người đều nhìn, cậu ấy không xấu hổ, vì sao còn cười nhỉ?

Thực lực Thất Trung và Bát Trung ngang nhau, đánh một lúc, bước chân dần chậm lại, từng người nghỉ ngơi uống nước, rồi lại chạy vào trong sân. Trước khi bắt đầu, nam sinh dẫn đầu Bát Trung đột nhiên vỗ tay Giang Gia Thụ, hỏi: “Nữ sinh trắng trẻo bên kia học trường các cậu à?”

Giang Gia Thụ nhìn qua, người trắng lóa mắt đó chẳng phải là Chu Yếu sao.

Cậu ấy hơi nhú mày: “Đúng vậy, sao thế?”

“Sao gì đâu, chúng ta làm bạn với nhau, cậu có thể cho mình phương thức liên hệ với cậu ấy không?” Nam sinh nói: “Mình cảm thấy cậu ấy rất đẹp, rất đáng yêu.”

Giang Gia Thụ còn chưa trả lời, bên cạnh đã có một ánh mắt lạnh lẽo khiến nam sinh Bát Trung kia quay

đầu đi. Chỉ thấy nam sinh Thất Trung khô ngô nhưng vẫn luôn không thể nào nói chuyện, thi thoảng còn sẽ lộ ra biểu tình tối tăm kia đang nhìn mình. Nam sinh Bát Trung sững sốt, chỉ thấy đối phương “bụp” một tiếng nện bóng xuống đất, đi về giữa sân: “Bắt đầu rồi.”

Cả đám tách ra, nam sinh Bát Trung khó hiểu. Cậu nam sinh Thất Trung đó sao lại kì quặc vậy?

Nhưng vì sao thì nói sau, ban đầu hai bên đều đánh chơi, điểm tương đương nhau. Đến nửa trận sau, nam sinh khô ngô nhưng mặt mày tối tăm kia cầm đầu, cả đám Thất Trung như ăn phải thuốc nổ, mạnh mẽ công mạnh mẽ thủ, đánh đến mức khiến bọn họ liên tục thất bại, không chút sức lực chống cự.

Đến cuối cùng, điểm số chênh lệch thật sự rất khó coi.

Người Thất Trung dường như cũng không muốn theo chân họ nói chuyện. Giang Gia Thụ nhìn đồng hồ: “Gần đến giờ rồi, nên về học thôi.”

Một đám người sửa soạn xong rồi rời đi.

Nam sinh Bát Trung muốn gọi họ lại, nhưng người ta đi rất nhanh, đầu cũng không ngoảnh lại.

Trần Hứa Trạch đi đến trước mặt Chu Yểu, bóng dáng cao lớn che khuất đi ánh dương, ngược sáng, khuôn mặt cậu hơi tối, lại nhìn ra được mấy phần dịu dàng.

“Đi thôi.” Cậu nhẹ giọng nói.

Chu Yểu cười với cậu, giống một đóa hoa trắng nhỏ, thanh nhã mà dịu dàng.

“Được.”

28. Chương 28: Cái Tát

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chạng vạng phải dọn dẹp vệ sinh, mỗi lớp học đều có người làm những nhiệm vụ khác nhau, có chút việc quá dơ hay quá bẩn là ai cũng không muốn làm, nhưng cuối cùng vẫn sẽ có ai đó bắt buộc phải làm.

Ví dụ như chuyện dùng tay thông mương để nhặt rác rưởi, tuần này đến phiên lớp sáu bên cạnh lớp bảy.

Lớp sáu có một nam sinh, Chu Yếu có ấn tượng khá sâu với cậu ấy, bởi vì cậu ấy luôn cúi đầu, có một lần không cẩn thận đụng đến cánh tay Chu Yếu, cô còn chưa nói gì, cậu ấy đã sợ đến mức liên tục xin lỗi.

“Xin lỗi, mình không cố ý làm dơ quần áo của cậu...”

Một câu này khiến cô sững sốt, đến nay ký ức vẫn còn rất mới mẻ.

Sau đó cô mới biết được, nam sinh này tên Hoàng Tân, là học sinh có gia cảnh nghèo khó nhất lớp sáu. Nếu thành tích ở top đầu hoặc cao cao chút, có lẽ sẽ có được sự yêu thích của thầy giáo và sự tôn trọng của những người khác, nhưng năng lực học tập của cậu ấy bình thường, thành tích chỉ ở top giữa.

Trước khi chuyện Trình Viên xảy ra, không ai sẽ để ý, giờ nghĩ lại, gần như mỗi lớp đều có học sinh như vậy tồn tại. Thành tích tốt và thành tích kém, gia cảnh giàu có và gia cảnh nghèo khổ. Tựa như hai cán cân, cực kỳ không đối xứng, lại đứng trong một tập thể.

Có thể hòa hợp hay không, không ai biết.

Hiếm khi không có gió, Chu Yếu ngồi trên ghế phơi nắng, liền thấy Hoàng Tân từng bước một đi dọc theo mương nước, đi một bước rồi lại ngồi xuống, dùng bàn tay đã mang bao tay nhật mấy thứ mắc kẹt bên trong. Một tay khác của cậu ấy xách theo thùng sắt, bên trong đựng đầy mấy đồ bẩn thỉu mà cậu ấy moi ra.

Hình ảnh này rất thường thấy, ngoại trừ cậu ấy, học sinh khác cũng đã từng làm, Chu Yếu cũng không phải lần đầu thấy người đi thông mương. Nhưng rất kỳ lạ, nhìn gương mặt vàng như nến, có phần hơi đen của Hoàng Tân, cậu không chút biểu tình làm việc của mình, bỗng nhiên cô không rời mắt được.

Đang nhìn thì có một nữ sinh quần áo ngắn nắp đi tới... nói cô ấy quần áo ngắn nắp là vì vải đồng phục mùa đông của cô ấy rất tốt, chỉ thoạt nhìn là đã biết nó có giá trị xa xỉ.

Cô ấy dừng chân bên cạnh Hoàng Tân: “Bảo cậu nộp tiền sách bài tập cậu còn chưa nộp! Còn thiếu mình cậu thôi đấy!”

Hoàng Tân ngẩng đầu nhìn cô ấy, sau đó lại cúi đầu, đáp một cậu: “Vẫn chưa có.” Dừng một chút, cậu ấy bình tĩnh nói thêm hai chữ: “Xin lỗi.”

Hình như nữ sinh kia muốn nói thêm với cậu, nhưng cuối cùng lại không nói gì, dậm chân chạy đi.

Chu Yếu ngồi, bỗng nhiên không muốn nhúc nhích, cứ lẳng lẳng nhìn bên kia như vậy. Rất nhanh, có một đám nam sinh đi đến, trong đó có một người cầm bóng, dùng đầu ngón tay xoay tròn quả bóng. Mặt rất trắng, cao ráo thanh tú, lời nói mang đậm giọng địa phương, tao nhã dễ nghe.

Hình như mấy người kia nhìn thấy Hoàng Tân, từ từ dừng chân: “Ồi chao, lại là thằng thông mương à?” Trong đó có một người khởi đầu trào phúng: “Moi nửa ngày rồi còn chưa xong à?”

Hoàng Tân không để ý đến.

“Đang nói chuyện với mày đây!” Nam sinh kia lấy quả bóng đập vào gáy Hoàng Tân: “Sáng nay mượn bài tập của mày, làm bộ không chịu, mày giấu làm gì?!”

Một nam sinh khác đã cảm thấy hơi quá đáng, mở miệng can ngăn: “Này, đừng như vậy...”

“Đã làm gì đâu.” Nam sinh cầm bóng bấu môi.

Có người đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên một tiếng quát bảo dừng lại vang lên: “Này! Các cậu!”

Mọi người nghe thấy thì nhìn qua, là nữ sinh vừa rồi mới tìm Hoàng Tân muốn thu phí sách bài tập, cô ấy ôm một chồng vở bài tập từ khu nhà giáo viên đến đây, trừng mắt với mấy nam sinh đó: “Các cậu làm gì đấy?” Cô ấy nhìn Hoàng Tân, cảnh giác nhìn thẳng đám nam sinh kia: “Tốt nhất là các cậu đừng có mà quá đáng! Bất nạt người ta là rất giỏi sao? Cẩn thận tôi nói với thầy giáo!”

“Thích thì nói với thầy giáo...”

Nữ sinh ôm vở bài tập, xông lên đá vào chân nam sinh cầm quả bóng: “Tôi không chỉ nói với thầy giáo, tôi còn động thủ đấy? Sao, tôi đai đen ba vạch, cậu có muốn “solo” với tôi không? Suốt ngày chỉ biết bắt nạt bạn học trong lớp, các cậu nghĩ mình giỏi lắm sao? Các cậu cho rằng các cậu đang làm chuyện rất oai phong sao?”

Nam sinh kia bị mắng đến mất mặt, cãi lại: “Vậy cậu cho rằng cậu là ai, biểu dương chính nghĩa, khoe khoang, giỏi lắm à?”

“Ít nhất là giỏi hơn đám ngu ngốc các cậu nhiều!” Nữ sinh kia nói lớn với đám nam sinh: “Các cậu chú ý chút cho tôi được không! Một Quan Tiếu Tiếu còn chưa đủ à? Các cậu nhìn lại mình trong gương xem, có khác gì cô ta không!”

Nhắc đến cái tên này, sắc mặt mọi người đều khê thay đổi. Bạo lực học đường khiến hai người trẻ tuổi mất mạng, chuyện này đã trở thành nỗi đau của Thất Trung.

Hình như đám nam sinh nghĩ đến cái gì đó, có lẽ cũng sợ hãi, cảm thấy không ổn, môi mím lại, không nói gì nữa, cất bước chuẩn bị đi.

Nữ sinh kia gọi lại: “Đứng lại!”

Nam sinh cầm bóng quay đầu, nhú mày: “Cậu còn muốn gì nữa?”

“Xin lỗi cậu ấy.” Nữ sinh kia trừng mắt với mấy người đó: “Tôi thấy mấy cậu lấy bóng đánh Hoàng Tân, xin lỗi cậu ấy, nếu không tôi sẽ không để yên chuyện này với mấy cậu đâu!”

Sắc mặt nam sinh kia thay đổi, cuối cùng dưới sự kiên trì của nữ sinh kia, cậu ta hơi hơi cúi người trước Hoàng Tân: “Xin lỗi.”

Nói xong, cậu ta nhanh chóng rời đi, đám người phía sau cũng thế.

Chỉ còn nữ sinh kia và Hoàng Tân, từ đầu đến cuối, nam sinh tên Hoàng Tân không nói gì, tay vẫn không ngừng moi mấy thứ dơ bẩn dưới mương, cũng không ngẩng đầu nhìn nữ sinh kia.

“Lần tới bọn họ bắt nạt cậu, cậu phải nói.” Nữ sinh kia đứng thẳng tắp: “Cậu đừng chê mình nói chuyện khó nghe, nghèo một chút thì sao? Cậu cũng không nợ mấy người họ! Xảy ra chuyện mình chịu trách nhiệm, nghe thấy không?”

Hoàng Tân không trả lời, vẫn im lặng như cũ. Nữ sinh kia thở dài, ôm vở bài tập về khu dạy học.

Chu Yếu ngồi trên ghế, nhìn nam sinh lặng lẽ gầy gò kia, bàn tay không ngừng moi đào ở cái mương. Rất lâu sau đó, cô mới nhìn thấy bờ môi cậu ấy cử động. Hình như là đang nói...

“Nghe thấy rồi.”

Chu Yếu ngồi rất lâu, cho đến khi Nghênh Niệm đến tìm cô: “Cậu ở đây làm gì thế?”

Xung quanh đã không còn người khác, Chu Yếu nói: “Phơi nắng đây.”

“Chỗ khác cũng phơi nắng được, sao phải đến đây, chờ lát nữa có gió, cây đung đưa, lạnh lắm!”

Chu Yếu nhắm mắt ngẩng đầu hướng về phía ánh nắng, hơi nhếch môi: “Mình cảm giác hôm nay ánh nắng ở đây rất ấm áp.”

29. Chương 29: Rực Rỡ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Thuốc đã uống, vỉ thuốc chỉ còn vỏ rỗng, mẹ Chu ném mạnh như vậy, một trong hai vỉ thuốc xệt qua mặt Chu Yếu, suýt chút nữa là cắt vào má cô.

Đúng lúc đó Chu Ma đi vào, thấy một màn này thì trừng mắt: “Bà làm gì đấy? Sao lại đánh con!”

“Ông hỏi nó đi!” Mẹ Chu đang cần phát tiết, cả người như thuốc nổ đã châm lửa: “Ông tự hỏi nó xem nó đã làm chuyện tốt gì!”

Lúc Chu Ma còn đang thất thần, mẹ Chu đã nhặt vỉ thuốc rỗng trên mặt đất, đưa cho Chu Ma xem: “Ông xem đây là cái gì? Đây là cái gì! Thuốc tránh thai, thuốc tránh thai!”

Chu Ma nhận lấy, nhìn gương mặt tức giận không kiềm chế được của mẹ Chu, rồi lại nhìn về phía Chu Yếu đang bình tĩnh, trong đôi mắt không gợn sóng không hề có cảm xúc, giống như một cái hồ chết.

Bỗng nhiên ông nhớ đến giây phút ngày mà Quy Nam Sơn xảy ra chuyện, cô xuất hiện ở giao lộ, cầm ô đi đến che cho mình, ngẩng đầu hỏi: “Bố, bố làm sao thế”.

Chu Ma thở ra một hơi, nói với mẹ Chu: “Bà cứ nghe Yếu Yếu nói xem thế nào đã, bà hỏi con bé xem có chuyện gì, sao bà biết chắc chắn là của nhà mình?”

“Quét ra dưới bàn học của nó, không phải của nó thì còn có thể là của ai?”

“Vậy bà cũng nên nói chuyện cho rõ ràng đã, nào có chuyện vừa vào cửa liền động thủ?” Chu Ma cũng nóng nảy, nhìn gương mặt trắng mịn tinh tế của Chu Yếu có một vết đỏ nhạt, ông nhú mày: “Nếu làm rách mặt, sau này phải làm sao bây giờ? Bà làm việc gì cũng luôn xúc động vậy à?”

“Tôi xúc động?” Mẹ Chu cả giận: “Được được, giờ các người cha con tình thâm, tôi không lên tiếng trong cái nhà này được nữa rồi! Tôi vì nó mà dạy nó, giờ ông lại còn nói tôi!”

Chu Ma chen ngang: “Đừng làm ồn ỉ nữa! Chờ kéo hàng xóm đến, bà không chê mất mặt?”

Mẹ Chu chỉ vào Chu Yếu: “Nó không chê mất mặt, tôi còn phải sợ nữa sao?!”

Chu Ma liếc bà một cái, chuyển sang nhìn Chu Yếu, “Yếu Yếu...” Ông đưa đồ trong tay ra, hơi do dự hỏi: “Cái này là từ đâu ra, mẹ con nói lúc quét nhà tìm thấy trong phòng con, vì sao lại ở phòng con?”

Chu Yếu im lặng hai giây, nói: “Không phải của con.”

“Không phải của mày thì là của ai?!” Mẹ Chu kích động chen vào nói.

Chu Yếu nhìn về phía bà, ánh mắt lạnh đi vài phần, không muốn mở miệng.

“Không nói được phải không? Hả? Tao nuôi mày lớn như vậy không phải để mày làm tao mất mặt, ai cũng nói mày ngoan, tao thấy mày từ nhỏ đã thiếu đòn rồi, tao và ba mày vì cái nhà này lo liệu làm ăn, mày lại càng ngày càng không biết điều, tao thấy mày...”

“Con đã nói không phải của con!”

Chu Yếu đột nhiên hét lên, trợn tròn đôi mắt với mẹ Chu, đôi mắt luôn bình tĩnh giờ lại tràn đầy sự lạnh lẽo.

Mẹ Chu sững sốt, Chu Ma cũng sững sốt, Chu Yếu hít sâu một hơi, giọng nhỏ lại: “Nếu mẹ muốn biết, chờ chuyện được giải quyết xong, con sẽ nói hết cho mẹ.”

Nói xong, Chu Yếu không muốn nhiều lời thêm với bà nữa, cất bước về phòng mình.

Mẹ Chu từ ngậy người dần hoàn hồn, bị con gái hét như vậy, gương mặt tối đi, tức giận công tâm, sao có thể bỏ qua như vậy, bà duỗi tay kéo cánh tay Chu Yếu lại. Chu Yếu hung hăng hất ra, xoay người tránh đi, hai người đều đụng phải góc bàn.

Từ nhỏ đến lớn Chu Yếu hầu như chưa từng đối chọi với bố mẹ, đây là lần đầu tiên phản kháng lại mẹ Chu. Ánh mắt mang theo địch ý cùng sự lạnh nhạt của cô khiến mẹ Chu sững sốt.

“Nếu mẹ muốn biết, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết.” Chu Yếu lần đầu giống như thiếu nữ phản nghịch, quay đầu đi: “Đừng làm phiền con.”

Mẹ Chu ngậy ra nửa ngày, đi vào phòng cô tiếp tục tính sổ.

“Mày dám động thủ với tao? Hả? Tao cực khổ nuôi mày là để mày động thủ với tao? Mày đứng lên cho tao, hôm nay không xử lý chuyện cho rõ ràng, mày đừng có mong...”

Chu Yếu lười để ý đến, bỏ mấy quyển sách vào cặp, mang cặp định đi.

Mẹ Chu thấy cô đi liền đuổi theo tức giận mắng: “Mày muốn đi đâu? Hả?... Có phải mày muốn đi tìm Thập Tam không?” Trong đầu đột nhiên hiện lên một tia sáng, bà kéo lấy cánh tay Chu Yếu: “Có phải là Thập Tam không? Có phải không? Từ nhỏ hai đứa mày đã dính với nhau, giờ cũng thế, mày nói đi, thuốc này có phải vì nó mà uống không?!”

Chu Yếu lạnh lùng nhìn bà: “Không thể nói lý được mà.”

Ném lại mấy chữ này, cô hất tay mẹ Chu, bước nhanh ra khỏi nhà.

Chu Ma ở phía sau lòng nóng như lửa đốt gọi cô, lúc ông bước ra ngạch cửa, bước chân Chu Yểu dừng lại trong chớp mắt, nhưng cuối cùng vẫn không quay lại. Chu Ma muốn đuổi theo cô, lại bị mẹ Chu kéo lấy.

“Để nó đi! Ông để cho nó đi! Giờ cánh nó cứng rồi, bản lĩnh lớn, đã biết cách dựa vào đàn ông, còn cái kỉnh với người nhà! Ông để nó đi, vĩnh viễn cũng đừng về!”

...

Chu Yểu ngồi ở trạm xe buýt bên ngoài ngõ nhỏ, mười phút sau, Trần Hứa Trạch mặc đồ ngủ mùa đông chạy đến, ngay cả áo khoác cũng không khoác, cứ như vậy vội vã chạy đến.

Đôi chân đang đung đưa của Chu Yểu dừng lại, cô nhú mày: “Sao cậu mặc ít vậy, cảm lạnh đấy.”

“Biết nhắc mình mặc nhiều, sao chính cậu không chịu mặc nhiều trước?” Trần Hứa Trạch thấy trên người cô chỉ mặc một chiếc áo khoác mềm mỏng, mày càng nhú chặt hơn.

Không nói hai lời, Trần Hứa Trạch đưa tay với Chu Yểu: “Đi thôi.”

Chu Yểu đặt tay vào lòng bàn tay cậu, nói: “Mình không muốn về nhà.”

Trần Hứa Trạch ừ một tiếng: “Không về.”

Cậu không hỏi nhiều.

Trần Hứa Trạch không hỏi cô trong nhà đã xảy ra chuyện gì, Chu Yểu cũng không hỏi cậu muốn mang mình đi đâu, hai người ở trong đêm đông ăn ý đi về phía trước, một trước một sau, cách nhau nửa bước, thi thoảng đụng vào cánh tay nhau, áo bông của cô cọ với áo bông của cậu, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

Trần Hứa Trạch mang theo Chu Yểu, từ bên kia ngõ nhỏ, vòng một vòng lớn, trở về nhà họ Trần.

Nhà họ Trần có vài tầng, phòng rất nhiều, nhưng Trần Hứa Trạch lại cố tình đổi chăn ga, để Chu Yểu nằm trên giường mình. Rồi sau đó cậu trải chăn đệm sạch sẽ nằm dưới đất.

“Ngủ dưới đất không lạnh sao?”

“Trong nhà có máy sưởi.”

Chu Yếu khó hiểu: “Không ngủ phòng khác được à?”

Trần Hứa Trạch ngẫm nghĩ, nói: “Mình quen với phòng mình rồi.”

Ý cô muốn hỏi là, cô không ngủ phòng khác được sao? Cậu không hiểu, hỏi một đằng trả lời một nẻo, cô cũng lười hỏi lại.

Sắp xếp xong, nhưng hai người chưa buồn ngủ. Sau khi rửa mặt, một người ngồi trên giường, một người nằm trên sàn nhà, trò chuyện với nhau.

Chu Yếu kể chuyện vừa rồi với Trần Hứa Trạch, nói được một lát, Trần Hứa Trạch đứng dậy đi ra ngoài lấy thuốc mỡ để bôi cho cô.

“Làm gì thế?”

“Không phải bị xẹt qua mặt sao?” Cậu nói: “Khỏi phải lưu lại sẹo.”

“Không cắt, chỉ xẹt qua thôi, lúc ấy có hơi đau, giờ đã không có cảm giác rồi.”

Mặc kệ cô nói như thế nào, Trần Hứa Trạch vẫn kiên trì phải bôi thuốc cho cô, cô đành phải thuận theo.

Lòng bàn tay Trần Hứa Trạch dính thuốc mỡ lạnh lạnh, chạm vào má cô, nhẹ nhàng xoa, nhẩn nhụi lại thoải mái. Chỉ là cậu làm quá chuyên chú, ánh mắt nhìn chăm chăm vào má cô, phảng phất như trong tâm mắt không còn thứ gì khác, hô hấp gần trong gang tấc, hơi thở mùi bạc hà thoang thoang nhẹ nhàng phả vào má cô, kỳ lạ rằng, chỗ “bị thương” vốn đang lạnh, giờ lại đột nhiên nóng lên.

Xoa một lúc lâu cậu vẫn chưa dừng, Chu Yếu xấu hổ: “Vẫn chưa được à?”

“Thêm một lát nữa.” Trần Hứa Trạch đứng đắn nói: “Vây mới lành nhanh.”

“... À.”

Cậu nói vậy thì vậy, Chu Yếu đã quen, rất nhiều việc nhỏ cô không hề phản bác ý kiến của cậu.

Rốt cuộc cũng bôi thuốc mỡ xong, Chu Yếu cũng ngồi trước mặt Trần Hứa Trạch, hai người ngồi xếp bằng đối diện nhau, tiếp tục đề tài lúc nãy. Chu Yếu thuật lại đơn giản mấy lời mẹ Chu đã nói, mỉm cười thất vọng: “Bà ấy cứ chắc chắn là của mình, chính là không tin mình, mình cũng không biết vì sao? Chẳng lẽ trong lòng bà ấy, mình không hề đáng tin cậy sao?”

“Thậm chí bà ấy còn nói mình và cậu...” Không cần thận nhắc đến cái câu có liên quan đến cậu, Chu Yểu dừng lại.

Trần Hứa Trạch sao có thể không hiểu, đôi mắt tối đi: “Cô ấy nói cậu uống thuốc là vì mình?”

Chu Yểu hơi cúi đầu: “Dù sao thì ý của bà ấy là, chúng ta cũng không phải loại tốt lành gì. Trước kia chưa từng nghe bà ấy nói, giờ nói chúng ta ngày nào cũng dính lấy nhau, nếu lúc đó ông bà nội cậu cũng nghe thấy mấy lời này...”

“Không sao cả.”

Chu Yểu dừng lại.

Trần Hứa Trạch nhìn cô, nói: “Dù sao sớm hay muộn cũng sẽ là mình.”

Chu Yểu giật mình, sau một lúc lâu mới hiểu được ý của cậu, mặt lập tức đỏ lên. Cậu còn chèn thêm một câu: “Nhưng mà mình sẽ không để cậu uống cái thứ đó. Hình như sẽ tổn thương đến cơ thể.”

Mặt Chu Yểu đã đỏ đến mức có thể nướng khoai lang, Chu Yểu hít sâu, cắn răng giơ tay đánh cậu một cái thật mạnh.

Trần Hứa Trạch lại cười, vuốt tóc cô: “Biết rồi, giờ chúng ta là học sinh năm ba cao trung, không được yêu sớm.” Cậu thu tay lại: “Được rồi, không nói nữa. Cậu vào chăn ngủ đi, nghỉ sớm một chút.”

30. Chương 30: Ôm

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chuyện Đinh Kiều xảy ra đã mấy ngày, âm thầm lên men trong ngõ nhỏ, nói là như thế, thật ra cũng chỉ có không khí nhà Chu Yểu là dè nén. Chu Ma nói rất nhiều lần, kêu mẹ Chu đi gọi Chu Yểu về, biết cô ở nhà Trần Hứa Trạch, Chu Ma yên tâm hơn nhiều, nhưng rốt cuộc vẫn không tốt bằng nhà mình.

Mẹ Chu cứng cổ không đồng ý, còn nói: “Nó thích ở nhà ai thì ở, cánh cứng rồi không quản được nữa, mới từng này tuổi đã học lặn lộn với đàn ông, nó thích ở với Trần Hứa Trạch cũng tốt, trước khi tốt nghiệp đã có con, về sau mới biết...!”

Bà nói khó nghe đến mức Chu Ma cũng không nhịn được mà cãi lại, vì thế trong phòng khách, hai người

thường xuyên cãi nhau. Khách khứa ở quán mặt chợ phía trước vẫn luôn không hiểu, chuyện đã truyền nhiều ngày, vợ chồng Chu Ma bất hòa, ồn ào đến mức muốn chết muốn sống.

Lúc không khí giữa hai vợ chồng Chu Ma đang giăng co, mẹ Đinh Kiều bỗng nhiên tới cửa, là nhân vật mấu chốt cởi bỏ khúc mắc này.

Vừa ngồi xuống, mẹ Đinh Kiều đã áy náy nói: “Thật sự rất xin lỗi, Tú Âm à, tôi... Tôi không còn mặt mũi nào nữa.”

Mẹ Chu tên Chu Tú Âm, nghe mà mơ hồ: “Vậy là sao?”

“Mấy ngày nay chuyện bà và Chu Ma ồn ào mọi người ai cũng biết, Yêu Yêu lại không ở nhà, người khác không đoán ra, nhưng hai vợ chồng tôi rất rõ ràng.”

Mẹ Đinh Kiều nói: “Kiều Kiều nhà chúng tôi đã gây phiền phức cho nhà bà, thật sự xin lỗi.” Bà áy cầm lấy tay mẹ Chu, đỏ mắt: “Nhưng chính tôi cũng không ngờ một đứa con gái mới lớn lại có thể làm ra chuyện này, lúc vừa biết được, tôi và bố nó thực sự rất giận, giận đến mức run rẩy cả người, bố nó đóng cửa lại nói muốn đánh chết nó, trong nhà ồn ào không yên.”

Mẹ Chu nghe ra manh mối từ lời nói của bà ấy: “Kiều Kiều...?”

Gương mặt già nua của mẹ Đinh Kiều không nói gì, đỏ hốc mắt gật đầu, nước mắt chảy dọc theo khuôn mặt: “Bà nói xem, nó mới năm hai cao trung, lại làm ra loại chuyện này, đều tại người lớn chúng tôi không dạy bảo đàng hoàng... Cũng không biết là thằng nhãi nào, bố nó liều mạng đánh, nhưng nó không chịu nói...”

Mẹ Chu sững sốt, cả buổi mới phản ứng lại: “Bà nói, Kiều Kiều nó... Chuyện đó?” Dừng một chút: “Vỉ thuốc mà nó uống, rơi ở trong phòng Yêu Yêu nhà chúng tôi?”

Mẹ Đinh Kiều gật đầu: “Đều nói Yêu Yêu hiểu chuyện, ngày thường giống như người lớn, tuy rằng hơi yên ắng nhưng trong lòng chuyện gì cũng rõ ràng. Nhiều năm qua, mọi người trong ngõ cũng đã nhìn thấy, có ai mà không biết? Con bé chưa từng làm chuyện gì không nên làm, ngoan ngoãn nghe lời, người lớn trẻ nhỏ có ai mà không thích con bé? Cho nên chuyện vừa xảy ra, Kiều Kiều nhà chúng tôi mới có thể nghĩ đến việc tìm Yêu Yêu giúp đỡ.”

Mẹ Đinh Kiều khen: “Vẫn là Yêu Yêu hiểu chuyện, biết khuyên Kiều Kiều về nói với chúng tôi, bà nói xem chuyện lớn như vậy, mấy đứa nhỏ lại tự mình giải quyết, lỡ mà có họa gì, phải bỏ cả mạng vào, nhưng mà...” Bà ấy nói rồi lại khóc.

“Vẫn là Yêu Yêu giỏi, Yêu Yêu rất giỏi... Luôn khuyên nó, nói với nó cho dù bố nó tức giận cũng sẽ không mặc kệ nó, nó đắn đo rất lâu, cuối cùng mới dám nói với chúng tôi...”

Những lời này đều là Đinh Kiều nói lại với mẹ mình.

Trong nhà làm ầm ĩ vài ngày, nhớ đến nhà họ Chu vì nhà mình mà gà bậy chó sủa chưa ngừng, mẹ Đinh Kiều lập tức đến cửa nói chuyện này. Bà khóc không ngừng, khóc vì con gái không hiểu chuyện, không biết cố gắng, không biết quan tâm đến người lớn, mẹ Chu an ủi một lúc lâu. Chu Ma ngồi bên cạnh hút thuốc, không hé răng.

Đến cuối cùng, mẹ Đinh Kiều nắm tay mẹ Chu, xin họ đừng nói chuyện này ra ngoài, nếu không Đinh Kiều sau này sẽ không còn gì nữa.

Vợ chồng Chu Ma luôn miệng đồng ý.

Nhà họ Đinh có thân thích làm việc trong khu phố, nói không chừng khi nào đó cần phải nhờ họ giúp đỡ, qua lại thân thiết đương nhiên là tốt hơn so với trở mặt.

Mẹ Đinh Kiều rời đi, phòng khách nhà họ Chu vô cùng yên ắng, Chu Ma ngồi bên trái, cũng không thèm nhìn mẹ Chu, sau một lúc mới đảo mắt qua, vẻ mặt bà tối đi, hơi vàng như trong quá khứ.

“Đi gọi Yêu Yêu về!” Ngón tay Chu Ma gõ mặt bàn, không nhiều lời: “Giờ bà vừa lòng chưa? Vui chưa?!”

“Ông nói lớn như vậy làm gì? Muốn cãi nhau?” Mẹ Chu đứng phắt dậy: “Ông cho rằng lòng tôi dễ chịu lắm à?”

“Lòng bà không dễ chịu? Bà vẫn luôn mắng nó, còn đuổi nó ra ngoài, lòng bà không dễ chịu, có lòng ai dễ chịu không? Tôi thấy cái nhà này ngoại trừ bà thì chẳng có ai nữa!”

“Tôi hỏi nó của ai nó không nói, lại tìm được trong phòng nó, ông nói xem tôi có thể nghĩ thế nào nữa, hả? Không phải vì tôi muốn tốt cho nó sao?”

Chu Ma nói: “Muốn tốt cho nó thì bà cũng nên tin nó một câu đã, nó đã nói bao nhiêu lần là không phải của nó, bà có tin không?!”

Mẹ Chu mạnh miệng: “Với cái tình huống thế này, ông nói đi, tôi làm sao để tin, hả? Làm sao để tin?!”

Chu Ma cảm thấy không thể nói nổi bà nữa, lần nữa vỗ bàn: “Đi gọi nó về.”

Mẹ Chu im lặng đứng, từ từ ngồi xuống, quay lưng với Chu Ma. Sau một lúc lâu, bà đi đến cạnh cửa, lại không phải mở cửa mà là khóa lại.

“Hôm nay muộn rồi.” Bà nói: “Ngày mai đi đón.”

31. Chương 31: Tôi Rất Khinh Thường Cậu

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chu Yếu cùng Chu Ma về nhà, Chu Ma quả thực không nuốt lời, đã tới muộn, giờ cơm cũng đã qua, ông lại vén tay áo, bắt đầu lục tục tìm gạo nếp và mấy cái cái tô lớn.

Mẹ Chu trách mắng: “Đã giờ nào rồi còn nhóm lửa, leng keng leng keng, ông không ngủ à!”

Chu Ma mở cái tủ trên cao, lấy một cái túi nhỏ ra, trả lời: “Muốn ngủ thì bà ngủ đi.” Không có cảm xúc dư thừa, ông vào phòng bếp, đến bên cạnh bàn bắt đầu làm việc.

Chu Yếu chậm rãi bước vào, không nói gì cả, đứng ở bên cạnh làm trợ thủ cho ông, cô cụp mi mắt, vẫn dịu dàng như thường.

Mẹ Chu đứng yên một mình trong phòng khách rất lâu, đi cũng không được, vào thì giống như không hề có vị trí của bà. Trong nhà đột nhiên vang lên tiếng “keng”, bà sợ đến mức ngẩn ra, nhìn qua, đập vào mắt là một thứ mà bà rất quen thuộc, cái lư hương dùng để thờ cúng con trai bà.

Ban đêm ở nhà họ Chu yên tĩnh đến mức như có người bóp cổ, khiến cho người ta không thể hô hấp, không nghe được thứ gì, đồng thời trong tai phẳng phất như có tiếng động rất nhỏ. Rõ ràng là trong phòng bếp có tiếng động, mẹ Chu lại cảm thấy đêm nay bà một thân một mình đứng trên một hoang đảo, không có người ở, cho dù là nội tâm bà bình tĩnh hay kêu gào cũng thế, tất cả đều không ai biết.

Bà nâng tay phải, nắm chặt cổ áo mình. Giống năm đó, bị người ta chỉ vào mắng “Cũng chỉ là con gái mà thôi, có gì đặc biệt hơn người, con trai tôi đánh thì đánh, cũng đâu có thực sự bị thương chỗ nào! Chỉ có kẻ tuyệt hậu như các người mới xem con gái là bảo bối...”

Rồi cả ánh mắt khinh miệt và thất vọng của mẹ chồng, cùng những lời nói châm chọc đó xuyên qua thân thể bà, đâm đi đâm lại không biết bao nhiêu lần.

Bà cho rằng tương lai sẽ tốt, sau khi bố mẹ chồng đi, chính mình tiếp quản nhà cửa, hàng xóm xấu miệng chuyển đi, tất cả rồi sẽ tốt.

Nhưng vì sao...

Mẹ Chu nắm chặt áo mình, bàn tay nắm thành quyền nặng nề mà yên ắng đập từng cái vào lồng ngực mình. Nước mắt vẫn đục của mấy năm chua xót đau khổ, khi đó bà đã từng cho rằng sẽ có một ngày mình

ung dung nhẹ nhõm ngẩng cao đầu, không rơi một giọt nước mắt xuống nếp nhăn trên gò má nữa.

Nhưng vì sao... lại càng ngày càng xa.

...

Sau khi về nhà, Chu Yếu và mẹ Chu gần như không nói với nhau được mấy câu, vốn hai người đã không nói nhiều với nhau. Chu Yếu làm tốt chuyện mình được phân công, ví dụ như lau lư hương của anh trai sạch sẽ đến mức không nhiễm một hạt bụi, mẹ Chu liền không có gì để xỉa xói nữa.

Việc học, sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi của cô, ngay cả tướng ăn cũng không có gì để bắt bẻ.

Cô không chủ động mở miệng với mẹ Chu, hai người dần dần ít trao đổi đi.

Còn Chu Ma thì lại nói chuyện với cô nhiều hơn, có một lần ông hái một bông hoa dại màu vàng ven đường, vào cửa thấy Chu Yếu đang lau bàn, ông cười ha hả đưa tay cài vào tóc cô, cài biên hí khúc thành một bản kỳ lạ:

“... Cô nương nhà ta có hoa cài, cô nương nhà khác không ai mua ~”

Động tác trên tay của Chu Yếu không ngừng lại, cô nhìn ông phàn nàn: “Hái ven đường, cẩn thận có sâu!”

“Sao mà có sâu được, bông này là sạch sẽ nhất, bố xem rồi.”

“Nếu mà có sâu...”

“Cầm nó đến cho bố!” Chu Ma khí phách vỗ ngực, rót nước uống.

Mẹ Chu ở trong phòng khách, nghe thấy được toàn bộ đoạn hội thoại, lúc Chu Yếu nói có sâu không muốn cài, bà thật sự cho là... thậm chí từng có sự chờ mong kỳ lạ trong nháy mắt, rằng Chu Yếu sẽ lấy bông hoa xuống.

Nhưng cô không làm.

Chu Ma cài vào tóc cô một bông hoa nhỏ, cô vẫn luôn không chạm vào, cho đến khi đi học mới gỡ xuống, đặt trên bàn trang điểm.

Mẹ Chu đang nhặt rau cải, bỗng nhiên xuất thần nghĩ:

Bà và Chu Yếu, đã mấy ngày không nói chuyện với nhau rồi?

...

Buổi chiều lúc tan học, đám Chu Yếu tụ lại theo thường lệ, đi ra ngoài trường học ăn cơm. Còn chưa đến chỗ ăn cơm, mới nửa đường, tối đầu ngõ thì có người chặn lại.

“Ai là Trần Hứa Trạch?”

Người đến là một nam sinh để tóc húi cua, vóc người rất cao, nhìn có vẻ xấp xỉ tuổi họ, nhưng chiều cao khoảng một mét tám chín kia lại khiến người ta không thể xác định.

Nam sinh đó hơi đen, nhưng cũng không tính là quá đen, đôi mắt to sáng, ngũ quan sắc bén, góc cạnh rõ ràng, là một loại “đẹp trai” tồn tại rất bình thường. Thích sẽ cảm thấy đẹp, không thích thì sẽ cảm thấy cũng như người thường.

“Cậu là ai?” Giang Gia Thụ đứng ra, “Tìm Trần Hứa Trạch làm gì?”

“Mày là Trần Hứa Trạch?” Ánh mắt đối phương quét từ trên xuống người Giang Gia Thụ, bởi vì chiều cao áp chế, ánh nhìn từ trên cao xuống khiến người ta khó chịu.

Giang Gia Thụ bắt đầu cúi kính: “Ông đây là ai liên quan gì đến cậu, tìm Trần Hứa Trạch có chuyện gì? Có việc thì nói, không có thì rút đi!”

“Tao lười vô nghĩa với chúng mày.”

Nam sinh nói chuyện thẳng thừng, chỉ có Chu Yếu chú ý tới, quần áo cậu ta tuy rằng đều là hàng hăng, giá cả xa xỉ, nhưng cũng không mới, thậm chí rất nhiều chỗ đã dính vết bẩn, giống như liên tục đổ hai mặt để mặc. Đôi giày trên chân cậu ta ít nhất phải vài ngàn, nhưng cũng cũ đến mức không thể nhìn nổi.

“Gọi Trần Hứa Trạch ra đây.” Nam sinh đó lên tiếng: “Cậu ta không ra, hôm nay Cô Ngọc Quân này sẽ không đi.”

Cô Ngọc Quân.

Nam sinh nói tên mình, nhưng cả đám Chu Yếu không có một ai quen cậu ta. Vài người khẽ nói nhỏ với nhau, âm thầm trao đổi.

“Đã từng ồn ào mâu thuẫn?”

“Đâu có, mình căn bản không quen ai họ này...”

Chỉ có Trần Hứa Trạch, trong ánh mắt dường như hiện lên cái gì đó, trong nháy mắt bị Chu Yểu nhìn thấy. Cô ngừng lại, mơ hồ cũng nhớ ra chút chuyện.

Giây tiếp theo, Trần Hứa Trạch đứng ra.

“Là tôi. Tìm tôi có chuyện gì?”

“Mày chính là Trần Hứa Trạch?” Cô Ngọc Quân rũ mắt đánh giá cậu: “Bề ngoài không tồi, cũng không biết mày giống bố hay giống mẹ mày...”

Còn chưa dứt lời, gương mặt Cô Ngọc Quân bỗng nhiên thay đổi, trong mắt cũng hiện lên lớp sương đen mù mịt. Vẻ mặt của Trần Hứa Trạch cũng mất tự nhiên, nhưng vẫn bình tĩnh hơn cậu ta nhiều.

“Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Những người khác không hiểu, cũng không dám mở miệng, lẳng lặng nghe hai người họ nói chuyện.

Cô Ngọc Quân bật cười, có chút không đứng đắn: “Tao tìm mày sao...” cậu ta nghiêng đầu, đột nhiên giơ chân đá về phía chân Trần Hứa Trạch.

Mọi người kinh ngạc, chuyện xảy ra quá nhanh, không ai kịp hỗ trợ, cũng may Trần Hứa Trạch phản ứng nhanh, nghiêng người tránh đi, thoát khỏi cú đá của cậu ta.

Cô Ngọc Quân không nói gì, tiến lên đánh, không đá được Trần Hứa Trạch, cậu ta lập tức đổi chiêu, hai người cứ người lùi người tới đánh nhau.

Đám Giang Gia Thụ hoàn hồn: “Này mẹ nó...”

Động vào anh em cậu ngay trước mặt cậu, người này muốn tìm chết?

Lại nghe Trần Hứa Trạch nói một câu: “Đừng tới đây!”

Bước chân Giang Gia Thụ dừng lại.

Hai người đánh rất tàn nhẫn, như muốn cả mạng đối phương, Cô Ngọc Quân kia không biết vì sao lại như có thù hận ngập trời với Trần Hứa Trạch, mỗi một quyền mỗi một chân đều dùng hết sức.

Vốn là hai người thể lực tương đương nhau, nhưng Trần Hứa Trạch không may dẫm phải đá vụn, dưới chân hơi trượt đi, cái chân gơ lên của Cô Ngọc Quân đang đá về phía mặt cậu. Chu Yếu không hề nghĩ ngợi, chạy đến dùng lưng ngăn cản theo bản năng.

Trần Hứa Trạch kinh hoàng, ôm eo cô xoay người tránh đi, nhanh chóng đá lại giữa bụng Cô Ngọc Quân. Cô Ngọc Quân bị đá đụng vào tường, cánh tay không cẩn thận bị mặt tường sần sùi làm rách, máu liên tục chảy ra.

Giang Gia Thụ muốn đi lên cho thêm hai cú đá, nhưng biết Trần Hứa Trạch chắc chắn sẽ không đồng ý, cậu nhìn Trần Hứa Trạch và Chu Yếu đang xem xét nhau có bị thương không, thấy Cô Ngọc Quân đang đứng trước mặt, liền giận sôi máu.

“Mày có bệnh à? Nói không nói rõ ràng đã tiến lên đánh, chúng tao căn bản không quen biết mày, mày là ai?!”

Chu Yếu đột nhiên mở miệng: “Các cậu đến phía trước chờ một lúc, bọn mình có chuyện muốn nói với cậu ta.”

32. Chương 32: Hôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta; Quanh

Đêm đông lạnh buốt như băng, nhưng mà giờ vẫn sớm, bóng đêm lạnh lẽo bị ánh đèn âm áp chiếu sáng, tràn ngập nhưng không mãnh liệt. Hiếm khi có một ngày nghỉ, đám Chu Yếu tụ lại chơi với nhau cả một ngày, thời gian rảnh rỗi này vốn không có nhiều, buổi tối Chu Yếu bị Nghênh Niệm độc chiếm, hai cô gái đi dạo phố mua đồ, vô cùng vui vẻ.

Đôi mắt Nghênh Niệm bị một bộ trang phục mùa đông trong tủ kính hấp dẫn. Chu Yếu bị cô ấy kéo tay đi vào trong, đúng lúc này tầm mắt Chu Yếu lại chú ý đến bóng người đang ngồi xổm đối diện.

Cũng không tính là quá quen, nhưng người mà Chu Yếu đã từng gặp một lần, phần lớn sẽ có ấn tượng, huống gì lại có quan hệ “sâu sắc” như này.

“... Sao thế?” Không kéo được Chu Yếu, bước chân Nghênh Niệm dừng lại, quay đầu hỏi.

“Niệm Niệm, cậu... đi vào trước đi.” Chu Yếu mỉm cười, nói: “Mình muốn đến sạp bánh nướng đối diện mua bánh nướng ăn.”

“Cậu chưa no à?” Nghênh Niệm kinh ngạc: “Vừa rồi sao cậu không nói sớm! Biết vậy mình đã mua nhiều hơn chút rồi. Cậu xem cậu gầy như vậy, đói lắm đi thì làm sao bây giờ? Đói bụng phải không? Đi thôi, chúng ta đi ăn trước đã...”

Nói xong, Nghênh Niệm ngay cả cửa tiệm quần áo cũng lười vào, kéo Chu Yếu đi ăn gì đó.

Chu Yếu ngăn cô ấy lại: “Không sao, mình mua cái bánh nướng thôi, đợi lát nữa cùng cậu chọn quần áo xong thì sẽ tùy tiện đi ăn gì đó, không phải quá đói bụng, chỉ thèm thôi, thật đó.”

Nghênh Niệm thấy cô kiên trì, đành phải miễn cưỡng đồng ý: “Vậy cậu mua xong nhớ vào đây, mình đi thử bộ quần áo kia.”

Chu Yếu gật đầu. Hai người tách ra, một người đẩy cửa vào tiệm, một người đến ven đường, chờ dòng xe nườm nượp đi qua, cất bước đến sạp bánh nướng đối diện, không, phải là bên cạnh sạp bánh nướng mới đúng.

Chủ sạp bánh nướng là một ông cụ có chòm râu ngắn, đang hết sức chuyên chú làm bánh. Chu Yếu đi đến, không ngừng ở trước sạp ông ấy, ông ấy cũng không nhìn lên.

Cách sạp không xa, khoảng cách bảy tám bước, khi sửa đề người ta đã để lại một khối đá sẫm bị mài mất góc cạnh, trơn nhẵn, rất thích hợp để ngồi. Cô Ngọc Quân ngồi trên tảng đá, trong tay là một cái bánh không có nhân [1], nướng còn hơi cháy, chủ sạp bán rẻ năm mao [2] cho cậu ta.

[2] Mao: tên gọi khác của nhân dân tệ

Cậu ta ăn từng miếng, giống như nhai một cục tẩy dày nặng, vô cùng cố sức. Nhưng vẫn nhai từng miếng từng miếng, ăn thật sự nghiêm túc.

Bóng dáng Chu Yếu đột nhiên xuất hiện trước mặt, ngăn lại chút ánh đèn mỏng manh hắt đến người cậu ta.

Cậu ta dừng lại động tác, ngẩng đầu, không có ý tốt tron mắt nhìn Chu Yếu một cái, sau đó từ từ dời tầm mắt, tiếp tục động tác nhai nuốt chậm chạp của mình.

“Bữa tối à?” Chu Yếu hỏi.

Cô Ngọc Quân không quan tâm, cúi đầu ăn bánh của mình. Bềnh trên tay vẫn chưa tháo, nếu không nhìn mặt, chỉ nhìn quần áo dơ dáy của cậu ta, sợ là có thể ngồi cùng những ông cụ ăn xin, tất cả họ đều có dáng vẻ khắc khổ, trông không khác nhau là mấy.

Chu Yếu đi đến trước mặt chủ sạp, lấy tiền ra: “Năm cái bánh nướng nhân thịt [3], bên ngoài giòn chút ạ.”

Bàn tay dính đầy bột của chủ sạp nhận tiền, lên tiếng trả lời: “Được rồi!” Sau đó lập tức bắt đầu làm.

Cô Ngọc Quân cho rằng Chu Yếu chỉ đến mua bánh ăn nên không để ý tới, ai ngờ sau khi chủ sạp làm xong năm cái bánh chiên rồi bỏ vào bao, cô xách túi nilon đến trước mặt cậu ta.

“Cho cậu.” Cô đưa cho cậu ta.

Cô Ngọc Quân dùng ánh mắt lạ lùng nhìn cô, sau một lúc lâu mới nói: “Có bệnh à?”

“Cầm đi.” Chu Yếu lạnh nhạt nhún mào: “Tôi không muốn lặp lại, lấy đi.”

Cô Ngọc Quân im lặng giằng co với cô, Chu Yếu mím môi, cúi người nhét toàn bộ cái túi nilon chứa bánh nướng vào túi áo bên trái của cậu ta.

Cô xoay người định đi, Cô Ngọc Quân đứng phắt dậy, lấy cái bao nilon ra, “Nóng như thế, cậu muốn bỏng chết tôi à?!”

Lúc này Chu Yếu mới xoay người nói chuyện với cậu ta: “Ăn no một chút, nơi này gió lớn, nhân lúc trời chưa mưa thì đi đi.”

Cô Ngọc Quân nhìn chằm chằm vào cô: “Cậu đang thương hại tôi?”

“Ai rảnh mà thương hại cậu.” Chu Yếu lười vô nghĩa, nhìn dòng xe cộ qua lại, thật sự chuẩn bị trở về tìm Nghênh Niệm. Còn không về, sợ Nghênh Niệm sẽ đợi đến nóng này.

Cô Ngọc Quân lại không muốn để cô đi.

“Này...”

Cậu ta hất cằm, nhìn Chu Yếu, đột nhiên hỏi một câu rất thiếu đòn, dường như là cố ý chọc giận cô.

“Cậu và Trần Hứa Trạch là một đôi phải không? Tôi thấy cậu ta đối với cậu lạnh nhạt chẳng ra gì, cậu còn một lòng đi theo. Sao, cậu không biết chuyện hư hỏng của nhà cậu ta? Tôi chắc là cậu cũng biết, không cảm thấy ghê tởm à?”

Chu Yếu im lặng không nói.

“Tôi nói này, Trần Hứa Trạch ngoại trừ bề ngoài thì có cái gì tốt?” Cô Ngọc Quân nhếch khóe môi, ra vẻ lưu manh: “Hai người hôn chưa? Hay là... lên giường chưa? Đây, tôi nói cái này cho cậu, cái loại như Trần Hứa Trạch...”

“Tốt nhất là cậu đừng nói những lời này.” Chu Yếu lạnh lùng nhìn cậu ta: “Tôi khuyên cậu, đừng lấy Trần Hứa Trạch làm trò đùa trước mặt tôi, nếu không cậu sẽ hối hận.”

Cô Ngọc Quân chỉ xem như cô đang ra vẻ: “Hối hận? Trong từ điển của Cô Ngọc Quân tôi không có hai chữ hối hận! Làm sao, tôi lấy cậu ta ra để nói giỡn, cậu có thể làm gì tôi? Đừng tưởng rằng cho tôi chút đồ thì tôi sẽ cho cậu sắc mặt tốt, thôi đi, các người căn bản không hiểu gì...”

“Người không hề hiểu gì là cậu.” Chu Yếu chen ngang: “Ấu trĩ, nhầm chán, Chuunibyou [4], cho rằng chuyện mình đang làm là rất giỏi, cho rằng mình rất vĩ đại, đang đối đầu với cả thế giới, nhưng sự thật lại chỉ là một câu chuyện cười.”

[4] Chuunibyou: là một hội chứng tâm lý, cũng là từ lóng bắt nguồn từ Nhật Bản, nói đến những thiếu niên đang trong thời kỳ trưởng thành có tư tưởng luôn cho mình là đúng, kiêu căng, ngạo mạn, luôn cảm thấy mình bất hạnh

Gương mặt Cô Ngọc Quân lập tức thay đổi, cậu ta trừng mắt, khóe môi mím lại, trừng ra dáng vẻ hung dữ: “Được, cậu ghê gớm, tôi là một kẻ đáng cười. Tôi lấy Trần Hứa Trạch để làm trò đùa, người không phải là kẻ đáng cười như cậu có thể làm gì tôi bây giờ?”

Cậu ta nhìn cô từ trên cao: “Bề ngoài rất không tồi đấy, lên giường với Trần Hứa Trạch chưa? Cảm giác thế nào, Trần Hứa Trạch chắc là rất thích cậu đúng không?”

Chu Yếu yên lặng nhìn cậu ta ba giây.

Lúc Cô Ngọc Quân cho rằng cô không có lời nào để nói, liền nghe thấy cô mở miệng: “Cậu biết không, nếu giờ cậu nói thêm một câu chọc giận tôi, ngay bây giờ tôi có thể lập tức báo cảnh sát bắt cậu. Trong túi áo bên trái của cậu có năm mươi nguyên của tôi, tiền của tôi vì sao lại ở trong túi cậu, cậu cảm thấy cậu có thể giải thích được không?”

“Thứ hai, chờ cậu ra khỏi cục cảnh sát, đám bạn tôi sẽ tìm đến cậu. Giống như lần trước, cậu bị Trần Hứa Trạch đập vào tường. Một mình cậu ấy đã có thể đá cậu, cậu còn nhớ không?”

Giọng cô thông dong bình tĩnh, róc rách như nước chảy, nhưng mỗi một chữ nói ra đều trào phúng đến cực điểm, khiến người ta nghe xong liền tức giận. Cô Ngọc Quân bị cô nói mà sững sốt, lúc lấy lại tinh thần thì sờ túi áo bên trái, trong chỗ sâu nơi nhét túi bánh, có một tờ tiền không biết bị cô thuận tay nhét vào từ khi nào.

Cô Ngọc Quân trừng mắt với cô: “Cậu! Cậu...” Mặt cậu ta nghẹn đỏ, chỉ thốt ra được một câu: “Cậu không nói đạo lý!”

“Nói đạo lý với cậu, cậu có chịu tiếp thu không?” Chu Yếu chỉ trích: “Bảo cậu xin lỗi đương nhiên là không có khả năng, tôi cũng không chờ mong, mấy lời vừa rồi cậu nói tôi sẽ xem như không nghe thấy gì, nếu còn có lần nữa, tôi có rất nhiều biện pháp để trừng trị cậu.”

Chu Yếu liếc nhìn cánh tay đang băng bó của cậu ta: “Cảm giác bị bắt giữ lại để xử lý miệng vết thương cậu đã được thử, giờ cảm giác bị giữ chặt để nhét bánh nướng vào miệng, tôi đoán là cậu không muốn ném thử đâu nhỉ?”

Cô Ngọc Quân thấy cô nói nghiêm túc, cúi đầu nhìn túi bánh trong tay, từng cái lớn đến dọa người, trên mặt không khỏi hiện lên chút lo sợ.

Chu Yếu xoay người, chờ xe đi qua.

Cô Ngọc Quân nhìn bóng dáng cô, thấp giọng kêu: “Đây! Cậu cho tôi tiền là có ý gì, cần phải làm nhục tôi sao?!”

“Tôi không rảnh để làm nhục cậu.” Chu Yếu không quay đầu: “Cho cậu tiền chỉ để lát nữa cậu đến cửa hàng tiện lợi mua chút đồ nóng mà ăn, trời mưa, cảm giác tắm mưa không dễ chịu.”

Dừng một lát, giọng cô hơi nhẹ lại: “Ăn tô mì, lại uống chút nước, dạ dày sẽ thoải mái hơn.”

“Vì sao cậu lại đối xử với tôi tốt như vậy?” Cô Ngọc Quân đột nhiên hỏi.

“Tôi tốt với cậu sao?” Chu Yếu quay đầu lại, chiếc xe vận tải chạy qua, ánh sáng tiến vào khóe mắt cô, cô híp mắt, nhìn Cô Ngọc Quân cao hơn mình. Bóng dáng kia mơ hồ, trong mắt cô, khoảnh khắc đó trông như nhìn một người khác.

Chu Yếu không đáp, chỉ để lại một câu hỏi như vậy, sau đó liền đi, Cô Ngọc Quân muốn gọi cô, nhưng trong giây lát cô đã qua đường, tiến vào cửa hàng Nghênh Niệm đang thử quần áo.

[1] Bánh nướng không nhân

Video hướng dẫn cách làm bánh nướng không nhân

<https://www.youtube.com/watch?v=0W6A4HiqgtA>

[2] Bánh nướng nhân thịt

Video hướng dẫn cách làm bánh nướng nhân thịt

<https://www.youtube.com/watch?v=XRVoX5pVPQU>

33. Chương 33: Âm Áp

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Không biết bắt đầu từ khi nào, Cô Ngọc Quân thường xuyên xuất hiện ở gần Thất Trung, tỉ lệ đám Chu Yếu gặp cậu ta dần gia tăng. Ban đầu họ đều thấy lạ, Nghênh Niệm lo lắng: “Hay là tới gây chuyện?”

Giang Gia Thụ còn đang phiền não vì lần trước bị “ngheñ”, nói: “Cậu ta dám tìm chúng ta, mình liền xử đẹp cậu ta!”

Sau đó Nghênh Niệm lại bắt đầu xoắn xuýt, nhìn Chu Yếu với vẻ mặt nghiêm túc, “Xong rồi.”

“Sao thế?”

Nghênh Niệm nói: “Không phải cậu ta muốn tìm cậu để mời cậu ta ăn bánh chứ?”

Chu Yếu: “...”

Giang Gia Thụ vỗ đầu cô ấy, hai người lại sang một bên “ấu ả”.

Nhiều lần thì cũng không thể làm bộ không thấy, đặc biệt là cậu ta đã chạy đến chỗ họ, người đứng ngay bên cạnh, không có cách nào để xem như không khí.

Chu Yếu chào hỏi cậu ta: “Hi.”

Cô Ngọc Quân hơi xấu hổ, giả vờ không thèm để ý mà trả lời: “... Hi.”

“Hi cái đầu cậu!” Giang Gia Thụ chen vào giữa hai người, không có ý tốt nhìn cậu ta: “Cậu tới đây làm gì?”

“Thất Trung là cậu mở à, tôi không thể tới?”

“Cậu...”

Giang Gia Thụ chưa nói xong, Cô Ngọc Quân đã nhìn cả đám bọn họ, tầm mắt quét một vòng, sau đó nhanh chóng cúi đầu bỏ đi.

Cả quá trình, toàn bộ hành vi của cậu ta đều không thể hiểu được, khiến cả đám ngây ra.

Đây chỉ là sự mở đầu, từ đó về sau, Cô Ngọc Quân càng thường xuyên xuất hiện hơn, có khi ít người, cậu ta sẽ nói hai câu với Chu Yểu, không đến nơi đến chốn, cũng không có cảm xúc gì đặc biệt. Nếu nhiều người, Cô Ngọc Quân sẽ đứng xa hơn một chút nhìn qua, không nói gì, cũng không làm gì, chỉ đứng trong chốc lát rồi rời khỏi.

Đối với chuyện này, Giang Gia Thụ ngấm ngấm suy đoán: “Không phải Cô Ngọc Quân thích Chu Yểu chứ?”

Những người khác cũng nghĩ như vậy.

Ai ngờ lời đó vừa lúc bị Chu Yểu đi ngang qua nghe thấy: “Không có đâu, lúc cậu ta nhìn mình, trong mắt không có cảm xúc gì khác. Cũng rất bình tĩnh nói chuyện với mình, chưa bao giờ quá thân thiết với mình.”

Mọi người sợ hết hồn, ổn định tâm lý, vẫn cảm thấy kỳ lạ.

Không chờ mấy người họ thảo luận ra kết quả, tan học buổi tối thứ tư, cả đám cùng nhau đi về, bởi vì con đường bên cạnh đang tu sửa nên họ thay đổi đường đi. Rất không khéo, họ gặp một đám người đang đánh một người ở góc tường.

Gặp loại chuyện này, lại không biết chi tiết về đối phương, lúc mấy người Giang Gia Thụ đang do dự không biết có nên lo chuyện bao đồng hay không, Nghênh Niệm bỗng nhiên thốt lên: “Cô Ngọc Quân?!”

... Mẹ nó.

Giang Gia Thụ âm thầm trợn trắng mắt, giờ không cứu cũng phải cứu. Cái mặt phiền phức quen thuộc đó, tuy rằng ghét, nhưng tốt xấu gì cũng quen, nếu mặc kệ cậu ta, lỡ xảy ra chuyện gì, có lương tâm ai mà không cắn rứt.

“Này!”

Lấy khí thế của lão đại rống lên, Giang Gia Thụ xông lên đầu tiên, đối phương vừa thấy Cô Ngọc Quân có người giúp, ngay cả suy nghĩ giằng co cũng không muốn, xoay người chạy hết.

Chỉ còn mình Cô Ngọc Quân, trên mặt toàn là vết thương, cả người bần thủ ngồi trong góc tường.

Có lẽ cậu ta rất đau, nương theo ánh sáng mờ mờ nhận ra mấy người họ, Giang Gia Thụ đứng đầu đám nam sinh, phía sau họ không xa, cách một khoảng là Nghênh Niệm, cùng với hai người Chu Yếu và Trần Hứa Trạch.

Hai người họ đứng bên đó, sạch sẽ như vậy, hoàn toàn khác với cậu ta.

Cô Ngọc Quân giơ tay che nửa khuôn mặt, nghiêng đầu, thà rằng nằm trên mặt đất.

“... Đi đi.”

“Cậu nói gì?” Giang Gia Thụ không nghe rõ, tiến lại gần nghe lần nữa, giận đến mức suýt chút nữa nhấc chân đá cậu ta.

“Mẹ nó! Tốt bụng tới giúp cậu, giờ bảo chúng tôi cút? Mẹ nhà cậu...”

Đại Hùng kéo tao áo Giang Gia Thụ, “Cậu ấy nói ‘đi.’”

Giang Gia Thụ lập tức bình tĩnh lại, “... À.”

Cậu ấy quay đầu nhìn mấy người Trần Hứa Trạch, ánh mắt dò hỏi giải quyết như thế nào. Chu Yếu kéo Trần Hứa Trạch đi tới vài bước rồi buông tay cậu ra, mình thì ngồi trước mặt Cô Ngọc Quân.

“Vì sao mấy người kia đánh cậu?”

Không biết vì sao, lúc này, Cô Ngọc Quân đột nhiên muốn rơi nước mắt. Cậu ta dùng tay che mặt không nói lời nào, lấy sự im lặng để trả lời.

“Cậu biết mà, cậu không trả lời, tôi sẽ có biện pháp cực đoan hơn, ví dụ như bảo bạn tôi kéo cậu lên, hoặc là...”

Dưới giọng điệu ra vẻ uy hiếp của cô, cậu ta ồm ồm một lúc, rốt cuộc cũng lên tiếng: “Vừa rồi... Tôi đi qua đây... Không cần thận trọng phải chúng...”

Sau đó thì ồn ào lên, cậu ta không đánh lại, bị đánh ngã xuống đất, ăn một trận đòn.

“Cậu thật là...” Giang Gia Thụ cũng không biết chửi bậy thế nào nữa.

Chu Yếu quay đầu nhìn Nghênh Niệm, “Niệm Niệm, có khăn ướt với băng dán cá nhân không?”

“Hả? À, có.” Trong túi con gái luôn chuẩn bị sẵn, với loại người trước kia đã từng đắc tội với không ít người như Nghênh Niệm, băng dán cá nhân đương nhiên là vật tùy thân.

Nghênh Niệm đưa đồ cho Chu Yếu, cả quá trình Trần Hứa Trạch không nói một câu, chỉ yên lặng nhìn hành động của Chu Yếu.

“Ngồi dậy.” Cô nói.

Cô Ngọc Quân che mặt nằm giữa đất, không nghe rõ lắm: “... Cái gì?”

“Ngồi dậy, dựa vào tường.”

Nửa ngày cậu ta vẫn không có động tĩnh.

Giọng Chu Yếu trầm xuống hai phần: “Tôi không muốn lặp lại lần nữa.”

Lúc mọi người cho rằng Cô Ngọc Quân sẽ không có phản ứng, thế nhưng cậu ta lại ngoan ngoãn nghe lời Chu Yếu nói, tay chống đất, chậm rãi ngồi dậy, dựa lưng vào tường.

Bị nhiều người nhìn thẳng vào dáng vẻ bị thương chật vật của mình như vậy, vẻ mặt Cô Ngọc Quân tối sầm.

Chu Yếu không nói chuyện, vẫy tay gọi Nghênh Niệm đến hỗ trợ, Nghênh Niệm dùng khăn ướt lau mặt cho cậu ta. Cô Ngọc Quân “a” một tiếng, tránh né theo bản năng, Chu Yếu liền nói: “Không được nhúc nhích.” Cậu ta như một đứa trẻ, không động dậy nữa.

Chỗ nào Nghênh Niệm dùng khăn ướt lau khô, Chu Yếu liền xé bao băng dán cá nhân, dán lên chỗ ấy, che miệng vết thương của cậu ta lại.

Chu Yếu và Nghênh Niệm quá dịu dàng, Cô Ngọc Quân xấu hổ lại không được tự nhiên, còn bị một đám Giang Gia Thụ nhìn chăm chăm, cho dù da mặt dày thế nào cũng không nhịn được mà mở miệng muốn châm biếm. Cậu ta cười, động đến khoe miệng, đau đến mức phải nhíu mày nhưng vẫn cố ý trưng ra bộ mặt tươi cười nói: “Cậu tốt với tôi như vậy, lại mua bánh cho tôi, xử lý miệng vết thương cho tôi, này, không phải cậu thích tôi chứ? A!”

Cô Ngọc Quân đau đớn kêu thành tiếng, trừng mắt với Trần Hứa Trạch, cậu ta vừa nói câu kia với Chu Yếu xong, Trần Hứa Trạch vẫn luôn im lặng đứng một bên bỗng nhiên nhấc chân hung hăng đạp lên đùi cậu ta một cái.

“Quản cái miệng của cậu đi.”

Trần Hứa Trạch nửa rũ mắt, mặt không có biểu tình, ánh mắt nhìn cậu ta không có chút tình cảm.

Cô Ngọc Quân hít sâu, muốn lên cơn, nhưng nghĩ lại thì nhịn xuống.

... Ai bảo cái miệng mình bĩ ổi. Hơn nữa cậu ta nhìn gương mặt mịn màng của Chu Yếu, thật ra người ta rất tốt, mình như vậy hình như là không nên.

Xử lý miệng vết thương xong, Cô Ngọc Quân đứng dậy, nửa dựa vào tường mới có thể đứng vững.

Chu Yếu hỏi: “Ngày nào cậu cũng không về nhà sao?”

“Nhà? Tôi không có nhà.” Cô Ngọc Quân cúi đầu nhìn giày mình, thử giật giật, không ngẩng đầu.

“Cậu ở đâu?”

“Tùy thôi, quán net, cửa hàng tiện lợi, dưới cầu...” Cậu ta cười xòa: “Chắc là các cậu chưa ngủ dưới hầm cầu nhỉ?” Cậu ta làm vẻ mặt “sảng khoái”, giơ ngón tay cái về phía mình, “Siêu sướng.”

Một đám người nghe mà không biết nói gì.

Chu Yếu hỏi tiếp: “Mỗi ngày cậu ăn gì?”

“Tôi không có tiền?” Cô Ngọc Quân làm như nghe được chuyện cười: “Muốn kiếm tiền có rất nhiều cách.” Cậu ta vỗ bụi trên người, lại trở thành một tên cà lơ phất phơ.

“Biết nắp cống bên khu phía Đông không, sau hai giờ tôi qua cạy lấy trộm, không hề khó, chỉ là tên chủ đồng nát lừa tôi, thấy tôi là người mới lại còn nhỏ, chỉ cho mấy trăm. Con mẹ nó!”

Gương mặt Chu Yếu đột nhiên trở nên nghiêm túc, nhìn chăm chăm vào cậu ta, “Cậu có biết như vậy là phạm pháp không?”

Cô Ngọc Quân thấy sắc mặt cô thay đổi thì sửng sốt, thờ ơ ngẩng cổ: “Thế thì sao?”

Chu Yếu đột nhiên nắm cổ áo Cô Ngọc Quân, hoàn toàn không giống hành động cô sẽ làm: “Biết phạm pháp mà còn làm, đầu óc cậu có vấn đề hay bị úng nước?”

Chu Yếu rất ít khi mắng người, càng chưa từng có loại hành vi thế này, tất cả mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Cô Ngọc Quân nhìn cô, đột nhiên hất tay cô ra.

“Đừng tưởng cậu giúp tôi vài lần là có thể kiêu căng ngạo mạn dạy đời tôi, tôi như thế nào thì liên quan gì đến cậu?! Đến lượt cậu quản tôi sao? Đúng là con ngoan trò giỏi!” Cậu ta trừng mắt với Chu Yếu, giọng hơi khàn: “Tôi trộm hay không trộm là chuyện của tôi, cậu quản cái rắm à!”

Sắc mặt Giang Gia Thụ biến đổi, xông lên muốn đánh cậu ta, bị Chu Yếu ngăn lại.

Chu Yếu đứng tại chỗ, không nói gì nhìn Cô Ngọc Quân một lúc lâu, đột nhiên cô mỉm cười, xoay người đến bên cạnh Trần Hứa Trạch.

“Đi thôi.”

Cả đám đều nhìn Cô Ngọc Quân vài lần, không ai quan tâm đến cậu ta nữa, ra khỏi tầm mắt của cậu ta.

Nơi xó xỉnh tối tăm chỉ còn lại một mình cậu ta. Cô Ngọc Quân dựa tường đứng yên rất lâu, cho đến khi trời đột nhiên đổ mưa, cậu ta ở dưới mái hiên, cũng không bị ướt.

34. Chương 34: Vị Ngọt

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau khi giao hẹn với Chu Yếu, mãi cho đến bảy ngày sau, Cô Ngọc Quân vẫn chưa xuất hiện. Nghênh Niệm thận trọng phát giác hình như Chu Yếu đang đợi ai đó, hỏi cô, cô chỉ lắc đầu nói: “Không có gì.” Sau đó lúc đi ánh mắt vẫn không nhìn được mà nhìn sang hướng khác, nhưng Nghênh Niệm nhìn ra cô cũng không buồn rầu gì, trái lại trong mắt còn có sự tin tưởng.

Còn chuyện cô đang chờ ai, không ai biết.

Cô Ngọc Quân không nuốt lời.

Lần xuất hiện tiếp theo của cậu ta là mười ngày sau khi hẹn với Chu Yếu. Cô Ngọc Quân trông rất khá, quả thực như thay đổi thành một người khác vậy. Trên người cậu ta không còn là hàng hiệu vừa dơ vừa cũ mà là một bộ đồng phục của Bát Trung, bên ngoài là một cái áo bông mới, quần áo trên người sạch sẽ gọn gàng, đầu tóc vốn đã ngắn nay còn ngắn hơn, ngũ quan thoát nhìn sáng sủa hơn nhiều.

“Tôi làm công ở tiệm bánh mì tám ngày, bởi vì làm vỡ một cái đĩa, ông chủ trừ nửa ngày tiền công của tôi!”

Lời này là Cô Ngọc Quân lén nói với Chu Yếu, mang theo chút giận dữ, giây tiếp theo lại cười nói: “Nhưng mà tôi lấy tiền trộm nắp cống còn thừa, nhân lúc trời tối vụng trộm nhét vào hòm thư của cảnh sát rồi.” Cậu ta khẽ nói: “Tôi mặc rất kín mít, còn mang mũ, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện!”

Hay thật, làm chuyện tốt đứng đắn, cậu ta cũng có thể nói như làm chuyện xấu, Chu Yếu bất đắc dĩ, âm thầm mỉm cười.

Ánh mắt rơi xuống đồng phục của cậu ta, Chu Yếu hỏi: “Quần áo cậu...”

Đám Giang Gia Thụ cũng vây lại, “Không phải cậu cướp của ai chứ?” Con trai nói chuyện tùy ý, Giang Gia Thụ cũng không sợ đánh nhau với cậu ta, mở miệng liền thẳng thắn.

Cô Ngọc Quân trừng mắt với cậu ấy, giờ nắm đầm lên, bị Giang Gia Thụ hất cằm thị uy mà phải thu lại.

“Tôi về Bát Trung học.” Cô Ngọc Quân nói: “Tôi vốn học ở Bát Trung, chỉ là lúc trước tạm nghỉ không đi mà thôi.”

Nghe thấy lời này, Chu Yếu mới xem như thực sự kinh ngạc mà chớp mắt một cái.

Thấy biểu tình hiện lên trong mắt cô, Cô Ngọc Quân cười vui vẻ: “Không ngờ phải không?” Cậu ta lấy một cái phù hiệu màu xanh trong túi ra: “Nhìn này, đây là phù hiệu của Bát Trung chúng tôi, bên trên có ảnh và tên của tôi, không phải trộm!”

Tuổi, ngày sinh, còn có lớp, tên họ vân vân, trên phù hiệu viết rất rõ ràng. Từng người trong đám Giang Gia Thụ đều nhìn một lần, sau đó mới nhớ ra, mình tuy học Thất Trung nhưng cũng có thứ đồ chơi này, lập tức ném lại cho cậu ta, “Có cái gì mới lạ, làm như mình cậu có vậy!”

Cô Ngọc Quân cười nhìn Chu Yếu, hơi nâng cằm, ý nghĩa thì chỉ có cô và Trần Hứa Trạch hiểu. Không biết vì sao, Chu Yếu nhìn bức ảnh trên phù hiệu của cậu ta, cảm thấy sáng sủa hơn không ít.

Ho khan một tiếng, Cô Ngọc Quân nói: “Tôi tới để lấy bánh bao đậu của tôi.”

“Bánh bao đậu gì?” Nghênh Niệm hỏi.

Chu Yếu không nhiều lời, đi thẳng đến quầy bán đồ ăn vặt mua hai cái bánh bao đậu nóng hổi, dùng túi giấy bọc lại, đưa cho Cô Ngọc Quân.

Cậu ta nhận lấy, hung hăng cắn một miếng thật lớn.

Giang Gia Thụ nhìn mà chửi tục: “Vãi, nóng như vậy mà, da dày thật!”

Không ai hỏi Chu Yếu vì sao lại mua bánh bao đậu cho cậu ta, tất cả mọi người đều không ngốc, có thể nhìn ra giữa Cô Ngọc Quân và Trần Hứa Trạch có chút vấn đề tồn tại. Nhưng Chu Yếu và Trần Hứa Trạch đều tránh không nói, như vậy họ cũng sẽ không hỏi.

Lúc Cô Ngọc Quân đang ăn bánh bao đậu, Chu Yếu hỏi: “Cậu về trường học, vậy giờ cậu... đang ở đâu?”

Cậu ta hơi cúi đầu, xé một vòng giấy xung quanh, trong mắt vẫn hiện lên chút sương mù, nhưng chút u ám này đã nhanh chóng bị ánh nắng chiếu xuống thay thế.

“Tôi ở nhà cô chú, tiền ở nhờ, tiền sinh hoạt với tiêu vặt của tôi, mỗi tháng sẽ gọi cho hai người kia chi trả.”
Bố mẹ Cô đã sớm không còn cách nào với cậu ta, phương pháp gì cũng đã dùng nhưng con trai vẫn không chịu về nhà, không chịu nhận họ. Bây giờ cậu ta chịu đến nhà cô chú ở nhờ, còn về đi học, chuyện này đối với họ đã là tin rất tốt.

“Ngồi xe bus từ Bát Trung đến đây rất nhanh.” Cô Ngọc Quân vội vàng về đi học, trước khi đi còn nói: “Lúc nào rảnh tôi sẽ đến tìm các cậu chơi!”

Giang Gia Thụ không chút khách khí đuổi khách: “Đi mau đi! Đồ phiền phức, cậu tới một lần tôi đuổi một lần!”

Cô Ngọc Quân làm bộ muốn giơ nắm đấm, hai người ra vẻ uy hiếp nhau, lại không ai thật sự động thủ.

Cô Ngọc Quân đi rồi, một đám đi về trường học. Chu Yếu đi song song với Trần Hứa Trạch ở phía sau.

“Vậy là rất tốt phải không?”

“Ừ.” Cậu không mặn không nhạt mà trả lời một câu.

Chu Yếu quay đầu nhìn cậu: “Rõ ràng là cậu rất vui vẻ.”

“Mình không có.”

“Cậu có.”

“Mình không có.”

“Cậu có!” Chu Yếu trừng mắt với cậu.

“...” Trần Hứa Trạch im lặng hai giây, “Mình có.”

Cậu thừa nhận mình vui vẻ, đề tài này mới đi qua. Chu Yếu vừa lòng, hai người nói chuyện khác.

Đi được một đoạn, nụ cười trên mặt Chu Yếu phai nhạt, bỗng nhiên nói: “Thập Tam, mình cảm thấy cậu thật sự rất lợi hại.” Nếu là cô, không chừng cũng sẽ giống như Cô Ngọc Quân.

“Mình không lợi hại.” Mặt Trần Hứa Trạch vẫn bình thản như cũ, “Đó chỉ là vì năng lực, tâm lý thừa nhận của cậu ta yếu.” Câu này là nói Cô Ngọc Quân.

Chu Yếu “hừ” một tiếng: “Lúc này cậu cũng đừng mắng chửi người ta nữa.”

Trần Hứa Trạch không tỏ ý kiến.

Chu Yếu buông tiếng thở dài: “Đôi khi vì sao người lớn lại không thể vì con cái mà suy nghĩ lại? Tuy họ tạo ra sinh mệnh, nhưng bắt một sinh mệnh không hiểu gì phải hoàn toàn bước vào đời, rốt cuộc là vì sao?”

Trần Hứa Trạch biết cô không chỉ khó chịu vì chuyện đó, cô cũng nghĩ đến gia đình mình, cho nên mới cảm thán như vậy.

Cậu hiếm khi nói nhiều thêm mấy chữ: “Cho dù là vì sao, sinh mệnh cũng là của chính chúng ta, nó có quan hệ với những người tạo ra chúng ta, nhưng rốt cuộc cũng không liên quan.”

Những lời này làm Chu Yếu ngẩn ngơ, cô cười rộ lên: “... Đúng vậy.”

Có quan hệ, nhưng cuối cùng cũng sẽ không liên quan.

...

Vài ngày sau, hết tiết, Chu Yếu bỗng nhiên kéo Trần Hứa Trạch đi tiệm bánh kem gần đó mua một cái bánh kem nhỏ. Trần Hứa Trạch cho rằng cô muốn ăn bánh kem.

“Cậu đói bụng?”

Cô lắc đầu: “Không phải.”

“Vậy tới làm gì.”

“Mua cho Cô Ngọc Quân.”

“ ... ”

Chu Yếu đi ở phía trước, bỗng nhiên phát hiện cánh tay kéo Trần Hứa Trạch không nhúc nhích, cô quay đầu nhìn lại, cậu đang nhìn chăm chăm vào mình.

Cô giải thích: “Hôm nay là sinh nhật cậu ấy, đâu có mấy khi, mời cậu ấy một cái bánh sinh nhật là được.”

Mặt Trần Hứa Trạch tối sầm: “Sao cậu biết sinh nhật cậu ta?”

“Trên phù hiệu cậu ấy có viết mà!” Chu Yếu kinh ngạc, ngón trỏ tay phải vẽ vòng trên tay cậu: “Hứa Trạch... cậu?”

Trần Hứa Trạch: “ ... ”

Cứ là chuyện của cô, thi thoảng đầu cậu sẽ không nhanh nhạy lắm, đây là hiện tượng bình thường. Hơn nữa ai nhớ sinh nhật tên Cô Ngọc Quân kia làm gì. Cho dù cái phù hiệu đó làm thành khinh khí cầu bay trên trời cậu cũng lười xem.

Chu Yếu chọn bánh kem xong thì nói: “Xế chiều Cô Ngọc Quân đã nói, hết tiết học buổi tối cậu ta sẽ qua.”

“Qua đây làm gì?”

“ ... Nhìn chúng ta một cái.” Chu Yếu không còn gì để nói.

Trần Hứa Trạch nói: “Không cần nhìn, cậu ta muốn ảnh ở góc độ nào mình cũng có thể chụp cho cậu ta, không còn sớm nữa, bảo cậu ta về nhà đi.”

Chu Yếu bật cười, nắm tay cậu: “Cậu đứng đắn chút đi!”

Trần Hứa Trạch cũng rất muốn đứng đắn, chỉ là cậu bỗng nhiên cảm thấy, ban đầu chỉ vì đồng bệnh tương liên mà sinh ra chút đồng tình căn bản là dư thừa. Cô Ngọc Quân kia, lập tức sẽ giả bộ đáng thương, đáng là đáng ghét!

35. Chương 35: Số Kiếp

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chờ Tết dương lịch qua đi, mùa đông này cũng gần hết, chỉ còn vài tháng cuối cùng của năm ba cao trung. Thời gian trôi như nước chảy, có khi róc rách, có khi chảy xiết, nhưng cũng trở thành những bọt sóng trôi về phía trước.

Buổi chiều chủ nhật có nửa ngày nghỉ ngơi, Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch đi thư viện, cơm tối giải quyết ở bên ngoài, sau khi trở lại thư viện mới nhớ ra quên chưa mua đề luyện thi, thế là phải đến khu phố bán sách, lúc về nhà đã hơn mười một giờ.

Sóng vai đi đến trạm xe buýt, Chu Yếu cầm bài thi trong tay, chỗ này là một khu cũ, rất nhiều ngôi nhà đã bị dỡ bỏ, buổi tối có hơi đáng sợ, Trần Hứa Trạch kéo Chu Yếu, khoảng cách giữa hai người còn gần hơn so với bình thường.

Chưa đến trạm xe buýt, bỗng nhiên trời nổi gió, Chu Yếu lập tức giữ tay giữ tóc, trong chốc lát không cầm chặt đề thi, đề thi trong ngực cô bị gió thổi bay đi, tung bay mọi hướng, rơi xuống bên kia đường.

Chu Yếu cất bước muốn đi nhặt, Trần Hứa Trạch kêu cô đứng lại, “Để mình sang, cậu đứng đây đi.” Nói xong, cậu băng qua đường cái, nhặt đề thi vung vãi ở phía đối diện.

Có tờ bay vào mương, may mà trong mương chỉ có bùn đất, không có nước bẩn, đề thi chỉ bị dính chút, vẫn xem được.

Trần Hứa Trạch nhặt xong thì quay đầu lại, “Yêu...” Cậu ngừng lại, đối diện đường cái căn bản không có ai.

Đồng tử trong mắt cậu co lại, cất bước chạy qua.

“Chu Yếu?!”

Người vốn đứng dưới tàng cây đối diện giờ lại không thấy đâu.

“Chu Yếu!”

“Chu Yếu...”

“Chu Yếu!”

Trần Hứa Trạch kêu tên cô, cuống quýt tìm kiếm khắp nơi, tim đập vô cùng nhanh.

Tối muộn, một người đang ở đây lại đột nhiên không thấy, trái tim cậu như bị treo lên, sốt ruột lại lo lắng, không nghe thấy ai đáp lại, lòng bàn tay cậu bắt đầu rịn mồ hôi.

Cậu không ngừng tìm xung quanh, lúc đi qua một con ngõ tối đen, cậu dừng lại, hình như nghe thấy tiếng động gì đó. Do dự khoảng nửa giây, cậu lựa chọn đi vào bên trong, trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhà trong ngõ đã bị tháo dỡ hơn một nửa, bốn phía đều là xi măng và gạch, cậu gọi tên Chu Yếu, đột nhiên nghe thấy tiếng động giấy giũa, cậu chạy nhanh qua phía phát ra âm thanh, liền thấy trong căn nhà vừa dỡ một nửa, ở góc tường, có một người đàn ông một tay bịt miệng Chu Yếu, một tay bóp chặt cổ cô.

Tay Chu Yếu bị dây thừng trói chặt, cô liều mạng vươn chân, dặng vẻ giũa giũa vô cùng khổ sở. Hô hấp Trần Hứa Trạch phảng phất như cứng lại, xông lên đưa chân đá văng tên kia, dây thừng và dao trong túi tên kia rớt ra. Trần Hứa Trạch chỉ xem tên kia là cướp, cậu bảo vệ Chu Yếu, vừa cởi dây thừng cho Chu Yếu vừa nói: “Chúng tôi chỉ là học sinh, không có tiền, cũng không có thứ anh muốn, giờ anh lập tức đi đi, chúng tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.”

Tên kia cười phì: “Tiền? Tao khinh! Ông đây không cần tiền của chúng mày!” Ánh mắt hung ác của tên kia nhìn thẳng vào Chu Yếu: “Là con này hại chết anh trai của Ly Ly, chúng mày còn khiến Ly Ly phải vào đồn cảnh sát, hôm nay tao cũng sẽ cho chúng mày ném mùi đau khổ!”

...Ly Ly?

Dây thừng đã được cởi gần hết, cổ tay cô hằn đỏ, thậm chí có chỗ rách da, Chu Yếu ho khan, xoa vết đỏ rất đậm trên cổ, giọng khàn khàn: “Lương... Ly...?”

“Vẫn nhớ? Tao còn cho là chúng mày quên rồi!” Tên kia hung tợn nhìn chằm chằm vào hai người họ, “Chúng mày khiến bạn gái tao thê thảm như vậy, chúng mày cũng đừng mong sống tốt!”

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Chu Yếu và Trần Hứa Trạch cũng không biết Lương Ly còn có một tên bạn trai như vậy. Bây giờ việc khẩn cấp trước mắt là làm thế nào để thoát thân.

Trần Hứa Trạch không nói nhiều, thấy tên kia đến gần, cậu đứng lên, bảo Chu Yếu tránh sang bên cạnh. Tên kia đã chặn đường ra, xung quanh đây ít nhà, hơn nữa còn đã tháo dỡ hơn một nửa, kêu cứu chắc chắn là không kịp.

Tên kia đột nhiên nhào tới, Trần Hứa Trạch và tên kia đánh nhau, Chu Yếu bị ngã xuống đất, Trần Hứa Trạch lo lắng, lúc phân tâm thì bị tên kia đâm một cú.

Tên kia kéo tóc Trần Hứa Trạch, đâm cậu hai phát, Trần Hứa Trạch tránh được kịp thời, không bị đâm vào nơi da thịt lộ ra ngoài, mùa đông quần áo dày, ở ngay trên người, cho nên cũng không quá đau đớn.

Trần Hứa Trạch không phải loại ngồi không, cậu dùng sức mạnh toàn thân đá mạnh một cái, tên kia ngã xuống, ngã ngổ trên mặt đất. Nhưng tên kia cũng phản ứng rất nhanh, lập tức bò dậy, đang muốn xông đến chỗ Trần Hứa Trạch thì dưới chân đột nhiên đạp phải thứ gì đó, hình như là mảnh vụn, cũng có lẽ là cái khác, bỗng dưng trượt chân. Một tiếng động nặng nề vang lên, đầu tên kia đập thẳng vào thứ gì đó, không còn nhúc nhích.

Trần Hứa Trạch đang chuẩn bị tiếp chiêu thì bỗng sốt, Chu Yếu cũng ngậy ra, hai người nhìn nhau, thấy tên kia đã một lúc lâu vẫn không nhúc nhích thì nghi ngờ, cẩn thận tới gần. Dưới gáy của cậu ta là một miếng gạch vỡ, vết máu đang dần lan ra dưới cục gạch.

Chu Yếu đưa tay đặt dưới mũi cậu ta, không còn hô hấp, cô hoảng sợ lùi lại, Trần Hứa Trạch ôm lấy lưng cô. Cậu quỳ một gối trên mặt đất, cô ngồi quỳ trên mặt đất, cho dù được cậu che chở, trong mắt cô vẫn là sự mờ mịt cùng kinh hoàng.

“Cậu ta... Chết rồi...”

Giọng Chu Yếu run rẩy: “Cậu ta...”

Trần Hứa Trạch nắm bả vai cô, nỗ lực khiến cô bình tĩnh lại.

Chu Yếu hít thật sâu, trong đêm tối, cả người cô lạnh băng. Cô nhìn dây thừng, bỗng nhiên quay đầu nhìn Trần Hứa Trạch, nắm chặt áo cậu.

Hứa Trạch, lần này cậu phải nghe mình, nghe mình!

Đôi mắt kia chứa đầy nước mắt.

Trần Hứa Trạch muốn an ủi cô: “Không phải sợ, Yêu Yêu...”

“Mình không sợ.” Nước mắt cô chảy dọc xuống, cô nói: “Lần này cậu nhất định, nhất định phải nghe mình!”

Mặt Chu Yếu đầy nước mắt, cô nắm cổ áo tên kia, lật tên kia lại, cầm miếng gạch khiến cậu ta bất ngờ tử vong, đập thêm một lần vào chỗ đang đổ máu.

“Cậu ta muốn giết mình.” Chu Yếu chảy nước mắt nói với Trần Hứa Trạch: “... Cho nên mình tự vệ phản kích.”

...

Bởi vì có người tử vong tại chỗ, hai đương sự cũng bị đưa đến cục cảnh sát.

Cô gái khóc đến mức mặt mũi đỏ bừng, gương mặt đầy nước mắt, trong mắt là sự hoảng loạn sợ hãi, nam sinh cũng hoảng sợ không ít, nhưng trên người sạch sẽ, không có dấu vết đánh nhau.

Hai người bị gọi đi thẩm vấn, sau đó mới thông báo cho người giám hộ, đợi người giám hộ đến.

Nhóm cảnh sát trực đêm thi thoảng đi qua đi lại, bên trong cánh cửa là một nam cảnh sát cầm báo cáo, đang nói với nữ cảnh sát trước mặt: “Trên đây thường có dấu vân tay của cả người chết, nam sinh và nữ sinh kia. Miếng gạch chỉ có dấu vân tay của nữ sinh, nguyên nhân cái chết của người chết đã được xác định, đúng là gặp phải một đòn nghiêm trọng, thứ khiến người chết tử vong là miếng gạch kia. Ngoại trừ miếng gạch, không có vết máu ở đâu nữa. Mặt khác, vết đỏ hằn trên cổ nữ sinh kia ăn khớp với bàn tay người chết, chứng minh người chết từng có ý đồ hành hung nữ sinh đó. Trên người nam sinh kia rất sạch sẽ, không có dấu vết đánh nhau.”

“Tình hình là như vậy.”

Nam cảnh sát nói, nhìn về phía nam sinh đang sa sút tinh thần ngồi im lặng, cùng với nữ sinh đang khóc không ngừng được, chú ý đến tay phải của Trần Hứa Trạch, nam cảnh sát kia hỏi: “Vị bạn học nam này, tay cháu...?”

Lúc trước bên họ đã hỏi quan hệ giữa hai người này với người chết, biết người chết là vì báo thù cho bạn gái mà đến.

Trần Hứa Trạch không nói chuyện, Chu Yếu khóc nức, nói: “Là, là Lương Ly kia, cậu ấy tìm người đánh chúng cháu, trên đường về nhà... Sau đó tay của Hứa Trạch bị gậy sắt đập vào tường, nứt ra một chỗ, làm bị thương... ngón tay... gãy, xương cốt không trị được...”

Cô chỉ khóc cũng khiến người ta đau lòng, thút thít nói xong, nữ cảnh sát bên cạnh vừa nhìn cuốn sổ ghi chép gì đó vừa lắc đầu thở dài: “Đúng là thù sâu oán nặng mà, đánh hết lần này đến lần khác, đây là muốn mạng người.”

Đầu tiên là nữ sinh thuê người hành hung bị đưa vào cục cảnh sát, bây giờ lại có người đến báo thù cho nữ sinh kia, suýt chút nữa bóp chết người ta... Hai học sinh này đúng là xui xẻo.

Lập tức, hai vị cảnh sát sinh ra sự đồng cảm với hai học sinh này.

...

Chu Yếu đứng trên toà án, hốc mắt đỏ bừng.

Luật sư biện hộ của cô tiến hành biện hộ, hỏi cô vài câu hỏi.

“Lúc ấy có phải người chết bóp cổ cháu không?”

Chu Yếu khóc lóc trả lời: “Phải ạ, cậu ta bịt miệng cháu lại kéo vào ngõ, dùng dây thừng trói chặt tay cháu, sau đó bóp cổ cháu. Cháu không thể nào hô hấp, cố gắng quẫy đạp chân, không thoát được.”

“Miếng gạch gây ra vết thương sau đầu người chết là ở đâu ra?”

“Cháu lấy giữa đất.”

“Cháu dùng gạch đập vào gáy cậu ta?”

“Vâng.”

“Vì sao trên dây thừng lại có dấu vân tay của cháu, người chết và một nam sinh khác tên là Trần Hứa Trạch?”

Cô không ngừng thút thít, hoảng sợ chảy nước mắt đầm mắt: “Trước khi bóp cổ cậu ta trói tay cháu lại... Sau đó... Trần Hứa Trạch giúp cháu, chúng cháu cùng cởi dây thừng...”

“Chiếc dao lưu lại hiện trường là ở đâu ra?”

“Là cậu ta mang...” Cô hít vào một hơi, thậm chí nói cũng không lưu loát lắm: “Với cả... Dây thừng, cũng là của cậu ta.”

“Nói cách khác là cậu ta dùng dây thừng trói tay cháu, ý đồ bóp chết cháu, nhưng chưa dùng đến dao, dao là cậu ta chuẩn bị?”

“Vâng.”

“Được rồi, tôi đã hỏi xong.” Luật sư nói: “Tóm lại là người chết có ý đồ giết chết thân chủ của tôi, cũng thật sự làm ra hành động bóp cổ. Tất cả mọi người đều biết đôi tay của một thanh niên mười tám tuổi lúc sử dụng lực, sức mạnh sẽ lớn đến mức nào. Mà thân chủ của tôi, lúc bị người chết tập kích bạo lực, trên người không mang theo, hoặc là nói trước đó không hề chuẩn bị bất cứ thứ gì có tính công kích, đối phương có ý đồ giết chết thân chủ của tôi, hành vi cầm gạch đập vào đối phương của thân chủ tôi thuộc về tự bảo vệ mình, cho nên không tồn tại sự cố ý hay quá mức nào.”

“Hành vi của thân chủ tôi hoàn toàn phù hợp với hành vi phòng vệ chính đáng.”

Luật sư nhìn về phía thẩm phán.

Vụ việc nhanh chóng có kết luận.

Dưới sự giúp đỡ của người nhà, Chu Yêu rơi nước mắt ra khỏi tòa án.

Phòng vệ chính đáng, vô tội.

Được phóng thích.

...

Chu Ma nói gì cũng không chịu để Chu Yếu mang vệt đỏ trên cổ ra cửa, Chu Yếu bị đưa đến bệnh viện, ở lại bệnh viện hai ngày, truyền nước biển, điều dưỡng, nghỉ ngơi.

Nghênh Niệm và Trịnh Ngâm Ngâm tới thăm cô, cũng kể lại cho cô nghe cái nhìn của học sinh trong trường và người khác đối với chuyện này.

Tất cả mọi người đều nói Thất Trung có hai học sinh đáng thương, bị một nữ sinh theo dõi, tìm người đánh một lần, làm hại Trần Hứa Trạch bị gãy một ngón tay, ảnh hưởng đến tiền đồ. Không bao lâu sau, bạn trai nữ sinh kia lại đến báo thù thay cô ta, cầm theo dây thừng và dao làm hung khí, vừa nhìn là đã biết có chuẩn bị mới đến.

Chu Yếu đáng thương bị trói tay, thiếu chút nữa là bị bóp chết. Cũng may ông trời có mắt, cho cô cơ hội, đánh chết đối phương.

Học sinh trong trường rất đồng tình với Chu Yếu, lúc ấy cô ngồi một mình bên cạnh người chết phải sợ hãi biết bao nhiêu, nghe nói sau đó Trần Hứa Trạch đuổi tới giúp cô cởi dây thừng trên cổ tay ra, buộc chặt đến mức tay cô chảy máu, càng miễn bàn đến việc suýt bị bóp chết.

Tinh thần Chu Yếu không được tốt lắm, Nghênh Niệm trấn an cô một lát rồi cùng Trịnh Ngâm Ngâm về. Đám nam sinh vốn cũng muốn đến, Trần Hứa Trạch nói sẽ quấy nhiễu cô nghỉ ngơi, bị ngăn lại nên nhờ Trần Hứa Trạch đến an ủi.

Có Trần Hứa Trạch ở đây, mẹ Chu cùng Chu Ma về nhà hầm canh cho Chu Yếu, hai người họ vừa đi, trong phòng bệnh nhỏ chỉ còn hai người họ.

“Thập Tam...”

“Không sao đâu, đã qua rồi.” Trần Hứa Trạch dịch góc chăn cho cô.

Chu Yếu nằm trên giường không nói lời nào, dường như đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Trần Hứa Trạch lên tiếng: “Nghĩ gì đó?”

Nghĩ gì?

Nghĩ ngộ sát [1] và phòng vệ chính đáng là hoàn toàn khác nhau.

[1] Ngộ sát: lỡ làm chết người, giết người không có chủ ý

Nếu người đứng trên toà án không phải cô mà là Trần Hứa Trạch, kết quả cuối cùng như thế nào, rất khó nói.

Cô không nghĩ đến, không muốn, càng không hi vọng cậu có khả năng phải mang tội trên lưng.

Cho nên... Người cầm gạch là cô, cũng chỉ có thể là cô.

“Không có gì.” Cô nói: “Mình chỉ nghĩ, Niệm Niệm hay nói chúng ta là người tốt, tựa như chuyện của Cô Ngọc Quân, rõ ràng là không liên quan đến mình, mình lại nguyện ý quản cậu ta, nếu không nhờ mình, cậu ta sẽ không quay lại trường đi học, một lần nữa sống cuộc sống bình thường.”

“Nhưng...”

Cô nuốt nước miếng, hốc mắt đỏ lên.

“Nhưng mà...”

Nước mắt cô tràn mi, chảy xuống khóe mắt.

Đôi khi cô cũng không phân rõ được, rốt cuộc mình là người tốt hay kẻ ác, cũng không biết sau khi chết, sẽ đi lên “trên” hay phải bước xuống “dưới”.

Cô sẽ không để bất cứ ai tổn thương Trần Hứa Trạch, không muốn để Trần Hứa Trạch phải dính vào chút nguy hiểm, giống như Trần Hứa Trạch sẽ không để bất cứ ai tổn thương cô.

Nếu một mặt này của cô bị người ta nhìn thấy, không biết sẽ có bao nhiêu người cảm thấy cô đáng sợ.

Chu Yếu nhắm mắt.

Bỗng nhiên cảm giác được có người tới gần, cô mở mắt ra, Trần Hứa Trạch đã cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt cô. Cánh môi chạm vào làn da cô, không lập tức rời đi.

“Đừng nghĩ quá nhiều. Cậu ta tự té ngã, đây là sự trừng phạt của ông trời với cậu ta, nếu không phải ông trời trừng phạt cậu ta, rất có khả năng người chết chính là cậu hoặc mình.”

Cậu nói: “Đừng sợ. Cậu là vì mình, tất cả những gì không tốt, người nhận sẽ là mình. Đừng sợ.”

Lại một giọt nước mắt chảy xuống khóe mắt cô, Trần Hứa Trạch hôn lên, nếm được vị đắng chát của nó.

Cậu ngồi thẳng dậy, nghe thấy giọng nói khàn khàn của Chu Yếu gọi một tiếng: “Thập Tam...”

Trần Hứa Trạch đưa tay, cùng với bàn tay đang cầm ống tiêm của Chu Yếu, nắm chặt với nhau, giống như số kiếp của hai người họ.

36. Chương 36: Đôi “trạng Nguyên”

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Tết âm lịch nhanh chóng qua đi. Năm mới trôi qua rất đậm nhạt.

Nửa năm cuối cùng của năm ba cao trung, không khí học tập gia tăng. Trần Hứa Trạch vì bị thương ở tay, hơn nữa trường học cũng có suy tính riêng, cộng với quyết định cá nhân nên đành từ bỏ phỏng vấn, chỉ có Nghênh Niệm lúc trước tham gia thi đấu đạt được giải thưởng, trực tiếp được tuyển thẳng vào trường đại học mong muốn.

Số lời Chu Yếu và Trần Hứa Trạch nói với nhau càng ngày càng ít, chỉ thích ngồi ở bàn đá cùng nhau làm bài tập, Nghênh Niệm thường hay đi tìm họ. Có khi đến cùng Giang Gia Thụ, vừa lúc đón ánh nắng, không thể không gờ tay che mắt, nheo lại. Trong đôi mắt họ, Chu Yếu và Trần Hứa Trạch như hòa thành một thể với ánh sáng. Thi thoảng Nghênh Niệm sẽ so sánh mang tính nghệ thuật như vậy. Nhưng đều bị “cái tên mất mùa” Giang Gia Thụ chửi tục phá hư ý cảnh.

Trước kì thi sẽ tiến hành thi thử một lần. Dựa theo cấu trúc đề của năm vừa rồi, nghĩ ra một bài thi tương tự, tiến hành đánh giá toàn thể các lớp. Sau khi kì đánh giá kết thúc, sẽ có một tờ giấy mô phỏng theo tờ nguyện vọng được phát xuống để học sinh điền. Đến lúc thi sẽ điền vào bảng biểu điện tử, đương nhiên là không dùng tờ mô phỏng này nữa, nhưng mà đây là chuẩn bị cho cả một quá trình, giúp học sinh chuẩn bị tâm lý để đánh giá và điền nguyện vọng.

Chu Yếu cầm tờ mô phỏng về nhà. Tay nghề nấu ăn của mẹ Chu vẫn không tồi, cả một bàn thơm lừng, phần lớn là món cô thích ăn, cũng không biết đã bắt đầu nấu từ khi nào.

Mẹ Chu vừa nghe, nói: “Viết trường sư phạm đi, nguyện vọng một, sau này làm cô giáo.”

Chu Yếu ngừng lại, mẹ Chu vươn tay lấy quyển sổ thông tin dày cộp trên tay cô, “Mẹ giúp con xem.” Chọn

xong mấy trường không tồi, bà nói: “Mấy trường này được. Con xem mà chọn đi. Rất tốt.”

Chu Ma nhú mày, không nhin được mà nói: “Bà để nó tự quyết định. Nó còn chưa nói câu nào, toàn là bà nói.”

“Không phải tôi muốn tốt cho nó sao?” Hai người lại cuống cuống phát cáu.

Chu Yếu cầm quyển sổ viết tên các trường đại học cùng với mã trường, dừng ở trang mẹ Chu mở ra, nhìn rất lâu. Mẹ Chu thuận thể cầm bút đưa cho cô: “Điền đi, trường sư phạm rất tốt.”

Chu Yếu không nhúc nhích, Chu Ma chen ngang: “Chờ cơm nước xong rồi nói, có thấy phiền hay không!”

Chuyện cứ dừng lại giữa chừng như vậy.

Cơm nước xong, mẹ Chu vẫn chưa quên, lúc Chu Yếu định ra cửa, bà hỏi: “Con điền nguyện vọng vào tờ mô phỏng chưa?”

Chu Yếu gật đầu: “Xong rồi ạ.”

Mẹ Chu lau tay vào tạp dề, “Đưa mẹ xem.”

Chu Ma uống trà, nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, bà còn không để yên?”

“Tôi quan tâm một chút cũng không được à?”

“Suốt ngày chỉ biết...”

Trong tiếng cãi vã của họ, Chu Yếu lấy tờ giấy bị gấp lại trong cặp ra, thấy mấy nguyện vọng đều đã điền, mã trường cũng là mấy trường sư phạm mình xem vừa nãy, lúc này bà mới mỉm cười.

Bà đưa cho cô, “Được rồi, mẹ không quấy rầy con, con mau đi học đi.”

Cô “vâng” một tiếng, ra khỏi cửa, nghe Chu Ma dặn dò: “Buổi tối cùng Thập Tam về sớm chút, nhớ cẩn thận.”

Chu Yếu quay đầu nhìn lại, lúc này mới gật đầu.

Từ lúc hai người họ xảy ra chuyện, Trần Hứa Trạch liền mua một chiếc xe điện, tan học chở Chu Yếu, hai

người cùng nhau về nhà. Cho dù trời nắng ấm hay trời nổi gió lạnh, Chu Yếu luôn đặt tay trong túi cậu, vấy lại từ phía sau, như là tư thế nửa ôm.

Đi ra khỏi nhà, Trần Hứa Trạch đã hẹn với cô, từ trong nhà ra chưa được vài bước, cô đã gặp cậu trong ngõ nhỏ.

Hai người cùng nhau đi ra ngoài, ban ngày họ dựng xe ở ngoài ngõ, hai người đi bộ, lúc đi ngang qua thùng rác đầu ngõ, Chu Yếu bỗng nhiên dừng lại.

“Sao thế?”

Cô lắc đầu.

Chu Yếu lấy một tờ giấy trong túi, bị vo tròn nhìn không ra hình dạng, ném vào thùng rác.

“Gì thế?”

“Thứ vô dụng.”

Chu Yếu hỏi cậu: “Cậu định thi ở đâu?”

“Đại học ở thủ đô.”

“Mình cũng vậy.”

Từ nhỏ cậu đã thích nghiên cứu các phát minh kỳ lạ hiếm có, cũng từng chế tạo ra nhiều thứ như vậy, từ rất lâu trước kia, cậu đã thích nhất một thứ có thể khiến cậu bay lên trời cao, xa khỏi mặt đất.

Máy bay không người lái.

Trần Hứa Trạch hỏi Chu Yếu: “Còn cậu, vẫn như cũ?”

“Ừ.” Chu Yếu cho tay vào túi, bình thản nói: “Học y.”

37. Chương 37: Ở Chung

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chu Yếu mang theo hành lý, không đi đâu hết, đến thẳng cửa nhà Trần Hứa Trạch. Cô chỉ gõ cửa không lên tiếng, qua mắt mèo thấy là cô, Trần Hứa Trạch mở cửa, một tay cầm lấy ba lô trên vai cô, ngay cả hỏi cũng không hỏi nhiều, đưa cô vào.

Vào phòng, cậu mới hỏi: “Có đói bụng không? Mình nấu cháo cho cậu ăn.”

Chu Yếu có vẻ như vừa khóc, rất mệt mỏi, lắc đầu từ chối.

“Mình đi rửa mặt.” Cô nói, lập tức đi vào phòng tắm.

Đến khi cô rửa sạch mặt bước ra, Trần Hứa Trạch đã cắt cặp cô trong phòng ngủ của mình, bên giường cũng đã bày biện chăn đệm để nằm dưới đất. Không giống với mùa đông, chăn đệm bây giờ mỏng hơn, dù sao đây cũng là lần thứ hai, nếu tâm tình Chu Yếu tốt, không chừng sẽ cười nhạo cậu đã có kinh nghiệm.

Trải chăn đệm xong, hai người im lặng nằm xuống, nhưng không ai ngủ.

Chu Yếu nhìn chằm chằm trần nhà: “Vì sao cậu không hỏi mình?”

“Bởi vì mình biết vì sao.” Trần Hứa Trạch đoán được: “Cậu có sự kiên trì của mình, mà mẹ cậu độc tài đã quen, nguyện vọng khác nhau, chắc chắn sẽ khiến hai người sinh ra xung đột. Hơn nữa...”

“Hơn nữa?”

“Chuyện cậu muốn nói, đương nhiên cậu sẽ nói cho mình, cậu không nói có nghĩa là chuyện đó khó chịu đến mức khiến cậu không muốn nhắc đến, vậy thì mình cũng không muốn nghe, càng không muốn hỏi.”

Hốc mắt Chu Yếu dần ẩm ướt, nhịn xuống sự đau xót ở chóp mũi.

Một lúc lâu sau, cô nói: “Sáng mai mình muốn ăn cháo thịt nạc.”

Trần Hứa Trạch nói được.

Chu Yếu xoay người sang phía cậu, nhắm lại đôi mắt sưng đỏ, tuy rằng mây đen kéo dài [1] nhưng ngủ rất nhanh. Trần Hứa Trạch cũng xoay qua phía cô, giống như lần trước, mặt đối mặt, hai người cách nhau một khoảng cách giữa sàn nhà với cái giường, một cao một thấp.

[1] Tâm tình không tốt, phiền loạn

Hơi thở cả hai lâu dài vững vàng, lặng lẽ dung hợp với nhau.

Dưới ánh trăng, hai trái tim, cùng đi qua một con đường dài, càng ngày càng xích lại gần nhau.

...

Ngày hôm sau Trần Hứa Trạch nấu cháo cho Chu Yếu, Chu Yếu nói: “Cơm trưa mình làm cho.” Trần Hứa Trạch không dị nghị. Gần đến giờ nấu cơm, hai người họ rẽ sang ngõ nhỏ khác để ra ngoài, tránh đi qua nhà họ Chu, đến siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn.

Nhà họ Chu không ai tới, nhưng Trần Hứa Trạch nhận được điện thoại của Chu Ma, Chu Ma nói: “Cháu cứ xem là Yêu Yêu ở nhà cháu giải sầu, có gì không đúng thì cháu khoan dung cho nó một chút, chú cảm ơn cháu trước. Giờ phải để hai mẹ con nó bình tĩnh nói chuyện lại đã. Haizz...”

Lúc ấy hai người họ đang ở cạnh tủ đông lạnh của siêu thị, Trần Hứa Trạch đồng ý, Chu Yếu nghe thấy nhưng lại làm như không nghe thấy.

Chọn một ít đồ ăn và gia vị, Trần Hứa Trạch thanh toán xong, cậu xách theo túi lớn, cô xách theo túi nhỏ, hai người cùng nhau về nhà.

Đi qua một con ngõ không quá quen thuộc để về, trên đường hai người gặp được một ít gương mặt nửa quen nửa không, cũng là mấy hộ gia đình gần đây, đều biết hai người là hai thủ khoa của thành phố, sau khi các trưởng bối chào hỏi với họ thì ở sau dùng ngôn ngữ địa phương tán gẫu.

Mấy người phụ nữ đủ lứa tuổi ngồi trên xích đu, tay cầm quạt, từ từ chờ thời gian trôi.

“Hai đứa nhỏ này đúng là rất xứng đôi, cùng nhau lớn lên, cùng có khả năng như nhau.”

“Đúng vậy nhỉ, nếu cháu trai cháu gái nhà tôi có thể xuất sắc được một nửa như vậy, tôi nằm mơ cũng phải cười mà tỉnh lại!”

“Mấy bà nhìn hai đứa nó kìa, nam một túi, nữ một túi, sóng vai đi đường, ôi chao...” Một bà cụ lớn tuổi cười ha hả, không có ác ý mà trêu đùa: “Trông giống một đôi vợ chồng nhỏ nha!”

“...”

Giọng của mấy bà cô bà cụ lớn, mọi người chỉ lo nói chuyện, không nghĩ đến việc Chu Yếu và Trần Hứa Trạch cũng sẽ nghe thấy.

Trần Hứa Trạch thấy mặt Chu Yếu hơi đỏ, “Nghe thấy à?”

“... Ừ.”

“Còn không trốn sau chân tường đi?”

Chu Yếu hỏi vặn: “Vì sao mình phải trốn ra sau chân tường?”

Trần Hứa Trạch nhướn mày: “Mình nhớ mấy năm trước cùng đi mua đồ với nhau, chúng ta cũng bị người ta nói như vậy, cậu xấu hổ đỏ hết cả mặt, lập tức cách xa mình, dán vào tường mà đi.”

Khi đó mới năm ba sơ trung, nghe trêu ghẹo như thế, sao có thể không đỏ mặt.

Chu Yếu phản kích: “Không phải cậu cũng giống vậy sao, bị vấp chân vào phiến đá, suýt chút nữa té ngã.”

“...” Cậu nhú mày rồi lại nhú mày, không thừa nhận mình từng có hành vi không chừng chặc như vậy: “Không thể nào.”

“Có mà.”

“Không có. Cậu bịa chuyện.”

“Có! Có mà! Tự cậu nhớ lại đi!” Chu Yếu trừng mắt với cậu.

Lúc này gió nhẹ nhàng thổi lên, đung đưa làn váy dài của cô, cô gơ tay đè lại đám tóc mai.

Trần Hứa Trạch nhìn, chân dài bước hai bước, bước qua cái khe giữa những phiến đá, đột nhiên cúi đầu, phút chốc bật cười: “Được rồi, mình có.”

Chu Yếu bị nụ cười đột ngột của cậu làm ngây người, “Cậu cười cái gì?”

“Không cười cái gì.” Cậu nói: “Dù sao lời mấy cô đó nói cũng là sự thật.”

“Sự thật gì?”

“Cậu nhìn đi, chúng ta mỗi người xách một túi theo...” Cậu gơ tay lên, lần đầu tiên mỉm cười thực sự, thậm chí đôi mắt trong trẻo lạnh lùng kia cũng hơi cong: “Trông giống một đôi vợ chồng nhỏ.”

Chu Yếu sững sốt, mặt hơi đỏ lên.

“Trần Hứa Trạch!”

“Cẩn thận nhìn đường kìa.” Cậu nhú mày quở trách, tức giận nhìn cô, cũng rất uy nghiêm, bước nhanh hơn cô nửa bước, không cho cô cơ hội cãi lại.

Đến giờ cơm, hai người đang rửa rau chuẩn bị nấu cơm, bỗng nhiên có người gõ cửa, là một bà cụ ở gần đây.

Bà cụ ló đầu vào, “Yêu Yêu có ở đây không? Bà có chút chuyện muốn nói với cháu.”

Chu Yếu buông đồ đi qua, bị gọi ra ngoài cửa.

“Cháu đấy, vẫn luôn ngoan nhất, sao lại cãi nhau với mẹ, vừa ăn liền làm lớn như vậy?” Bà cụ mở miệng, Chu Yếu thế mới biết là đến để khuyên can.

Chu Yếu mím môi: “Bà ơi, cháu...”

“Bà biết cháu ngoan, biết cháu hiểu chuyện nhất, có đứa trẻ nào nghe lời bằng cháu? Bà chỉ hận không thể khiến cháu trở thành cháu chắt nhà mình, nhà bà mà có một đứa như cháu, bà nằm mơ cũng phải cười tỉnh lại.”

Bà cụ cười tủm tỉm, nhẹ nhàng nói: “Đúng là mẹ của cháu không đúng, anh cháu đã đi lâu vậy rồi, ngày nào nó cũng nhìn cái lư hương kia, nhìn bầu trời, mấy người bà cũng đã nhắc nó, nhưng cũng không có cách nào. Con cái là miếng thịt rớt xuống từ trên người mẹ, mà đứa bé kia, thời gian ở với mẹ quá ngắn, trong lòng nó đau khổ. Trước kia lúc cháu còn nhỏ anh cháu rất thương cháu, đối xử với cháu cũng rất tốt, nếu thằng bé có thể bình an lớn lên, bà đoán chắc giờ hai đứa là anh em rất tốt.”

Bà cụ nắm tay cô, nói: “Mẹ cháu đúng là hơi quá đáng một chút, nhưng cháu cũng đừng ương ngạnh như vậy, nghe bà hai câu đi, nha, mẹ cháu cứ ở nhà khóc, cửa cũng không mở, trốn ở trong phòng, mấy người thân thiết như bà vào xem mới biết được.”

“Yêu Yêu ngoan, cháu cũng là miếng thịt từ trên người nó rớt xuống, nó không đúng chỗ nào, cháu cho nó một cơ hội sửa chữa được không?”

Chu Yếu im lặng nghe bà cụ nói rất lâu, cho đến khi người nhà bà cụ đến kêu có việc, bà cụ mới dặn dò thêm hai câu, vỗ tay Chu Yếu rồi đi.

Chu Yếu vào nhà, Trần Hứa Trạch hỏi: “Sao thế?”

“Thuyết khách của mẹ mình.”

Cô không nói nhiều, tiếp tục rửa rau, rõ ràng là không vui vẻ như vừa rồi. Rửa một lát, cô đuổi Trần Hứa Trạch sang một bên.

“Để mình làm cho, cậu vào phòng học đi.”

“Cũng đâu còn kiểm tra gì nữa, mình học làm gì.”

“Vậy cậu cũng đừng ở đây lắc lư nữa.”

Cô phụng phịu, giống như ở địa bàn của mình, càng giống nữ chủ nhân tức giận với chồng mình.

Trần Hứa Trạch biết lúc này trong lòng cô đang rất rối loạn, cậu ngẫm nghĩ, lại cảm thấy gương mặt buồn bực tức giận kia rất đáng yêu, cố nén xúc động muốn bóp một cái, đành hoàng ra khỏi phòng bếp.

Chu Yếu làm việc nhà đã quen, rửa rau xắt rau xào rau, hạ bát thành văn [2]. CƠM trong nồi đã chín, mùi hương lan tỏa trong nhà, hai món mặn một món canh cũng đã xong.

[2] Hạ bát thành văn: viết xuống là thành văn, ở đây mang nghĩa thuần thực, quen tay

Chu Yếu không ăn, chỉ xới một chén CƠM cho Trần Hứa Trạch, “Cậu ăn đi, không được lãng phí.”

Trần Hứa Trạch nhú mày: “Còn cậu?”

“Lát nữa mình ăn, có hơi mệt, muốn đến ghé trúc nằm một chút.” Cô thật sự mệt mỏi, lại vì có tâm sự, thế là vén rèm lên, đi ra sân sau.

Trần Hứa Trạch một mình ngồi ở bàn ăn, cảm thấy bất đắc dĩ, cậu cầm đũa gấp một miếng, đưa vào miệng.

Động tác nhai nuốt dừng lại.

Hai giây sau, Trần Hứa Trạch cứ một miếng đồ ăn một miếng CƠM, quét sạch hết đồ ăn trên bàn, ngay cả canh cũng không thừa lại cho Chu Yếu một ngụm.

Chu Yếu đói bụng mới ra kiểm ăn, vừa thấy liền ngăn ngợ nửa ngày.

“Cậu...”

Trần Hứa Trạch dùng khăn giấy lau miệng, nghiêm trang nói: “Có hơi đói, ăn hết rồi.”

[1] Nấm bào ngư xào thịt

Video hướng dẫn cách làm nấm bào ngư xào thịt

38. Chương 38: Muốn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch thường xuyên ở chung với nhau, theo lý mà nói, nhiều năm vậy sớm đã thành thói quen, nhưng tình huống bây giờ mà so với trước kia, có chút bất đồng khó tránh khỏi, lúc ở gần nhau cảm giác có chút thay đổi.

Trần Hứa Trạch vẫn bình thường, Chu Yếu lại ít nhiều không được tự nhiên.

Ở chung.

Chỉ hai chữ ngắn gọn, nhưng ý nghĩa lại rất nhiều, cũng nhiều hơn hương vị quyến luyến.

Ngày thứ ba ở nhà Trần Hứa Trạch, giữa trưa sau khi ăn xong, hai người ngủ trưa. Chu Yếu ngủ trên giường, Trần Hứa Trạch ngủ trên sàn nhà như bình thường. Chu Yếu lăn qua lộn lại khó đi vào giấc ngủ, rõ ràng là đã mở điều hòa, nhiệt độ rất dễ chịu, phù hợp với giấc ngủ. Trở mình vài lần, Chu Yếu xoay qua phía Trần Hứa Trạch, rốt cuộc vẫn nói: “Thập Tam, hay là cậu... lên đây ngủ đi?”

Tuy giờ là mùa hè, nhưng sàn nhà lạnh, chăn đệm cũng mỏng, khí lạnh dễ xâm nhập, tóm lại là không tốt cho cơ thể.

Trần Hứa Trạch không nhúc nhích một lúc lâu, khi Chu Yếu mở miệng định nói tiếp, cậu đứng dậy, xốc lên một góc chăn mỏng, chui vào trong chăn cùng cô.

Chu Yếu quay mặt sang phía cửa sổ sát đất, rèm cửa đã kéo lại, ánh nắng ngoài cửa sổ bị ngăn cản hơn một nửa, trong phòng chỉ có ánh sáng nhẹ, nhưng sắc thái lại rất trong trẻo.

Trần Hứa Trạch ôm lấy cô từ phía sau. Cơ thể Chu Yếu cứng ngắc, nhưng cậu cũng không có thêm động tác gì nữa, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở rất nhỏ của cậu, cô từ từ thả lỏng, nỗ lực tập quen với vòng ôm của cậu.

“Cậu... Không nóng à?”

Chu Yếu vẫn không ngủ được.

“Không nóng.” Trần Hứa Trạch nhắm hai mắt trả lời cô.

“Cứ đến mùa hè là người mình rất dễ nóng...”

Cậu mở mắt, “Có muốn giảm nhiệt độ điều hòa thêm chút nữa không?”

“Không cần không cần.” Cô nói không phải: “Ý mình là, sợ cậu ôm mình nóng.”

“Không nóng.”

“...”

Cậu đáp lại khiến Chu Yếu không biết nói gì mới được.

Có lẽ Trần Hứa Trạch biết cô không ngủ được, cái tay vốn đang ôm cô dần di chuyển lên đầu vai cô, nhẹ nhàng vỗ về, có quy luật dỗ cô đi vào giấc ngủ.

Chu Yếu dần buồn ngủ, rốt cuộc cũng bắt đầu đi vào giấc ngủ, bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì khiến cô không thoải mái. Chu Yếu động dậy trong ngực Trần Hứa Trạch, không đợi cậu nói chuyện, cô lại uốn người.

“Hứa Trạch...”

Cô buồn ngủ, khẽ lầm bầm: “Cẩn mình...”

Rất lâu vẫn không nghe tiếng trả lời của Trần Hứa Trạch, nhưng thứ đâm vào eo cô vẫn còn đó, cô cảm thấy không thoải mái, mơ màng mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn Trần Hứa Trạch, liền thấy cậu mím môi, hình như đang xấu hổ.

“Mình vẫn nên lấy chăn đệm nằm dưới đất thì hơn.”

Trần Hứa Trạch nói xong liền muốn đứng dậy, bị Chu Yếu giữ chặt, cô không rõ nguyên do: “Cậu sao thế?”

Cái kéo này, hai người mặt đối mặt, cô ở trong ngực cậu, tiếp xúc chính diện với cái thứ khiến cô không thoải mái kia. Chu Yếu sưng sốt, mặt lập tức đỏ lên.

Lông mi cô run run, liếc cậu một cái, lại không biết nên nói gì cho phải. Nhớ lại vừa rồi mình còn nói trắng ra như vậy, mặt lại càng đỏ hơn. Tầm mắt cô không dám đối diện với cậu, thật vất vả mới nhìn sang, sau đó lại né tránh.

“Cậu...”

Đột nhiên, Trần Hứa Trạch xoay người đè cô xuống, cúi đầu hôn.

Chiếc chăn mỏng cũng phủ kín, nụ hôn này kéo dài trong chăn, duy trì đến vài phút. Điều hòa đang mở, nhưng Chu Yếu lại nóng đến mức muốn trốn.

“Yêu Yêu...”

Cô cảm giác được nhiệt độ cơ thể cùng sự thay đổi hô hấp của cậu, động tác cũng càng ngày càng “xấu”, dường như muốn làm thật.

Lúc này cô mới bắt đầu ý thức được, ý thức rất rõ ràng, cậu trưởng thành.

Trần Hứa Trạch là một người đàn ông.

Mặt Chu Yếu đỏ như sắp nổ, gian nan nặn ra một câu: “Mình... mình còn chưa muốn làm... chuyện này...”

Trần Hứa Trạch cúi đầu vào cổ cô, hít sâu một cái, một lúc lâu mới khẽ nhúc nhích.

Qua một lát, cô đẩy cậu, “Hứa Trạch?”

Hơi thở cậu đã hồi phục, bình thường hơn rất nhiều. Cậu hôn lên má cô một cái: “Không sao, ngủ thôi.”

Chu Yếu không muốn để cậu ngủ trên sàn nhà, cũng sợ cậu lại “kích động” nên bảo cậu đưa lưng về phía mình, cô thì ôm lấy cậu từ phía sau.

Ngủ như vậy vừa đẹp.

Trong lòng Trần Hứa Trạch dờ khóc dờ cười, không thấy được, không cảm nhận được, chính là không tồn tại, bốn chữ bịt tai trộm chuông [1], cô học rất tốt.

[1] Bịt tai trộm chuông: tự lừa được mình nhưng không lừa được người

...

Sau khi ngủ trưa, hai người chuẩn bị đi ăn chút trái cây, uống chút đồ lạnh. Bỗng nhiên Chu Yếu và Trần Hứa Trạch nghe thấy trong sân vang lên tiếng cãi cọ ầm ĩ, mồm năm miệng mười loạn xạ, giọng rất quen thuộc.

Cẩn thận nghe mấy người kia “ầm ĩ”, không bao lâu sau, Chu Yếu và Trần Hứa Trạch nghe được từ đầu đến cuối câu chuyện.

Đám Nghênh Niệm đến, đang trèo lên tường nhà Trần Hứa Trạch.

Một đám cổ hết sức trèo tường, còn phân công ngay ngắn rõ ràng ai đỡ phía dưới, ai ở trên tường kéo lên. Nhưng vẫn có tiếng la hét như thường “Cậu dẫm lên ngón tay mình rồi” hay là “Bùn trên giày cậu quệt vào đồ của mình”...

Giọng Giang Gia Thụ rõ ràng nhất: “Các cậu có thể trèo lên đi không hả...!”

Thật mới vất vả trèo lên được tường, có người đầu tiên trèo lên được, tiếp theo đó, cả đám liền ngồi trên tường. Họ còn đang chật vật, quay đầu liền thấy Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch đang bưng đĩa hẩu đứng trong sân. Trần Hứa Trạch múc một muống dưa hẩu, đưa vào miệng Chu Yếu, không hề nói gì, vừa ăn dưa hẩu vừa dùng vẻ mặt kỳ lạ nhìn họ.

“...”

“Hi...” Vẫn là Nghênh Niệm giơ tay đầu tiên, vốn là một tay trèo tường già đời, cô ấy nhảy xuống tường, xông lên cho Chu Yếu một cái ôm lớn, cũng thu hoạch được một cái liếc của Trần Hứa Trạch bên cạnh.

Mấy người họ đến tìm Chu Yếu và Trần Hứa Trạch chơi, nhưng điện thoại hai người họ không gọi được, gõ cửa nhà Trần Hứa Trạch cũng không ai đáp. Thật ra đám Nghênh Niệm đều đã nghe thấy, biết chuyện trong nhà Chu Yếu nên đặc biệt đến an ủi.

Vào phòng khách, Nghênh Niệm liền lên kế hoạch: “Tối nay chúng ta ở đây ăn lẩu! Mọi người cùng nhau ngồi ăn, chắc chắn sẽ rất tuyệt!”

“Đầu mày bị úng nước à? Giữa mùa hè lại đi ăn lẩu gì chứ!” Giang Gia Thụ đâm chọc.

“Mở điều hòa là ăn thoải mái nhất, anh có hiểu không?”

“Tao không hiểu, mày hiểu chắc!”

“Vẫn cứ hiểu hơn anh, đồ ngốc!”

“Mày mới là đồ ngốc! Trong cái đầu chỉ toàn tên ngốc Dụ Lắm Nhiên!”

Ba chữ, một cái tên đã chạm đến Nghênh Niệm, Nghênh Niệm liền nhào đến ôm lấy Giang Gia Thụ.

Trần Hứa Trạch bưng đĩa hẩu đứng bên cạnh Chu Yếu, yên lặng cúi đầu, khẽ nói: “Hình như mình đâu có mời mấy cậu ấy ăn cơm...”

Chu Yếu cười thành tiếng, giật nhẹ góc áo cậu.

Đương nhiên Trần Hứa Trạch không phải thật sự keo kiệt, cũng không nói gì họ, cậu múc một muống dưa hẩu, đút cho cô.

Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, đương nhiên là bắt đầu chơi trò chơi.

Cứ hai người chia làm một đội, một trước một sau, người trước tưởng tượng trong đầu một thứ, chuyện, hay là người... dù sao nghĩ gì cũng được. Sau đó người phía sau vừa hỏi vừa suy đoán, đội nào sử dụng ít câu hỏi nhất là thắng.

Đôi anh em oan gia Nghênh Niệm và Giang Gia Thụ thành một đội, Giang Gia Thụ ngồi trước, cậu ấy nghĩ, Nghênh Niệm ở phía sau, người hỏi là cô ấy.

Giang Gia Thụ ra vẻ cố sức sử dụng đại não, ngồi thẳng người dậy.

Nghênh Niệm bắt đầu đặt câu hỏi: “Mấy chữ?”

“Năm chữ.”

“Liên quan đến cái gì?”

Giang Gia Thụ nói: “Tên người, thêm tính từ.”

Nghênh Niệm hoài nghi: “Liên quan đến thứ em thích nhất phải không?”

“Đúng vậy.”

“Có phải là người em thích nhất không?”

“Chắc là thế.”

“Tính từ là tính từ chỉ phương diện không tốt?”

Giang Gia Thụ dừng một chút: “... Đúng.”

Nghênh Niệm hít sâu một hơi, lấy gối ôm, “bụp” một cái đập vào mặt Giang Gia Thụ, không nói hai lời bắt đầu hành hung cậu ấy.

“Này thì mắng anh ấy, cái đồ biến thái này! Đồ ngốc! 250 (đồ ngốc)! ”

Giang Gia Thụ vừa bị đánh vừa cãi lại: “Ai bảo em thi xong liền bay đi xem thi đấu! Cũng tại trong nhà không quán em, anh họ cũng vậy, đổi lại là anh thì đã cho em một trận rồi, ngày nào cũng chạy theo một tên đàn ông, Nghênh Niệm em là đồ ngốc.”

Chu Yếu không rõ nguyên do, nhìn những người khác, “Hai người họ sao thế?”

Có người giải thích, cười nói: “Chắc là năm chữ Giang Gia Thụ nghĩ có liên quan đến Dụ Lắm Nhiên?”

Dụ Lắm Nhiên?

Chu Yếu không xa lạ gì với cái tên này, đây là tuyển thủ mà Nghênh Niệm thích nhất trong một chiến đội E-sport, thường nghe cô ấy nhắc mãi. Người khác không biết rằng, trước khi lên cao trung, thành tích của

Nghênh Niệm luôn tốt là vì muốn ứng phó với người nhà. Sau khi lên cao trung, Nghênh Niệm vẫn bám chặt vị trí thứ nhất như cũ, thật ra một phần lớn là do Dụ Lãm Nhiên. Như vậy mỗi lần cô ấy xin nghỉ một ngày hai ngày bay đi xem thi đấu, thầy cô giáo sẽ không ngăn cô ấy. Bởi vì cho dù cô ấy luôn xin nghỉ, nhưng cô ấy vẫn có thể bảo vệ thành tích ở vị trí thứ nhất, vậy thì còn lý do gì để ngăn cản?

Lúc Chu Yếu biết được nguyên nhân này, chỉ cảm thấy Nghênh Niệm thật sự thích người đó, năm ba cao trung căng thẳng như vậy, cô ấy vẫn lấy loại trạng thái này bảo vệ vị trí thứ nhất, lúc đi phỏng vấn đại học còn có thể thông dong chừng chặc, xuất sắc trúng tuyển không cần thi đầu vào, cũng coi như là vì Dụ Lãm Nhiên kia mà trả giá rất nhiều tâm tư và sức lực.

Loại chuyện thích này, thật sự rất vĩ đại.

Chu Yếu nghĩ đến đây, chợt mỉm cười.

Trần Hứa Trạch hỏi cô: “Cười gì thế?”

Cô lắc đầu. Hai người ngồi đối diện, đột nhiên lại nghĩ đến đoạn thời gian lúc trên giường, mặt Chu Yếu bỗng nhiên đỏ lên, quay đầu đi.

Chu Yếu nhìn hai người đang đánh nhau, nói sang chuyện khác: “Hai cậu ấy...”

Trần Hứa Trạch lạnh nhạt nói: “Không cần phải xen vào hai người đó, đánh đủ thì dừng thôi.”

Còn những người khác đã bắt đầu cá cược:

“Các cậu đoán ai chết?”

“Mình đoán Giang Gia Thụ chết!”

“Đúng nhỉ, cậu ấy chưa thắng bao giờ!”

“Mình cũng đoán cậu ấy chết!”

“...”

Giang Gia Thụ bị Nghênh Niệm đè xuống hành hung trên sân pha, nghe được đoạn đối thoại, cậu ấy quay đầu kêu lên: “Các cậu là cái loại lòng lang dạ sói! Còn không tới giúp mình, chết cái em gái ấy....”

“Chết em gái?! Anh còn dám mắng em?” Nghênh Niệm vừa nghe, xuống tay càng thêm hung ác.

Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch im lặng ăn dưa, chờ Nghênh Niệm đánh đủ, Giang Gia Thụ lung lay ngồi xuống một lần nữa, vẻ mặt bị thương.

Nghênh Niệm hỏi: “Tiếp theo là đội ai?”

“Không biết nữa, chưa rút thăm.”

Vì thế mọi người rút thăm... rút ra Chu Yếu và Trần Hứa Trạch. Hai người chia ra trước sau, Trần Hứa Trạch nghĩ, Chu Yếu đoán.

Những người khác cảm thấy không thú vị, ồn ào nói:

“Ôi trời, hai cậu ấy ăn ý như vậy, chắc chắn sẽ đoán được rất nhanh.”

“Đúng vậy, Chu Yếu có thể không biết Hứa Trạch đang nghĩ gì sao?”

“Không thấy mặt không thấy mặt mà...”

Mọi người trêu ghẹo.

Nghênh Niệm làm động tác im lặng, trò chơi bắt đầu.

Chu Yếu đặt câu hỏi: “Giờ cậu đang nghĩ người, động vật, hay là một chuyện?”

Trần Hứa Trạch nói: “Là một chuyện.”

Chu Yếu dừng một chút.

“Chuyện tốt hay là chuyện xấu?”

“Chuyện vô cùng tốt.”

“Có liên quan đến ai?”

“Cậu.”

“Đã xảy ra chưa?”

“Suýt nữa xảy ra, tương lai nhất định sẽ xảy ra chuyện này.”

Về mặt Chu Yếu bắt đầu không thích hợp, mọi người càng nghe càng thấy lạ, chỉ có mình Trần Hứa Trạch nghiêm trang, sắc mặt nghiêm nghị.

Chu Yếu mím môi: “Chuyện... Vào ngày hôm nay?”

“Đúng vậy.”

Mặt cô ửng đỏ, nhưng trong cái thời tiết này, không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra. Chu Yếu sờ cổ, “Là... Là chuyện, chuyện mình còn chưa muốn sao?”

“Đúng thế.”

Trần Hứa Trạch dừng một chút: “Nhưng mình rất muốn.”

Mặt Chu Yếu đỏ bừng: “...”

Nghênh Niệm cảm thấy lạ, vừa muốn tiến lại gần: “Yêu Yêu cậu...”

Chu Yếu đứng phắt dậy: “Mình đi nhà vệ sinh rửa mặt một chút. Tạm dừng.” Cô chạy chậm rời đi, như là đang chạy trốn.

Ánh mắt mọi người tập trung vào Trần Hứa Trạch đang ngồi xếp bằng. “Rốt cuộc là các cậu nói gì thế? Bọn mình không hiểu gì cả, sao Chu Yếu lại có phản ứng kia?”

Giang Gia Thụ chống tay lên sàn nhà, tiến sát Trần Hứa Trạch, như thám tử thẩm vấn, hai mắt mở to nhìn cậu, “Nói đi, là chuyện gì?”

Trần Hứa Trạch nâng mí mắt, nhìn qua mấy người họ, “Chuyện không liên quan đến các cậu.”

“...”

“...”

“...”

“Hừ! Không thú vị!” Giang Gia Thụ trầm nghĩ Trần Hứa Trạch không phúc hậu, chuyện liên quan đến Chu Yếu, mấy người họ vốn không biết nhiều lắm, muốn hỏi thăm từ miệng cậu, căn bản là không có khả năng.

Sau khi Chu Yếu quay lại, đến lúc tiết lộ đáp án, cô thuận miệng nói một câu: “Ăn dưa hấu.”

Mọi người vừa nghe là biết cô nói cho có lệ: “Chuyện này” sao có thể là ăn dưa hấu được? Nghênh Niệm cũng phản nài: “Cậu quá không nghĩa khí rồi Yêu Yêu!”

Chu Yếu mím môi, ngượng ngùng dời mắt đi.

Mà tờ giấy Trần Hứa Trạch viết cũng được lật ra, mọi người nhìn xem, bên trên viết đáp án. Lại thấy trên giấy viết... ăn dưa Hami.

Ăn dưa hấu? Ăn dưa Hami?

Đây không phải xem bọn họ là đám ngu sao!

Các nam sinh nhảy dựng lên, “Không phải không phải! Chắc chắn là không phải! Sao các cậu lại đùa giả vậy được, sao lại vậy được!”

Giang Gia Thụ vô cùng kích động, “Rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Chu Yếu mím môi không nói, Trần Hứa Trạch bình thản trả lời: “Dù sao cũng là chuyện tốt.”

Mặt Chu Yếu bên cạnh càng đỏ hơn.

Hai người dầu muối không ăn, không ai chịu nói. Mọi người thấy không có cách nào nữa, nhiệt tình với trò chơi này biến mất hơn một nửa, phần sau cũng không hứng thú lắm.

Lúc Chu Yếu đi đến tủ lạnh trong phòng bếp lấy đá, Nghênh Niệm cũng vào theo, Chu Yếu nói trước: “Cậu đừng hỏi, mình không nói đâu.”

“Mình không định hỏi.” Nghênh Niệm hừ một tiếng, bóp mặt cô, “Cậu không nói thì thôi vậy.” Cô ấy nằm bò ra bàn, bắt đầu nói chuyện đàng hoàng: “Cậu với người nhà...” Dừng một chút, “Đến lúc khai giảng, học phí phải làm sao bây giờ? Có cần mình cho cậu mượn không?”

“Không cần, có khoản vay cho học sinh, bên phía trường học cũng sẽ giúp mình chuẩn bị cho đại học bên kia, phí sinh hoạt, cũng có quỹ học tập, ngày thường mình ra ngoài làm vài việc vặt, có thể lo được, sẽ không chết đói, cậu yên tâm đi.” Chu Yếu nói.

Nghênh Niệm vỗ bàn: “Vậy không được, chúng ta không ở với nhau, ngồi tàu cao tốc cũng phải mất mấy chục phút, mình phải thường xuyên dành chút thời gian đi xem cậu, xem cậu có ăn được sống được không. Nếu mà vất vả quá thì nhất định phải nói với mình, biết chưa? Đừng có sống chết chống đỡ, tuy cậu có Trần Hứa Trạch, cậu ấy hẳn sẽ không để cậu chịu khổ, nhưng cậu cũng đừng quên mình, cái gì mà mình có thể giúp đỡ, cậu nhất định phải tìm mình! Hơn nữa cái khác không có, chứ tiền thì anh Niệm đây rất nhiều!”

Cô ấy khí phách hất tóc, Chu Yếu không nhịn được mà cười nhạo: “Đừng như thế, giống một tên đầu đường xó chợ vậy.”

“Tên đầu đường xó chợ” Nghênh Niệm đưa tay búng cằm Chu Yếu, giúp cô bưng đá ra ngoài.

[2] Hỏa Diệm Sơn (Hỏa Diễm Sơn): các thư tịch cổ viết là Xích Thạch Sơn, là một vùng đồi sa thạch màu đỏ cằn cỗi và bị xói mòn thuộc dãy Thiên Sơn, Tân Cương, Trung Quốc. Hỏa Diệm Sơn nằm gần rìa phía bắc của sa mạc Taklamakan và ở phía đông của thành phố Turpan.

Hình ảnh Hỏa Diệm Sơn:

39. Chương 39: Một Thế

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Đám Nghênh Niệm ở nhà Trần Hứa Trạch ăn một bữa lẩu, mọi người vô cùng náo nhiệt, không khí thoải mái vui vẻ, có thể nói là ngày vui vẻ nhất trong kì nghỉ hè của Chu Yếu.

Chơi đủ thì phải về nhà, hơn chín giờ, mọi người lục tục ra về.

Mấy ngày sau họ có thương lượng đến nhà Trần Hứa Trạch tụ họp tiếp, nhưng vì có người đi du lịch với nhà, có người về quê nghỉ hè, số lượng người không đủ, cho nên không ai đến quấy rầy hai người họ nữa.

Còn Nghênh Niệm, ngoài miệng nói thật dễ nghe, lâu lâu sẽ đến xem Chu Yếu, nhưng ngay từ đầu kỳ thi đấu, cô ấy đã trực tiếp đóng gói hành lý, theo sát hành trình thi đấu của chiến đội SF, bay tới bay lui khắp các thành phố lớn. Đến một chỗ mới, sau khi nghỉ ngơi dưỡng sức, ban ngày cô ấy ra ngoài dạo phố ngắm phong cảnh, tới giờ liền đến nơi thi đấu cổ vũ cho Dự Lãm Nhiên của cô ấy.

Chu Yếu bị cô ấy vút ra sau đầu, còn là cái loại không chút lưu tình.

Trần Hứa Trạch nhân cơ hội nói xấu trước mặt Chu Yếu: “Cậu nhìn đi, cậu ấy vẫn thích tên kia nhất.”

Chu Yếu bật cười, cảm thấy những lúc này Trần Hứa Trạch đáng yêu kỳ lạ.

Một tuần không chạm mặt với người nhà họ Chu, rõ ràng là ở trong một ngõ nhỏ, nhưng dường như hai bên đều tránh nhau, Chu Yếu không biết bố Chu khuyên mẹ Chu thế nào, cô cố ý tránh né, hoàn toàn không thèm nghĩ đến chuyện kia, tự lừa mình dối người. Trần Hứa Trạch thì tùy cô, chỉ cần cô vui vẻ, đừng nói là lừa mình dối người, muốn cậu cùng “mất trí nhớ”, cái gì cậu cũng bằng lòng.

Hai người đã có thói quen nghỉ trưa.

Hôm nay Chu Yếu ở trong phòng tắm rửa mặt khá lâu, vừa ra liền thấy Trần Hứa Trạch nằm trên ghế bập bênh cạnh cửa sổ sát đất nhắm mắt nghỉ ngơi, giống như đã ngủ. Bức màn chưa kéo lại hoàn toàn, ánh nắng bên ngoài chiếu vào người cậu, cô sợ cậu không thoải mái, tay chân nhẹ nhàng đi qua, vừa định gọi cậu, liền thấy cậu nhú mày.

Chu Yếu đưa tay chạm vào mặt cậu, rất nóng, sờ đến trán, đúng lúc đó cậu cũng mở mắt.

Chu Yếu nóng nảy: “Sao trán cậu nóng vậy? Cậu bệnh à?”

“Không có.”

“Còn nói không có!”

Chu Yếu muốn đi tìm thuốc cho cậu, Trần Hứa Trạch giữ chặt cô, “Ngủ một lát là ổn thôi.”

Cậu không chịu phối hợp, Chu Yếu thấy không còn cách nào, đành cùng cậu lên giường nằm, đắp chiếc chăn mỏng. Với tư cách là “người bệnh”, lần này Chu Yếu không ghét bỏ tư thế “gây trở ngại” mình ngủ của cậu, mặc cậu ôm lấy mình từ sau lưng.

“Có muốn tăng nhiệt độ điều hòa chút không? Mình sợ lát nữa cậu khó chịu.” Cô hỏi.

Trần Hứa Trạch nói không cần, “Vây là thoải mái rồi.” Cô sợ nóng.

“Vây nếu cậu thật sự không thoải mái thì phải nói, chúng ta đi bác sĩ.”

Cậu nói được.

Trong lòng Chu Yếu canh cánh chuyện này, không ngủ được. Trần Hứa Trạch phía sau có lẽ bởi vì “không thoải mái”, cũng rất lâu vẫn chưa ngủ. Vòng tay cậu ở trên eo cô, trong phòng yên ắng, không có tiếng vang.

Qua một lát, tay Trần Hứa Trạch bỗng nhiên dời về phía trước. Lại qua một lát nữa, tay cậu tiếp tục hướng lên trên. Một chút một chút, một tắc một tắc, cho đến khi...

Chu Yếu không khỏi giữ tay cậu lại, “Cậu làm gì thế?”

Cậu ở sau lưng nói: “Người ta nói, con gái lúc ngủ phải cởi nội y, nếu không sẽ không tốt cho nữ tuyến.”

“...” Mặt Chu Yếu đỏ lên.

“Không cần cởi, cũng đâu phải ngủ buổi tối, một giấc ngủ bảy tám tiếng đồng hồ!”

Trần Hứa Trạch hơi im lặng, sau đó nói tiếp: “Nội y cậu mặc trên người là cái hôm trước chúng ta vừa mua phải không? Nhân viên cửa hàng nói tính chất rất tốt, mình giúp cậu sờ xem bề mặt có thoải mái không.”

Cô nói: “Không cần cậu sờ! Mình mặc rất tốt!”

Trần Hứa Trạch không nói, Chu Yếu quay đầu nhìn cậu, liền thấy “người bệnh” này đang nhắm mắt khe nhú mày, mặt có vẻ không khỏe.

Tim cô lập tức mềm lại, nghĩ thầm, cậu đang “bệnh”, so đo với cậu thì không tốt lắm...

Nghĩ rồi lại nghĩ, Chu Yếu quay đầu đi, sau một lúc lâu, cô rầu rĩ khẽ nói: “Chỉ có thể... Sờ một cái thôi...”

Trần Hứa Trạch nhắm mắt, lông mày hơi nhướng lên. Bàn tay ở bụng cô từ từ di chuyển, chui vào vạt áo rộng thùng thình của cô, lướt qua điểm giới hạn, cuối cùng cũng đến nơi muốn tới. Ban đầu là một bàn tay, sau đó lại biến thành hai bàn tay, tàn sát bờ bãi như chỗ không người.

Chu Yếu cuộn người trong ngực cậu, cả người nóng lên, đỏ như một con tôm luộc.

Tính chất nội y như thế nào, Trần Hứa Trạch đã khắc sâu hiểu biết. Hơn mười phút sau, cậu rất tri kỷ giúp Chu Yếu sửa sang lại cả áo trong lẫn áo ngoài, tay trở lại trên bụng cô.

Không bao lâu sau, lại di chuyển xuống phía dưới.

Chu Yếu đột nhiên giữ tay cậu lại, quay đầu cảnh giác nhìn cậu, “Cậu làm gì đấy?”

“...” Trần Hứa Trạch im lặng. Phía trên là mới mua, cái phía dưới thì không.

Không thể nghĩ được lý do, hơn nữa còn có “đôi mắt tinh tường” của Chu Yếu nhìn xuyên qua mục đích của cậu, nhìn thấu cậu, tay lại bị giữ không thể cử động.

Cuối cùng, Trần Hứa Trạch đột nhiên thở dài, đến gần cổ cô, nhắm hai mắt, bỗng nhiên nói: “Yêu Yêu... Mình khó chịu.”

Thế mà lại chọn cách làm bộ đáng thương.

Chu Yếu khựng lại, muốn nói chuyện, nhưng nhìn gương mặt của cậu, lại nói không nên lời. Cậu yêu cô, che chở cho cô đã rất nhiều năm, bây giờ đúng là độ tuổi nhiệt tình như lửa, cậu muốn nhiều một chút, cũng là bình thường.

Nhưng mà, nhưng mà...

Trong đầu Chu Yếu hiện lên vô số suy nghĩ, rồi rầm một lúc lâu, rốt cuộc vẫn thỏa hiệp.

Nhận thấy tay cô thả lỏng, Trần Hứa Trạch lại lần nữa thực hiện được mục đích.

Khổ cho Chu Yếu, tự làm tự chịu, nửa giờ sau, cả người bị đè từ sau lưng, gương mặt chôn vào gối đầu, sắp khóc không thành tiếng.

Rốt cuộc cậu cũng buông tha cô.

Chu Yếu trì hoãn đã lâu, đứng dậy đi thay quần áo, thiếu chút nữa sẩy chân.

Thay váy ngủ quay lại phòng, Chu Yếu lại cảm thấy không ổn. Hình như còn mặc ít hơn vừa rồi.

Trần Hứa Trạch đang ngồi tựa vào đầu giường, dùng khăn giấy lau ngón tay.

Mặt Chu Yếu nóng lên, xụ mặt nghiêm trang nói: “Cậu đừng náo loạn nữa, mình thật sự không còn quần lót để thay đâu!”

Bên ngoài chỗ phơi đồ, đồ lót cô đều ở đó, thật sự không thay được nữa.

Trần Hứa Trạch rất có “nhân tính” gạt đầu, nhưng mặt mày vẫn không thoải mái.

Gãi không đúng chỗ ngứa. Hừm, chưa đã nghiền.

Qua một trận lăn lộn này, cuối cùng Chu Yểu cũng có một giấc ngủ trưa an ổn.

Sau khi tỉnh ngủ, cô sờ trán Trần Hứa Trạch, phát hiện không nóng nữa. Cô khó hiểu: “Ôi, cậu không nóng nữa à?”

Trần Hứa Trạch gật đầu, “Vừa rồi khả năng chỉ là tạm thời không thoải mái.”

Sao mà cậu có thể nói trán cậu nóng chẳng qua là vì lúc trước nằm trên chiếc ghế cạnh cửa sổ, rèm cửa chưa kéo hết, ánh sáng mặt trời chiếu vào người cậu, cậu lại không thích điều hòa quá lạnh, cố ý chọn chỗ tránh được gió điều hòa. Bị ánh nắng bên ngoài chiếu một lát, so sánh với cô đang mát mẻ, đương nhiên là sờ lên trán cậu sẽ thấy nóng.

Lời này, chắc chắn là không thể nói với cô.

40. Chương 40: Rất Đẹp

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Trần Hứa Trạch dọn dẹp trong nhà sạch sẽ, những thứ làm Chu Yểu vừa đổ mặt vừa “tức giận”, theo túi rác lên xe rác, bị ném đi rất xa.

Nhưng nghĩ thế nào vẫn không thoải mái.

Buổi chiều vào thời gian nghỉ ngơi, Chu Yểu đi chân trần đến bên cạnh Trần Hứa Trạch, cậu đang ngồi xếp bằng dưới đất, cô ra vẻ đá chân cậu như trẻ con.

“Sao thế?” Cậu ngẩng đầu, đưa tay kéo cô ngồi xuống, vòng tay qua, ôm cô vào ngực mình.

Chu Yểu nhìn chằm chằm mặt cậu, hỏi: “Từ khi cậu, cậu trở nên như vậy, như vậy... Như vậy?”

Quả thực khó có thể hình dung, cô cũng ngại nói ra khỏi miệng.

Trần Hứa Trạch nói: “Cậu đang hỏi lịch sử dạy thì của mình?”

“...” Cái gì chứ!

Chu Yếu khụ một tiếng, nói: “Ý mình là, từ khi nào cậu bắt đầu có những suy nghĩ xấu xa này trong đầu?”

“Không xấu xa.” Cậu cường điệu một lần trước, sau đó mới đáp: “Từ sau lần đầu tiên bị “ướt chần”, có xem qua sách giáo khoa sinh lý, liền hiểu những chuyện này.”

Chu Yếu biết những lời của cậu có ý gì.

“Mình cảm thấy cái này không có gì mà phải hỏi, mỗi người đến một giai đoạn trưởng thành nhất định, đủ trưởng thành thì sẽ bắt đầu có suy nghĩ về phương diện này.” Cậu nói: “Nhưng mà mình đúng là sau ngày đó mới xác định...”

“Xác định cái gì?”

Cậu nhìn chăm chăm cô không nói lời nào.

Chu Yếu cảm thấy kỳ lạ.

Một lúc lâu sau, Trần Hứa Trạch nói: “Cậu có nhớ hồi sơ trung có một ngày chúng ta cùng nhau đi học, sáng hôm đó mình không hề nói với cậu một câu không?”

Chu Yếu không thể nhớ nổi, số ngày hai người họ cùng nhau trải qua đã quá nhiều, cô lắc đầu: “Không nhớ.”

“Dù sao cũng là ngày đó, đó là vào ngày bị “ướt chần”, sau đó mình hiểu chuyện gì đang xảy ra.”

“Chuyện gì chứ?”

Trần Hứa Trạch nhìn Chu Yếu hơi nhú mày, chiếc mũi xinh xắn cao thẳng cũng hơi nhú lại, đôi mắt cậu hơi tối, “Bởi vì ngày đó mình bắt đầu ý thức được...” Chu Yếu còn chưa nói gì, cậu đã nói tiếp: “Sáng hôm đó mình không nói chuyện với cậu, là bởi vì buổi tối làm ướt chần đó, mình nhìn thấy cậu trong mơ.”

Chu Yếu ngẩn ra một lát. Đầu óc linh hoạt xoay chuyển một lúc lâu, sau đó mới hiểu ý cậu là gì. Đột nhiên, mặt cô lại nóng lên.

“Cậu...”

Trần Hứa Trạch đưa tay ôm lấy eo cô, “Cho nên...”

“Cho nên cái gì?”

“Đây là hiện tượng rất bình thường, đến tuổi là sẽ có phản ứng như vậy, cậu nhìn xem lúc đó mình có làm gì không? Không có. Cậu bé nào cũng sẽ có một quá trình lớn lên như vậy, không có gì mà phải hỏi.”

“Hơn nữa...”

Cậu nâng cằm cô, cúi đầu chạm vào môi cô một cái, nghiêm trang vì thanh danh của mình, “Mình đối với cậu, không hề xấu xa.”

Chu Yếu âm thầm bĩu môi, hừ một tiếng, không tranh luận với cậu.

Cô ngả ra phía sau, khoe môi không nhịn được mà mỉm cười, dựa vào lồng ngực ấm áp rắn chắc của cậu.

...

Lúc ánh mặt trời đang còn chói mắt, Trần Hứa Trạch đi lấy quần áo phơi khô vào, Chu Yếu một mình ra ngoài mua đồ ăn. Trần Hứa Trạch muốn cô chờ mình đi cùng, cũng nghĩ không thể ra cửa vào thời điểm ánh mặt trời không tốt cho cơ thể này, cô xua tay không thèm để ý, “Chỉ vài bước thôi, chợ bên kia rất gần, hơn nữa đồ cần mua cũng không nhiều lắm, mình về nhanh thôi.”

Cô vừa nói vừa thay giày ra cửa, Trần Hứa Trạch ôm quần áo ném lên giường, đi ra đại sảnh, “Vậy cậu che ô mà đi.” Cô lười, Trần Hứa Trạch lại kiên trì, lấy một cái ô che nắng trên giá nhét vào tay cô.

Chu Yếu còn bất mãn bĩu môi với cậu.

Nhắc đến mới nhớ, cái ô này là Chu Yếu đưa cho Trần Hứa Trạch, cậu là một nam sinh, sao có thể để ý mấy chi tiết phơi nắng này, là Chu Yếu sợ cậu mùa hè bị cảm nắng, cho nên mua cho cậu một cái ô. Sau khi cái ô đó hỏng, cậu lười đi mua cái mới, vì thế mỗi năm Chu Yếu đều phải mua cho cậu một lần.

Tính ra những chuyện mà cô nhọc lòng vì cậu cũng rất nhiều.

Chu Yếu che ô ra cửa, đi một đoạn xa mới thấy Trần Hứa Trạch đóng cửa, trong lòng cô buồn cười, đi qua ngõ nhỏ cũ đã đi mấy trăm lần, tuy rằng gần đây không thường đi bên này, nhưng cũng là địa bàn quen thuộc, cần gì phải lo lắng như vậy.

Về phương diện sinh hoạt hằng ngày, Chu Yếu thật sự rất có kinh nghiệm, từ nhỏ cô đã hiểu chuyện, giúp đỡ việc nhà, mua đồ ăn gì đó ở căn bản không thể làm khó cô.

Đến chợ mua vài món để nấu bữa tối, Chu Yếu đi dọc theo con đường vừa nãy quay về.

Thật ra con ngõ này khá dài, cô buồn chán, lúc ra khỏi chợ thì mang tai nghe vào, lấy điện thoại bật nhạc để nghe cho đỡ chán.

Đi qua ngõ nhỏ, trên đường cô gặp vài người hoặc tách ra hoặc tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm, Chu Yếu lễ phép mỉm cười gật đầu một cái xem như chào hỏi, từ khẩu hình của đối phương cô cũng có thể nhìn ra được, người ta đang nói chuyện với mình.

Chu Yếu bước đi, lúc đi qua một nhóm cuối cùng, Chu Yếu cứ như vừa nãy, mỉm cười gật đầu, nói: “Chào các cô.”

Đúng lúc này nhạc dừng lại, vài câu “chào cháu”, “chào cháu”, “cô gái nhỏ thật xinh đẹp” chen vào lỗ tai cô. Cô đi về phía trước, đang định lấy điện thoại xem máy phát nhạc làm sao, vì sao bỗng nhiên dừng phát thì nghe phía sau vang lên một giọng nữ không cao không thấp, có vẻ cay nghiệt.

“Ôi chao! Mấy đứa con gái bây giờ đúng là tệ quá, không hề biết xấu hổ, còn nhỏ đã ở trong nhà đàn ông...”

Bước chân Chu Yếu dừng lại một chút, lại như không có việc gì, ra vẻ ngồi xuống cột dây giày.

“Này, đừng có nói như vậy, không phải đó là con gái của Chu Ma bên kia ngõ sao, cũng đâu phải là chưa gặp, từ nhỏ con bé đã rất ngoan, tất cả mọi người ai cũng biết con bé có quan hệ tốt với đứa cháu nhà họ Trần, từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, là thủ khoa đó! Ngày đó lãnh đạo Thất Trung dẫn người cầm pháo đến, treo trước nhà hai đứa nó, cái tấm lụa đỏ được treo lên ấy, chúng tôi nhìn mà vô cùng hâm mộ! Hai đứa trẻ này có tiền đồ như vậy...”

Người phụ nữ thay cô nói chuyện còn chưa nói xong, giọng nữ chua ngoa đã chen vào: “Có tiền đồ thì sao? Là thủ khoa thì sao? Chu Ma dạy ra một đứa con gái như vậy, thành tích có tốt tôi đây cũng không cần! Mới mười tám tuổi đã ở chung với đàn ông, mấy người lại không phải không biết nhà họ Trần, đôi vợ chồng nhà họ Trần ở trung tâm thành phố, hai ông bà đã sớm mất, nhà chỉ có một mình thằng bé đó ở, con bé kia là người nhà họ Chu, mình có nhà không ở, lại đến ở nhà họ Trần, bà nói hai đứa trẻ ở tuổi này, có khả năng sẽ làm gì?”

“Đừng nói nữa!” Một người phụ nữ khác ngăn không cho bà ta nói chuyện khó nghe như vậy, “Nhà Chu Ma là vì vợ Chu Ma với con bé này cãi nhau, con bé mới chạy đi, mấy người bên kia ngõ đều nói, không biết vì sao hai mẹ con lại âm ỉ như vậy. Hơn nữa hai đứa nhỏ đó cùng nhau lớn lên từ nhỏ, ở trong một con ngõ, cùng nhau ra vào, mỗi ngày cùng nhau đi học tan học rất thân thiết, đứng cùng nhau cũng rất xứng đôi, là thủ khoa, còn là cả hai đứa, bà nói đi, duyên phận này là trời cao đã định! Không phải yêu đương cũng rất bình thường sao!”

“Có yêu đương cũng không phải như vậy. Ở chung? Hừ, không biết xấu hổ!” Người phụ nữ chua ngoa đó dường như còn có ác ý, “Mấy người không biết đâu, ngày đó thấy tôi thấy hai đứa nó ở trong sân ôm ôm ấp ấp, thật sự không hề biết xấu hổ, tôi khinh!”

“Ôi chao...”

Chu Yếu nghe vài câu, thắt dây giày, đứng lên bình tĩnh đi về phía nhà họ Trần, ngoảnh mặt làm ngơ với tất cả phía sau.

...

Về đến nhà, Trần Hứa Trạch đã xếp tất cả quần áo bỏ vào tủ xong. Chu Yếu buông đồ ăn, liền nghe cậu nói: “Tối nay không cần nấu cơm.”

“Vì sao?”

“Nghênh Niệm gọi điện thoại đến, nói cậu ấy về rồi, tối muốn mời chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Chu Yếu khó hiểu: “Sao cậu ấy không gọi mình?”

Cô cầm điện thoại lên thì thấy có một cuộc gọi nhỡ. Vừa rồi nhạc đột ngột dừng lại có lẽ là do Nghênh Niệm gọi điện thoại đến, mà cô không cẩn thận đổi chế độ, không có tiếng nhạc chuông, cũng không rung.

“Vậy được.” Chu Yếu mỉm cười, bỏ đồ ăn vào tủ lạnh, “Cất lại sáng mai nấu mì đi, dù sao cũng toàn rau, thịt không mua nhiều.”

Trần Hứa Trạch ừ một tiếng.

Hai người ở nhà nghỉ ngơi đến chạng vạng, lần này Chu Yếu nhận được điện thoại của Nghênh Niệm. Cô ấy oang oang ở đầu bên kia, nói đã đến chỗ hẹn chờ họ, thúc giục họ đi nhanh.

Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch thay một bộ quần áo ra cửa, lúc ra khỏi cửa, Chu Yếu bỗng nhiên dừng lại.

Trần Hứa Trạch quay đầu, “Sao thế?”

Cô cong môi, “Không có gì.” Cô đưa tay với Trần Hứa Trạch, xòe năm ngón tay ra, “Năm.”

Cậu nắm lấy tay cô, ngón tay sít sao không một khe hở, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

...

Một thời gian không thấy, Nghênh Niệm có một đồng lớn chuyện muốn nói, liên tục mở miệng như cái máy hát, Chu Yếu cùng Trịnh Ngâm Ngâm đều không ngăn nổi cô ấy.

Trịnh Ngâm Ngâm đã ba lần nỗ lực khiến Nghênh Niệm yên tĩnh chút, đúng lúc làm Nghênh Niệm nhớ đến một chuyện, cô ấy chỉ Trịnh Ngâm Ngâm, nói với Chu Yếu nói: “Người này ấy! Mình nói cho cậu biết, người này rất ghê đấy!”

Chu Yếu học theo giọng điệu của cô ấy, “Ghê thế nào?”

“Cậu ấy lên lập một nick Weibo, sau đó ngày nào cũng viết ít lời tâm tình trên Weibo, còn đăng cùng mấy bức quotes về con gái, cũng không nói cho chúng ta biết, đã có đến ba mươi nghìn follow!”

Chu Yếu ngạc nhiên nhìn về phía Trịnh Ngâm Ngâm, mang theo sự bội phục, “Thật à? Lợi hại như vậy!”

Trịnh Ngâm Ngâm ngại ngùng, “Không có đâu, mình chỉ tùy tiện viết một vài chuyện thôi...”

“Mình nói cho cậu biết, cậu ấy viết rất chậm đến trái tim người ta, mình đọc, có vài đoạn cảm động muốn chết.” Nghênh Niệm công kích xong bắt đầu không nhịn được mà thối phồng, “Ngâm Ngâm cũng thật là, có loại tài hoa này mà không nói sớm, lên hút fan! Lập nick Weibo không thể nói một tiếng sao, cũng đâu phải chuyện không thể cho người ta biết.”

“Mình sợ các cậu cảm thấy mấy thứ mình đăng là làm ra vẻ...”

“Ra vẻ chỗ nào? Cậu nhìn xem! Mới chút thời gian đã có ba mươi nghìn người thích! Có thể thấy cậu rất thích hợp, có thể kiên trì tiếp!” Nghênh Niệm cổ vũ cô ấy, nhớ tới chuyện các cô ấy chưa có làm xong trước khi Chu Yếu tới, “Đúng rồi đúng rồi, không phải nói muốn follow nhau sao, mau, mau lên!”

Cách bài trí của cửa tiệm này rất tốt, tầng một thích hợp để uống trà chiều, trên tầng có phòng bao, có thể ăn bữa ăn chính. Người vẫn chưa đến đủ, mấy người đến trước đang ngồi chờ ở tầng một. Trần Hứa Trạch và Giang Gia Thụ bị đám nữ sinh vút bỏ, cùng ngồi ở một cái bàn nhỏ với các cô gái, không chen lời vào.

Ba nữ sinh ngồi quanh bàn tròn nhỏ uống cà phê, Nghênh Niệm cùng Trịnh Ngâm Ngâm lấy điện thoại lần lượt đăng nhập Weibo, sau khi đăng nhập, Nghênh Niệm nhào ra bàn, hai người còn lại cũng cúi sát vào, ba cái đầu chụm lại với nhau.

Chu Yếu không chơi thứ này, chỉ yên lặng nhìn hai cô ấy “trịnh trọng” theo dõi nhau.

“Ừa?” Chu Yếu liếc mắt nhìn màn hình điện thoại Nghênh Niệm, chú ý đến nơi nào đó, “Followers của cậu cũng rất nhiều mà, tám mươi nghìn đấy.”

“Thường thôi, không nhiều lắm không nhiều lắm.” Nghênh Niệm xua tay, khiêm tốn cười.

“Nhưng tên của cậu...” Chu Yếu hí hóp mắt, không biết mình có nhìn lầm hay không.

“Tên của mình? Có vấn đề gì sao? ID mình tên...” Nghênh Niệm dứt khoát đưa điện thoại cho Chu Yếu xem chính diện, đọc từng chữ cho cô nghe: “Dụ, Lãm, Nhiên, Cưới, Em’, đã dùng hơn hai năm.”

Dụ Lãm Nhiên Cưới Em

Cái tên này đúng là lợi hại. Chu Yếu đỏ khòc đỏ cười: “Những fan khác, sẽ không... Sẽ không công kích cậu chứ?”

“Không đâu.” Nghênh Niệm mở miệng muốn nói cho cô nghe, nhưng nguyên nhân hậu quả quá dài, lại có quá nhiều chuyện, không thể nói xong trong chốc lát.

“Haizz, dù sao cũng không có việc gì đâu, hơn nữa mình có nhiều follow như vậy là nhờ cái nickname này, mình rất thích!” Cô ấy tùy tay click mở một trạng thái trên Weibo, bình luận đa phần là các cô gái cổ vũ cho chiến đội SF, có fan của Dụ Lãm Nhiên, cũng có fan của các thành viên khác.

Các cô ấy đều gọi nick name của Nghênh Niệm là: “Dụ Cưới”. Nhưng có thêm hậu tố phía sau, gọi cô ấy là “Dụ Cưới Đại Đại [1]”, hoặc là “Dụ Cưới Cự Cự [1]”, “Dụ Cưới Thái Thái [2]” linh tinh.

[1] Đại đại và cự cự đều mang nghĩa là lớn.

[2] Thái thái: bà lớn.

Mà “Dụ Cưới”, đương nhiên là hai chữ cô động từ ID “Dụ Lãm Nhiên Cưới Em”.

“Các cô ấy gọi là thái thái hoặc cự cự gì đó, biểu thị trong đám fan mình cũng là người có tiếng nói.” Nghênh Niệm giải thích sơ qua cho Chu Yếu, biết Chu Yếu không chú ý đến phương diện trò chơi này nên không nhiều lời.

ID của Trịnh Ngâm Ngâm tên “Ân Ân Dục Ngâm Ngâm [3]”, Ân là tha thiết, Ngâm là Trịnh Ngâm Ngâm thở dài [4], chỉ riêng cái tên đã vô cùng hữu tình.

[3] Ân Ân Dục Ngâm Ngâm: Tạm dịch là hồi ức ngân vang trong lòng của Trịnh Ngâm Ngâm

[4] Trong tên có hai chữ Ngâm, một chữ chỉ Trịnh Ngâm Ngâm, một chữ có nghĩa là thở dài

Trong lúc Chu Yếu bận xem Weibo của một vị chuyên viết lời tâm tình cùng một vị có tiếng nói trong fandom, mọi người đã lục tục đến đông đủ.

Một đám người đi lên phòng bao trên tầng, vừa ngồi xuống gọi đồ ăn xong, nam sinh vừa xuống tầng có việc đi vào phòng bao, nói: “Hình như mình thấy học sinh trường chúng ta.”

“Ai thế?”

“Là cái cậu Hoàng Tân hay bị bắt nạt ấy, còn có Dư Giảo lớp cậu ấy.”

Làm bạn học ba năm, mấy người cùng khối cơ bản đều biết nhau.

“Hoàng Tân với Dư Giảo? Sao hai người đó lại ở đây?”

Hoàng Tân luôn bị bắt nạt ở trường, bởi vì nhà nghèo, đám nam sinh không muốn chơi cùng cậu ấy, tính cách cậu ấy lại trầm lắng, ăn mặc cũ kỹ, cũng không chủ động kết thân bạn bè, luôn đơn côi lẻ loi một mình.

Mà Dư Giảo nằm trong đội ngũ cán bộ của lớp, thành tích tốt, hoàn cảnh gia đình khá giả, dáng người xuất sắc, bề ngoài trắng trẻo thanh tú, có vài phần xinh đẹp. Cô ấy luôn rất hung dữ với Hoàng Tân, thu bài tập hay thu các loại phí của lớp gì đó, cô ấy luôn mang giọng điệu hung dữ, tất cả mọi người đều cho rằng cô ấy ghét Hoàng Tân, nhưng mỗi lần người khác bắt nạt Hoàng Tân, cô ấy sẽ đứng ra thay Hoàng Tân nói chuyện, “bảo vệ lẽ phải”.

Không thể nói rõ được.

“Hoàng Tân?” Nghênh Niệm không nhớ nổi cái tên này.

Chu Yếu lại nhớ. Vài ngày sau khi Trình Viên tự sát, ngày đó cô ngồi trên ghế, Hoàng Tân đang đi thông mương, Dư Giảo đi ngang qua, hung dữ nhắc nhở cậu ấy nộp tiền gì đó. Sau đó đám nam sinh đi qua bắt nạt Hoàng Tân, dùng bóng rổ đập vào lưng Hoàng Tân, Dư Giảo đứng lúc xuất hiện, quát mắng kêu đám nam sinh kia dừng lại hành vi phách lối, còn bảo đám nam sinh kia xin lỗi Hoàng Tân.

Hai cái tên này rất rõ trong đầu cô, Hoàng Tân, Dư Giảo, chính là hai người lúc đó.

Chu Yếu hỏi: “Hai người đó ở đây làm gì?”

Thấy cô có hứng thú, nam sinh nhìn thấy nói: “Không biết, hình như đang cãi nhau.” Trong giọng nói cũng mang theo sự kinh ngạc, “Hình như Hoàng Tân làm công ở cửa hàng này trong kì nghỉ hè, chắc là phụ bếp ở đằng sau, cho nên vừa rồi bọn mình không thấy cậu ấy. Cậu ấy mặc tạp dề đồng phục của quán, ở ngoài cửa, Dư Giảo nói chuyện với cậu ấy, hình như đang âm ỉ, có vẻ cảm xúc của Dư Giảo rất kịch liệt.”

“Hả?” Về mặt Giang Gia Thụ khó hiểu. Hai người họ có thể âm ỉ cái gì? Tâm tình hóng chuyện trời lên, cậu ấy lập tức nhích người, “Đi đi đi, đi xem một chút!”

Có người lười cử động không đi xem náo nhiệt, Giang Gia Thụ mang theo hai nam sinh ra khỏi phòng bao. Chu Yếu ngẫm nghĩ, cũng đứng dậy đi ra ngoài.

Nghênh Niệm cùng Trịnh Ngâm Ngâm thấy cô đi, đương nhiên cũng đi theo. Trần Hứa Trạch vốn không có chút hứng thú, nhưng giờ cũng phải đi theo.

Nhìn lên cùng nghe lên là một bộ môn kỹ thuật sinh tồn, tuy xuống dưới tầng một, nhưng tự nhiên chạy đến trước mặt người ta hình như không thỏa đáng lắm, không đợi mấy người Nghênh Niệm lo nghĩ, Giang Gia Thụ đã “phái” nam sinh vừa rồi không cẩn thận gặp được hai người kia tiến lên “dò la”.

Không bao lâu sau, nam sinh kia mang vẻ mặt hoảng hốt chạy về, “Không thể ngờ được! Trời ơi!”

“Sao thế?”

41. Chương 41: Khoảng Cách

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Máy giặt trong nhà không hiểu sao lại bị hư, vài bộ đồ ngăn tay vừa thay hôm qua, Trần Hứa Trạch vốn định tự đi giặt, Chu Yểu nhân lúc cậu không chú ý, lấy quần áo vứt vào bồn tắm, xả hai phần ba nước lạnh vào, đổ nước giặt, chân trần không ngừng dẫm lên, chơi vô cùng vui vẻ.

Trần Hứa Trạch vừa thấy, lập tức buông đồ trong tay xuống, bế cô ra khỏi bồn, ôm đến chỗ cái bàn trong đại sảnh.

Chu Yểu vốn đang cười vui vẻ, thấy cậu xụ mặt, có vẻ đang tức giận thì thu nụ cười lại, không rõ nguyên do: “Cậu làm sao thế?”

Cậu không nói, cầm khăn sạch sẽ, sầm mặt giúp cô lau khô chân.

“Ngâm nước lạnh như vậy, lỡ đau thì phải làm sao bây giờ?”

Thì ra là lo lắng cho chân cô. Chu Yểu cười nói không đâu: “Bây giờ là mùa hè, lạnh mới thoải mái chứ.”

Cô cười được, Trần Hứa Trạch lại không cười nổi. Cậu cho chân cô vào ngực mình, không cho cô ra khỏi đại sảnh.

Chu Yểu ngồi trên bàn, còn chưa kịp kháng nghị, Trần Hứa Trạch đã đi ra sau sân, lấy một cái ghế nhỏ, ngồi trước bồn tắm, dùng ván giặt đồ giặt quần áo bằng tay, cậu cũng không phải người không biết làm gì, nhanh chóng giặt sạch sẽ. Vài món quần áo mà thôi, không nhiều lắm, chà qua chà lại rồi vò hai lần nước,

Trần Hứa Trạch phơi toàn bộ lên.

Dưới mái hiên, vài bộ quần áo đang đung đưa nhỏ nước.

Chu Yếu ngồi trên bàn xuyên qua cửa sổ sát nhìn trong sân, chờ Trần Hứa Trạch quay lại, chân cô đã sớm ớn, cậu vẫn cho nó vào ngực mình.

“Lần sau không được như vậy nữa.”

“Cậu không cần để ý vậy đâu.” Chu Yếu bóp má cậu, “Cười một cái nào.”

Trần Hứa Trạch không nói lời nào, thả dài ôm cô vào lòng. Một tay khác nắm một chân cô, cầm gối lên bả vai cô, thốt lên hai chữ: “... Xin lỗi.”

Làm chân cô bị thương, là chuyện cậu hối hận nhất cả đời này.

Chu Yếu đưa tay ôm chặt cậu, “Thật sự đã sớm không sao rồi.”

Trần Hứa Trạch vui đầu ở cổ cô, cô vỗ về lưng cậu, dỗ dành: “Ngoan nào, Thập Tam.”

Cô vẫn còn cười, cậu chỉ ôm chặt cô, như là ôm thứ quý báu quan trọng nhất.

...

Buổi chiều, bỗng nhiên có người tới tìm Chu Yếu, ấn chuông cửa, tiếng chuông còn đang vang, lại có tiếng gõ cửa vang lên, mức độ sốt ruột có thể thấy rõ ràng.

“Yêu Yêu!”

“Yêu Yêu...”

Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch vội đi mở cửa, mở ra thì thấy người gõ cửa chính là bà cụ tới tìm Chu Yếu lần trước, thay mẹ cô khuyên giải.

Lần này không phải vì cái này, bà cụ sốt ruột nói: “Mau lên! Mẹ cháu cãi nhau với người khác, sắp đánh nhau rồi! Tiệm mặt chực nhà cháu lộn xộn bữa bọn, đồ đạc bị vỡ rất nhiều! Có người đi gọi bố cháu rồi! Cháu mau đi xem chút đi!”

Chu Yếu vừa nghe, trong lòng liền căng thẳng. Bà cụ lại sợ cô ngoan cố giận đối với mẹ mình không chịu đi, vội kéo cánh tay cô.

Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch đi theo bà cụ, sau đó lại biến thành hai người trẻ tuổi lại không đi nhanh bằng bà cụ đã có tuổi kia, bước nhanh chạy đến tiệm mặt chược.

Một đám người ở ngoài tiệm mặt chược xem, cũng may máy móc bàn mặt chược nặng, không hất được, nhưng mặt chược đủ màu sắc rơi đầy dưới bàn, còn có ly vỡ, làm đổ nước trà ra, trên mặt đất thoát nhìn rất lộn xộn.

Xa xa đã nghe được giọng mẹ Chu, cùng một giọng nữ khác mắng chửi nhau, vô cùng ồn ào.

Chu Yếu còn chưa bước vào thì đã nghe được sau khi mẹ cô gào lên thì một giọng nữ chua ngoa khác khá là quen vang lên:

“Bà mở tiệm mặt chược thì có gì ghê gớm? Ghê gớm cái gì chứ! Tôi khinh! Một đồng tuổi, còn cả ngày ở tiệm mặt chược ông ọ tạo dáng, có ai mà không biết bà!”

“Tôi chửi bà đấy! Chửi bà đấy! Thì sao! Tôi chửi bà! Mụ già thôi...”

Quá nhiều người, Chu Yếu còn không chưa chen được vào bên trong, đã có hàng xóm quen biết nhìn thấy cô, lập tức nói: “Cháu đến rồi à Yêu Yêu! Mau, mau vào đi!”

Chu Yếu sốt ruột hỏi: “Thế này là sao ạ?”

Hàng xóm thở dài, nói cho cô: “Còn không phải vợ của ông hai nhà họ Lâm ở bên kia ngõ sao? Lần trước thua tiền ở tiệm mặt chược nhà cháu, muốn quýt nợ, ầm ĩ với người ta, mẹ cháu liền nói bà ta, nếu cứ quýt nợ như vậy thì sau này đừng tới nữa, sau đó ầm ĩ một trận. Vợ ông hai nhà họ Lâm không nói lý được, ngày đó đưa tiền thanh toán, rất lâu sau không đến. Không biết vì sao hôm nay lại đến, sau đó nhìn thấy mẹ cháu, hai người nói qua nói lại, kết quả là vậy đó!”

“Cháu biết rồi ạ, cảm ơn cô. Cháu vào xem!” Chu Yếu nghe xong, kéo Trần Hứa Trạch đi vào bên trong.

Hai người chen vào bên trong, thấy vợ ông hai nhà họ Lâm kia, chính là người nói bậy sau lưng lúc cô đi mua đồ ăn lần trước. Thảo nào lần trước cô nghĩ như thế nào cũng không rõ ràng, vì sao người đó lại có nhiều ác ý với cô như vậy, thì ra trước đây đã kết thù với mẹ cô.

Hai người phụ nữ bị những người phía sau giữ lại, mặt chược rơi đầy đất, hai người còn cầm lên ném về phía nhau. Chu Yếu đang muốn tiến lên, liền nghe vợ ông hai nhà họ Lâm kia bắt đầu mắng chửi cô.

“Cũng chỉ có nhà họ Chu các người, mặt dày mày dạn, phụ nữ đều rẻ tiền! Bà sinh ra một đứa con gái mặt

dày, mới lớn đã ở cùng đàn ông! Ngày nào cũng ôm ôm ấp ấp...”

“Nuôi ra một tiểu hồ ly tinh chết người!”

“Tôi thấy con gái bà đã sớm không phải là thứ hàng sạch sẽ gì! Bề ngoài tốt, đã sớm đi lông bông bên ngoài, nếu là trước kia, chắc là trong kỹ viện sẽ rất nhiều người thích loại tiểu hồ ly thể này!”

Gương mặt Trần Hứa Trạch lập tức trở nên lạnh lẽo, gương mặt Chu Yếu cũng nghiêm nghị, hai người họ đang muốn nói chuyện, đột nhiên tình huống trước mặt thay đổi bất ngờ...

Mẹ Chu vốn đang bị giữ chặt, bỗng nhiên nổi điên lên. Vừa nãy mắng chửi nhau đã sớm mất đầu tai hồng, lúc này vừa nghe những lời kia thì đôi mắt càng trừng to hơn, như dã thú tránh khỏi mọi người xông lên, dè dặt hai nhà họ Lâm xuống đất.

“Bà nói cái gì?!”

“Cái loại đi điếm như bà nói gì?!”

42. Chương 42: Nhà

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Chu Yếu về khóc một lúc lâu, đôi mắt sưng đến kỳ cực, ngay cả trong mộng, mày cũng hơi nhíu lại. Trần Hứa Trạch hơn nửa đêm không ngủ, cho dù cô nhắm hai mắt, vẫn nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô, từ đầu đến cuối chưa từng dừng lại.

Ngày hôm sau, nhà họ Chu cùng vợ ông hai nhà họ Lâm tranh chấp trở thành câu chuyện bàn tán của các gia đình trong ngõ nhỏ, cũng may bình thường Chu Ma khá được lòng mọi người, vợ ông hai nhà họ Lâm kia lại là người đàn bà đánh đá, đắc tội với không ít người, số người ngoài ủng hộ nhà họ Chu không ít.

Còn nữa, tất cả mọi người đều ở gần nhau, có khi cùng ngồi một bàn chơi mạt chược, chơi thì chơi, thua không chịu nhận còn mang thù, chuyện này cũng đủ khiến người ta khinh thường. Huống gì ngày đó những lời mắng chửi của vợ ông hai nhà họ Lâm, phần lớn mọi người đều nghe được, chỉ vào con gái người ta mắng khó nghe như vậy, nếu là nhà khác, không chừng còn đánh dữ tợn hơn, là người thì không ai nhịn nổi.

Chỗ mấu chốt là, đứa con gái đó là người làm rạng danh nhà cửa, là người được xe con treo pháo chạy vòng quanh ngoại thành chúc mừng, là người có thể khiến lãnh đạo một trường cao trung trọng điểm và lãnh đạo sở giáo dục cùng nhau đưa lẵng hoa, đưa lụa đỏ tới cửa.

Một năm thi đại học một lần, cả nước có biết bao nhiêu người cạnh tranh, hai người lại là thủ khoa, cùng nhau sống vai, đều là tấm gương để những đứa trẻ trong ngõ học tập.

Đừng nói con người ta đã đến tuổi có thể yêu đương, cho dù có yêu sớm cũng không ảnh hưởng đến việc học. Có đứa con như vậy, nhà ai mà không muốn? Bị vợ ông hai nhà họ Lâm chỉ vào mặt mắng chửi khó nghe như vậy, những người phụ nữ nhà khác thường lấy Chu Yếu hoặc Trần Hứa Trạch làm tấm gương dạy dỗ con cái, lúc ấy cũng ở đó, nghe được thì chỉ hận không thể thay mẹ Chu đi lên đánh bà ta.

Người nhiều chuyện ăn nói bần thủ như vậy nên bị đánh!

Biểu hiện của Chu Yếu vẫn tính là bình tĩnh, ngoại trừ sau khi khóc đôi mắt không được ổn lắm thì những chỗ khác vẫn bình thường. Trần Hứa Trạch lấy khăn thấm nước lạnh, vắt khô sau đó đắp lên mắt Chu Yếu, không cho cô làm việc nhà. Nhưng Chu Yếu vẫn không chịu ngồi yên, sau khi đôi mắt không quá khó chịu nữa, cô kiên trì muốn đi mua đồ ăn.

Trần Hứa Trạch muốn cùng cô ra cửa, bước chân cô dừng lại, ánh mắt nhìn ngang qua, “Sao thế, cậu cũng sợ mình gặp người phụ nữ kia, sẽ bị bắt nạt?”

“Hai người vẫn tốt hơn một người.” Trần Hứa Trạch không quan tâm nhiều như vậy, an nguy của cô là quan trọng nhất, hơn nữa cậu thật sự không muốn để Chu Yếu phải chịu thêm chút uất ức nào nữa, cho dù chỉ là một chút.

Chu Yếu lại không cho cậu đi cùng, “Cậu vào đi, mình tự đi được.” Cô không kiên nhẫn xua tay, “Đâu có yếu ớt như vậy, gặp phải thì gặp phải, nên là bà ta trốn tránh mình mới đúng, mình lại không sợ bà ta, nếu bà ta thật sự dám động thủ đánh mình mình sẽ khóc, khóc lớn cho mọi người đều nghe, kỹ năng diễn trò của mình cậu cũng biết rồi đó, mình hù chết bà ta!”

Trần Hứa Trạch vẫn không yên tâm, Chu Yếu thay giày nhanh chóng ra cửa, bước chân không nhẹ nhàng như quá khứ, nhưng cũng không quá nặng nề.

Cô không thềm để ý người đàn bà kia nói gì, mắng khó nghe hơn cũng thế, cái loại người đàn bà đánh đá chợ búa này, ngay cả tư cách để cô tranh cãi cũng không có. Tối hôm qua cô chảy nước mắt, không liên quan gì đến người ngoài, chỉ vì bố của cô, mẹ của cô.

Đi qua ngõ nhỏ, trên đường không gặp vợ ông hai nhà họ Lâm, có người gượng gạo nhìn cô, thấy cô cứ chào hỏi như bình thường, họ cũng trưng ra nụ cười như trước.

Đến chợ, những người khác đều cầm theo giỏ tre hoặc túi, chỉ có cô, hai tay trống trơn.

“Cô gái nhỏ muốn mua gì thế?” Vừa vào cửa, đập vào mắt đầu tiên là người bán rau cười hỏi cô.

Chu Yếu đi đến trước quán nhìn xem, cô muốn làm ớt xanh xào thịt, hình như phải dùng loại ớt rồng ruột,

gần như là không có vị cay, xem như rau dưa bình thường mà ăn với cơm.

Cô vừa xem chưa được vài lần, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng, lớn tiếng nói: “Loại này cay!” Sau đó cầm lấy một quả ớt lớn loại khác, có hình dạng khác một chút, “Loại này mới không cay.”

Chu Yếu quay đầu, đối mắt với mẹ Chu, hai người đều xấu hổ mà khựng lại một giây, lại như không có việc gì thu hồi ánh mắt.

“... À.” Chu Yếu khẽ nói: “Con xem trước đã.”

“Không phải Thập Tam không thích ăn cay sao, muốn làm ớt xanh xào thịt, phải mua loại không cay này, sau đó lấy hai quả ớt xanh thon dài, loại này mới cay, làm gia vị.” Mẹ Chu chỉ điểm cho cô, “... Chao ôi! Lấy loại nhỏ, cắt sẽ có vị cay rất nặng, không phải nó không ăn cay được sao!”

Chu Yếu không nói gì, làm theo.

Cô muốn làm món gì, mẹ Chu chỉ nhìn ánh mắt cô đảo qua ớt cay, lại nhìn chăm chăm chỗ bán thịt vài lần, lập tức hiểu rõ.

“Nhớ mua gừng! Cho thêm chút gừng sẽ ngon hơn!”

“Sao lại mua tỏi này? Tỏi khô, tỏi tươi con chỉ dùng để ướp thôi, không hợp!”

“... ”

Mẹ Chu trái một câu, phải một câu, Chu Yếu bị bà nói đến mức đầu óc choáng váng. Cô vốn biết mấy thứ này, nhưng lại không biết vì sao, mẹ Chu ở bên cạnh, cô lại lập tức hồ đồ, không phải quên cái này thì là quên cái kia.

Chu Yếu trả tiền xong, phải nói gì đó với mẹ Chu, mẹ Chu giữ lại “tôn nghiêm” cho mình trước, làm bộ nhìn sang sạp bên cạnh, cất bước đi qua.

Cúi đầu nhìn bao nilon trong tay, bỗng nhiên Chu Yếu muốn thở dài. Nhà cô ở bên kia ngõ, có một khu chợ khác, trước nay đều mua đồ ăn ở bên đó, rất ít khi tới đây.

Qua chỗ bán thịt heo, Chu Yếu nói: “Ông chủ, bán cho cháu sáu khối [1] thịt heo, thịt nạc ạ.”

[1] Khối ở đây là cách gọi khác của nhân dân tệ

“Sáu khối thịt nạc?”

“Vâng.”

“Được.”

Ông chủ cầm một miếng thịt lên, tìm chỗ cắt, sau đó đặt lên cân điện tử, còn thiếu một chút, ông ấy lại cắt thêm một miếng từ miếng thịt lớn kia, vừa đủ.

Chu Yếu lấy tiền, đang muốn trả tiền, mẹ Chu “vừa lúc” đi đến sạp này, “Ông chủ, ông cắt cho nó luôn đi!”

“Muốn cắt thế nào?” Chủ sạp nhìn Chu Yếu.

Chu Yếu không đáp, mẹ Chu nói: “Cắt thành sợi là được.”

“Được được được.” Cơ bản thì quán bán thịt nào cũng có máy cắt thịt, không phải chuyện gì phiền phức, hơn mười giây mà thôi.

“Kỹ thuật cắt rau của con đã chẳng ra gì, cắt thịt, cắt lát còn được, cắt sợi thì phiền chết con. Chờ cắt xong, ngón tay con dính toàn thịt, khó chịu muốn chết!” Rõ ràng là mẹ Chu đang “răn dạy” Chu Yếu, nhưng lại không nhìn cô.

Chu Yếu hơi cúi đầu, không biết vì sao, khóe môi nhẹ nhàng cong lên một chút.

Chủ sạp cho thịt đã cắt sợi vào túi, đưa cho Chu Yếu.

Lại nghe bên tai vang lên tiếng than: “Đi mua đồ ăn cũng không biết xách giỏ theo, thật là...”

Chu Yếu khẽ nói: “Con lười lấy.”

Mẹ Chu rút cuộc cũng “thừa nhận” mình đang nói chuyện với cô, câu tiếp theo bắt đầu phàn nàn Trần Hứa Trạch, “Trời nóng thế này, con cũng không che ô, còn một mình đi mua đồ ăn? Thập Tam đâu? Nó ở nhà làm gì, nắng như vậy, nếu bị cảm nắng thì sao? Chuyện gì cũng để phụ nữ làm, nó học ai đó? Giống bố con vậy, không hề biết...”

“Con tự đi, cậu ấy muốn đi cùng nhưng con không cho.” Chu Yếu nói.

Mẹ Chu dừng đề tài, giả vờ “hừ” một tiếng, “Quên đi, mẹ cũng lười quần hai đứa.” Bà nhìn đồ trong tay cô, “Chỉ chút đồ ăn thế này mà no?”

“Lát nữa con mua đồ làm hai món nữa.”

“Mẹ mặc kệ con mua mấy món.” Mẹ Chu quay mặt đi, “Chuyện hai đứa, thích thế nào thì thế đó.”

Nói xong, bà vô cùng “cẩn thận” tránh ra.

Chu Yếu đứng yên, lần đầu tiên sinh ra cảm giác đỡ khóc đỡ cười với bà.

43. Chương 43: Cưới Em Được Không

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Quan hệ giữa Chu Yếu và mẹ Chu cứ duy trì một cách kỳ lạ như vậy.

Mỗi ngày, cho dù Chu Yếu đi mua đồ ăn buổi sáng, buổi chiều hay là chàng vạng mới đi thì cũng có thể gặp phải mẹ Chu ở chợ, đi lúc chàng vạng còn bị giáo huấn, bà nói cô: “Chàng vạng người ta đã bán hết đồ rồi, chỉ còn mấy thứ người ta chọn còn thừa lại, lúc này con mới đến mua đồ ăn! Sao con ngốc thế!”

Mà Chu Yếu khẽ nói đủ loại lý do giải thích, nhưng trong giọng nói lại không có chút ý phản bác.

Gặp nhiều lần, số lần Trần Hứa Trạch bị nhắc đến cũng tăng lên. Lần nào mẹ Chu cũng không quên phê bình: “Sao con luôn một mình đi mua đồ ăn? Thập Tam nó ở nhà làm gì?! Hả? Có vài bước chân như vậy cũng lười đi, con không ở đó nó sẽ không ăn cơm phải không?”

“Đàn ông, cả một đám, không hề biết tự giác, không nhắc nhở là không có chút tích cực...”

Như đang giáo huấn Trần Hứa Trạch, cũng như đang mắng bố Chu.

Chu Yếu cảm thấy buồn cười, có một lần đang ăn cơm bỗng nhiên nhớ tới, nói với Trần Hứa Trạch chuyện này. Không ngờ, cậu lập tức dừng đũa, vẻ mặt có vài phần nghiêm túc.

“Sao cậu không nói cho mình sớm hơn?”

“Nói cho cậu cái gì...”

“Nói cho mình những lời mẹ cậu nói.” Trần Hứa Trạch khẽ nhú mày, “Bà ấy nói nhiều lần như vậy, vẫn chưa nhìn thấy mình, sợ là trong lòng đã cảm thấy mình không hề chứng chạc.”

“Không đâu, mẹ mình bà ấy chỉ thuận miệng nói mà thôi, dù sao thì hết chuyện đồ ăn để nói với mình, cũng chỉ có thể nói đến cậu.”

“Tuy nhiên cô ấy sẽ không mắng đám đồ ăn đó.” Trần Hứa Trạch rất nghiêm túc: “Nhưng sẽ mắng mình.”

Chu Yếu: “...”

Từ đấy về sau, cho dù nói gì, Trần Hứa Trạch cũng cùng Chu Yếu đi mua đồ ăn. Cậu là phái hành động, nói là làm, ngày hôm sau lúc Chu Yếu xách giỏ ra cửa, cậu đã sửa soạn xong, đi cùng cô. Cho dù Chu Yếu từ chối như thế nào cũng không có hiệu quả.

Quả nhiên là gặp được mẹ Chu ở chợ bán thức ăn, nhưng mà sự hòa thuận vui vẻ hoặc trong mắt toát lên sự khen ngợi trong tưởng tượng, những tình huống này đều không phát sinh.

“Thập Tam cháu ở nhà rất bận à?”

“Ngày nào cũng nghiên cứu cái gì đấy?”

“Cô thấy cháu không hề ra khỏi cửa, dường trắng à?”

“Con trai muốn trắng như vậy làm gì?”

“Cháu nhìn bên cạnh cháu xem, cục than kia, đen trắng xứng đôi nhỉ!”

Mẹ Chu liếc cậu, bởi vì chuyện Chu Yếu ngày nào cũng đi mua đồ ăn, đã không hài lòng từ trước, sinh ra vài phần bất bẽ.

Là cục “than” bên cạnh Trần Hứa Trạch, thật ra Chu Yếu cũng không đến mức như mẹ Chu nói, cô không trắng bằng trước khi nghỉ hè, nhưng cũng không đen đi bao nhiêu, là mẹ Chu khoa trương.

Trần Hứa Trạch muốn giải thích, ngẫm nghĩ, vẫn nhận lấy sự bất mãn của mẹ Chu, cho dù bà nói gì, cậu cũng thành thật nghe, còn sử dụng vài câu giản lược tỏ vẻ mình sẽ sửa.

Như thế, cuối cùng cũng qua “một cửa”.

Sau đó ngày nào Trần Hứa Trạch cũng cùng Chu Yếu đi chợ mua thức ăn, bên mẹ Chu tất nhiên là không

công kích cậu nữa, chuyện mua đồ ăn tạm thời không đề cập tới, Nghênh Niệm lại tạo thêm phiền phức cho cậu.

Theo như Trần Hứa Trạch nghĩ, nghỉ hè chính là muốn hai người ở nhà, cùng nhau vượt qua mỗi một phút mỗi một giây. Trong thời tiết nóng bức cảm nhận sự mát lạnh, trong quãng thời gian trôi nhanh có thể thông dong, trong sự khó chịu hưởng thụ vui vẻ. Như thế mới là tốt nhất.

Nghênh Niệm lại tới cửa kêu Chu Yếu: “Cuối tuần cậu cùng mình đến thủ đô đi! Vừa vặn để cậu nghiên cứu địa hình trước, sau này cậu sẽ ở đó học, phải sống ở đó rất lâu!”

Chu Yếu không ngờ cô ấy sẽ đưa ra đề nghị này mới mình, “Vì sao lại đột nhiên muốn đến thủ đô?”

Nghênh Niệm cười “hehe”, ngại ngần nói: “Đội của bọn mình thi đấu. Sau đó không phải mình vẫn luôn một mình bay tới bay lui sao, lần này muốn tìm bạn, muốn tìm cậu và Ngâm Ngâm. Bên Ngâm Ngâm mình vẫn chưa hỏi, đến hỏi cậu trước.”

Chu Yếu muốn từ chối, nhưng Nghênh Niệm lại nói hết lời này đến lời khác, cái gì mà “tốt nghiệp cao trung nên đi du lịch một chuyến”, “cùng bạn bè đi xa một thời gian cũng rất cần thiết”, “mỗi người hẳn phải có chuyến du lịch để nghỉ ngơi”... Nói đến mức Chu Yếu căn bản không cãi lại được.

Chu Yếu còn đang suy xét, hai người ngồi xếp bằng mặt đối mặt, Nghênh Niệm tha thiết nhìn cô. Đúng lúc này, Trần Hứa Trạch bưng đĩa hẩu đến, sau khi ngồi xuống thì lạnh nhạt nói: “Trong lộ trình kế hoạch của mình không có đi thủ đô. Không chắc là có thời gian.”

Nghênh Niệm quay mặt nhìn cậu ấy, “Mình đâu có kêu cậu đi.”

Một câu, khiến Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch đều ngược mắt lên.

“Ý mình là kêu Chu Yếu đi cùng mình, Chu Yếu! Nếu mà Ngâm Ngâm đi nữa thì là ba người bọn mình thôi!” Nghênh Niệm trừng mắt với Trần Hứa Trạch, “Nữ sinh, ba nữ sinh hoặc hai nữ sinh, không có cậu, ok?”

Lời này vừa thốt lên, sắc mặt Trần Hứa Trạch liền thay đổi, Nghênh Niệm biết cậu chắc chắn sẽ không muốn tách ra với Chu Yếu, thế là cô ấy chen vào giữa Chu Yếu và Trần Hứa Trạch, bổ nhào về phía Chu Yếu, ôm cánh tay Chu Yếu làm nũng, hết sức biết lợi dụng.

Mặc dù Trần Hứa Trạch không đồng ý hàng nghìn lần, nhưng nếu Chu Yếu gật đầu, chuyện cứ như vậy sẽ được định ra. Tư tâm của Nghênh Niệm là hy vọng ngày nào cũng ở cùng Chu Yếu, nhưng Chu Yếu đã lớn như vậy, lại chưa từng xa nhà lần nào, chưa từng đi thăm thú thế giới, cậu không cảm thấy mình có quyền tước đoạt đi sự lựa chọn của Chu Yếu.

Từ nhỏ, học bổng của Chu Yếu đã tích góp không ít, sau này lại được Thất Trung kéo sang, càng nhiều

thêm một khoản. Hành trình cùng Nghênh Niệm đến thủ đô lần này, cô dùng tiền của mình. Chu Ma muốn cho cô tiền, bị cô từ chối.

Bên Trịnh Ngâm Ngâm, bởi vì phải đi nhà thân thích nửa tháng, không có cách nào đồng hành cùng các cô, cuối cùng hành trình định ra chỉ có hai người Chu Yếu và Nghênh Niệm.

Năm ngày bốn đêm, không dài không ngắn, Chu Yếu cùng Nghênh Niệm đi mua va li mới, quần áo mùa hè mỏng, không nhiều đồ lắm, kéo va li không cần bao nhiêu sức lực, chuyện này Trần Hứa Trạch xem như là vừa lòng.

Tuy nói Chu Yếu mang theo tiền của mình, nhưng vé máy bay vẫn được Nghênh Niệm hào sảng bỏ tiền, hơn nữa còn là khoang hạng nhất. Khách sạn cũng do Nghênh Niệm đặt, Chu Yếu muốn chia chi phí với cô ấy, bị Nghênh Niệm giả khóc cực kỳ chân thật “cậu không xem mình là bạn”, sợ tới mức phải gắng gượng cất tiền lại.

Chạy đi dạo đi ăn, thuận tiện cùng Nghênh Niệm đi xem vài trận thi đấu không phải sở thích của mình, bắt đầu từ ngày đầu tiên đến khách sạn, mỗi đêm trước khi ngủ, Trần Hứa Trạch đều phải gọi video với Chu Yếu.

Nghênh Niệm luôn nhìn màn hình một cái sau đó run lên, làm mấy cái vẻ mặt kỳ quặc với Chu Yếu.

Hôm nay Chu Yếu cùng Nghênh Niệm tắm sớm, chuẩn bị ra ngoài dạo phố, buổi tối gió dễ chịu, cảnh đêm lại đẹp, đúng lúc đó Trần Hứa Trạch gọi video đến, Chu Yếu ghé vào giường, vừa thông, trong phòng tắm liền vang lên giọng Nghênh Niệm: “Nước được rồi Yêu Yêu! Mau tắm thôi!”

Trên màn hình là hình ảnh Trần Hứa Trạch chau mày: “Cậu muốn tắm với cậu ấy?”

Nghênh Niệm đi ra, hai người chưa thay áo tắm dài, thấy Chu Yếu ghé vào trên giường gọi video với Trần Hứa Trạch, lại đúng lúc nghe được cậu đó, cô ấy không nhin được mà nói: “Đương nhiên rồi! Hai người tắm cùng nhau càng vui hơn chứ! Bọn mình không chỉ tắm cùng nhau, bọn mình còn cùng nhau ngủ, cái loại ôm nhau ngủ ấy!”

Cô ấy khoe khoang xong, không thêm để ý đến sắc mặt khó coi của Trần Hứa Trạch, thúc giục: “Mau vào thôi, lát nữa chúng ta còn ra ngoài đấy!”

Chu Yếu đáp được, lại nhìn về phía màn hình, bất đắc dĩ nói: “Lát nữa bọn mình muốn ra ngoài dạo phố, phải tắm rửa trước, không thể nói chuyện với cậu nữa, lát nữa mình ra ngoài, nhắn tin đi.”

“Buổi tối các cậu còn ra ngoài?”

“Đúng thế, bây giờ còn sớm, đi dạo xung quanh một vòng, mua chút đồ ăn vặt. Tối mang về, còn có thể xem như ăn khuya.”

Trần Hứa Trạch rất muốn nói, ăn khuya gọi cơm hộp không được sao? Không chờ cậu mở miệng, cứ như vậy, Chu Yếu ném cậu sang một bên, kết thúc cuộc gọi video, đi vào tắm với Nghênh Niệm, hai nữ sinh tương thân tương ái cùng vào bồn tắm.

44. Chương 44: Nợ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sau khi Chu Yếu quay về từ thủ đô, đã có vài ngày chưa ra cửa, cô ở nhà với Trần Hứa Trạch để “đền bù” khoảng thời gian bị mất đi.

Ngay cả việc nhỏ như xếp quần áo, hai người cũng phải cùng làm.

Lúc đó ánh mặt trời ngoài cửa sổ dịu dịu, khí nóng bị ngăn bên ngoài, không thể xâm nhập vào bên trong, trong nhiệt độ không khí mát mẻ, hai người họ hưởng thụ ánh mặt trời tươi sáng.

Trần Hứa Trạch đang xếp quần áo, bỗng nhiên dừng lại. Cậu ngồi thẳng dậy, nhìn về phía Chu Yếu, bỗng dưng nói một câu:

“Được.”

“Được... Được, được cái gì?” Chu Yếu không hiểu.

“Mình bỗng nhiên nhớ tới, bức ảnh cậu gửi mình, mình còn chưa cho cậu câu trả lời.”

Lúc ấy nhận được ảnh chụp, cậu chỉ nhớ khen “Đẹp”, sau đó cô lại nói tiếp mình cùng Nghênh Niệm như thế nào như thế nào, trọng tâm câu chuyện lệch khỏi quỹ đạo trong chốc lát, hoàn toàn chưa kịp dời đề tài đến mấy chữ trên màn hình quảng cáo màu hồng nhạt.

Chu Yếu ngẩn người, cười thành tiếng: “Cung phản xạ của cậu cũng quá dài rồi đấy?”

Trần Hứa Trạch trịnh trọng nói: “Chỉ là quên thôi.” Dừng một chút, cậu bổ sung, “Không nên quên.”

Chu Yếu vô cùng vui vẻ, nhào qua muốn ôm cổ cậu ằm ỉ trong chốc lát, sân bên ngoài đột nhiên có tiếng động.

Lần này không phải gõ cửa hoặc kêu tên ai, mà là tiếng trực tiếp mở cửa...

Lúc Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch đứng dậy khỏi một đống quần áo, hai vợ chồng nhà họ Trần đã mở cửa tiến vào. Bà Trần lập tức nhíu mày lại, “Trong nhà có mùi gì vậy, khó ngửi muốn chết.”

Ánh mắt bà đảo qua Chu Yếu, miễn cưỡng chào hỏi, “Chu Yếu cũng ở đây à, sao chưa về nhà mình?”

Chu Yếu không mở miệng, mặt Trần Hứa Trạch không hề có biểu tình gì, nói: “Hai người đã không ở đây bao nhiêu năm, trong nhà có mùi gì hai người làm sao biết?”

Vừa mở miệng đã bị con trai mình phàn nàn, vốn cho rằng trải qua chuyện ở cực cảnh sát lần trước, con trai sẽ thân thiết với mình hơn, không ngờ vẫn giữ thái độ không tốt, thậm chí còn ác liệt hơn.

Sắc mặt hai vợ chồng nhà họ Trần có vẻ hơi khó coi, bà Trần hơi ngắc càm, “Mẹ về xem chút thôi, con ở nhà một mình, sống tốt hay không tốt, mẹ là mẹ con...”

“Đã không quản nhiều năm rồi, bây giờ quản cái gì.”

“Con!”

Bản lĩnh chọc điên người khác của Trần Hứa Trạch chính là hạng thượng thừa.

Bà Trần ngại mặt mũi không nói tiếp, dời ánh mắt xuống đất, hỏi: “Đều là quần áo của con à? Ôi, có vẻ cũ hết rồi, mẹ đã sớm nói mua đồ mới cho con, con không cần... Sao còn có đồ nữ?”

Biết rõ còn cố hỏi.

Chuyện Chu Yếu chuyển đến ở cùng Trần Hứa Trạch, Trần Hứa Trạch không tin hai người họ hôm nay mới biết được. Hơn nữa Chu Yếu đã ở chỗ này, chuyện không phải vừa xem liền hiểu ngay sao.

Bà Trần dùng một loại giọng điệu rất khoa trương hỏi Chu Yếu: “Chu Yếu, không phải cháu ở đây chứ? Nhà cháu ở ngay phía trước thôi, sao lại không về nhà mà muốn ở đây thế? Hứa Trạch là con trai, cháu là con gái, hai đứa ở với nhau vậy là không tốt, người khác biết sẽ nói ra nói vào! Ôi chao, mẹ cháu sao lại thế này, sao lại mặc kệ cháu thế, vẫn may là hôm nay cô tới. Đến đây, có chuyện gì thì nói với cô, chúng ta nói chuyện.”

Chu Yếu hỏi lại: “Nói chuyện gì ạ?”

“Nói chuyện cháu ở nhà cô!” Bà Trần nhìn chăm chăm cô, đối với câu hỏi này của cô thì cảm thấy không thể tưởng tượng, “Cháu là một đứa con gái, không cảm thấy vậy là không thỏa đáng sao? Mẹ cháu dạy

cháu thế nào thế!”

“Cô ơi, nói thì cứ nói, đừng kéo bố mẹ cháu vào.” Giọng của cô rất bình tĩnh, nhưng cũng không nghe ra sự thiếu tôn trọng.

Bà Trần như bị khiêu khích, “Thế à, ý cháu là cô đang gây phiền phức?”

“Không phải sao?” Trần Hứa Trạch chen vào một câu, sắc mặt của bà ta càng khó nhìn.

“Được được, để mẹ vào xem một chút.” Bà Trần bị chặn họng, đi vào trong phòng, “Quần áo hai đứa xếp để ở đâu? Mẹ nhìn xem... Ôi chao, đặt cùng một tủ quần áo? Hứa Trạch, quần áo con để chung với Chu Yếu? Quần áo hai đứa để với nhau?!”

Trần Hứa Trạch nói: “Có vấn đề gì sao?”

“Có vấn đề gì sao?” Bà Trần cười lạnh, liếc mắt nhìn chồng mình, “Ông nghe nó nói gì chưa!” Bà ta ra khỏi phòng, đi đến phòng khách, “Đương nhiên là có vấn đề! Vấn đề lớn!”

“Mẹ thấy trên giường có một chiếc chăn mỏng, hai cái gối.” Bà ta nói, “Chu Yếu ở đây, nó ngủ đâu? Phòng này là ai ngủ? Sao lại để quần áo của hai đứa?”

Trần Hứa Trạch như đang thuật lại lời bà nói, nhưng là lấy giọng điệu bình tĩnh để thuật lại: “Phòng này là con và Chu Yếu ngủ, tủ quần áo để quần áo của hai bọn con.”

“Con nói cái gì! Con nói cái gì! Nghĩ lại những gì mình vừa nói đi! Nói vậy mà nghe được sao!”

Bà Trần nghiêm khắc quát lớn: “Trước đây hai đứa làm gì mẹ mặc kệ, tóm lại, lập tức kêu Chu Yếu về nhà, hai đứa không được ở với nhau nữa!”

“Dựa vào cái gì?” Trần Hứa Trạch hỏi lại.

“Dựa...”

“Dựa vào bà là mẹ tôi?” Đồng tử màu đen trong mắt Trần Hứa Trạch giống như vực sâu vô tận, “Tôi lớn như vậy rồi, bà đã quan tâm tôi được bao nhiêu lần? Người nuôi lớn tôi là ông bà nội, căn nhà này là ông bà nội để lại cho tôi, trước khi họ qua đời đã chuyển giao tài sản, trên giấy tờ sở hữu viết tên tôi, giờ tôi đã mười chín tuổi, có năng lực hành vi tự chủ, cho nên...”

Cậu dừng một chút, “Bà âm ỉ trong nhà tôi, tôi không thích, mong bà nhỏ âm lượng lại một chút.”

Bà Trần nghe, hít sâu một hơi như sắp ngất xỉu, ông Trần ta tiến lên đỡ bà ta, quát lớn với Trần Hứa Trạch: “Con ăn nói khốn nạn gì đấy!”

“Khốn nạn sao? Tôi chỉ trần thuật lại sự thật.”

“Được, nhà này là của con, nhưng tóm lại con vẫn là con bố mẹ phải không? Bố mẹ nói...”

“Tôi đã nói rồi, không muốn lặp lại lần nữa, tôi đã lớn như vậy, hai người quan tâm tôi được bao nhiêu lần? Nếu nói đến nghĩa vụ, hai người cũng đâu thực hiện nghĩa vụ của mình, tôi cảm thấy hai người cũng không có tư cách sử dụng quyền làm cha làm mẹ.”

“Bố mẹ không thực hiện nghĩa vụ? Từng đường kim mũi chỉ trên người con, mỗi một miếng cơm mỗi một miếng canh...”

“Đều là tài sản của ông bà nội.” Trần Hứa Trạch nói, “Hai người thật sự cho rằng tôi còn nhỏ nên không biết sao? Tiền trợ cấp mỗi tháng của hai người, ông bà nội không hề chạm vào. Số tiền mà ông bà nội tích góp được khi còn trẻ đã đủ để tôi ăn cả đời. Bây giờ mỗi một phân [1] mỗi một khối tôi dùng đều là tài sản ông nội để lại cho tôi. Tôi nghĩ, chuyện này hẳn không có bao nhiêu quan hệ với hai người. Đương nhiên, nếu hai người vẫn muốn có một phần tài sản, tôi có thể nói cho hai người biết sổ tiết kiệm chứa số tiền kia bị khóa trong cái két sắt nào.”

[1] Phân: một đơn vị tiền tệ của Trung Quốc

Bố mẹ Trần bị cậu nói đến mức á khẩu không trả lời được. Cho dù nói gì, Trần Hứa Trạch cũng có thể bình tĩnh tự nhiên mà đáp trả, dường như cảnh tượng này, cậu đã diễn tập trong lòng vô số lần.

Con của mình lại không quản được, khí nóng chỉ có thể trút lên đầu người khác.

Bà Trần đứng vững được liền gây khó dễ với Chu Yếu: “Cháu có phải là con gái không thế? Có biết xấu hổ không thế? Cô nghe nói hàng xóm quanh đây đều đã nói ra nói vào, chẳng lẽ cháu không biết tránh đi sao? Hồi nhỏ hai đứa chơi với nhau cũng được, nhưng giờ đã lớn rồi, cháu làm như vậy là phá hỏng thanh danh của Hứa Trạch! Chu Yếu, nếu cháu có biết cái gì gọi là mặt mũi, cháu...”

“Bà nói ai không biết xấu hổ!”

45. Chương 45: Hé Lộ

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Cảnh tượng hỗn loạn như vậy, nếu còn tiếp diễn, sợ là sẽ không thể vãn hồi.

Đối mặt với sự cầu xin của mẹ Chu, tâm trạng Chu Yếu trở nên hỗn loạn. Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên bà nói xin lỗi với cô, còn vừa mở miệng đã quỳ xuống. Trong lòng của cô sao có thể không chấn động?

Không thể mặc kệ bốn người lớn tiếp tục cãi nhau gây chuyện, Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch nhìn nhau, trong lòng đều có quyết định.

Chu Yếu không ngừng nói “được”, cùng bố mẹ rời đi, nhanh chóng ra khỏi chỗ này.

Mẹ Chu bước đi, vừa khóc vừa nói liên tục: “Đi, chúng ta đi, chúng ta không cần phải ở cái nơi chết tiệt này...!”

Hai vợ chồng nhà họ Trần lạnh lẽo nhìn hai người họ rời đi, bà Trần hừ lạnh một tiếng.

Chu Yếu cùng bố mẹ về nhà, cửa vừa đóng lại, mẹ Chu vốn kìm nén suốt đường đi để khỏi khiến người ta chú ý, bây giờ lập tức gào khóc, quỳ xuống, ôm Chu Yếu vô cùng tự trách.

“Con gái của mẹ...”

“Con gái của mẹ!”

Chu Yếu liên tục kêu bà: “Mẹ! Mẹ đứng lên trước đi! Mẹ...”

Bà lại chỉ khóc: “Con gái của mẹ, sao con gái của mẹ lại ngốc như vậy... Yêu Yêu của mẹ... Yêu Yêu à...”

Gương mặt Chu Ma nghiêm nghị, ngồi xuống buông tiếng thở dài, hỏi Chu Yếu: “Lúc ấy con bị Trần Hứa Trạch đẩy xuống sườn núi, vì sao không nói cho bố mẹ biết? Nhiều năm qua, cũng không đề cập đến một câu?”

Chu Yếu im lặng một lúc, thấp giọng nói: “... Chuyện này không trách cậu ấy.”

“Không trách cậu ta thì trách ai?!” Mẹ Chu khóc lóc tức giận mắng, “Cậu ta không đẩy con, chân con sẽ như vậy sao? Từ nhỏ đến lớn đều bị người ta chỉ trích sao? Đến mức hồi học tiểu học phải chuyển trường sao? Cái gì của con cũng tốt, hiểu chuyện, đàng hoàng, thi đại học lại là thủ khoa, con nói đi, vốn ra ngoài con sẽ trở thành một cô gái hoàn mỹ không chút khuyết điểm được người ta vô cùng hâm mộ, lại vì cậu ta mà bị thương ở chân! Còn bị bố mẹ cậu ta chỉ vào mũi mắng là người thọt! Bọn họ dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì? Không trách cậu ta thì trách ai!”

Hai tay Chu Yếu đặt trên má mẹ Chu giúp bà lau nước mắt, muốn đỡ bà lên, nhưng không hiểu sao, bà cứ

quỳ một gối, ôm eo Chu Yểu, nước mắt không ngừng được.

Cả nhà đang nói chuyện, Chu Yểu nhận được điện thoại của Trần Hứa Trạch, gọi cô đi qua một chuyến.

Vừa cúp điện thoại, mẹ Chu liền cảnh giác nói: “Là Trần Hứa Trạch? Cậu ta kêu con qua? Cậu ta còn có mặt mũi tìm con? Không đi! Chúng ta không đi cái chỗ rách nát của đám người kia! Không thể để cho bọn họ khinh thường được!”

“Mẹ.” Chu Yểu nói, “Có một số việc, cho dù thế nào cũng phải giải quyết, mẹ yên tâm đi, con sẽ không bị bắt nạt, con đi qua là để cho chuyện năm đó một cái kết cục.”

Cô nói rất trịnh trọng, lại chưa bao giờ lừa dối người nhà, bố mẹ Chu im lặng vài giây, không trả lời.

Mẹ Chu lau nước mắt, “Bố mẹ cùng con đi!”

“Không cần, thật sự không cần.” Chu Yểu bảo đảm, “Con tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, bố mẹ tin con đi.”

46. Chương 46: Cảm Ơn Cậu

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

“Có lẽ là lúc tôi còn đang học tiểu học, lần đó chơi trốn tìm, nếu như có thể, tôi cũng hy vọng tôi chưa từng thấy cảnh đó.”

“Tôi cùng Chu Yểu trốn trong ngăn tủ trên tầng, thấy rất rõ ràng, cũng vì bị kích thích tôi mới có thể chạy đi, mới có thể đẩy Chu Yểu đang đuổi theo mình xuống sườn núi.”

“Tất cả đều là lỗi của tôi, càng là lỗi của các người.”

Vết mừng mủ nhiều năm qua cuối cùng cũng hung hăng bị nặn ra, chảy mủ đỏ máu, giờ khắc này, vô luận đau đớn hay là chết lặng, ít nhất, trong lòng Trần Hứa Trạch cũng thoải mái.

“Nếu không phải các người, chân Chu Yểu sẽ không bị thương, cô ấy sẽ không có một cái ‘khuyết điểm’ mà cả đời cũng không thể xóa sạch, tôi cũng sẽ không phải lớn lên trong cái bóng ma mà các người để lại cho tôi, càng sẽ không mỗi ngày mỗi đêm, chỉ cần nghĩ đến liền cảm thấy ghê tởm buồn nôn.”

“Các người cho rằng tôi không muốn ở cùng các người chỉ là vì không nỡ xa ông bà nội sao? Không phải, là tôi cảm thấy dơ bẩn. Tôi cảm thấy ghê tởm, tôi cảm thấy ở cùng các người, cho dù là không khí cũng khiến người ta hít thở không thông.”

Đôi mắt Trần Hứa Trạch lạnh lẽo, nhìn “bố mẹ” trước mặt đang đờ nhau, loạng choạng sắp ngã.

“Tôi nói như vậy, các người hiểu chưa? Có cần tôi nói rõ ràng hơn một chút nữa không?”

Ba đứa trẻ đứng ở kia, đã trưởng thành vì sự vô tình của người lớn, nhìn chăm chăm vào hai người họ.

“Sự vui vẻ, sung sướng, thỏa mãn của các người, tất cả đều thành lập trên người ba chúng tôi, thế giới này ai cũng có thể chỉ trích chúng tôi, công kích chúng tôi, chỉ có bốn người các người là không thể.”

“Các người không có tư cách.”

Bà Trần hít thở không thông, vẻ mặt như sắp ngất xỉu, đã sớm không còn đáng vẻ vênh váo hung hăng với Chu Yếu.

Chu Yếu bình tĩnh kéo góc áo, phẳng phất như đây không phải là hiện trường giằng co, chỉ bình tĩnh như nói chuyện bình thường với hai người trước mặt.

“Cô à.” Chu Yếu nói: “Cô biết không, mỗi khi trời đầy mây, trời mưa, chân tôi sẽ rất đau. Từ lâu trước đây khi tất cả mọi người còn chưa hiểu chuyện, tôi học tiểu học, rồi lên sơ trung, những người biết chân tôi có bệnh, không có ai không cười nhạo tôi, bần tán về tôi. Thậm chí lên cao trung, vẫn còn có người lấy chuyện này để xem là chỗ đau của tôi, công kích tôi.”

“Tôi đã làm gì sai? Tôi chỉ lo lắng cho Hứa Trạch, nhiều năm qua, người ở bên cạnh cậu ấy là tôi, người biết tất cả sở thích của cậu ấy chính là tôi, lúc cậu ấy không thể kiên trì, người cổ vũ cậu ấy chính là tôi, thậm chí... Lúc cậu ấy vì hai người, thiếu chút nữa bước vào con đường lạc lối, người trước sau như một, vẫn cố chấp kéo cậu ấy lại, cũng là tôi.”

Chu Yếu mỉm cười một chút, quơ quơ cái chân bị bệnh, “Người thọt? Người khác có thể cười nhạo tôi như vậy, nhưng mà hai người thì không được. Bởi vì tất cả đều là do các người tạo thành, các người là đầu sỏ gây tội, các người nợ Hứa Trạch, các người nợ tôi, các người nợ chúng tôi cả đời, mãi mãi cũng không trả hết được!”

Ông Trần trừng lớn mắt: “Mày!”

“Nghe rõ chưa, châm chọc tôi?” Chu Yếu nở một nụ cười sáng lạn, “Các người xứng sao?”

...

Hai vợ chồng nhà họ Trần hốt hoảng rời đi, dáng vẻ lịch sự tao nhã đoan trang đã bị ném đi đâu, bà Trần suýt chút nữa là rớt lại một chiếc giày ở con đường trong ngõ nhỏ. Có lẽ hai người họ làm sao cũng không thể nghĩ tới, con trai của họ, đã sớm ôm tâm thái rời xa mình, đưa ra quyết định, muốn cắt đứt hoàn toàn với đau đớn mười mấy năm qua.

Mà thứ “dơ bẩn” khiến cậu tránh còn không kịp, chính là hai người họ.

Ngoài sân, ánh mặt trời tươi sáng.

Cô Ngọc Quân sờ cái đầu ngắn cũn cỡn của cậu ta, “Xời, sức chiến đấu kém như vậy, phản ứng chẳng khác gì bố mẹ tôi cả, mấy người lớn này, dám làm sao lại không dám đối mặt nhỉ? Nếu cũng biết mình đáng ghê tởm...”

Cậu ta thu lại nụ cười, đột nhiên không muốn nói tiếp nữa, đến đây là dừng lại.

Quay đầu, Cô Ngọc Quân chê cười Trần Hứa Trạch: “Cậu cũng quá vô dụng đó, một mình tôi cũng có thể đối phó với bố mẹ tôi, cậu còn phải nhờ tôi giúp đỡ, thiếu tôi một cái nhân tình nha, nhớ rồi đấy. Nếu không nhờ tôi sao cậu có thể xử lý nhanh như vậy, sạch sẽ như vậy, đúng không?”

Chu Yếu đang muốn nói chuyện, cô không ngờ Trần Hứa Trạch lại tìm đến Cô Ngọc Quân thì nghe Cô Ngọc Quân nói với Trần Hứa Trạch, “Tôi có mấy lời muốn nói với Chu Yếu.”

“Nói đi.”

“Ừm...” Cô Ngọc Quân mím môi, “Ôm cậu ấy một chút cũng không quá phận đi?”

Đôi mắt Trần Hứa Trạch biến đổi, nhưng cuối cùng vẫn ngậm đồng ý.

Lúc gọi điện thoại cho Cô Ngọc Quân, đầu kia cậu ta lười biếng, trào phúng nói: “Chút chuyện nhỏ này mà cũng không giải quyết được, tình huống của cậu như thế nào? Tôi lười động đây, không tới, không tới đâu. Muốn ghê tởm tôi bao nhiêu lần mới chịu xong...”

Nhưng khi nghe cậu nói: “Chuyện này, tôi và Chu Yếu liên quan đến nhau rất phức tạp, hai người kia vẫn luôn nhắm vào Chu Yếu, tôi không muốn kéo dài, xem như là tôi cầu xin cậu một lần.”

Điều Cô Ngọc Quân chú ý không phải là Trần Hứa Trạch cầu xin mình, mà là, “Nhắm vào Chu Yếu? Sao thế, bố mẹ cậu còn mắng cậu ấy?”

Trần Hứa Trạch ngậm thừa nhận.

Giây tiếp theo, giọng điệu của Cô Ngọc Quân thay đổi, lập tức đồng ý: “Biết rồi, nói địa chỉ cho tôi, tôi lập tức tới.”

Cứ như thế, Trần Hứa Trạch nói địa chỉ và miêu tả tỉ mỉ dáng vẻ ngôi nhà, Cô Ngọc Quân sốt ruột hoảng hốt chạy đến. Có thể nói, nếu không phải Chu Yếu cũng liên quan, Cô Ngọc Quân sẽ không nhất định bước vào vùng nước đục này. Bố mẹ cậu ta cũng đã đủ khiến cậu ta ghê tởm, còn đến gặp bố mẹ Trần Hứa Trạch, tương đương với việc phải hồi tưởng lại cảm xúc đó một lần nữa, hơn nữa còn là gặp bội.

Sau đó, Cô Ngọc Quân muốn ôm Chu Yếu một chút, chỉ cần động tác của cậu ta không quá phẫn, Trần Hứa Trạch vẫn có thể thoáng nhẫn nại.

Chu Yếu còn không biết tình huống như thế nào, Cô Ngọc Quân trước mặt đã nhẹ nhàng ôm lấy cô, bởi vì vóc dáng cậu ta quá cao, phải hơi cúi người, đưa tay ôm cô, cũng không ôm quá chặt, lễ phép duy trì chút khoảng cách.

“Cô Ngọc Quân?”

Cậu ta im lặng rất lâu, Chu Yếu không thể không mở miệng trước.

“Cảm ơn cậu.” Cô Ngọc Quân nói: “Cậu biết không, tôi thi đậu trường mà tôi muốn, tuy rằng kết quả không quá tốt, nhưng vẫn đủ để đậu mấy trường đại học hạng trung, là một lựa chọn không tồi.”

“... Chúc mừng.”

“Nếu không nhờ cậu, có lẽ bây giờ tôi vẫn còn đang sống buông thả ở đâu đó.” Cậu ta khoa trương hình dung, mỉm cười, “Cậu không biết đâu, lúc ấy tôi thật sự cảm thấy, cuộc sống không hề có ý nghĩa gì cả.”

“Tôi...”

“Nghe tôi nói.” Cậu ta chen ngang, “Giống như tôi đứng trong một cái hố sâu, rất nhiều người biết tôi ở trong hố sâu, nhưng họ chỉ đi ngang qua, hoặc là đứng nhìn, chỉ có cậu, cương quyết một cách khó hiểu, một hai phải kéo tôi lên. Cậu rất hay lo chuyện bao đồng, biết không Chu Yếu, sau này không nên như vậy nữa, lỡ mà người cậu gặp được không phải là người tốt hiểu chuyện như tôi, cậu nói xem cậu có bị tổn thất không, hả?”

47. Chương 47: Anh Rất Nhớ Em

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Khúc mắc giữa Chu Yếu và mẹ Chu, mượn cơ hội này cuối cùng cũng được mở ra. Vài lần bảo vệ cô lúc trước, còn có cái quỳ gối nặng nề khi biết được nguyên do chân cô bị thương, khiến trái tim vốn không còn ôm hý vọng của Chu Yếu lần nữa bốc cháy, nóng lên.

Chu Ma đã sớm ngóng trông cô về nhà, chỉ lo hai mẹ con cô có gì không vừa mắt lại muốn cãi nhau, thậm chí là đánh nhau, cho nên lúc trước mới tình nguyện để cô ở nhà Trần Hứa Trạch, cách không xa không gần, có thể gặp, quan tâm nhau, cũng có thể giữ khoảng cách với mẹ Chu.

Kêu Chu Yếu về nhà, là do mẹ Chu chính miệng nói, bao gồm cả lời xin lỗi, những cảm xúc vẫn luôn đọng lại dưới đáy lòng bà, phảng phất như không thể đựng vào, rốt cuộc bà cũng có thể nói ra khỏi miệng.

Mà những cảm xúc đó, sau khi nhìn thấy ánh mặt trời, mới cảm thấy hình như cũng không có gì quá khó nói.

“Trước kia ai cũng nói mẹ khiến nhà họ Chu tuyệt hậu, sinh được con trai nhưng lại không biết chăm nom, để nó rời đi sớm. Sau đó sinh con, sợ lại chăm nom không chu toàn như anh con, mẹ và bố con vẫn luôn bảo bọc con, những người đó lại chê cười bố mẹ, không có con trai, bị tuyệt hậu, còn coi một đứa con gái thành bảo bối.”

“Con đánh nhau với người khác, đều là mấy đứa nhỏ chưa hiểu chuyện, nhưng đám người kia cố tình cảm thấy con trai cao hơn người một bậc, đánh con gái thì thế nào.”

“Trong lòng mẹ thật sự rất bức bối...”

Chu Yếu thay mẹ Chu lau nước mắt, bà lắc đầu, “Cũng trách chính mẹ. Người khác mắng khó nghe, mẹ lại lấy con để làm chỗ phát tiết, rõ ràng là miếng thịt từ trên người mình rơi xuống, lại vì người khác nói xấu sau lưng mà càng nhìn con càng không vừa mắt.”

“Có gì mà không vừa mắt đây? Yêu Yêu của bố mẹ vừa ngoan vừa nghe lời, từ nhỏ đã biết làm việc nhà, chưa bao giờ tranh cãi với bố mẹ, tan học về nhà liền yên lặng ngồi trên cái ghế nhỏ làm bài tập của mình...”

Dường như mẹ Chu đã rơi vào hồi ức, khóe môi có nụ cười, ẩn vài phần khổ sở.

“Con cái nhà người khác không làm bài tập, họ còn dắt đến nhà chúng ta tìm con giảng, giấy khen dán kín cả một bức tường, lớn lên con còn có thể lấy được những học bổng không mấy ai đạt được.”

“Nhà ai có con cái ưu tú bằng con? Là thủ khoa, thủ khoa đấy, một năm có thể được mấy người, con của bố mẹ lại có thể chen chân vào! Bọn họ dựa vào cái gì mà chê cười chúng ta? Con gái thì sao? Con gái của bố mẹ chính là người có tiền đồ!”

Chu Ma chen vào nói: “Bố cũng có một phần trách nhiệm. Haiz, lúc bà nội con còn sống, nếu những lúc bà ấy trách móc, bố quan tâm mẹ con nhiều hơn, mẹ con sẽ không đến mức bị ám ảnh như thế. Kết quả

người chịu khổ vẫn là con...”

Mẹ Chu nắm chặt tay Chu Yếu, mặt đầm nước mắt: “Mẹ xin lỗi con, xin lỗi con...” Bà ngồi trên ghế ôm lấy Chu Yếu, hốc mắt Chu Yếu cũng đỏ, vòng tay đặt trên lưng bà.

“Nghe mẹ nói, về nhà đi, chúng ta không cần phải ở nhà người khác. Con là con của bố mẹ, trước kia bố mẹ không tốt, đó là bố mẹ sai. Bây giờ con đã trưởng thành, thời gian có thể gặp nhau vốn cũng không còn bao nhiêu năm nữa, dựa vào cái gì mà một cô gái vốn nên được cưng chiều, lại phải làm chỗ trút giận cho nhà người ta? Mẹ Trần Hứa Trạch có cú đi cũng vô dụng, cậu ta là thứ tâm cơ, làm hại chân con bị thương, nhiều năm vậy không rên một tiếng, còn không biết xấu hổ mà đến nhà chúng ta, ra vẻ như không hề có việc gì vậy!”

Quả nhiên là câu chuyện nói một lúc rồi cũng dời đến trên người Trần Hứa Trạch, mẹ Chu ra lệnh: “Sau này không cho cậu ta đến nhà chúng ta! Chúng ta không lui tới với cậu ta nữa! Để cậu ta tương thân tương ái với bố mẹ mình, chúng ta là dân nghèo, người cao quý, chúng ta không xứng với đám người đó!”

“Mẹ...” Chu Yếu khuyên bà, “Đừng nói mấy lời như thế, Hứa Trạch là dạng người gì, đã nhiều năm rồi sao hai người có thể không biết, cậu ấy đối xử với con thế nào, hai người đều nhìn thấy.”

“Đó là cậu ta nên làm!” Mẹ Chu cãi giận, “Cậu ta làm hại chân con, cậu ta phải đối xử tốt với con! Trước kia mẹ còn không hiểu, nghèo khổ này nhiều nhà như vậy, sao nó lại nhìn trúng con, chỉ tốt với mình con, thì ra là vì trong lòng hổ thẹn!”

“Không thể nói vậy được...” Chu Yếu thở dài, “Nguyên nhân ngày đó bọn con chạy lên sườn núi rất phức tạp, không thể nói với bố mẹ, bố mẹ phải tin con, thật sự có nguyên nhân, nếu không sao Hứa Trạch lại có thể đẩy con? Chẳng lẽ cậu ấy mắc bệnh tâm thần? Bố mẹ cũng biết, ngày thường ai bắt nạt con, lấy đá ném con, đánh nhau với con, cậu ấy luôn đứng phía trước bảo vệ con.”

“Con còn nhỏ!” Mẹ Chu nói lời sâu xa: “Mẹ thấy tâm tư nó rất sâu! Con đơn thuần như vậy, bị nó lừa thì sao mà biết được!”

“Với cả bố mẹ nó, mẹ nhìn liền thấy tức giận, cùng thở một bầu không khí, hai người kia lại cảm thấy không ai so được với mình, chỉ có hai người họ là người, còn lại ai cũng thấp hèn, mẹ chỉ hận không thể lột da bọn họ!”

Chu Yếu nói: “Hứa Trạch với bố mẹ cậu ấy... Đã cắt đứt.” Cô dừng một chút, dưới ánh mắt nghi ngờ của bố mẹ, cô nói: “Sau này bố mẹ cậu ấy không dám quấy cậu ấy nữa, gia tài ông bà cậu ấy để lại cũng đủ để cậu ấy sống qua ngày, tương lai cậu ấy còn tự mình kiếm tiền, thật ra thì với cậu ấy, bố mẹ không mấy liên quan nữa.”

Mắt mẹ Chu sáng như đuốc, “Có phải ý con là, về sau con sẽ cùng nó gánh vác?”

Chu Yếu im lặng vài giây, gật đầu.

“Con gái ngốc của mẹ!” Mẹ Chu tức giận đến mức vỗ đùi, “Cậu ta có cái gì tốt? Hả? Con nói xem thằng nhóc đó có gì tốt, cái bản mặt của cậu ta, thấy người lớn cũng không có chút biểu tình gì, lúc nào cũng lạnh mặt, vừa thấy liền biết không phải người hợp để chung sống!”

Đột nhiên nhớ đến cái gì, mẹ Chu hỏi: “Con và cậu ta đang yêu nhau?”

“... Vâng.”

Mẹ Chu càng cảm thấy đau đầu, “Ôi chao, đầu của tôi...”

“Mẹ.” Chu Yếu nhẹ nhàng gọi bà, “Trước kia không phải mẹ nói Hứa Trạch trông chừng chắc sao, làm việc ra đâu vào đấy, đáng tin...”

“Đó là vì không biết gương mặt thật của cậu ta! Chừng chắc gì chứ, mặt than thì có! Làm việc ra đâu ra đấy cũng không chắc là sẽ đến nơi đến chốn, vừa thấy liền biết không đáng tin cậy!”

Chu Yếu: “...”

Đây thật sự là tiến vào giai đoạn mẹ vợ chọn con rể, trước kia có tốt thì giờ cũng không tốt, tốt thế nào, trong mắt mẹ Chu cũng tẻ đến vô cùng.

Ba người họ nói chuyện hồi lâu, nội dung câu chuyện hơn một nửa đều là mẹ Chu chê bai Trần Hứa Trạch. Sau đó Chu Yếu cùng bố mẹ đến nhà họ Trần, thu dọn toàn bộ đồ đạc trở về.

Lúc tách ra, hai người nhìn nhau, rất nhiều cảm xúc lưu luyến không rời khiến người ta nhìn không hiểu.

Lưng cô bị vỗ một cái, mẹ Chu mắng: “Đừng nhìn! Có cái gì đẹp!”

Chu Yếu đành phải thu hồi ánh mắt. Chuyện này Chu Ma cũng tán đồng, tuy rằng ấn tượng của ông với Trần Hứa Trạch không xấu đi, nhưng nhà cậu nhiều thị phi, lại là đầu sỏ gây tội hại Chu Yếu bị thương, ngấm lại vẫn nên tách xa chút mới tốt.

“Sau này mẹ tìm cho con người tốt hơn, con xem, bề ngoài con đẹp thế, thành tích học tập lại tốt như vậy, công việc tương lai tuyệt đối sẽ không thành vấn đề, mà nói đến việc nhà, không có việc gì con không làm được, sao có thể tìm được một đứa con gái tốt hơn con? Cửa nhà chúng ta phải bị người ta đập vỡ ấy chứ.”

Mẹ Chu lải nhải, “Còn nữa, con lên đại học, lỡ mà gặp được người còn tốt hơn ở trường thì sao? Lỡ mà con thích người khác thì sao? Đúng không, không cần phải nghĩ nhiều, mẹ hy vọng tâm mắt con có thể nhìn xa chút, nhìn nhiều chút, trải nghiệm cho nhiều, rồi hãy lựa chọn...”

Bà hơi tạm dừng, nghiêng răng nghiêng lợi: “... Đừng bị mấy tên xấu xa lừa!”

Những lời mà mẹ Chu nói, loáng thoáng truyền tới tai Trần Hứa Trạch đang đứng trước cửa nhìn theo bọn họ, cậu không biết mình nên khóc hay nên cười. Quả thật là đã đắc tội với mẹ vợ rồi, nghe được cái câu “tìm người tốt hơn”, trái tim cậu run rẩy, chỉ hận bây giờ mình không thể lập tức xông lên kéo Chu Yểu về.

Ba người nhà họ Chu về đến nhà, toàn bộ hành trình không quay đầu nhìn lại một lần, có lẽ Chu Yểu muốn nhìn, nhưng bị bố mẹ kẹp ở giữa, thật sự không dám gây thêm “phiền phức” cho Trần Hứa Trạch. Cô càng là lừ lừ không rời, bố mẹ càng cảm thấy cô bị Trần Hứa Trạch lừa.

...

Nửa đêm, Chu Yểu đang ở trong phòng đọc sách, trên bàn là chè mẹ Chu nấu cho cô, đang đợi nguội, bỗng nhiên nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng động.

Cô nhìn qua thì thấy Trần Hứa Trạch đang ở dưới chân tường, dùng hòn đá nhỏ ném vào tường, tạo nên tiếng động hấp dẫn sự chú ý của cô.

“Sao thế...”

Chu Yểu nhẹ giọng hỏi, không dám để bố mẹ phát hiện, sợ cậu nghe không rõ, lại nghiêm túc dùng khẩu ngữ hỏi lại một lần nữa.

Trần Hứa Trạch giơ bánh kem trong tay lên, vẫy tay với cô, ý bảo cô xuống dưới.

Chu Yểu xoay người nhìn trong nhà, suy xét thật lâu, nói: “Cậu chờ mình một chút...”

Chu Yểu dùng cái nắp sạch sẽ đẩy bát chè lại, nhẹ tay nhẹ chân xuống tầng. Kết quả vừa xuống tầng một, lại thấy Chu Ma đang ngồi giữa phòng khách.

“Yêu Yêu con đi đâu đấy?”

“Bố...” Chu Yểu đứng lại, “Sao bố không ở trước tiệm mặt chược, mẹ làm một mình sao?”

“Không có gì, hôm nay không đông người, một lát nữa là đóng cửa rồi.” Chu Ma uống trà, đôi mắt sáng lên nhìn sang, “Đi đâu đó?”

“Ừm... Ở trong phòng chán quá, muốn ra ngoài hóng gió, hít thở không khí.”

“Vậy vừa lúc, bố cũng muốn đi tản bộ, hai người chúng ta đã lâu không cùng nhau nói chuyện phiếm rồi nhỉ? Gần đây con cứ ở với mẹ con, chuyện bố muốn nói không ít, chúng ta cùng đi một chút, hóng gió một vòng, trở về vừa lúc nghỉ ngơi.”

Chu Ma nói xong liền đứng dậy, Chu Yếu vội gọi ông lại: “Bố! Đột nhiên con hơi mệt, mẹ nấu chè cho con, con còn chưa ăn xong, con lên ăn hết đây.” Cô lúng túng nói: “Hình như có hơi buồn ngủ, con về phòng trước...”

Chu Ma nở nụ cười, nhìn cô xoay người, cũng không nói gì. Ông bưng một ly trà, thản nhiên tự đắc, uống từng ngụm, rất thơm. Có thần giữ cửa là ông ở đây, Chu Yếu không ra được, mà Trần Hứa Trạch cũng không vào được, hoàn toàn cắt đứt khả năng gặp mặt.

Khoảnh khắc Chu Yếu đóng cửa phòng lại, Chu Ma ngồi dưới tầng vô cùng vui vẻ.

“Hừ.” Chu Ma thổi ly trà còn nóng, nói thầm: “Góc tường nhiều muỗi nhất, cắn chết cái đồ lừa đảo không hiểu chuyện!”

Chu Yếu quay lại trong phòng, chè đã lạnh, không nóng, cô ăn chè xong mới chạy đến cửa sổ, xua tay với Trần Hứa Trạch, dùng khẩu hình nói với cậu: “Bố mình ở dưới tầng, không ra được...”

Trần Hứa Trạch ngẫm nghĩ, cũng dùng khẩu hình trả lời: “Mình có thể chờ.”

Chu Yếu lắc đầu, muốn cậu về nghỉ ngơi.

Trần Hứa Trạch đứng yên, ngửa đầu nhìn cô một lúc lâu. Ban đêm yên tĩnh, cậu đứng ở góc nhiều muỗi, đột nhiên lùi ra phía sau hai bước, ngồi xuống dựa vào tường.

Chu Yếu trở mặt, giọng không khỏi lớn hơn một chút: “Cậu làm gì thế!”

Dáng vẻ ngồi xếp bằng của Trần Hứa Trạch có vẻ hơi ủ rũ, cậu lấy điện thoại ra mân mê, ngẩng đầu nhìn cô.

Sau đó cậu giơ điện thoại lên, trên nền đen, một hàng chữ từ từ chạy qua:

Anh rất nhớ em.

48. Chương 48: Cùng Nhau Đi Qua Năm Tháng Dài Lâu

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sự “nhắc nhở” của Chu Yếu là xuất phát từ nội tâm, nhưng cơn giận của mẹ Chu, cũng xuất phát từ nội tâm. Một ngày nọ, khi Trần Hứa Trạch thử thăm dò đi ngang qua cửa nhà họ Chu, đúng như dự đoán của Chu Yếu, thật sự bị mẹ Chu hắt một thau nước từ trong nhà. Cũng may cậu nhớ lời Chu Yếu nói, đi gần bức tường đối diện, trên người không bị ướt. Mà thau nước kia cũng không thật sự hắt vào người cậu, chỉ là một hành động tỏ vẻ “ghét bỏ”.

Chu Yếu ở trong phòng khách, Trần Hứa Trạch ở ngoài cửa, cách mẹ Chu đang ngồi rửa rau, hai người nhìn nhau.

Chu Yếu: “...”

Trần Hứa Trạch: “...”

Mặt khác, tối nào Trần Hứa Trạch cũng đến đứng dưới cửa sổ để “gặp mặt” Chu Yếu, ngẩng đầu lên rất lâu, cổ suýt nữa bị trật. Sợ bị bố mẹ Chu Yếu nghe thấy, hai người họ nhìn nhau từ xa, dè giọng nói điện thoại đến mức thấp nhất, không dám để lộ.

Nhưng Chu Ma thường xuyên đến quan tâm Chu Yếu đã ngủ hay chưa, đôi khi thấy cô chưa ngủ, mẹ Chu sẽ nấu chút đồ, một nhà ba người vui vẻ ăn khuya, vừa ăn vừa nói chuyện, những lúc này, ngay cả điện thoại Trần Hứa Trạch cũng không thể gọi, chỉ có thể yên lặng đứng ở góc tường làm thức ăn cho muỗi.

Năm ngày sau, ba người nhà họ Chu đang ăn cơm, Trần Hứa Trạch đột nhiên gõ cửa, sau đó đẩy ra cánh cửa khép hờ, tự mình tiến vào. Mẹ Chu quay đầu nhìn sang, bà nhú mày, tức giận quát lớn: “Cậu tới đây làm gì!”

“Cô, cháu tới là để xin lỗi.” Cậu nói.

“Không cần cậu xin lỗi, chúng tôi không nhận nổi!” Mẹ Chu không nhận lấy, “Đi đi đi, mau ra ngoài.”

Trần Hứa Trạch bắt đầu “dính” như kẹo mạch nha, đuổi thế nào cũng không đi, lúc mẹ Chu động thủ đẩy cậu ra ngoài, cậu bỗng nhiên quỳ xuống.

Ba người nhà họ Chu cả kinh.

“Cháu biết mình làm không tốt, có rất nhiều chỗ có vấn đề, cháu hy vọng cô chú có thể cho cháu thêm một cơ hội nữa.” Trần Hứa Trạch nói rất chân thành.

Mẹ Chu ngây ra một lúc lâu, cả giận nói: “Cậu cảm thấy tôi không dám đánh cậu có phải không! Tôi không có đùa với cậu!”

“Cô chú là trưởng bối, nhiều năm qua vẫn luôn đối xử với cháu rất tốt, vẫn luôn chăm sóc cháu, cũng là bố mẹ của Yêu Yêu, nếu cô chú đánh cháu, vậy cũng là những gì cháu nên nhận.”

“Hừ...” Mẹ Chu vừa nghe đã xoay người cầm lấy chày cán bột.

Tình cảnh bắt đầu hỗn loạn. Trần Hứa Trạch quỳ thẳng tắp, mẹ Chu lại chỉ cho là cậu đang bức bách mình, thật sự xuống tay, nhưng đánh vài cái, cậu vẫn bất động, cũng không có chút biểu tình, mẹ Chu thì lại thật sự nổi giận.

“Cậu là cái đồ bạch nhãn lang [1]! Nhiều năm qua chúng tôi đối xử với cậu thế nào? Chính cậu tự nghĩ lại xem? Lúc ông bà nội cậu còn sống, chúng tôi đã xem cậu như con mình, ông bà nội cậu đi rồi, càng sợ cậu ăn không ngon mặc không đủ, ngày lễ ngày tết có khi nào bỏ quên cậu? Tôi bỏ mặc Yêu Yêu rất nhiều năm, con gái ruột của mình mà lại như vậy, còn cậu, có gì tốt tôi lại chưa từng quên cậu, cậu thì sao? Cậu với bố mẹ cậu lại đối xử như thế với Yêu Yêu nhà tôi! Rõ ràng là cậu không hề biết ơn với tấm lòng của tôi!”

[1] Bạch nhãn lang: là một danh từ chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn

“Tôi khinh! Nếu mà tôi lấy những gì tôi đối xử với cậu, chia cho con gái tôi một nửa, thì bây giờ tôi sẽ không khó chịu đến mức như vậy! Cậu làm Yêu Yêu khổ sở như vậy! Còn dám gạt chúng tôi! Nói cái gì mà bồi thường! Bồi thường sao! Những ánh mắt lạnh giá, những câu nói trào phúng mà nhiều năm qua con bé phải chịu đựng, cậu có thể bồi thường cho nó sao! Cậu làm sao để bồi thường! Tôi đánh chết cái đồ không có lương tâm nhà cậu...”

Sau khi Chu Ma và Chu Yểu hoàn hồn, vội vàng tiến lên ngăn lại.

Mẹ Chu dừng lại, thở gấp nói: “Cậu đừng có giả vờ giả vịt với tôi! Cậu cho rằng khổ nhục kế sẽ hữu dụng có phải không, đừng tưởng như vậy thì tôi sẽ mềm lòng! Tôi không bị cậu lừa đâu!”

Chày cán bột đánh vào người sao có thể không đau. Lại là mùa hè, quần áo mỏng manh, sức của mẹ Chu vốn lớn, nhưng Trần Hứa Trạch vẫn cố tình không nhúc nhích, bị đánh nhiều cái như vậy nhưng mày không hề nhú, chỉ cố chấp mà lặp lại: “Xin cô chú hãy tin tưởng cháu.”

“Tôi tin cậu? Tôi vẫn luôn cho rằng cậu là một đứa trẻ tốt, ngoan ngoãn, tin cậu bao nhiêu năm, kết quả thì sao? Ngay từ đầu cậu đã lừa gạt chúng tôi! Cậu muốn tôi phải làm sao mới có thể tin cậu? Tôi chỉ có một đứa con gái, nếu lại xảy ra loại chuyện này, cậu làm sao bồi thường con gái cho chúng tôi?!”

Trần Hứa Trạch nghiêm túc nói: “Cô, chú, cháu và Yêu Yêu yêu nhau, cháu bảo đảm sẽ đối xử với cô ấy thật tốt. Cả đời này cháu nợ cô ấy, cháu sẽ dùng tất cả thời gian còn lại để đền bù. Chúng cháu nghiêm túc, lấy tương lai kết hôn làm mục đích yêu đương, không phải nhất thời hứng lên, cũng không phải tâm huyết dâng trào, xin cô chú hãy tin tưởng cháu.”

Mẹ Chu lại cảm thấy tức giận, muốn động thủ, nhưng đã đánh nhiều như vậy rồi, tay không nâng nổi nữa.

Liên thuận thế để Chu Ma và Chu Yếu kéo lại, bà nhìn Trần Hứa Trạch, nhớ đến mấy năm nay cũng xem như là tận mắt nhìn cậu trưởng thành, từ đứa trẻ tập tễnh học đi, đến khi trưởng thành như bây giờ, cao lớn khôi ngô, chừng chạc đáng tin cậy, đôi mắt bắt đầu cay cay.

Giống như Chu Yếu, cậu gần như là một nửa con nhà này. Cho nên lúc biết chân Chu Yếu bị thương là do cậu gây ra, bà mới phần nộ như vậy, đau lòng như vậy. Lại còn giấu diếm họ bao nhiêu năm, sao không thể không khiến người ta lạnh lòng đây?

Mẹ Chu cúi kính ném chày cán bột đi, “Lời hay ai mà không nói được! Chúng tôi sẽ nhìn cậu trước đã! Nhìn xem cậu có thể kiên trì bao lâu!” Bà đi ra phòng khách, vẫn còn tức giận, “Mới có bao lớn, miệng đã đầy lời về tương lai sau này, tôi tin cậu, không bằng tin củ cải trắng...!”

49. Chương 49: Nếu Như Bốn Mùa Đều Có Em

Edit: Nhược Vy

Beta: Quanh

Sáng sớm mẹ Chu đã làm rất nhiều việc, đi tới đi lui, bóng dáng bận rộn, nhưng không phải là vì tiệm mặt chược.

Bắt đầu từ lúc nấu đồ ăn sáng đã rất chú ý, phong phú hơn bình thường, còn kêu Chu Yếu và Trần Hứa Trạch cùng ăn, sau đó bà vác giỏ đi chợ, chọn lựa đồ ăn còn nghiêm túc hơn so với chọn đồ ăn Tết.

“Cái này bao nhiêu một cân (0.5kg)?”

“Ba khối? Quán bên kia rẻ hơn hai mao đấy... Thôi quên đi, tôi lấy một chút.”

“Cá phải sống, không lấy con chết kia đâu, con này...”

“Tôm phải tươi, lấy con đầu lớn một chút, quá nhỏ không có thịt.”

“...”

Bà chạy qua chạy lại trước các sạp hàng, đồ ăn bình thường hay mua cùng với đồ ăn bình thường không hay mua, tất cả đều mua.

Có chủ sạp tò mò: “Vợ Chu Ma hôm nay định làm tiệc gì mời khách sao, mua nhiều đồ ăn thế, còn phong phú nữa chứ.”

“Không phải.” Có người trả lời, “Mọi người không biết đâu, hôm nay là ngày con gái bà ấy đi học đại học, chắc là muốn nấu chút đồ ăn ngon.”

Nói đến Chu Yếu, chủ sạp bán rau cũng quen.

“Là con bé trắng trẻo diêm đạm kia?”

“Đúng vậy, chính là nó.”

“Nghe nói là thủ khoa thành phố.”

“Đúng vậy, hai vợ chồng Chu Ma cũng thật có phúc!”

“Nhưng mà nghe nói ngõ của chúng ta có hai thủ khoa?”

“Đúng thế, một đứa ở nhà Chu Ma, một đứa ngày nào cũng chạy đến nhà ông ấy. Cháu trai của bà cụ Trần ở chỗ ngoặt bên kia đó, giờ đang quen với con gái Chu Ma đấy!”

“Đúng là có phúc, con gái và người yêu con gái đều vậy, sau này hưởng phúc...”

“Ai nói không phải đâu...”

...

Những người khác bàn tán, mẹ Chu cũng không để trong lòng, đơn giản đều là cực kỳ hâm mộ, bà nghe nhiều, ban đầu khoe môi còn hơi nhếch lên, càng về sau càng bình tĩnh, quá trình cũng không lâu lắm.

Con gái bà có bản lĩnh, đúng là có tiền đồ, nhưng những thứ kia đều là nó tự mình giành được. Mười mấy năm chăm chỉ học hành, đêm hè trời đông giá rét, ngày qua ngày, tất cả sự trả giá, nỗ lực của cô đều được đền đáp.

Hôm nay Chu Yếu và Trần Hứa Trạch phải đến trường học, vé mua tương đối muộn, có thể ở nhà ăn cơm trưa xong rồi đi. Mẹ Chu còn dụng tâm hơn so với nấu đồ ăn vào giao thừa, mua một đồng lớn đồ ăn, phong phú đến mức cái bàn vuông nhỏ trong nhà cũng không để hết.

Chu Ma cũng không nói bà lãng phí, dù sao cũng là một ngày hiếm có, Chu Yếu đi học, chỉ có kỳ nghỉ mới có thể trở về, sau này con gái vốn ngày nào cũng ở cạnh mình phải rời xa nhà, đến thủ đô học hành, tương lai nói không chừng còn sẽ đi xa hơn. Nhà ở đây, nhưng số lần có thể trở về, có thể ở trong cái nhà này, thời gian một nhà ba người gặp nhau, ở bên nhau, càng ngày càng ít.

Quá nhanh.

Nhìn gương mặt ngoan ngoãn của Chu Yếu, Chu Ma không khỏi cảm thán.

Nhớ đến lúc cô mới sinh, vẫn là một đứa trẻ nằm trong chăn, nho nhỏ, khi đó cô rất thích cười, cô cười không giống những người khác, đôi mắt cô cong cong, ai nhìn cũng vui vẻ.

Thời gian bỏ lỡ đã quá nhiều, không chỉ ông, còn có mẹ Chu. Không đủ quan tâm, không tốt với cô, có lẽ là bị ma quỷ ám ảnh, một đứa trẻ tốt như vậy, thế nhưng lại có thể xem như dưới mí mắt lâu như thế.

Chu Ma tự trách, im lặng buông tiếng thở dài.

Chu Yếu nghe thấy, cho rằng ông đang không nỡ xa mình, đương nhiên chuyện này cũng có một phần, cô trấn an: “Bố, chỉ cần nghỉ, trong trường học không bận chuyện gì, con sẽ về với bố mẹ.”

“Không sao. Bố biết, việc học quan trọng. Con đi học là phải học tập nhiều thứ, không cần vì vướng bận chuyện nhà mà làm trễ nãi việc học.” Chu Ma cười nói, xua tay, “Nhớ con thì bố và mẹ con sẽ gọi điện thoại cho con, bây giờ giao thông phát triển như vậy, bố mẹ ngồi xe đến thăm con cũng giống nhau, thuận tiện còn có thể đi du lịch, đúng không?”

Chu Yếu thấy ông còn có thể khuyên mình như vậy thì cũng yên lòng.

Sáng sớm Trần Hứa Trạch đã đến nhà họ Chu, đãi ngộ trở lại như trước kia, được gọi đến. Mẹ Chu cố ý tự tay nấu ăn. Công phu nấu ăn mười mấy năm nay, phẳng phất đều đặn hết vào ngày này, có lẽ là do trút vào quá nhiều tâm tư, đồ ăn ngon một cách kỳ lạ.

Người luôn ít nói như Trần Hứa Trạch cũng ăn hết chén, hiếm khi khen một câu, “Cô, mì rất ngon.”

Trong lòng mẹ Chu cao hứng, ngoài miệng lại giả mắng: “Hừ, tóm được cơ hội liền khen, miệng lưỡi trơn tru...” Vừa nói, vừa gấp cho Trần Hứa Trạch một đồng hồ ăn.

Trần Hứa Trạch: “...”

Cậu khen ngon từ nội tâm, nhưng cũng thật sự đã no, nếu còn ăn thêm, thực sự sẽ ăn không tiêu. Nhưng ánh mắt mong chờ của mẹ vợ chiếu thẳng vào như vậy, cậu đành chậm chạp ăn thêm vài miếng.

...

Ăn xong một bữa trưa phong phú, Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch ở nhà nghỉ ngơi một lát, thấy đã đến giờ liền xuất phát đến nhà ga.

Hai vợ chồng nhà họ Chu đưa họ đến đầu ngõ, cho dù Chu Yếu từ chối như thế nào, Chu Ma cũng kiên trì muốn giúp cô đẩy hành lý. Lần đầu tiên tới trường đại học, đồ mang theo hơi nhiều, hành lý của cả hai người đều nặng.

Đến đầu ngõ, thấy Chu Ma lo lắng, Trần Hứa Trạch nói: “Yêu Yêu kéo không được, cháu sẽ giúp cô ấy kéo.”

“Cháu tự lo cho mình đi!” Mẹ Chu vỗ vào cánh tay cậu, nói nặng đã lâu như vậy, đến giờ phút này, vẫn không nhịn được, toát ra dáng vẻ của trưởng bối chân chính, “Cháu ra ngoài cho người ta chút sắc mặt, đừng có chọc người khác, cái mặt cho dù dễ nhìn lại không biết dùng! Đừng nói Yêu Yêu, năng lực tự gánh vác cuộc sống của nó mạnh, cô không hề lo lắng, cháu đấy, nhiều năm qua, xa ông bà nội cũng không biết tiến bộ hơn được bao nhiêu, ngày nào cũng đóng cửa ở nhà, ở bên ngoài phải chú ý, không hiểu gì thì hỏi Yêu Yêu, hai đứa chăm sóc, nâng đỡ nhau, đỡ làm cô chú lo lắng...”

Mẹ Chu nói liên tục, mỗi một câu mỗi một chữ, tất cả đều xuất phát từ sự quan tâm.

Trần Hứa Trạch liên tục gật đầu, ngoan ngoãn lắng nghe.

Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch chỉ để hai vợ chồng nhà họ Chu đưa đến đầu ngõ, không cho đưa tiếp nữa. Xe taxi đến, hai người họ lên xe, Chu Yếu ngồi ở vị trí gần cửa sổ, vẫy tay tạm biệt với bố mẹ đang đứng lưu luyến không rời ở ven đường.

Xe chạy đi rất xa rất xa, nhìn qua kính chiếu hậu, hai người họ vẫn đang đứng tại chỗ như cũ.

...

Năm mười chín tuổi này, Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch cùng nhau đi ra con ngõ mình đã sinh ra, lớn lên, sinh sống mười mấy năm.

Sau đó cô làm bác sĩ, thường xuyên cùng tổ y học bay ra nước ngoài mổ huyệt, có khi lại đi mấy quốc gia cần cõ làm chi viện. Mà anh làm nghiên cứu khoa học, bận rộn đến mức thời gian ăn cơm cũng không có, nhưng tình cảm của hai người vẫn rất tốt.

Hai năm sau khi Chu Yếu và Trần Hứa Trạch tốt nghiệp, ngõ nhỏ bị dỡ bỏ, nhà nào cũng được phân nhà mới, bố Chu cùng mẹ Chu dọn đến nhà mới, lúc Chu Yếu nói sẽ mua nhà mới cho họ, họ lại lấy lý do lãng phí để từ chối. Dù sao thì theo quan niệm của họ, nhà có một là đủ rồi, có một cái là được.

Nhà cũ mà ông bà nội Trần Hứa Trạch để lại cũng bị dỡ bỏ, phân nhà mới, hai người họ rất ít khi về. Mẹ Chu thường xuyên qua giúp đỡ quét tước, cách một khoảng thời gian sẽ đến làm vệ sinh quét dọn, để Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch trở về có thể vào ở bất cứ lúc nào.

Năm tốt nghiệp, Chu Yếu cùng Trần Hứa Trạch kết hôn, có lẽ là ngay từ đầu đã chung đụng thì ít mà xa

cách thì nhiều, cho nên mỗi một lần gặp mặt đều như tân hôn, cho đến khi không bận rộn nữa, hai người họ bắt đầu ổn định, cùng nhau làm việc ở cùng một thành phố, vẫn gắn bó keo sơn mỗi ngày như cũ, không hề chán.

Hai người họ sinh một đứa con trai và một đứa con gái, một đứa giống Trần Hứa Trạch, một đứa giống Chu Yếu.

Đối đãi với con cái, thật ra Trần Hứa Trạch cũng không nghiêm khắc lắm, nhưng anh có một quyển notebook mà không ai có thể chạm vào.

Rất lâu rất lâu về sau, con cháu của anh mở ra xem, vốn tưởng là bút ký nghiên cứu khoa học của anh, lại phát hiện, đó chỉ đơn giản là một quyển nhật ký.

Trong nhật ký, trang nào cũng là “anh” và “em”, trừ xưng hô đó ra thì không có xưng hô khác, tất cả mọi chuyện, đều liên quan đến “anh” và “em”. “Anh” là Trần Hứa Trạch, “em” đương nhiên là “Chu Yếu”.

“Hôm nay em rất thích mấy bông hoa mới được đưa đến, loay hoay rất lâu bên cạnh cái bình hoa, còn muốn cắt sửa cành lá. Bị anh ngăn lại. Em hỏi anh có đẹp hay không, anh nói đẹp, nhưng thật ra... Điều anh muốn nói là, tay nghề cắm hoa này của em, vẫn nên từ bỏ sớm một chút mới tốt. Đương nhiên, những lời này không thể nói với em. Buổi tối có hơi lạnh, một mình ngủ sơ pha cũng có vẻ quá đáng thương.”

“Em nói hôm nay ăn mì ở quán kia rất ngon, anh cũng cảm thấy như vậy, sau này nếu em còn muốn đi, chúng ta sẽ thử vị khác. Anh hỏi em thế nào, em cười nói được với anh, tâm tình anh trong nháy mắt đột nhiên trở nên rất tốt.”

“Hôm nay trời mưa to, còn có sét, chúng ta đóng cửa sổ phòng lại, kéo rèm cửa, tắt đèn, cùng nhau ngồi tựa vào đầu giường, chui vào chăn, bật TV xem phim. Thời tiết rất tệ, nhưng anh cảm thấy, ngày hôm nay rất đẹp.”

...

Nhật ký của anh viết rất nhiều, có việc lớn cũng có việc nhỏ, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ đều ở bên trong.

Giở đến trang nhật ký cuối cùng, không biết từ khi nào, hồi ức của anh lại rơi vào cảnh tượng lúc anh cùng cô rời khỏi ngõ nhỏ.

“Chúng ta đã hẹn sẽ cùng nhau ra khỏi ngõ nhỏ kia, sau đó chúng ta thật sự làm được, rời khỏi ngõ nhỏ, anh và em, đều có những chỗ thiếu sót của riêng mình, nhưng anh cảm thấy rất thỏa mãn. Ngày đó chúng ta không ai quay đầu nhìn lại, cứ đi thẳng ra ngoài như vậy. Trên xe taxi, anh nắm tay em, có hơi lạnh một chút, anh hỏi em lạnh không, em lắc đầu nói không.”

“Khi đó em cười với anh, mặt mày cong cong, khóe môi nhếch lên, trong nháy mắt đó anh đã tưởng tượng

ra tương lai của chúng ta sau này.”

Một câu cuối cùng, Trần Hứa Trạch viết ở hàng thứ hai đếm từ dưới lên.

Anh nói, nói với Chu Yếu:

“Nếu như bốn mùa đều có em, cả đời này, sẽ rất tốt.”

- Kết Thúc-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-tam-yeu>